

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

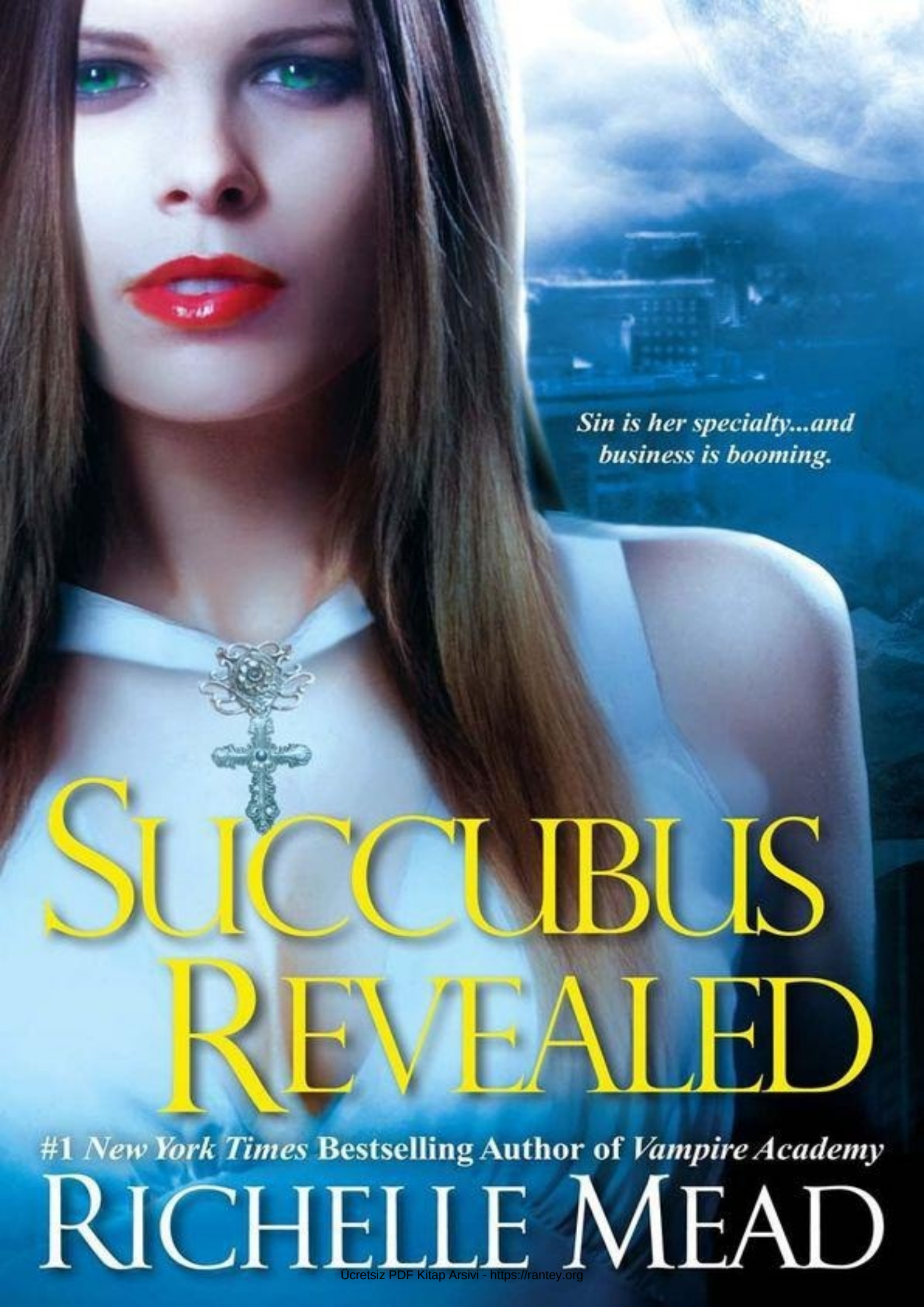
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a close-up portrait of a woman with long, dark brown hair and striking green eyes. She is wearing bright red lipstick and a white, low-cut dress with a large, ornate silver cross pendant. The background is a dark, moody cityscape at night, with a large, full moon visible in the upper right corner. The overall tone is mysterious and gothic.

*Sin is her specialty...and
business is booming.*

SUCCUBUS REVEALED

#1 New York Times Bestselling Author of Vampire Academy

RICHELLE MEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Richelle Mead tarafından yazılan kitaplar

GEORGINA KINCAID SERISI

Succubus Blues
Succubus Tepede
Succubus Rüyalar
Succubus Isı Succubus
Gölgeler Succubus
Açığa Çıktı

EUGENIE MARKHAM / KARANLIK KUĞU SERISI

Fırtına Doğumlu
Diken Kraliçe
Demir Taçlı
Gölge Varis

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

SUCCUBUS ORTAYA ÇIKTI

RICHELLE MEAD

KENSINGTON KİTAPLARI

www.kensingtonbooks.com

İçindekiler

Richelle Mead tarafından yazılan kitaplar

Başlık Sayfası İthaf

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)

Rüyamdaki adam için

Teşekkür

Georgina'nın hikayesi uzun zamandır anlatılıyor ve sayısız insanın yardımı olmadan mümkün olamazdı. Kariyerimin en başından beri beni destekleyen tüm aileme ve arkadaşlarıma, özellikle de Georgina'nın ilk eleştirmenleri David, Christina ve Marcee'ye çok teşekkür ederim; ilk örnek bölümleri okurken muhtemelen bu kadar ileriye gidebileceğimizi hiç düşünmemişlerdi. Jay'e de bu kitaplardaki tüm "duygulara" katlandığı için teşekkür ederim! Senin gücün uzun günleri atlatmama yardımcı oluyor. Ve elbette, perde arkasındaki rüya takımına teşekkür ederim: Dystel & Goderich Literary Management'tan menajerim Jim McCarthy ve Kensington Publishing'den editörüm John Scognamiglio. Bana yardım etmek için harcadığınız sonsuz saatler bu seriyi yazmayı bir zevk haline getirdi ve onu hayal bile edemeyeceğim yerlere taşıdı.

Son olarak, Georgina'nın çalkantılı yolculuğu boyunca onu seven ve alkışlayan dünyanın dört bir yanındaki pek çok okura her zaman minnettar olacağım. Coşkunuz ve desteğiniz bana her gün ilham vermeye devam ediyor. Teşekkür ederim.

Bölüm 1

İlk defa folyo bir elbise giymiyordum. Ancak bunu ilk kez aile dostu bir ortamda yapıyordum.

"Vixen!"

Noel Baba'nın sesi alışveriş merkezindeki kalabalığın üzerinde çınladı ve ben de Burberry giymiş bir grup çocuğu sıkıştırdığım yerden hızla uzaklaştım. Beni çağıran aslında Noel Baba değildi elbette. Çobanpüskülü ve ışıklarla süslü çardakta oturan adamın adı Walter mıydı neydi, ama "elfleri" olarak çalışan bizlerden kendisine her zaman Noel Baba olarak hitap etmemizi istiyordu. Buna karşılık hepimizi ren geyiği ya da Yedi Cüceler isimleriyle vaftiz etmişti. Bu işi çok ciddiye alırdı ve isimlerin karakterini korumasına yardımcı olduğunu söylerdi. Eğer bunu sorgularsak, yaşı nedeniyle sona erdiğini iddia ettiği Shakespeare oyunculuğu kariyeriyle ilgili hikâyeler anlatmaya başlardı. Biz elflerin onun kariyerini neyin kısa kesmiş olabileceğine dair kendi fikirlerimiz vardı.

Yanına vardığımda bana sahnede fısıldayarak "Noel Baba'nın bir içkiye daha ihtiyacı var," dedi. "Huysuz bana bir tane getirmiyor." Başını yeşil folyo elbise giymiş başka bir kadına doğru eğdi. Noel Baba ve ben sohbetimizi sürdürürken o da kıvranan bir çocuğu zapt ediyordu. Onun acı dolu yüz ifadesiyle karşılaştım ve sonra saatime baktım.

"Şey, Noel Baba," dedim, "çünkü sonuncusunun üzerinden sadece bir saat geçti. Anlaşmayı biliyorsun: her üç saatte bir kahveye bir shot."

"O anlaşmayı bir hafta önce yapmıştık!" diye tısladı. "Kalabalıklar artmadan önce. Noel Baba'nın nelere katlandığı hakkında hiçbir fikrin yok." Oyunculuk yönteminin bir parçası mı yoksa sadece bir kişilik tuhaflığı mı olduğunu bilmiyordum ama kendisinden de sık sık üçüncü şahıs olarak bahsediyordu. "Az önce bir kız Yale'e girmesine yetecek kadar iyi bir SAT puanı istedi. Sanırım dokuz yaşındaydı."

Ona bir an bile acımadım. Tatil parasını kazandığımız alışveriş merkezi Seattle'ın daha varlıklı banliyölerinden birindeydi ve aldığı istekler bazen futbol topları ve midillilerin ötesine geçiyordu. Çocuklar da benden daha iyi giyinme eğilimindeydi (elf kıyafeti giymediğim zamanlarda) ki bu da az bir başarı değildi.

"Özür dilerim," dedim. Gelenek olsun olmasın, bazen çocukları yaşlı bir adamın kucağına oturtmanın zaten yeterince ürkütücü olduğunu düşünürdüm. İşin içine alkol karıştırmaya gerek yoktu. "Anlaşma hâlâ geçerli."

"Noel Baba buna daha fazla dayanamaz!"

"Noel Baba'nın vardiyasının bitmesine dört saat kaldı," diye belirttim.

"Keşke Comet hâlâ burada olsaydı," dedi huysuzca. "O çok daha fazla

içkiler konusunda hoşgörülü."

"Evet ve işsiz olduğu için şu anda tek başına içtiğine eminim." Eski bir elf olan Comet, Noel Baba'nın içkileri konusunda cömert davranmış ve kendisi de içmişti. Gerçi onun yarı kilosunda olduğu için içkiyi o kadar iyi tutamamış ve alışveriş merkezi yetkilileri onu The Sharper Image'da soyunurken yakalayınca işini kaybetmişti. Huysuz'a başımla onay verdim. "Devam et."

Küçük çocuk aceleyle ilerledi ve Noel Baba'nın kucasına tırmandı. Hakkını yemeyelim, Noel Baba karakter değiştirdi ve beni (ya da çocuğu) içki konusunda daha fazla rahatsız etmedi. "Ho ho ho! Bu mezhebe bağlı olmayan kış tatili sezonu için ne istersin?" Hatta hafif bir İngiliz aksanı bile takındı ki bu rol için gerçekten gerekli değildi ama kesinlikle daha otoriter görünmesini sağladı.

Çocuk Noel Baba'ya ciddiyetle baktı. "Babamın eve geri taşınmasını istiyorum."

"Bu senin baban mı?" diye sordu Noel Baba, Huysuz'un yanında duran bir çifte doğru bakarak. Kadın güzel ve sarışındı, otuzlu yaşlarında, önceden botoks yaptırmış biri gibi görünüyordu. Kadının her tarafını sıvıdığı adam üniversiteyi bitirecek kadar yaşlı olsaydı çok şaşırdım.

"Hayır," dedi çocuk. "Onlar annem ve arkadaşı Roger."

Noel Baba birkaç dakika sessiz kaldı. "İstedığınız başka bir şey var mı?"

Onları kendi hallerine bıraktım ve hattın başlangıcındaki yerime döndüm. Akşam ilerledikçe gelen ailelerin sayısı da artıyordu. Noel Baba'nın aksine benim vardiyam bir saatten az bir sürede bitiyordu. Biraz alışveriş yapabilir ve işe gidiş geliş trafiğinin en kötüsünü kaçırabilirdim. Resmi bir alışveriş merkezi çalışanı olarak hatırı sayılır bir indirim alıyordum, bu da sarhoş Noel Babalara ve folyo elbiselere katlanmayı çok daha kolay hale getiriyordu. Yılın en mutlu zamanının en güzel yanlarından biri de tüm büyük mağazaların şu anda kapsamlı kozmetik ve parfüm hediye setleri çıkarmış olmasıydı, banyomda bir yuvaya ihtiyaç duyan hediye setleri.

"Georgina?"

Şekerleme ve Christian Dior hayallerim tanıdık bir sesle bölündü. Döndüm ve kırpılmış saçlı, orta yaşlı, güzel bir kadının gözleriyle karşılaşınca kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Janice, selam. Nasıl gidiyor?"

Eski iş arkadaşım sert gülümsememe şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"İyi. I .

. . Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Ayrıca burada görülmeyi de beklemiyordum. Şehir dışında çalışmayı seçmemin nedenlerinden biri de buydu, özellikle eski işimden kimseyle karşılaşmamak için. "Aynı şekilde. Northgate'de yaşamıyor musunuz?" Bunu bir suçlama gibi göstermemeye çalıştım.

Başını salladı ve elini küçük, siyah saçlı bir kızın omzuna koydu. "Biliyoruz ama kız kardeşim burada yaşıyor ve Alicia Noel Baba'yla konuştuktan sonra onu ziyaret edelim diye düşündük."

"Anlıyorum," dedim kendimi mahcup hissederek. Harika. Janice Emerald City Books and Caf 'ye geri dönecek ve herkese beni bir elf gibi giyinmiş olarak gördüğünü söyleyecekti. Sanırım bu işleri daha da k t leştirmeyecekti. Oradaki herkes zaten benim Babil Fahişesi olduğumu düşünüyordu. Birkaç hafta önce bu yüzden işi bırakmıştım. Bunun  zerine bir de elf elbisesi giymek de neyin nesiydi?

Alicia sabırsızlıkla, "Bu Noel Baba iyi mi?" diye sordu. "Geçen yıl gördüğüm Noel Baba bana istediğimi getirmemişti."

Kalabalığın uğultusu arasında Noel Baba'nın, "Jessica, Noel Baba'nın faiz oranları konusunda yapabileceğ  pek bir şey yok," dediğini zar zor duydum. Alicia'ya döndüm.

"Bu biraz da ne istediğimize bağlı," dedim.

Janice kaşlarını çatarak, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Aslında sesi endişeli geliyordu, sanırım bu onun b b rlenmesinden daha iyiydi. Kitap ıda benim acı  ekmemden hoşlanacak bir sürü insan olduğunu hissediyordum - bu iş o kadar da kötü değildi.

"Bu geçici bir iş tabii ki," diye açıkladım. "Başkaları için görüşme yaparken bana yapacak bir şey veriyor ve alışveriş merkezi indirimi alıyorum. Ve gerçekten, bu sadece müşteri hizmetlerinin başka bir biçimi." Savunmacı ya da çaresiz görünmemek için kendimi zor tutuyordum ama her kelimemde eski işimi ne kadar özlediğimi daha iyi anlıyordum.

"Oh, güzel," dedi, biraz rahatlamış görünüyordu. "Eminim yakında bir şeyler bulursunuz. Görünüşe göre sıra ilerliyor."

"Bekle, Janice?" O uzaklaşmadan önce kolunu tuttum. "Doug nasıl?"

Emerald City'de pek çok şeyi geride bırakmıştım: güçlü bir pozisyon, sıcak bir atmosfer, sınırsız kitap ve kahve... Ama tüm bunları ne kadar  zlesem de, tek bir kişiye özlediğim kadar  zlememiştim: arkadaşım Doug Sato'yu. Beni ayrılmaya teşvik eden şey her şeyden çok oydu. Artık onunla çalışmayı kaldıramıyordum. Bu kadar değer verdiğim birinin beni bu kadar hor görmesi ve hayal kırıklığına uğratması korkunçtu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ve doğru seçimi yaptığımı hissediyordum ama yine de son beş yıldır hayatımın bir parçası olan birini kaybetmek zordu.

Janice'in gülümsemesi geri döndü. Doug'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. "Oh, bilirsin. O Doug. Aynı, ka ık Doug. Grup güçlü gidiyor. Ve sanırım senin işini alabilir. Eski işini. Bunun için mülakat yapıyorlar." Gülümsemesi soldu, sanki aniden bunun bende rahatsızlık yaratabileceğini fark etmiş gibiydi. Rahatsız etmedi. Fazla değil.

"Bu harika," dedim. "Onun adına sevindim."

Başını salladı ve sırada aceleyle ilerlemeden önce bana hoşça kal dedi. Arkasında, dört kişilik bir aile aynı cep telefonlarıyla çılgınca mesajlaşmalarına ara verip beni oyaladıkları için ters ters baktılar. Bir an sonra tekrar eğildiler,

Şüphesiz tüm Twitter arkadaşlarına tatil alışveriş merkezi deneyimlerinin her anlamsız detayını anlatıyorlar.

İçimden geçenleri yansıtmayan neşeli bir gülümseme takındım ve yerime gelen Sneezy gelene kadar sıraya yardım etmeye devam ettim. Ona Noel Baba'nın içki programını anlattım ve sonra alışveriş merkezinin arka ofislerine gitmek üzere tatil bağlantı noktasını terk ettim. Bir tuvalete girdiğimde, folyo elbiseden şekil değiştirerek çok daha zevkli bir kazak ve kot kombinasyonu ile değiştirdim. Karışıklık olmasın diye kazağı bile mavi yaptım. Tatil saatinden çıkmıştım.

Elbette, alışveriş merkezine doğru yürürken, asıl işim olan Cehennem'in şanlı hizmetinde bir succubus olmaktan asla vazgeçmediğimi fark etmeden edemedim. Yüzyıllar süren yozlaştırma ve ruhları baştan çıkarma faaliyetlerim bana cazibeme karşı en savunmasız olanları tespit etmek için altıncı bir his vermişti. Tatil, görünüşte bir neşe zamanı olsa da, insanların içindeki kötülüğü de ortaya çıkarma eğilimindeydi. Çaresizliği her yerde fark edebiliyordum; sevdiklerini kazanmak için çılgınca mükemmel hediyeleri bulmayı umanlar, sevdiklerinin ihtiyaçlarını karşılama becerilerinden memnun olmayanlar, Evet ile hiç ilgilenmedikleri "mükemmel" bir tatil deneyimi yaratmak için alışveriş gezilerine sürüklenenler,

Nasıl arayacağınızı bilerseniz her yerdeydi: neşenin arasına sıkışmış keder ve hayal kırıklığı. Bunlar tam da alınmak için olgunlaşmış ruhlardı. Bu gece isteseydim istediğim kadar adam seçebilir ve haftalık kotamı doldurabilirdim.

Ancak Janice'le yaptığım kısa sohbet beni tuhaf hissettirmişti ve hoşnutsuz bir banliyö işadamıyla sohbet edecek enerjiyi toplayamadım. Bunun yerine, kendim için ani alışverişler yaparak kendimi teselli ettim ve hatta başkaları için çok ihtiyaç duyulan birkaç hediye bularak tamamen bencil olmadığımı kanıtladım. Oradan ayrıldığımda trafiğin sakinleştiğinden ve şehre kolayca dönebileceğimden emindim. Alışveriş merkezinin önünden geçerken Noel Baba'nın kucağındaki küçük bir çocuğu dehşete düşürecek şekilde kollarını enerjik bir şekilde sallarken yüksek sesle ho-ho-ho- diye bağırıldığını duydum. Tahminime göre birisi içki içme kuralını çiğnemişti.

Eve dönerken, hepsi de arkadaşım Peter'dan gelen üç sesli mesaj olduğunu fark ettim. Daha onları dinlemeye teşebbüs edemedim telefon çaldı.

"Alo?"

"Neredesin?" Peter'ın çılgınca sesi Passat'ımın küçük alanını doldurdu.

"Arabamda. Neredesin?"

"Benim dairemde. Başka nerede olacak? Herkes burada!"

"Herkes mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Unuttun mu? Kahretsin, Georgina. Mutsuz ve bekarken çok daha dakiktin."

İğneyi görmezden geldim ve zihinsel takvimimi taradım. Peter en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Aynı zamanda akşam yemeklerine ve partilere ev sahipliği yapmayı seven nevrotik, obsesif kompulsif bir vampirdi. Genellikle haftada en az bir kez bir şeyler düzenlemeyi başarırdı, asla aynı nedenle olmazdı, bu yüzden izini kaybetmek kolaydı.

"Bugün fondü gecesi," dedim sonunda, hatırladığım için kendimle gurur duyarak.

"Evet! Ve peynir soğuyor. Ben Sterno'dan yapılmadım, biliyorsun."

"Neden yemeye başlamadın?"

"Çünkü biz medeniyiz."

"Tartışılır." Gitmek isteyip istemediğimi düşündüm. Bir yanım gerçekten de eve gidip Seth'e sarılmak istiyordu ama içimden bir ses onun çalışıyor olacağını söylüyordu. Muhtemelen bir süre sarılmayı bekleyemezdim, oysa şu anda Peter'ı yatıştırabilirdim. "Tamam. Bensiz başla, ben de birazdan orada olurum. Şimdi köprüden iniyorum." Özlemle Seth'in çıkışının yanından geçip beni Peter'ın evine götürecek olan çıkışa yöneldim.

"Şarap getirmeyi unutmadın değil mi?" diye sordu.

"Peter, bir dakika öncesine kadar senin evinde olmam gerektiğini bile hatırlamıyordum. Gerçekten şaraba ihtiyacın var mı?" Peter'ın şarap dolabını görmüştüm. Herhangi bir günde, hem yerli hem de yabancı bir düzine kırmızı ve beyaz şarabı olurdu.

"İyi malların tükenmesini istemiyorum," dedi.

"Bekleyeceğinden ciddi şüpheliyim. Carter orada mı?"

"Evet."

"Tamam. Biraz şarap alacağım."

On dakika sonra dairesine gittim. Oda arkadaşı ve çırağı Cody kapıyı açtı ve bana geniş, dış dolu bir gülümseme verdi. Işık, müzik, fondü ve potpuri kokusu üzerime sinmişti. Evleri Noel Baba'nın çardağını utandırıyor ve her santimetrekaresini süslemeler dolduruyordu. Ve sadece Noel süsleri de değildi.

"Ne zamandan beri menoranız var?" Cody'ye sordum. "İkiniz de Yahudi değilsiniz."

"Biz de Hristiyan değiliz," diyerek beni yemek odasına doğru yönlendirdi. "Peter bu yıl çok kültürlü bir yaklaşım benimsemek istedi. Eğer gerçekten rüküş bir gece deneyimi arayan birini tanıyorsan, misafir odasının tamamı Kwanza süslemeleriyle donatıldı."

"Bu yapışkan değil!" Peter, diğer ölümsüz arkadaşlarımızın iki erimiş peynir tepsisinin etrafında oturduğu masadan ayağa kalktı. "Diğer insanların dini görüşlerine karşı bu kadar duyarsız olmana inanamıyorum. Yüce Tanrım! Bu kutu şarap mı?"

"Şarap istediğini söylemiştin," diye hatırlattım ona.

"İyi şarap istedim. Lütfen bana bunun allık olmadığını söyle."

"Tabii ki allık. Ve sen bana iyi şarap getirmemi söylemedin. Sen söyledin."

Carter'ın bütün iyi şarabını içeceğinden endişelendin. Ben de onun yerine bunu getirdim. Şarabınız güvende."

Adının anılmasıyla odadaki tek göksel yaratık başını kaldırdı. "Çok tatlı," dedi kutuyu benden alırken. "Noel Baba'nın küçük yardımcısı teslim ediyor." Kutunun dağıtıcısını açtı ve Peter'a beklenti içinde baktı. "Pipetin var mı?"

Patronum Jerome'un yanındaki boş koltuğa oturmuştum, o da bir parça ekmeği erimiş kaşara bandırıyordu. Tüm Seattle'ın baş şeytanydı ve 1990'lardaki John Cusack gibi görünmeyi seçmişti, bu da bazen gerçek doğasını unutmayı kolaylaştırıyordu. Neyse ki, kükürtlü kişiliği ağzını açtığı anda ortaya çıkıyordu. "Geleli bir dakika bile olmadı Georgie ve şimdiden bu buluşmayı yüzde elli daha az sık hale getirdin."

"Salı akşamı fondü yiyorsunuz," diye karşılık verdim. "Ben olmadan da yolunuza devam ediyordunuz."

Peter tekrar yerine yerleşmişti ve sakın görünmeye çalışıyordu. "Fondü çok şıktır. Her şey sunumda. Hey! Bunu nereden buldun?"

Carter şarap kutusunu kucağına koymuş, dağıtıcıyı da üstüne yerleştirmişti ve şimdi havadan yaratıldığından şüphelendiğim kocaman bir pipetle içiyordu.

"En azından bunu bir şişe Pinot Noir ile yapmıyor," dedim Peter'a iyi niyetle. Kendime bir fondü çatalı aldım ve bir parça elma kopardım. Jerome'un diğer tarafında Hugh, bana alışveriş merkezindeki aileyi hatırlatırcasına telefonunun klavyesinde bir şeyler yazıyordu. "Dünyaya bu belden aşağı partiyi mi anlatıyorsun?" Alay ettim. Hugh bir şeytandı, bir tür cehennem idari asistanıydı, bu yüzden bildiğim kadarıyla telefonu ruh alıp satıyor olabilirdi.

"Elbette," dedi Hugh, başını kaldırmadan. "Facebook'u güncelliyorum. Roman'ın arkadaşlık isteğime neden yanıt vermediğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Günlerdir onunla neredeyse hiç konuşmadım."

"Onunla daha önce konuştuğumda, bu gece çalışması gerektiğini söyledi," diye açıkladı Peter, "ama devam edip onun için çizim yapmamız gerektiğini söyledi."

"Çizmek mi?" Tedirgin bir şekilde sordum. "Aman Tanrım. Bana bunun da Pictionary gecesi olmadığını söyle." Peter yorgunca iç çekti. "Gizli Noel Babalar için çekiliş. Hiç e-gönderdiğim postalar?"

"Gizli Noel Babalar mı? Bunu daha yeni yapmışız gibi görünüyor," dedim.

"Evet, bir yıl önce," dedi Peter. "Tıpkı her Noel'de yaptığımız gibi."

Sessizce şarabını içen Carter'a baktım. "Şapkamı mı kaybettin? Bir şapka işine yarayabilirmiş gibi görünüyorsun." Meleğin çene hizasındaki sarı saçları her zamankinden daha da dağınıktı.

"Bize gerçekten ne düşündüğünü söyle Georgina," diye yanıtladı. Bir elini üzerinde gezdirdi

ama bu nedense işleri daha da kötüleştirdi. "Bunu özel bir durum için saklıyorum."

"Adını bir daha duyarsam sana iki şapka alırım, böylece karnını doyurmak zorunda kalmazsın."

"Zahmete girmeni istemem." "Hiç sorun değil."

Alışveriş merkezinde indirim alıyorum."

Jerome içini çekti ve çatalını yere bıraktı. "Hâlâ bunu mu yapıyorsun Georgie? Noel cini kılığına girmiş bir succubus'un aşağılamalarına katlanmak zorunda kalmadan yeterince acı çekmiyor muyum?"

"Her zaman kitapçılığı bırakmamı ve yapacak başka bir şey bulmamı söyledin," diye hatırlattım ona.

"Evet, ama bunun nedeni senin saygın bir iş yapacağını düşünmemdi. Striptizci ya da belediye başkanının metresi olmak gibi."

"Bu sadece geçici." Carter'a tabağımın yanında duran zarif kristal şarap kadehini uzattım. Kutudaki şarapla doldurdu ve geri verdi. Peter inledi ve Tiffany'yi yağmalamakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Georgina'nın artık maddi şeylere ihtiyacı yok," diye alay etti Cody. "Artık aşka para ödüyor."

Jerome genç vampire soğuk bir bakış fırlattı. "Bir daha asla bu kadar tatlı bir şey söyleme."

"Çok konuşkansın," dedim Cody'ye, gülümsememi gizleyemeyerek. "Bu gece kendini Gabrielle'den uzak tutabilmene şaşırdım." Sevgilisinden bahsedince yüzü hemen hülyalı bir hal aldı.

Peter, "Bu durumda biz iki kişi oluyoruz," diye ekledi. Başını acı acı salladı. "Sizler ve mükemmel aşk hayatlarınız."

"Mükemmel sayılmaz," dedim aynı anda Cody *de* "Mükemmel," dedi.

Bütün gözler bana çevrilmişti. Hugh bile telefonundan başını kaldırıp baktı. "Cennette sorun mu var?"

"Neden hep böyle düşünüyorsun? Ve hayır, tabii ki hayır," diye alay ettim, ağzımdan kaçırdığım için kendimden nefret ediyordum. "Seth'le her şey harika gidiyor."

Ve öyleydiler. Adını söylemek bile içime bir sevinç seli gönderdi. Seth. Seth her şeyi değerli kılan şeydi. Kitapçıdaki eski iş arkadaşlarımla aramın açılmasına neden olan şey onunla olan ilişkimdi. Doug'ın kız kardeşiyle ayrılmasının sebebi olarak beni görüyorlardı. Sanırım öyleydim de. Ama o işi ne kadar sevmiş olursam olayım, Seth'le birlikte olmak için ondan vazgeçmek küçük bir bedeldi. Bir elf olmaya katlanabilirdim. Succubus güçlerimin onu kurutmamasını sağlamak için seks hayatımıza koyduğumuz kotalara katlanabilirdim. Onunlayken her şeyle başa çıkabilirdim. Lanetleneyeceğim bir gelecekle bile.

Seth ile olan ilişkimde beni duraksatan birkaç küçük şey vardı. Biri bir süredir içimi kemiriyordu, görmezden gelmeye çalışıyordum. Ama şimdi, aniden, ölümsüz arkadaşlarım beni izlerken

Sonunda cesaretimi toplayıp bu konuyu ele aldım.

"Sadece... Sanırım hiçbiriniz Seth'e ismimi söylemediniz, değil mi?" Peter'ın şaşkınlıkla ağzını açtığını görünce hemen "Gerçek adım" diye düzelttim.

"Neden böyle bir şey gündeme gelsin ki?" diye sordu Hugh umursamaz bir tavırla, mesajlaşmaya geri dönerek.

"Gerçek adını bile bilmiyorum," dedi Cody. "Georgina olmadığını mı söylüyorsun?"

Söylediklerim için şimdiden pişman olmuştum. Endişelenmem aptalca bir şeydi ve onların tepkileri de bunu kanıtlıyordu.

"Adını bilmesini istemiyor musun?" diye sordu Hugh.

"Hayır, sorun değil. Ben sadece, şey. Sadece biraz garip. Bir ay kadar önce, yarı uykuluyken bana bu isimle seslendi. Letha," diye ekledim, Cody'nin iyiliği için. İsmi takılmadan söylemeyi başarmıştım. Hoş karşıladığım bir isim değildi. Bu ismi yüzyıllar önce, bir succubus olduğumda bırakmıştım ve o zamandan beri takma isimler alıyordum. O ismi sürgün ederken, eski hayatımı da sürgün etmişim. Onu silmeyi o kadar çok istemişim ki, tanıdığım herkesin varlığını unutması karşılığında ruhumu satmıştım. Bu yüzden Seth'le yaptığım konuşma beni tamamen gafil avlamıştı. O ismi bilmesine imkân yoktu.

Sen dünyasın, Letha... bana uykulu bir şekilde söylemişti.

Bırakın nereden duyduğunu, söylediğini bile hatırlamıyordu. *Bilmiyorum, demişti bana, daha sonra onu bu konuda sorguladığımda. Yunan efsaneleri sanırım. Lethe Nehri, ölülerin ruhlarındaki anıları temizlemek için gittikleri yer. ..geçmiş unutmak için. . . .*

"Çok güzel bir isim," dedi Cody.

Umursamazca omuz silktim. "Mesele şu ki, bunu Seth'e hiç söylemedim. Ama o bir şekilde biliyordu. Yine de bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Nerede duyduğunu da."

"Bunu senden duymuş olmalı," dedi Hugh, her zamanki pratikliğiyle. "Ona hiç söylemedim. Söylemiş olsaydım hatırlardım."

"Şey, burada dolaşan diğer ölümsüzler yüzünden, eminim onlardan birinden gelmiştir. Muhtemelen kulak misafiri olmuştur." Peter kaşlarını çatı. "Üzerinde adının yazılı olduğu bir ödülün yok mu? Belki onu görmüştür."

"'En İyi Succubus' ödülümü ortalıkta bırakmam," diye belirttim.

"Öyle yapmalısın," dedi Hugh.

Carter'a dikkatle baktım. "Çok sessizsin." Şarap kutusundan içerken durakladı. "Meşgulüm."

"Seth'e adımı söyledin mi? Bana daha önce de böyle seslenmiştin." Carter, bir melek olmasına rağmen, biz lanetlenmiş ruhlarla karşı gerçek bir sevgi besliyor gibiydi. Ve bir ilkokul çocuğu gibi, bunu göstermenin en iyi yolunun

Bize sataşarak sevgi gösteriyordu. Nefret ettiğimi bildiği halde bana Leth demesi ve diğer evcil hayvan isimleri kullandığı taktiklerden biriydi.

Carter başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Lilith'in Kızı, ama ona hiç söylemedim. Beni bilirsin: ağzı sıkı bir model." Şarabın sonuna yaklaşırken höpürdeten bir ses duyuldu.

"O zaman Seth nasıl öğrendi?" diye sordum. "İsmi nereden biliyordu? Birisi ona söylemiş olmalı."

Jerome yüksek sesle iç çekti. "Georgie, bu konuşma işinle ilgili olandan bile daha saçma. Cevabını zaten aldın: ya sen ya da bir başkası hata yaptı ve hatırlamıyor. Neden her şey senin için bu kadar dramatik olmak zorunda? Sadece mutsuz olacak bir şey mi arıyorsun?"

Haklıydı. Dürüst olmak gerekirse, bunun beni neden bu kadar uzun süre rahatsız ettiğini bilmiyordum. Herkes haklıydı. Ortada gizemli, dünyayı sarsacak bir şey yoktu. Seth adımı bir yerlerde duymuştu, o kadar. Aşırı tepki vermem ya da en kötüsünü düşünmem için hiçbir neden yoktu, sadece kafamın içinde o geceyi unutmayı reddeden küçük, dırdırcı bir ses vardı.

"Bu çok garip," dedim zoraki bir şekilde.

Jerome gözlerini devirdi. "Endişelenecek bir şey istiyorsan, sana bir şey vereceğim."

Seth ve isimlerle ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Masadaki herkes (hâlâ höpürdeterek yemek yiyen Carter hariç) donup kaldı ve gözlerini Jerome'a dikti. Patronum endişelenmeniz gereken bir şey olduğunu söylediğinde, bunun ateşli ve korkunç bir şey olma ihtimali çok yüksekti. Hugh da bu bildiri karşısında irkilmiş görünüyordu ki bu kötüye işaretti. Genellikle cehennem emirlerini Jerome'dan önce öğrenirdi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Geçen gece Nanette'le bir içki içtim," diye homurdandı. Nanette Portland'ın baş iblisiydi. "Çağırma olayını unutmama hâlâ izin vermemesi yeterince kötü. Ayrıca kendi adamlarının benimkilerden daha yetkin olduğu gibi saçma sapan şeyler de söylüyordu."

Arkadaşlarıma kısa bir bakış attım. Cehennem'in örnek çalışanları değildik, bu yüzden Nanette'in haklı olma ihtimali çok yüksekti. Gerçi hiçbirimiz Jerome'a bunu söylemeyecektik.

"Bu yüzden," diye devam etti, "bunu reddettiğimde, öne çıkmamızı ve ne kadar üstün Cehennem köleleri olduğumuzu kanıtlamamızı istedi."

"Nasıl?" diye sordu Hugh, biraz ilgili görünüyordu. "Bir ruh rehin sürüşü ile mi?"

"Saçmalama," dedi Jerome. "O zaman neyle?" diye sordum.

Jerome bize gergin bir gülümseme verdi. "Bowling ile."

Bölüm 2

Otuz saniye içinde sohbetin aşk hayatımla ilgili derin bir gizemden şeytani övünme hakları için bowling oynamaya dönüştüğünü gerçekten anlamam bir anımı aldı. Yine de bu benim dünyamda pek de alışılmadık bir durum değildi.

"Ve 'biz' derken," diye ekledi Jerome, "siz dördünüzü kastediyorum." Peter, Cody, Hugh ve bana doğru başıyla işaret etti.

"Özür dilerim," dedim. "Anladığımdan emin olayım. Bizi bir çeşit bowling ligine kaydettirdin. Katılmayacağınız bir lige. Ve bu bir şekilde çalışanlarınızın 'kötülüğü' dünyaya kanıtlayacak."

"Saçmalama. Ben katılamam. Bowling takımlarında sadece dört kişi var." Kötülüğü kanıtlama kısmı hakkında yorum yapmadı.

"Şey, hey, yerimi kesinlikle sana bırakacağım," dedim. "O kadar da iyi bir bowling oyuncusu değilim."

"Olsan iyi olur." Jerome'un sesi soğudu. "Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, hepiniz oldunuz. Eğer siz kaybederseniz bir sonraki şirket toplantısında Nanette'le birlikte yaşamak imkânsız olacak."

"Tanrım, Jerome. Bowlinge bayılıyorum," dedi Carter. "Nasıl oldu da bundan bana daha önce hiç bahsetmedin?"

Jerome ve Carter birkaç ağır saniye boyunca bakiştılar. "Çünkü, takım için *düşmeye* hazır değilseniz, bizimle gerçekten rekabet edemezsiniz."

Carter'ın yüzüne tuhaf bir gülümseme yayıldı. Gri gözleri parlıyordu.

"Anlıyorum."

"Jerome'a, onun daha önceki alaycı tonunu taklit ederek, "'Biz' ifadesini kullanman hiç hoşuma gitmedi."

Peter iç geçirdi, oldukça kederli görünüyordu. "Zevkli bowling ayakkabılarını nereden bulacağım ben?"

"Takımımızın adı ne olacak?" diye sordu Cody. Bunun üzerine Seattle'da Ruhsuzlar ve Split Decision gibi gerçekten korkunç önerilerden oluşan bir sohbet başladı. Neredeyse bir saat sonra daha fazla dayanamadım.

"Sanırım eve gideceğim," dedim ayağa kalkarak. Canım tatlı istemişti ama daha fazla kalırsam plaj voleybolu ve kriket için askere alınacağımdan korkuyordum. "Şarap getirdim. Artık bana ihtiyacınız yok."

"Eve döndüğünde, asi çocuğuma söyle, ona koçluk yapmasını istiyorum."

Siz çocuklar," dedi Jerome.

"'Ev' derken aslında Seth'in evini kastetmiştim," dedim. "Ama Roman'ı görürsem, onun müthiş kozmik güçleri için iyi bir kullanım alanı bulduğunu söyleyeceğim." Roman -Jerome'un yarı insan oğlu ve benim oda arkadaşım-aslında oldukça iyi bir bowling oyuncusuydu ama Jerome'u cesaretlendirmek istemedim.

"Bekle!" Peter peşimden fırladı. "Önce Gizli Noel Babalar için çizim yapmalısın."

"Oh, hadi ama-"

"Şikayet etmek yok," diye karşı çıktı. Aceleyle mutfığa gitti ve elinde kardan adam şeklinde seramik bir kurabiye kavanozuyla döndü. Onu bana doğru itti. "Çiz. Hangi ismi alırsan al, kimin için alıyorsan o olacak, o yüzden bundan kaçmaya çalışma."

Bir kağıt parçası çektim ve açtım. *Georgina*.

"Yapamam-"

Peter beni susturmak için elini kaldırdı. "İsmi sen çizdin. Sahip olduğun kişi bu. Tartışma yok."

Sert bakışları daha fazla itiraz etmemi engelledi. "Eh," dedim pragmatik bir şekilde, "en azından benim birkaç fikrim var."

Peter beni eve çikolata fondü sosu ve içi meyve ve şekerlemelerle dolu bir Tupperware kasesi ile gönderdi. Hugh ve Cody bowling takımı planıyla uğraşüyor, bir antrenman programı oluşturmaya çalışıyorlardı. Jerome ve Carter çok az konuşuyor, bunun yerine birbirlerini spekülatif ve bilmiş bir şekilde izlemeye devam ediyorlardı. Yüzlerinden pek bir şey okumak zordu ama Jerome bir kez olsun üstünlüğü ele geçirmiş gibi bir hava veriyordu.

Seattle'ın Üniversite Bölgesi'ne ve Seth'in dairesine gitmek üzere Capitol Hill'den ayrıldım. Yanaştığımda tüm pencereler karanlıktı ve gülümsememe engel olamadım. Saat neredeyse on birdi. Seth geceyi erken bitirmiş olmalıydı, bir süredir onu bunu yapmaya teşvik ediyordum. Bunu düşününce gülümsemem geldiği gibi hızla kayboldu. Birkaç ay önce Seth'in baldızı Andrea'ya yumurtalık kanseri teşhisi konmuştu. Hastalığa yakalandığında oldukça ilerlemişti ve hemen tedaviye başlamasına rağmen, sonuç hala umut verici değildi. Daha da kötüsü, tedaviler ona büyük bir fiziksel yük getirmiş ve ailenin gücünü sınamaya başlamıştı. Seth, özellikle de kardeşi Terry çalışırken onlara sık sık yardım ediyordu, çünkü Andrea için beş kızına bakmak artık daha zordu. Seth onlara bakmak için hem uykusundan hem de yazarlık kariyerinden fedakârlık ediyordu.

Bunun gerekli olduğunu biliyordum. Seth'in ailesini seviyordum ve onlara da yardım etmiştim. Ama yine de Seth'in kendini tükettiğini görmekten nefret ediyordum ve çalışmalarını askıya almasının ona zarar verdiğini biliyordum. Şu anda yazmanın sorunlarının en küçüğü olduğunu ve teslim tarihlerinden önce zamanının olduğunu, özellikle de sonraki iki kitabının gelecek yıl basılmak üzere sıraya girdiğini iddia etti. Ona karşı çıkmazdım.

Ama uyku meselesi? Evet, bu konuda ona çok yüklendim ve bu gece sözlerimin yerine ulaştığını gördüğüme sevindim.

İçeri girmek için anahtarımı kullandım ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde dairenin içinden geçtim. Son zamanlarda neredeyse burada yaşıyordum ve karanlıkta mobilyaların arasında yolumu bulmakta hiç zorlanmıyordum. Yatak odasına ulaştığımda, çalar saatinin ışığında yumuşak bir şekilde belirginleşen, yorganlara sarılmış halini zar zor seçebiliyordum. Sessizce ceketimi çıkardım ve pamuklu bir babydoll geceliğe dönüştüm. Seksiydi ama bariz değildi. Bu gece onunla gerçekten yatmayı planlıyordum.

Yatağa girip sırtına yaslandım ve bir kolumu hafifçe üzerine attım. Hafifçe kıpırdandı ve ben de dayanamayıp çıplak omzuna bir öpücük kondurdum. O daha da yaklaşırken tarçın ve misk kokusu üzerime sinmişti. Uyuması gerektiği konusunda kendimi sertçe azarlamama rağmen, parmaklarımı hafifçe kolunda gezdirdim ve bir öpücük daha kondurdum.

"Mmm," diye mırıldandı, bana doğru yuvarlanarak. "Bu güzel bir his."

Aynı anda birkaç şey dikkatimi çekti. Birincisi, Seth tarçın gibi kokan herhangi bir kolonya ya da tıraş losyonu kullanmıyordu. İkincisi, Seth'in sesi böyle değildi. Üçüncüsü ve belki de en önemlisi, Seth benimle yatakta değildi.

O kadar yüksek sesle bağırarak istememiştim. Bir anda oluverdi.

Davetsiz misafir kalkmaya çalışırken ben bir anda yataktan kalktım ve el yordamıyla duvardaki elektrik düğmesini aramaya başladım. Ben ışığı bulduğumda, adam yorganlara dolandı ve büyük bir gürültüyle yataktan düştü. Hemen bir silaha uzandım ama burası Seth'in yatak odası olduğu için seçeneklerim sınırlıydı. Elime geçirebileceğim en ağır, en tehlikeli nesne Seth'in sözlüğüydü, "internete güvenmediği" için yanında bulundurduğu deri ciltli bir canavar.

Ayağa kalkmaya çalışan davetsiz misafirin üzerine kitabı fırlatmaya hazır bir şekilde durdum. Ayağa kalktığında ve ona iyice baktığımda çılgınca bir şey fark ettim. Tanıdık geliyordu. Sadece bu da değil, aynı zamanda Seth'e benziyordu.

"Kimsin sen?" Ben talep ettim.

"Kimsin *sen*?" diye bağırdı. Her şeyden çok kafası karışmış gibiydi. Elinde sözlük olan 1.80'lik bir kadının tehdidini o kadar da korkutucu bulduğunu sanmıyorum.

Cevap veremeden bir el koluma dokundu. Bir çığlık attım ve içgüdüsel olarak sözlüğü fırlattım. Adam kaçtı ve kitabın zararsız bir şekilde duvara çarpmasına izin verdi. Bana kimin dokunduğunu görmek için döndüm ve kendimi altın kedi gözü gözlüklü beyaz saçlı bir kadının gözlerine bakarken buldum. Çiçekli bir pijama altı ve üzerinde bulmaca olan pembe bir sweatshirt giymişti. Ayrıca elinde bir beyzbol sopası vardı ki bu oldukça şaşırtıcıydı -sadece bir sözlükten daha tehlikeli olduğu için değil, aynı zamanda Seth'in bir beyzbol sopası olduğunu bilmediğim için.

"Burada ne işin var?" diye sordu hiddetle. Gömleksiz, şaşkın adama baktı. "Sen iyi misin?"

Yarım saniyeliğine, bir şekilde kendimi başka birinin dairesine soktuğum fikriyle oynadım. Belki de sadece bir kapı ötedeydim. Bu sahne o kadar saçmaydı ki, bir karışıklık çok daha olası görünüyordu. Sadece bariz kanıtlar - anahtarım ve Seth'in Chicago Üniversitesi'nden oyuncak ayısının bu gösteriyi izlemesi gibi- gerçekten de olmam gereken yerde olduğumu gösteriyordu.

Birden, ön kapının açılıp kapanma sesi apartman dairesinde çınladı. "Alo?" diye tanıdık bir ses geldi.

"Seth!" diye haykırdık üçümüz de hep bir ağızdan.

Birkaç dakika sonra Seth kapıda belirdi. Her zamanki gibi çok sevimli görünüyordu. Kızıl kahverengi saçları genellikle dağınıktı ve üzerinde daha önce hiç görmediğim *Dirty Dancing* tişörtü vardı. Bu durum karşısında yaşadığım panik ve kafa karışıklığına rağmen, endişeli yanım hâlâ Seth'in yüzündeki küçük yorgunluk belirtilerini, koyu halkaları ve yorgunluk çizgilerini fark ediyordu. Otuz altı yaşındaydı ve genellikle yaşından daha genç görünürdü. Bugün öyle değildi.

"Seth," dedi eli sopalı kadın. "Bu kadın evine zorla girmiş."

Bakışlarını ona dikmeden önce sırayla hepimize baktı. "Anne," dedi sessizce, "o benim kız arkadaşım. Lütfen onu dövmeyin."

"Ne zamandan beri kız arkadaşın var?" diye sordu adam.

"Ne zamandan beri beyzbol sopan var?" Soğukkanlılığımı toparlayarak sordum.

Seth, kadının elindeki sopayı nazikçe almaya çalışmadan önce bana alaycı bir bakış attı. Kadın bırakmadı. "Georgina, bu benim annem, Margaret Mortensen. Bu da kardeşim Ian. Çocuklar, bu Georgina."

"Merhaba," dedim, farklı türden bir şaşkınlık hissederek. Seth'in annesi ve küçük erkek kardeşi hakkında çok şey duymuştum ama onlarla yakın zamanda tanışmayı beklemiyordum. Seth'in annesi uçmayı sevmezdi ve Ian da ... Seth ve Terry'nin anlattıklarına bakılırsa, Ian'ın izini bulmak genel olarak zordu. O asi Mortensen kardeşi.

Margaret sopayı bıraktı ve kibar ama temkinli bir gülümseme takındı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Aynen öyle," dedi Ian. Neden tanıdık geldiğini şimdi anlıyordum. Muhtemelen bir yerlerde resmini görmüş olmamın yanı sıra, Seth'in ve Terry'nin bazı özelliklerini de paylaşıyordu. Seth gibi uzun boyluydu ama Terry'nin daha ince yüzüne sahipti. Ian'ın saçları tamamen kahverengiydi, bakırımsı bir ipucu yoktu, ama Seth'inkiyle aynı dağınık görünüme sahipti. Ancak, daha yakından incelediğimde, Ian'ın saçlarının çok zaman ve ürün yardımı ile bilerek bu şekilde şekillendirildiğini hissettim.

Seth aniden Ian'la benim aramda bir çift bakış attı. Aklındaki soruyu tahmin etmem için bir şey söylemesine bile gerek yoktu. Ya da soruları,

Belki de. Geceliğim ve Ian'ın gömleksizliği şüphesiz birçoğunu uyandırdı.

Ian'ın savunması hızlı ve kesin oldu. "Benimle yatağa girdi."

"Onun sen olduğunu sanıyordum," dedim.

Seth'in annesi boğazından garip bir ses çıkardı.

Seth suçlayıcı bir tavırla, "Senin kanepede oturuyor olman gerekiyordu," dedi.

Ian omuz silkti. "Rahatsız edici. Sen de henüz evde değildin, o yüzden zarar gelmeyeceğini düşündüm. Bir kadının gelip beni uykumda taciz edeceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Sana el kaldırmadım!" Ağladım.

Seth gözlerini ovuşturarak bana ne kadar yorgun olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Bak, olan oldu. Neden hepimiz yatmamız gereken yere yatmıyoruz ve sabah birbirimizi tanımaya çalışmıyoruz, tamam mı?"

Margaret bana baktı. "Burada mı uyuyacak? Seninle mi?"

"Evet anne," dedi sabırla. "Benimle birlikte. Çünkü ben yetişkin bir adamım. Ve burası benim evim. Ve çünkü otuz altı yıldır, bu benimle kalan ilk kadın değil."

Annesi dehşetle baktı ve ben de el yordamıyla daha rahat bir konu bulmaya çalıştım. "Gömleğin harika." Artık beni vurmakla tehdit etmediğine göre, bulmacada beş torununun adının yazdığını görebiliyordum. "Kızları seviyorum."

"Teşekkür ederim," dedi. "Her biri kutsal evlilik sınırları içinde doğmuş birer nimettir."

Ben daha cevap vermeden Ian inledi. "Tanrım, anne. Sana sipariş verme dediğim web sitesinden mi o? Mallarının Çin malı olduğunu biliyorsun. Sana sürdürülebilir organik kumaştan bir tane yapabilecek bir kadın tanıyorum."

"Kenevir bir ilaçtır, kumaş değil," dedi ona.

Seth kardeşine kapıyı göstererek, "İyi *geceler* çocuklar," dedi. "Sabah konuşuruz."

Margaret ve Ian iyi geceler diye mırıldandılar ve Margaret duraksayıp Seth'i yanağından öptü - ki bence bu çok hoştu. Onlar gittikten ve kapı kapandıktan sonra Seth yatağına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Ee," dedim yanına oturarak. "Otuz altı yıl içinde tam olarak kaç kadın burada kaldı?"

Başını kaldırdı. "Annem tarafından bu kadar az kıyafetle yakalanan hiç kimse yok." Geceliğin eteğini çekiştirdim. "Bu mu? Bu çok uysal."

"Bunun için üzgünüm," diye ekledi, belli belirsiz kapıya doğru el sallayarak. "Seni arayıp uyarmalıydım. Bu gece kasabaya geldiler, tabii ki habersizce. Ian'dan insanların beklediği şeyi yapması beklenemez. Bu onun itibarını zedeler. Terry's'e geldiler ama orada onlara yer yoktu, ben de çok yorgun oldukları için onları önden gönderdim. Hiç bilmiyordum."

kardeşimle yatmaya çalışmanla sonuçlanır." "Seth!"

"Şaka, şaka." Elimi tuttu ve üstünden öptü. "Nasılsın? Günün nasıl geçti?"

"Noel Baba'nın sarhoş olmaması için elimden geleni yaptım ve sonra Jerome'un bizi cehennem bowling ligine kaydettirdiğini öğrendim."

"Anlıyorum," dedi Seth. "Yani her zamanki gibi." "Hemen hemen. Peki ya sen?"

Dudaklarını çekiştiren küçük gülümseme düştü. "Beklenmedik aile dışında mı? Her zamanki gibi. Terry iş için geç saatlere kadar dışarıdaydı, bu yüzden Andrea dinlenirken ben de bütün gece kızlarla birlikteydim. Kendall kağıttan bir güneş sistemi inşa etmek zorunda, bu yüzden herkes için eğlenceliydi." Ellerini kaldırdı ve beyaz tozla kaplı parmaklarını oynattı.

"Ve dur tahmin edeyim. Yazı yok mu?" Omuz silkti. "Önemli değil."

"Beni aramalıydın. Sen yazarken onlara göz kulak olabilirdim." "Çalışıyordun ve sonra ... ne, fondü gecesi idi, değil mi?" O ayağa kalktı ve gömleğini ve kot pantolonunu çıkarıp yeşil flanel boxer'ına kadar indi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. "Çok az biliyordum." "Peter'ın e-posta listesindeydim."

"Ne olursa olsun, önemli değil. Alışveriş merkezi işi de bir şey değil. Bir anda burada olabilirdim."

Banyoya girdi ve birkaç dakika sonra ağzında bir diş fırçasıyla geri döndü. "Bu iş *çok* saçma. Aradığın haberlerden biri çıktı mı?"

"Hayır," dedim, başka hiçbir görüşmeye gitmediğimi eklemedim. Zümrüt Şehri'nin yanında her şey sönük kalıyordu.

Dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde konuşmaya ara verildi. İşini bitirdiğinde, "Daha iyi bir şeyler yapmalısın," dedi.

"Bulunduğum yerde iyiyim. Sorun değil. Ama sen. . . bu şekilde devam edemezsin. Yeterince uyumuyor ya da *çalışmıyorsun*."

"Bunun için endişelenme," dedi. Işığı kapattı ve yatağa girdi. Loşlukta, yanındaki yeri okşadığını gördüm. "Buraya gel. Sadece ben varım, söz veriyorum."

Gülümsedim ve yanına kıvrıldım. "Ian doğru kokmuyordu, biliyorsun. Yani, güzel kokuyordu ama senin gibi değil."

Seth esnerken, "Eminim güzel kokmak için gereksiz yere para harcıyordur," diye mırıldandı.

"Ne iş yapıyor?"

"Söylemesi zor. Her zaman yeni işler bulur. Ya da hiç işi yok. Elinde ne kadar para varsa, zorlukla mücadele ettiği, zahmetsiz yaşam tarzını özenle sürdürmeye gidiyor."

Paltosunu gördün mü?"

"Hayır. Gördüğüm tek kıyafeti boxer'ı."

"Ah. Şey, oturma odasında olmalı. İkinci el mağazasından alınmış gibi görünüyor ama muhtemelen dört haneli bir rakama mal olmuştur." İç çekti. "Yine de ona karşı çok sert olmamalıyım. Yani, evet, muhtemelen buradayken benden para isteyecek, ama onu ve annemin yardıma gelmesini eleştiremem. En azından artık çocuklara bakmaya yardımcı olabilirler."

Kollarımı Seth'e doladım ve kokusunu içime çektim. Doğru kokuydu ve sarhoş ediciydi. "Ve sen de biraz yazı yazabilirsin."

"Belki," dedi. "Nasıl gideceğini göreceğiz. Umarım annem ve Ian'a kızlardan daha fazla bakıcılık yapmıyorumdur."

"Onun üzerinde ne kadar kötü bir izlenim bıraktım?" diye sordum.

"O kadar da kötü değil. Yani, geceyi benimle geçiren herhangi bir kadının - cantily cladily veya başka türlü- yapacağından daha kötü değil." Alnımdan öptü. "O kadar da kötü değil. Muhafazakâr Ortabatı büyükannesi gibi davranmasına aldanma. Bence siz ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

Maddie'nin Margaret'le tanışıp tanışmadığını ve tanıştıysa nasıl anlaştıklarını sormak istedim. Soru karşısında dilimi ısırdım. Bunun bir önemi yoktu. Bu geçmişte kalmıştı, Seth ve ben ise şimdiki zamandaydık. Bazen, özellikle de burada kaldığım sürece, Maddie'nin de onunla birlikte yaşadığını hatırlamak biraz garip geliyordu. Hâlâ orada burada onun etkisinin izlerini taşıyan küçük dokunuşlar vardı. Örneğin, Margaret büyük olasılıkla Seth'in, Maddie'nin yaratıcılığı sayesinde bir şilte bulunan ofisinde kalıyordu. Ofisin misafir odası olarak kullanılmasına yardımcı olması için bunu almasını öneren oydu. Maddie gitmiş, şilte kalmıştı.

Yine de bunları çok sık düşünmemeye çalıştım. Büyük resme bakınca bunların bir önemi yoktu. Seth ve ben böyle şeylere takılamayacak kadar çok şey atlatmıştık. İlişkimizdeki sorunların üstesinden gelmiştik. Onun ölümlülüğünü ve benimle fiziksel ilişkiye girerek hayatını riske atma kararını kabullenmiştim. Doğru, seks hayatımızı hâlâ kısıtlıyordum ama buna izin vermem bile benim için büyük bir tavizdi. Bu arada o da varlığını sürdürebilmek için sık sık başka erkeklerle yattığım korkunç gerçeğini kabul etti. Bunlar ikimiz için de zor şeylerdi ama birlikte olmamız için buna değdi. Yaşadığımız her şey buna değdi.

"Seni seviyorum," dedim ona.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve beni kendine çekti. "Ben de seni seviyorum." Sonra, düşüncelerimin bir yankısı olarak ekledi, "Her şeye değiyorsun. Uğraştığım tüm bu şeyleri sen hayatımda olduğun için yapabiliyorum, Thetis."

Thetis. Bu onun bana uzun zamandır taktığı lakaptı, Yunan mitolojisindeki şekil değiştiren tanrıçadan geliyordu ve sadık bir ölümlü tarafından kazanılmıştı. Bana her zaman böyle seslenirdi, Letha'ya ise sadece bir kez. O geceyi tekrar düşündüm. Canlandırdığı sıkıntılı duygular hiç geçmeyecek gibiydi ama bir keresinde

yine onları bir kenara itmeye çalıştım. Beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştığım o küçük şeylerden biriydi. Aşkımızın büyüklüğüyle kıyaslanamazdı ve arkadaşlarımdan da söylediği gibi, Seth muhtemelen bu ismi duymuştu.

Memnun bir uykuya daldım, ancak şafak sökerken aniden uyandım. Gözlerimi açtım ve dik oturdum. Seth kımıldadı ve yuvarlandı ama benim ani hareketimle uyanmadı. Kalbim hızla çarparak odaya baktım. Tanımadığım ölümsüz bir varlık tarafından uykumdan uyandırılmışım. Şeytani bir his vardı.

Şu anda burada görünen ya da görünmeyen hiçbir şey yoktu ama az önce Cehennem'in bir hizmetkârının odaya girdiğini biliyordum. Uykumda ilk kez istenmeyen ziyaretçilerle karşılaşmıyordum, genellikle de hain niyetleri olanlarla. Elbette, bu iblisi az önce hissetmişim ve iblisler -benim gibi ölümsüzlüğe dönüşmüş daha düşük bir insan değil, daha yüksek ölümsüzler- ölümsüz imzalarını maskeleyebilirlerdi. Eğer etrafta sinsice dolaşmak ya da habersizce bana zarar vermek isteseydi, bunu yapabilirdi. Bu her kimse keşfedilmeyi umursamamıştı.

Yataktan çıktım ve odayı incelemeye devam ettim, iblisin geçişi için bir işaret ya da neden arıyordum. Bir tane olacağından emindim. İşte. Göz ucuyla çantamda kırmızı bir parıltı yakaladım. Üstünde bir iş zarfı duruyordu. Aceleyle gidip zarfı aldım. Dokunduğumda sıcaktı ama sessizce açtığımda üşümeye başladım. Bu his, resmi Hell kırtasiyesine basılmış bir mektup çıkardığımda daha da yoğunlaştı. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Gün batımı odaya okumak için yeterli ışıktan fazlasını süzmüştü. Mektup Hell's HR'den Letha'ya (takma adı: Georgina Kincaid) gönderilmişti:

Bu, trans feriniz için otuz günlük bildirimdir. Yeni göreviniz 15 Ocak'ta başlayacaktır. Lütfen Seattle'dan ayrılmak ve yeni görev yerinize zamanında gitmek için gerekli seyahat ayarlamalarını yapın.

Bölüm 3

Lazer baskılı net kâğıt, parşömen üzerine yazı karalamaktan çok farklıydı ama resmi bir transfer mektubunu gördüğümde tanırdım. Son bin yıl içinde beni yeni görevlere ve yerlere yönlendiren çeşitli şekillerde düzinelerce mektup almıştım. Sonuncusu on beş yıl önce Londra'dayken gelmişti. Oradan buraya, Seattle'a taşınmıştım.

Ve şimdi bu bana bir kez daha devam etme zamanının geldiğini söylüyordu. Seattle'dan ayrılmanın.

"Hayır," diye nefes aldım, Seth'in duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. "Hayır."

Bu mektubun gerçek olduğunu biliyordum. Sahte değildi. Cehennem kırtasiyesinden gönderilmiş bir şaka değildi. Dua ettiğim şey, bu resmi transfer emrinin bana yanlışlıkla gönderilmiş olmasıydı. Mektupta bir sonraki görevim hakkında hiçbir bilgi yoktu çünkü protokol gereği, çalışanlar genellikle tayin edilmeden önce başdemonları tarafından bilgilendirilirdi. Mektup daha sonra, eski işimin sona erdiğini ve yeni işime başladığımı resmileştirmek için geldi.

Baş iblisimi on iki saatten daha kısa bir süre önce görmüştüm. Elbette, *elbette*, eğer bu gerçekse, Jerome en azından bundan bahsetmeyi başarabilirdi. Bir succubus'un transferi onun için büyük bir olay olurdu. Hem beni kaybetmenin hem de başka birini kazanmanın sonuçlarını dengelemek zorunda kalacaktı. Ama hayır. Jerome büyük bir personel değişikliği olacakmış gibi davranmadı. Bu konuda hiçbir şey söylememişti. İnsan bunun bowling ligini biraz olsun gölgede bırakacağını düşünebilirdi.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve tekrar nefes almaya başlamak için kendimi zorladım. Bir hata. Bunu her kim gönderdiyse belli ki bir hata yapmıştı. Gözlerimi kâğıttan kaldırarak Seth'in uyuyan haline odaklandım. Her zamanki gibi uzuvları yatağın her tarafına yayılmıştı. Işık ve gölge yüzünde oynayıyordu ve o sevgili yüz hatlarını incelerken gözlerimin yaşardığını hissettim.

Seattle'dan ayrılıyorum. Seth'ten ayrılıyorum.

Hayır, hayır, hayır. Ağlamazdım. Ağlamayacaktım çünkü ağlayacak bir şey yoktu. Bu bir hataydı. Öyle olmalıydı çünkü evrenin bana karşı bu kadar acımasız olmasına imkân yoktu. Zaten çok şey yaşamıştım. Artık mutluydum. Seth ve ben birlikte olmak için savaşıştık. Sonunda hayallerimize ulaşmıştık. Bu benden alınamazdı, şimdi değil.

Olamaz mı? Kafamın içindeki kötü bir ses bariz olanı işaret etti. Ruhunu sattın. Lanetlendin. Evren sana neden bir şey borçlu olsun ki? Sen mutluluğu hak etmiyorsun. Bunu senden almaları gerek.

Jerome. Jerome ile konuşmalıydım. O bu işi çözerdi.

Mektubu dört kez katladım ve çantama tıktırdım. Cep telefonumu kaptığım gibi kapıya yöneldim ve bir bornoz giyerek şekil değiştirdim. Ses çıkarmadan odadan çıkmayı başardım ama zaferim kısa sürdü. Oturma odasındaki Ian'ı geçip dışarı çıkmayı ve Jerome'u gizlice aramayı umuyordum. Ne yazık ki o kadar ileri gidemedim. Hem Ian hem de Margaret uyanıktı ve beni aramayı yarıda kesmeye zorladılar.

Margaret mutfakta ocakta bir şeyler pişirirken o da mutfak masasında oturuyordu. "Anne," diyordu, "su-kahve oranının ne olduğu önemli değil. Damla kahveden Americano yapamazsın. Özellikle de Seth'in aldığı Starbucks saçmalığıyla."

"Aslında," dedim telefonu pişmanlıkla bornozumun cebine koyarken, "o kahveyi ben aldım. O kadar da kötü değil. Seattle'da bir kurum, biliyorsun."

Ian henüz duşa girmiş gibi görünmüyordu ama en azından giyinmişti. Bana eleştirel bir gözle baktı. "Starbucks mı? Yaygınlaşmadan önce iyi olabilirlerdi, ama şimdi tüm koyunların akın ettiği başka bir şirket canavarından başka bir şey değiller." Kahve fincanını evirip çevirdi. "Chicago'ya döndüğümde, muhtemelen adını hiç duymadığınız bir indie rock grubunda bas gitar çalan bir adam tarafından işletilen harika bir kafeye gidiyorum. Servis ettiği espresso *o kadar* otantik ki akıllara durgunluk veriyor. Tabii ki çoğu insanın bundan haberi yok çünkü burası ana akım insanların sıkça gittiği bir yer değil."

"Yani," dedim, Ian'ın bir konuşmada kaç kez "ana akım" kelimesini kullandığından bir içki oyunu yapılabileceğinden şüphelenerek, "Sanırım bu, burada benim için bol miktarda Starbucks olduğu anlamına geliyor."

Margaret, Seth'in kahve makinesine doğru kısaca başını salladı. "Bizimle bir fincan iç."

Arkasını döndü ve yemek yapmaya devam etti. Telefon cebimde yanıyordu. Kapıya doğru koşmak istedim ve Seth'in ailesinin önünde normal davranmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Kendime bir fincan lezzetli şirket kahvesi doldurdum ve hayatımın geri kalanını değiştirebilecek bir telefon görüşmesinden beni alıkoyuyorlarmış gibi davranmamaya çalıştım. *Yakında*, dedim kendime. Yakında cevapları alacaktım. Jerome muhtemelen uyanmamıştır bile. Kibarlık olsun diye burada kısa bir süre oyalanabilir ve sonra cevaplarımı alabilirdim.

"Erken kalkmışsın," dedim, kahvemi Morten'ların ikisini de görebileceğim bir köşeye götürürken. Ve kapıyı.

"Pek sayılmaz," dedi Margaret. "Saat neredeyse sekiz. Geldiğimiz yerde saat on."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım kupamdan yudumlarken. Kuzey Kutbu Ekibi'ne katıldığımdan beri öğlenin bu tarafını artık neredeyse hiç görmüyordum. Çocuklar Noel istekleri için Noel Baba'ya genellikle bu kadar erken gitmezlerdi, çalıştığım alışveriş merkezindekiler bile.

"Sen de mi yazarsın?" diye sordu Margaret, bir şeyi süsleyerek çevirirken. "Bu yüzden mi böyle çılgın saatler geçiriyorsun?"

"Hayır. Ama genellikle günün ilerleyen saatlerinde çalışıyorum. Perakende satış yapıyorum, bu yüzden alışveriş merkezi saatlerinde çalışıyorum."

"Alışveriş merkezi," diye alay etti Ian.

Margaret ocaktan döndü ve oğluna ters ters baktı. "Oraya hiç gitmemiş gibi davranma. Gardırobunun yarısı Fox Valley'den."

Ian gerçekten pembeleşti. "Bu doğru değil!"

"Ceketini Abernathy & Finch'ten almadın mı?" diye dürtükledi. "Bu Abercrombie & Fitch! Ve hayır, tabii ki almadım."

Margaret'in yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Dolaptan iki tabak çıkardı ve krepleri üst üste dizdi. Birini Ian'a, diğerini de bana verdi.

Geri vermeye başladım. "Bekle. Bu *senin* kahvaltın mı? Ben bunu yiyemem."

Bana sert bir bakış fırlattı ve sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bu sayede kazağının üzerindeki kapitone oyuncak ayıları görebiliyordum. "Öyle mi? Gerçek yemek yemeyen kızlardan mısınız? Her zamanki kahvaltın kahve ve greyluft mu?" Hesaplı bir duraklama yaptı. "Yoksa yemeklerime güvenmiyor musun?"

"Ne? Hayır!" Tabağımı aceleyle masaya koydum ve Ian'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu harika görünüyor."

"Genellikle veganımdır," dedi Ian, kreplerin üzerine şurup dökerken. "Ama annem için istisnalar yapıyorum."

Gerçekten, gerçekten boş vermeliydim ama "Genellikle" ve "vegan" kelimelerinin birlikte kullanıldığını düşünmemiştim. Ya vegansındır ya da değildir. Eğer bazı zamanlar istisnalar yapıyorsanız, o zaman bu unvanı alabileceğinizi sanmıyorum. Yani, bazen kahveme krema koyuyorum, bazen koymuyorum. Siyah günlerde kendime vegan demiyorum."

Tiksintiyle içini çekti. "*İronik bir şekilde* veganım."

Kreplerime döndüm. Margaret tekrar yemek yapmaya başlamıştı, muhtemelen artık kendi kahvaltısını hazırlıyordu ama yine de sohbete devam etti. "Seth'le ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Şey ..." Çiğnemeyi düşüncelerimi formüle etmek için bir bahane olarak kullandım. "Buna cevap vermek biraz zor. Geçen yıl boyunca ara sıra çıktık."

Ian kaşlarını çatı. "Seth geçen yılın bir bölümünde nişanlı değil miydi?"

"İronik bir şekilde nişanlıydı," demek üzereydim ki Seth'in kendisi yatak odasından çıktı. İlişkimizi açıklamaktan uzaklaştığım için minnettardım ama Seth'i ayakta görmekten memnun değildim.

"Hey!" dedim. "Yatağına dön. Daha fazla uykuya ihtiyacın var."

"Size de günaydın," dedi. Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve masada bize katıldı.

"Ciddiyim," dedim. "Bu senin uyumak için bir şans."

"İhtiyacım olan kadar uyudum," diye karşı çıktı, esnemesini bastırarak. "Ayrıca, ikizlere kek yapacağıma söz verdim. Sınıfları tatil yapıyor."

parti bugün."

" 'Tatil,' " diye mırıldandı Margaret. "Noel'e ne oldu?"

"Sana yardım edebilirim," dedim Seth'e. "Şey... yani, birkaç şeyi hallettikten sonra."

"Ben yapabilirim." Margaret çoktan dolapları karıştırıp malzeme aramaya başlamıştı. "Siz daha doğmadan önce ben kek yapıyordum."

Seth ve ben bakışlarımızı değiştirdik.

"Aslında," dedi, "onları kendim yapabilirim. En çok yardımcı olacak şey, anne, bugün Kayla'nın okuluna gidebilersen olur. Yarım günü var ve Andrea'nın bebek bakıcılığına ihtiyacı olacak." Başıyla beni onayladı. "Bu gece çalışıyorsun, değil mi? Gel de ikizlere yardım et. Daha fazla gönüllüye ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Elf kostümü isteğe bağlı. Ve sen . . ." Ian'a döndü ve Ian'ın gerçekten nasıl yardımcı olabileceğini bilemediği için sözlerini yarıda kesti.

Ian önemli bir şekilde doğruldu. "Gidip organik bir fırın bulacağım ve hayvansal ürün içermeyen, serbest malzemelerle yapılan unlu mamuller yemek isteyen çocuklar için bir şeyler alacağım."

"Ne, serbest dolaşan un gibi mi?" İnanamayarak sordum. "Ian, onlar yedi yaşında," dedi Seth.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ian. "Bu benim yardım etme şeklim." Seth içini çekti. "Peki. Devam et."

"Harika," dedi Ian. Anlamlı bir şekilde durakladı. "Biraz borç para alabilir miyim?"

Margaret kısa süre sonra Seth'in başka bir şeye kalkışmadan önce kahvaltı etmesinde ısrar etti ve ben de onun ilgi odağı haline gelmesinden faydalandım. Çabucak gündelik kıyafetlerimi giydim ve kahvaltı için teşekkür ederek ve kek dağıtımı için ikizlerin okulunda onunla buluşacağımı söyleyerek kibarca çıktım. Dairenden çıkar çıkmaz telefonu tekrar aramaya başladım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jerome'un sesli mesajını aldım. Ona bir mesaj bıraktım ve aciliyetimi ya da kızgınlığımı gizlemeye çalışmadım. Bu tür bir tavır beni ona sevdirmeyecekti ama umursamayacak kadar kızgındım. Bu transfer büyük bir meseleydi. Eğer meşru olma ihtimali varsa, beni daha fazla uyarması gerekirdi.

Evime döndüğümde, kedilerim Aubrey ve Godiva beni gördükleri için mutluydular. Aslında sanırım onları besleyebilecek birini gördükleri için mutluydular. Ben içeri girdiğimde Roman'ın kapalı yatak odasının kapısının önünde yatıyorlardı ve hemen ayağa fırladılar. Zıplaya zıplaya yanıma geldiler, ayak bileklerime dolandılar ve ben yemek tabaklarını yeniden doldurana kadar beni acıklı miyavlamalarla bombardımana tuttular. Ondan sonra, ben eski bir haberdim.

Roman'ı uyandırma fikriyle oynadım. Bu transfer haberini biriyle konuşmayı gerçekten ama gerçekten çok istiyordum ve Seth'in bu sabah böyle bir seçeneği yoktu. Roman da ne yazık ki babasının sabahlara olan "düşkünlüğünü" paylaşıyordu,

ve onu isteği dışında uyandırırsam çok verimli bir konuşma yapabileceğimden pek emin değildim. Bunun yerine, Roman'ın kendi kendine kalkacağını umarak duş almak ve güne hazırlanmak için zaman ayırdım. Öyle bir şansım yoktu. Saat on olduğunda Jerome için bir sesli mesaj daha bıraktım ve sonunda Roman'dan vazgeçtim. Aklıma yeni bir fikir gelmişti ve önce onu kontrol etmeye gittim, döndüğümde Roman kalkmamışsa onu o zaman uyandıracağıma dair zihinsel bir koşul koydum.

The Cellar ölümsüzlerin, özellikle de Jerome ve Carter'ın favori barıydı. Tarihi Pioneer Meydanı'nda eski bir batakhaneydi. Bar günün bu saatlerinde pek fazla iş yapmazdı ama melekler ve iblisler adaba pek önem veren tipler değildi. Jerome telefonuna cevap vermiyor olabilirdi ama sabah içkisi için dışarıda olma ihtimali çok yüksekti.

Ve müesseseye giden merdivenlerden inerken, gerçekten de üzerimde daha büyük bir ölümsüz imzanın yıkandığını hissettim. Ama bu Jerome'unki değildi. Şeytani bile değildi. Carter barda tek başına oturmuş, barmen müzik kutusundan 1970'lerin şarkılarını çalarken bir bardak viskisini yudumluyordu. Carter da beni hissedirdi, bu yüzden gizlice kaçmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Yanındaki tabureye oturdum.

"Lilith'in kızı," dedi barmene el sallayarak. "Seni bu kadar erken bir saatte dışarıda görmeyi beklemiyordum."

"Biraz tuhaf bir sabah geçirdim," dedim ona. "Kahve lütfen." Barmen başıyla onayladı ve muhtemelen dünden beri orada duran bir fincandan bana bir fincan doldurdu. Buraya gelirken önünden geçtiğim espresso dükkânlarını hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Elbette, Ian muhtemelen bu şeyi "otantikliği" için severdi.

"Jerome'un nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" Carter'la tekrar baş başa kaldığımızda sordum.

"Muhtemelen yataktadır." Carter'ın gri bakışları o konuşurken bardağa odaklanmış, kehribar rengi sıvının ışık oyunlarını dikkatle inceliyordu.

"Beni oraya götürmezsiniz herhalde?" diye sordum. Carter daha önce bir kriz anında beni ışınlamıştı ama onun dışında patronumun botlarını nereye astığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Carter bana küçük bir gülümseme verdi. "Ölümsüz olabilirim ama hâlâ korktuğum bazı şeyler var. Sabahın bu erken saatinde Jerome'un yanına seninle gelmek de bunlardan biri. Bu kadar önemli olan ne? Bowling takımı için bir isim mi buldun?"

Aldığım notu uzattım. Daha yakından bakmadan Carter'ın gülümsemesi düştü. Kâğıtta duyularımın algılayamadığı bir tür cehennem kalıntısı olduğundan şüphe etmedim. Notu almadığında, okuması için önüne koydum.

"Bir transfer, ha?" Ses tonu tuhaftı, sanki hiç şaşırmamış gibiydi.

"İddiaya göre. Ama bir tür hata olduğunu varsaymak zorundayım. Jerome'un önce benimle görüşmesi gerekiyordu, biliyor musun? Ve onu dün gece gördün. Garip bir şeyler olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Şey. Normalden daha garip." Öfkeyle kâğıda vurdum. "İK'dan biri yanlışlıkla bunu göndermiş."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Carter üzüntüyle.

"Cehennem'in yanılmaz olduğunu kesinlikle düşünmüyorum. Ve nakledilmem için de bir neden göremiyorum." Carter cevap vermedi ve ben de onu dikkatle inceledim. "Neden? *Bildiğin* bir neden var mı?"

Carter yine de hemen cevap vermedi ve onun yerine içkisini yudumladı. "Cehennemi bir nedene ihtiyaçları olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

İçime garip bir his yerleşti. "Ama bir tane biliyorsun, değil mi? Bu sizi o kadar da şaşırtmadı."

"Cehennem de artık beni pek şaşırtmıyor."

"K a h r e t s i n , Carter!" diye bağırdım. "Sorularıma cevap vermiyorsun. Meleklerin yaptığı o aptal yarı-gerçek şeyi yapıyorsun."

"Yalan söyleyemeyiz Georgina. Ama sana her zaman her şeyi de söyleyemeyiz. Evrende bizim bile çiğneyemeyeceğimiz kurallar var. Bir tane daha alabilir miyim?" diye seslendi barmene. "Bu sefer bir duble."

Barmen Carter'ın isteğine kaşlarını kaldırarak yaklaştı. "Bunun için biraz erken, değil mi?"

"O günlerden birine dönüşüyor," dedi Carter.

Barmen bilgece başını salladı ve bizi tekrar yalnız bırakmadan önce bardağı bolca doldurdu.

"Carter," diye tısladım. "Ne biliyorsun? Bu transfer gerçek mi? Neden aldığımı biliyor musun?"

Carter yine viskisinin üzerinde parlayan ışıkla ilgileniyormuş gibi yaptı. Ama aniden bakışlarını tüm gücüyle bana çevirdiğinde nefesim kesildi. Bazen yaptığı bir şeydi bu, sanki ruhumu dikizliyordu. Ama bu sefer daha fazlası vardı. Sanki kısa bir an için gözleri dünyadaki tüm hüznü barındırıyordu.

"Bunun bir hata olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Belki de öyledir. Sizinkilerin kabloları yeterince sık karışıyor. Eğer yasalsa... eğer öyleyse, o zaman hayır, şaşırmadım. Sizi neden Seattle'dan uzaklaştırmak istediklerine dair, bazıları diğerlerinden daha iyi olan milyonlarca neden düşünebilirim. Hiçbirini sana söyleyemem," diye sertçe ekledi, onu sorgulamaya başladığını görünce. "Dediğim gibi, bu oyunun kuralları var ve ben de onlara uymak zorundayım."

"Bu bir oyun değil!" diye haykırdım. "Bu benim hayatım."

Meleğin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Cehennem söz konusu olduğunda aynı fark."

İçimde, kısa bir süre önce gözlerinde gördüğüm o korkunç hüznün bir yankısını hissetmeye başladım. "Ne yapmalıyım?" Sessizce sordum.

Bu Carter'ı hazırlıksız yakalamış gibiydi. Ondan her zaman cevaplar, peşimi bırakmayan bulmacaları çözmek için ipuçları talep ederdim. Ancak ilk kez bu kadar açık uçlu bir hayat tavsiyesi istediğimden emindim.

"Dur tahmin edeyim," dedim, ağzının açık kaldığını görünce. "Bana söyleyemezsin."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Tam olarak değil, hayır. Öncelikle bunun bir hata olup olmadığını öğrenmeniz gerekiyor. Eğer öyleyse, bu herkesin hayatını kolaylaştıracaktır."

"Bunun için Jerome'a ihtiyacım var," dedim. "Belki Hugh ya da Mei biliyordur." "Belki," dedi Carter, ama buna inanmış gibi görünmüyordu.

"Eninde sonunda Jerome telefonunu açacak. O zaman öğreneceksin." "Peki ya gerçekse?" diye sordum. "O zaman ne olacak?"

"O halde, toplanmaya başlamanız gerekebilir."

"Bu kadar mı? Tüm yapabileceğim bu mu?" Bu sözleri söylerken bile doğru olduklarını biliyordum. Böyle bir şeyi reddedemezsiniz. Bunu kanıtlamak için düzinelerce transferim olmuştu.

"Evet," dedi Carter. "İkimiz de başka bir seçeneğin olmadığını biliyoruz. Asıl soru, bunun geleceğini etkilemesine nasıl izin vereceğin?"

Melek mantığı içinde kaybolmaya başladığım için kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Sanki söyleyeceklerini tekrar gözden geçiriyormuş gibi duraksadı. Sonunda, bana doğru eğilerek elindeki kâğıtla öne atıldı. "Sana şunu söyleyebilirim. Eğer bu gerçekse, kesinlikle bir nedeni vardır. Rastgele bir yeniden düzenleme değil. Ve eğer bir nedeni varsa, bunun nedeni senin Cehennem'in yapmanı istemediği bir şeyi yapıyor olman. O zaman soru şu: Georgina, yapmanı istemedikleri şeyi yapmaya devam edecek misin?"

Bölüm 4

"Ama ben ne yaptığımı bilmiyorum!" Ağladım. "Sen biliyor musun?"

"Sana şimdilik söyleyebileceğim her şeyi söyledim," dedi Carter, o hüzün geri dönmüştü. "Şu anda yapabileceğim en fazla şey sana bir içki ısmarlamak."

Başımı salladım. "Dünyada yeterince viski olduğunu sanmıyorum."

"Yok," dedi kasvetli bir şekilde. "Yok."

Carter'ın karamsarlığına rağmen, yine de bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için Hugh'u aramayı denedim. Bilmiyordu ama kuşkusu benimkine o kadar benziyordu ki içim biraz olsun rahatladı.

"Ne? Bu çok saçma," dedi bana. "Bu bir hataydı. Öyle olmak zorunda."

"Benim için Jerome'a ulaşmaya çalışır mısın?" Ben sordum. "Yani, ben Ben de deniyorum ama belki ikimiz de ararsak sonunda telefonu fark eder." İblis için henüz erken olsa da, bir şeyler dönüyorsa benim aramalarımın kaçınıyor olabileceğine dair içimde garip bir his vardı. Hugh benim giremediğim yerlere girebilir.

İkizlerin okulunda Seth'le buluşmam gereken zamana hızla yaklaşıyordum. Eve koşup Roman'la olası transferim hakkında konuşmayı denemek istemiştim ama Jerome'dan hikâyeyi doğrulatmadan ya da yalanlatmadan bu o kadar da önemli görünmüyordu. Böylece, evrenin daha büyük doğaüstü işleyişiyle karşılaştırıldığında umutsuzca sıradan görünen birkaç ayak işinden sonra, Lake Forest Park'a gittim ve Seth'in yaptığı gibi okula vardım.

Ian da arabadan indi ve Seth bana kardeşinin arkadaşlığından pek de heyecan duymadığını belirten bir bakış fırlattı. Ian, Seth'in bahsettiği ceket giymişti, kahverengi yün bir ceket, üzerine tam oturuyordu ve üzerinde eski bir görünüm vermek için stratejik olarak yerleştirilmiş yamalar vardı. Ian görünümünü özenle düğümlenmiş çizgili bir atkı ve fötr şapkayla tamamlamıştı. Ayrıca Seth'in evinde hiç görmediğim bir gözlük takmıştı.

"Gözlük taktığını bilmiyordum," dedim ona.

İç geçirdi. "Eşarpla uyumlular."

Seth'in elinde, üzerleri bolca ve özensiz bir şekilde yeşil ve kırmızı parıltılarla kaplanmış, beyaz buzlu iki büyük kap kek vardı. Ondan bir parti aldım ve kardeşlerle birlikte içeri girdim, orada imza attık ve sınıfa yönlendirildik.

"Görünüşe göre üretkenmişsin," dedim gülümseyerek.

Seth sevgiyle, "Annem sağ olsun," diye cevap verdi. "Gitmesi çok uzun sürdü. Sürekli yardım etmeyi ve yaptığım işi iki kez kontrol etmeyi, fırının ayarlı olduğundan emin olmayı teklif etti."

falan. Kutulu bir karışımdı. Karıştırabileceğim pek bir şey yoktu." Ian koruyucu maddeler ve yüksek fruktozlu mısır şurubu hakkında bir şeyler mırıldandı.

Sınıfta hoş, organize bir kaos vardı. Diğer ebeveynler ve aile dostları da partiye yardım etmek, yemek dağıtmak ve oyun oynamak için oradaydı. İkizler arkadaşlarıyla oynamak için koşuşturmadan önce üçümüze hızlı ve sert bir şekilde sarıldılar. Morgan ve McKenna'yı aile dışında çok sık görmüyordum, bu yüzden onları akranlarıyla bu kadar aktif ve dışa dönük izlemek çok güzeldi. Beni büyüledikleri kadar arkadaşlarını da büyülediler ve iki kızın bir tür lider oldukları açıktı. Minik, sevimli sarışın liderler. İK notunu aldığımdan beri içimde taşıdığım düğüm, onları gözlemlemenin küçük keyfini kendime bıraktıkça yumuşamaya başladı.

Seth kolunu bana doladı ve yemek masasının yanındaki yerimizi korurken bakışlarımı takip etti. Ian'ın yerel bir fırından aldığı organik, vegan, glütensiz kekleri ikizlerin sınıf arkadaşlarına satmaya çalıştığı yere doğru başıyla işaret etti. Dürüst olmak gerekirse, kekler çok güzeldi. Vanilyaydılar, üzerleri özenle kıvrılmış çikolata kremasıyla kaplanmıştı ve bu krema da mükemmel beyaz krema çiçekleriyle süslenmişti. Seth'in kekleri kızların yapabileceği bir şeymiş gibi görünüyordu ama buna aldanmamam gerektiğini biliyordum. Geleneksel unlu mamullerde bulunan malzemelerin çoğu olmadan kek yaptığınızda, gerçek tadında ortaya çıkıyordu. Güzel ya da değil, Ian onları taşımakta pek de iyi bir iş çıkarmıyordu.

Ian, Kayden adında iri gözlü bir çocuğa "Bunlar senin için diğer abur cuburlardan çok daha iyi," diyordu. Neredeyse bir saattir sıcak sınıfın içinde olmamıza rağmen, Ian hala atkı ve yün palto takımını tamamen giymişti. "Kahverengi pirinç unu ve garbanzo fasulyesi unu ile yapılıyor ve akçaağaç şurubu ile tatlandırılıyor - o işlenmiş beyaz şeker saçmalıklarından hiçbiri yok."

Kayden'in gözleri inanılmaz derecede büyüdü. "Bunların içinde fasulye ve pirinç mi var?"

Ian bocaladı. "Şey, evet ... ama hayır, demek istediğim. Bu malzemelerden tamamen adil ticaret ve besleyici bir şekilde elde edilen un. Ayrıca, sadece sizi yapay boyalardan kurtarmak için değil, aynı zamanda Yahudi-Hristiyan makinesinin ana akım egemenliğine boyun eğmek yerine tüm tatillere ve geleneklere saygı göstermek için kahverengi ve beyaz bir renk düzeni seçtim."

Kayden başka bir şey söylemeden atıştırma masasından kırmızı buzlu bir kardan adam kurabiyesi aldı ve uzaklaştı.

Ian bize acıyan bir bakış attı. "Bugünün gençleri için korkuyorum. En azından artıkları Terry'nin evine götürebiliriz."

"Alsak iyi olur," dedi Seth. "Bunlar bana küçük bir servete mal oldu."

"Yani *bana* küçük bir servete mal oldular," dedi Ian. "Onlar benim katkım."

"Parasını ben ödedim!"

"Bu sadece bir borçtu," dedi Ian buyurgan bir tavrıyla. "Sana geri ödeyeceğim."

Parti çok uzun sürmedi -yedi yaşındaki çocukların arkadaşlarım gibi saatlerce içki içmeye ihtiyacı yoktu- ama yine de Seth bakmadığında telefonumu kontrol etmeye devam ettim. Cebimde titreşime ayarlamıştım ama Jerome'un aramasını kaçırmaktan korkuyordum. Ama kaç kez bakarsam bakayım, telefonun ekranı aynı kalıyordu. Gelen arama ya da mesaj yoktu.

Her şey sona ererken McKenna yanıma geldi ve bacağıma sarıldı. "Georgina, bu akşam bizim eve gelecek misin? Büyükanнем yemek yapıyor. Lazanya yiyeceğiz."

"Ve kekler," diye söze girdi Ian, mallarını dikkatle toplarken. Tahminime göre tam olarak bir tane kek dağıtmıştı, o da arkadaşlarından cesaret alarak kek alan bir çocuğa.

McKenna'yı kaldırdım, ne kadar büyüdüğüne şaşırmıştım. Yıllar ölümsüz arkadaşlarımı ya da beni değiştirmemişti ama ölümlüler bu kadar kısa zaman dilimlerinde fersah fersah değişiyordu. Kollarını bana doladı ve ben de sarı buklelerine bir öpücük kondurdum.

"Keşke yapabilseydim, bebeğim. Ama bu gece çalışmak zorundayım." "Noel Baba'ya hâlâ yardım ediyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim ciddiyetle. "Ve bu çok önemli bir iş. Bunu kaçıramam." Bensiz Noel Baba'nın ne kadar ayık kalacağı belli olmazdı.

McKenna içini çekti ve başını omzuma yasladı. "Belki işin bittiğinde bana gelirsin."

"Yatakta olacaksın," dedim. "Yarın için ne yapabileceğime bakacağım."

Bu bana daha sıkı sarılmamı sağladı ve kalbimin acıdığını hissettim. Kızların üzerimde her zaman böyle bir etkisi vardı; hem onlara duyduğum sevgi hem de asla sahip olamayacağım çocuklar için duyduğum pişmanlık gibi duyguların bir karışımını tetikliyordu.

Çocuklar bir ölümlü olarak istediğim bir şeydi, o zamanlar bile benden esirgenen bir şeydi. Bu gerçeğin acısı, geçen yıl ilkel bir kaos varlığı olan Nyx beni uykumda ziyaret ettiğinde ve enerjimi çalarken dikkatimi dağıtmak için kışkırtıcı rüyalar kullandığında daha da arttı. En çok tekrarlanan rüyamda küçük bir kız çocuğu -kendi kızım- babasını karşılamak için karlı bir gecede dışarı çıkıyordu. İlk başta karanlıktı, daha sonra Seth olduğu ortaya çıktı. Nyx, daha sonra çaresizce yardım istemek için, rüyanın gerçek olduğuna, gelecek şeylerin bir kehaneti olduğuna yemin etmişti. Ancak bu bir yalandı. Asla benim olamayacak bir imkânsızlık.

"Belki işin bittikten sonra evime uğrarsın," dedi Seth kısık bir sesle, o kıpırdanıp uzaklaştıktan sonra.

"Duruma göre değişir," dedim. "Yatağında kim olacak?"

"Konuştuk. Odamdan uzak durması gerektiğini biliyor."

Gülümsedim ve Seth'in elini tuttum. "Gelirdim ama bu gece yapmam gereken bazı şeyler var. İşle ilgili Jerome'un peşine düşmeliyim."

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Ailemin seni korkutmadığından emin misin?"

kapalı?"

Margaret Mortensen'in onaylamayan bakışlarını görme düşüncesinden hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim, ama bu geceye kadar transferimle ilgili neler olup bittiğini hâlâ bilmiyorsam Seth için iyi bir arkadaş olacağımı da düşünemiyordum. Transfer. Onun nazik, sıcak gözlerine baktığımda midemde bir çukurun açıldığını hissettim. Belki de onunla birlikte olmak için elime geçen her fırsatı değerlendirmeliydim. Daha kaç tane şansımız olduğunu kim bilebilirdi ki? *Hayır, kendimi azarladım. Böyle düşünme. Bu gece Jerome'u bulacaksın ve bu pisliği temizleyeceksin. Sonra sen ve Seth mutlu olabilirsiniz.*

Seth'e, "Ailenin bununla hiçbir ilgisi yok," diye güvence verdim. "Ayrıca, artık fazladan yardım aldığına göre, boş zamanını biraz iş yapmak için kullanabilirsin."

Gözlerini devirdi. "Serbest meslek sahibi olmanın bir patronun olmaması anlamına geldiğini sanıyordum." Sırıttım ve onu yanağından öptüm. "Yarın akşam uğrarım."

Son bir kurabiye almak için yanımdan geçen Kayden öpücüğümü gördü ve kaşlarını çatarak onaylamadı. "Ew."

Morten'lerle yollarımı ayırdım ve alışveriş merkezine doğru yola çıktım. Benim gibi ölümsüzlerin bilerek günlük işlerde çalışmayı seçtiklerini öğrenmek ölümlüler için genellikle sürpriz olurdu. Eğer birkaç yüzyıl boyunca buralarda olur ve paranızı yarı akıllıca kullanırsanız, sonunda rahatça yaşayabileceğiniz kadar para biriktirmek o kadar da zor değildi, bu da insan istihdamını gereksiz kılıyordu. Yine de tanıdığım çoğu ölümsüz hala çalışıyordu. Düzeltiyorum, tanıdığım çoğu küçük ölümsüz çalışıyordu. Jerome ve Carter gibi daha büyük olanlar nadiren çalışıyordu, ama belki de işverenleriyle zaten çok somut bir işleri vardı. Ya da, belki de, daha küçük ölümsüzler insan olduğumuz zamanlardan kalma bir dürtüyü taşıyorlardı.

Ne olursa olsun, bugünkü gibi günler neden kazançlı bir işi seçtiğimin açık bir hatırlatıcısı oldu. Eğer boş zamanım olmasaydı, günün geri kalanını kaderim ve olası transferim hakkında düşünerek geçirirdim. Noel Baba olarak Walter'a yardım etmek -ne kadar saçma olsa da- en azından Jerome'dan haber beklerken dikkatimi dağıtmamı sağladı. Meslek bana bir amaç da veriyordu ve ölümsüzlüğün uzun günlerine damga vurmak için bunun gerekli olduğunu fark etmiştim. Delirmiş daha küçük ölümsüzlerle tanışmışım ve çoğu uzun yaşamları boyunca amaçsızca sürüklenmekten başka bir şey yapmamıştı.

Walter'ın Happy adını verdiği yeni bir elf bugün aramıza katılmıştı ve sadece sınırlarımızı bozduğu için bile zaman geçirmemize yardımcı oluyordu.

"Bence hiç içmemeli," dedi yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Neden bu programı öğrenmek zorunda olduğumu anlamıyorum."

Deneyimli bir elf olan Prancer benimle bakıştı. "Hiçbirimiz bunun doğru olduğunu söylemiyoruz," dedi Happy'ye. "Sadece bunun gerçek olduğunu söylüyoruz. Öyle ya da böyle likörü ele geçirecek. Eğer onu reddedersek, banyoya gizlice sokacaktır. Bunu daha önce de yaptı."

"Eğer bunu ona biz veriyorsak," diye devam ettim, "o zaman kontrol bizde demektir."

erişim ve aldığı miktar. Bu mu?" Hazırladığımız programı işaret ettim. "Bu fazla bir şey değil. Özellikle de onun boyundaki bir adam için. Kafayı bulmak için bile yeterli değil."

"Ama onlar çocuk!" Happy ağladı. Gözleri alışveriş merkezi boyunca uzanan uzun aile kuyruğuna kaydı. "Tatlı, masum, neşeli çocuklar."

Prancer ve benim aramda bir sessiz mesaj daha geçti. "Bak ne diyeceğim," dedim sonunda. "Neden onları önceliğin haline getirmiyorsun? İçki programını unut. Onu biz hallederiz. Sen git, hattın başındaki Bashful ile yer değiştir. O zaten halkla çalışmayı pek sevmez." Happy'nin sesi duyulmadığında, "Bir gün biri hepimizi alışveriş merkezinin insan kaynakları ofisine şikayet edecek" dedim.

Prancer yeşil spandex pantolonunu düzeltirken, "Oh, birçok kez oldu," dedi. "Walter'la üç yıldır çalışıyorum ve Happy, Noel Baba'nın yakılmasıyla ilgili ahlaki kaygıları olan ilk elf değil. Hakkında çok rapor var."

Bu benim için yeni bir haberd. "Ve onu kovmadılar mı?"

"Hayır. Bu işleri doldurmak düşündüğünüzden daha zor. Walter uygunsuz bir şey söylemediği ya da dokunmadığı sürece, alışveriş merkezi bunu umursamıyor gibi görünüyor."

"Huh," dedim. "Bildiğim iyi oldu." "Georgina!"

Noel Baba'nın pavyonuna giden kapıların ötesinde, kalabalığın kenarında el sallayan birini gördüm. Hugh. Kalp atışlarım hızlandı. Bu alışveriş merkezi aslında ofisinin hemen köşesindeydi, yani daha önce öğle yemeği için uğramıştı. Son olayların ışığında -ve yüzündeki ifadeden- bir şey bana bugün buraya sıradan bir yemek için gelmediğini söyledi.

"Hey," dedim Prancer'a. "Artık mola verebilir miyim?" "Tabii, buyur."

Kalabalığı yararak Hugh ile buluştum ve folyo elbise giydiğim için kendimi kötü hissetmemeye çalıştım. Hugh ofisten gelmişti ve kusursuz giyinmiş, başarılı bir plastik cerrah rolünü oynuyordu. Onun yanında kendimi ucuz hissediyordum, özellikle de o ve ben tatil kargaşasından uzaklaşıp alışveriş merkezinin daha lüks mağazalarına doğru yürürken.

"İşten eve dönüyordum ve bir uğrayayım dedim," dedi. "İşteyken çok fazla telefona cevap vermediğinizi düşündüm."

"O kadar da değil," diye kabul ettim, dar elbisesini ve cepsizliğini işaret ederek. Kolunu tuttum. "Lütfen bana bir şey duyduğunu söyle. Transfer bir hataydı, değil mi?"

"Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum ama hayır, henüz ne İK'dan ne de Jerome'dan bir yanıt almadım." Kaşlarını hafifçe çattı, iletişim eksikliğinden hoşlanmadığı belliydi. Bunun altında, onda başka bir duygu da sezdim: gerginlik. "Senin için başka bir şeyim var. Özel bir yerde konuşabilir miyiz? konuşabilir miyiz? Buralarda bir Sbarro ya da Orange Julius var mı?"

Alay ettim. "Bu alışveriş merkezinde olmaz. Gidebileceğimiz bir sandviççi var." "Sandviççi" tam olarak doğru değildi. Gurme çorbalar da satıyorlardı. ve salatalar vardı; hepsi taze yapılmış ve Ian'ı mutlu edecek kadar özenli malzemelerle doluydu. Hugh ve ben bir masa kaptık, görünüşüm ebeveynleriyle birlikte orada bulunan bazı çocukların dikkatini çekti. Hugh'ya doğru eğilirken onları görmezden geldim.

"Hayalet transfer değilse ne oldu o zaman?"

Gözcülere tedirginlikle baktı ve konuşmaya başlamak için birkaç dakika bekledi. "Bugün etrafı aradım, bağlantılar kurmaya çalıştım ve senin hakkında bir şey bulabilir miyim diye baktım. Dediğim gibi, bulamadım. Ama bir sürü başka dedikoduya kulak misafiri oldum."

Tartışmak istediği şeyin Cehennem dedikoduları olmasına biraz şaşırmıştım, daha da şaşırdığım şey ise bizzat gelmesini gerektirecek kadar önemli olmasıydı. Ortak bir arkadaş hakkında bir dedikodu duymuş olsaydı, haberi iletme için bir telefon görüşmesi yeterli olurdu gibi görünüyordu. Hatta e-posta ya da mesaj bile.

"Milton'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Milton?" Boş boş baktım. Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Nosferatu," diye sordu.

Hala bir şey yok, ve sonra-

"Evet. O. Vampir olan." Bir ay kadar önce Milton, Cody ve Peter'ı dehşete düşürecek şekilde tatile gelmişti. Vampirler bölgeciydi ve yabancıları sevmezlerdi, ancak Cody, Milton'ın varlığını ürkütücü seven kız arkadaşı Gabrielle'i etkilemek için kullanabilmişti. Ya da ben öyle duymuştum. "Onu aslında hiç görmedim. Sadece şehirde olduğunu biliyordum."

"Evet, ve geçen hafta Boulder'da olduğu ortaya çıktı."

"Yani?"

"Öncelikle, bu kadar kısa sürede iki 'tatil' yapması garip. Yani, vampirler için nasıl olduğunu bilirsiniz. Hepimiz için nasıl olduğunu biliyorsun."

Bu doğrudu. Cehennem bize çok sık tatil vermeyi sevmezdi. İşverenleriniz ruhunuza sahip olduğunda, hayatınızı keyifli hale getirme ihtiyacı hissetmiyorlardı. Bu ara sıra izin almadığımız anlamına gelmiyordu, ama bu kesinlikle Cehennem için bir öncelik değildi. Ruhların işi asla dinlenmek değildi. Vampirler için bu iki kat daha doğrudu çünkü bölgelerinden ayrılmayı sevmezlerdi. Ayrıca güneş ışığında olduğu gibi seyahat ederken de çeşitli zorluklar yaşarlardı.

"Tamam, bu çok garip. Bu bizi nasıl etkiliyor?"

Hugh sesini alçalttı. "Boulder'dayken, yerel bir karanlık şaman gizemli koşullar altında öldü."

Kaşlarının kalktığını hissettim. "Ve Milton'ın bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Dediğim gibi, bugün birkaç telefon görüşmesi ve araştırma yapacak zamanım oldu. Raleigh'de yaşıyor olsa da Milton bir vampire göre çok fazla seyahat ediyor ve gittiği her yerde doğaüstü topluluktan bir ölümlü ölüyor."

"Onun bir suikastçı olduğunu mu söylüyorsun?" dedim, ilgimi çekmişti ama hâlâ ne demek istediğini anlamamıştım. Hepimizin oynadığı "büyük oyunun" bir parçası olarak, meleklerin ve iblislerin ölümlülerin hayatlarını doğrudan etkilememesi gerekiyordu. Günah ve ayartma tekliflerimizle daha küçük ölümsüzler bu noktada devreye giriyordu. Oyunun gidişatına göre bizim de gerçekten öldürmememiz gerekiyordu ve bunu kesinlikle daha büyük bir ölümsüzün talimatları adına yapmamamız gerekiyordu. Yine de hepimiz bunun olduğunu biliyorduk ve Milton uygunsuz ölümlüleri öldürdüğünü duyduğum ilk suikastçı değildi.

"Kesinlikle," dedi Hugh. Kaşlarını çattı. "Bir yerlere gidiyor ve insanlar ortadan kayboluyor."

"Bu bizi nasıl etkiler?"

Hugh iç çekti. "Georgina, o *buradaydı*."

"Evet, ama kimse-" diye soluk soluğa kaldım, şok içinde bir an donakaldım.

"Erik . . ."

Dünya bir an için etrafımda dönmeye başladı. Artık elit bir alışveriş merkezinin yemek katında değildim, onun yerine tanıdığım en nazik adamlardan birinin parçalanmış, kanlar içindeki bedenine bakıyordum. Erik Seattle'da uzun zamandır arkadaşımı ve uzun yıllara dayanan okült ve doğaüstü bilgilerini bana sorunlarımla ilgili tavsiyelerde bulunmak için kullanıyordu. Dükkânındaki garip bir soygun silahla vurularak ölümüyle sonuçlandığında Cehennem'le olan sözleşmemi araştırıyordu.

"Ne diyorsun ..." Sesim ancak fısıltı halindeydi. "Milton'ın Erik'i öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Hugh üzüntüyle başını salladı. "Yapmıyorum. Sadece senin için kanıtları ortaya koyuyorum, bunlar ikna edici ama Milton'la kesin bir bağlantı kurmak için yeterli değil."

"O zaman neden bana söylüyorsun?" diye sordum. "Statükoyu sorgulayan hiçbir şeye bulaşmayı sevmiyorsun." Bu doğrudu ve Hugh ile aramızda sürekli bir tartışma konusu olmuştu.

"Bilmiyorum," dedi. Neden bu kadar tedirgin olduğunu şimdi anlıyordum. "Hiç de değil. Ama seni önemsiyorum tatlım. Senin de Erik'i önemsedığını ve cevaplar istediğini biliyorum."

"Anahtar kelime: *istedim*. Onlara sahip olduğumu sanıyordum." Kalbim hâlâ Erik'in yasını tutuyordu ama onun kaybının yaralarını sarmaya başlamıştım, sevdiğimiz birini kaybettikten sonra hepimizin yapması gerektiği gibi hayatıma devam ediyordum. Onun bir soygunda öldürüldüğünü bilmek -ya da düşünmek- bana tam olarak huzur vermiyordu ama bir açıklama sağlıyordu. Eğer Hugh'un tehlikeli teorisinde, Milton'ın -potansiyel bir suikastçının- sorumlu olabileceğine dair en ufak bir doğruluk payı varsa, o zaman tüm dünyam bir anda alt üst olmuştu. Ve bu senaryoda asıl mesele Milton'ın yapmış olması değildi. Önemli olan bunu *neden* yaptığıydı. Çünkü eğer o gölgelerde gizlenen Cehennem suikastçılarından biriye, o zaman daha üst düzey biri ona emir vermiş olmalıydı, yani Cehennem'in Erik'in ölmesini istemek için bir nedeni vardı.

"İyi misin?" Hugh'nun elini elime koymasını beni sıçrattı. "Tanrım, Georgina. Buz gibisin."

"Biraz şoktayım," dedim. "Bu büyük bir şey, Hugh. Çok büyük."

"Biliyorum," dedi, sesi hiç de mutlu gelmiyordu. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver. Sana söylemem gerektiğinden hâlâ emin değilim."

"Yapmalıydın," dedim elini sıkarak ve aptalca kısmı hakkında böyle bir söz vermedim. "Teşekkür ederim."

Kısa bir süre sonra ayrılmak zorunda kaldım ve Happy'ye yardım etmek için geri döndüm. Çocukların saf ve büyümlü doğası hakkındaki hevesi bu süre içinde biraz azalmıştı. Sanırım burun estetiği isteyen altı yaşındaki çocuk onu kırmış olabilir. Bana gelince, Hugh'un anlattıkları karşısında sersemlemiş bir haldeydim. Erik öldürüldü. Bana son sözlerinde daha fazla şey olduğunu ima etmişti ama bunu kanıtlayacak bir delil yoktu. Ya da bekleyin. .. var mıydı? Kırık penceresinin cam izini, polisın pencerenin içeriden kırıldığına dair şüphesini hayal meyal hatırlıyordum. Ama bu teoriyle ne yapacaktım? İhtiyacım olan cevapları nasıl bulacaktım?

Hugh'un bana bunu söylerken verdiği taviz de benim için aynı derecede şaşırtıcıydı. İşine ve rahat pozisyonuna değer veriyordu. Cehennem'i üzmeye çalışacak ya da kendisini ilgilendirmeyen şeyler hakkında sorular soracak biri değildi. Yine de Milton hakkındaki önsezisinin peşinden gitmiş ve haberi bana, arkadaşına iletmişti. Cehennem, çalışanlarından umutsuz, ruhsuz yaratıklar yaratıyordu ve çoğu da bundan hoşlanıyordu ama üst düzey yöneticilerden herhangi birinin hâlâ idare edebildiğimiz arkadaşlık seviyelerini hayal ettiğinden şüpheliydim.

Doğal olarak, dikkatimi bu yeni gelişmeden başka bir şey dağıtabilirdi; o da Jerome'un o gece dairemde bulunmasıydı. İşten eve dönüyordum ve anahtarımı kapıya koyar koymaz içeriden gelen aurasını hissettim. Erik ve Milton hakkındaki korkularım ve teorilerim beynimin bir bölümüne taşındı ve yerini gizemli transfer hakkındaki tüm eski spekülasyonlara bıraktı.

İçeri girdiğimde Jerome'u Roman'la birlikte oturma odasında otururken buldum, ikisi de rahattı ve varlığını neredeyse hiç fark etmemişlerdi.

"İşte bu yüzden," diyordu Jerome, "bunu yapman gerekiyor. Mümkün olan en kısa sürede. Nanette'in adamları uzun zamandır bu işle uğraşıyor, yani kat etmen gereken çok yol var. Bir program hazırlayın -ne kadar titiz olduğu umurunda değil- ve o tembellerin sokakta zaman geçirmeye başlamalarını sağlayın."

İnanamayarak baktım. "Bowling yarışması için mi buradasınız?"

İki adam da bana baktı, Jerome sözünün kesilmesine sinirlenmiş görünüyordu. "Elbette. Ne kadar erken çalışmaya başlarsan o kadar iyi olur."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur, biliyor musun?" Yıpranmış İK notunu bir güzel gösterdim. "Bana transfer edilip edilmeyeceğimi söyleyeceksin. Paramı bunun bir hata olduğuna yatırıyorum çünkü kesinlikle, *kesinlikle* bana söylemeyi ertelemesiniz. Değil mi?"

Odada birkaç kalp atışı kadar sessizlik vardı. Jerome karanlık bakışlarını üzerimden ayırmıyordu ve ben de gözlerimi kaçırmayı reddediyordum. Sonunda dedi ki, "Hayır. Bu gerçek. Sen

transfer ediliyor."

Çenem yere düşmek istedi. "O zaman neden ... neden bunu daha yeni duyuyorum?"

İçini çekti ve sabırsız bir hareket yaptı. "Çünkü *ben* de yeni öğrendim. Birisi acele etmiş ve bana söylemeden önce notu sana ulaştırmış." Gözleri parladı. "Merak etme, ben de bu konuda çok heyecanlanmadım. Bu konudaki hislerimi bildiklerinden emin oldum."

"Ama ben ..." Yutkundum. "Bir hata olduğundan o kadar emindim ki. . . " "Vardı," diye onayladı. "Sadece senin düşündüğün türden değil."

Yere çöküp eriyip gitmek istedim ama kendimi güçlü kalmaya zorladım. Bir sonraki en önemli soruyu, hayatımın bir sonraki evresini şekillendirecek soruyu sormam gerekiyordu.

"Nereye . . . nereye gidiyorum?"

Jerome bir kez daha beni inceledi, sanırım bu sefer sadece gerilimi ve acıyı uzatmak için. Piç kurusu. Sonunda konuştu.

"Las Vegas'a gidiyorsun, Georgie."

Bölüm 5

Kendimi "Cleveland" ya da "Guam" için hazırlıyordum. Orta derecede bile olsa cazip bir teklif alabileceğimi düşünemeyecek kadar kötümserdim. Eğer Seattle'dan ayrılmanın travmasını zaten yaşıyorsam, o zaman kesinlikle korkunç bir yer için olacaktı.

"Las Vegas mı dedin?" Koltuğuma çökerek sordum. Hemen ne olduğunu anladım. "Ah. Las Vegas, Nevada değil, değil mi? Farklı bir Las Vegas. New Mexico mu? Ya da başka bir kıta?"

"Seni ve şehit fantezilerini hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Georgie." Jerome bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. "Burası Las Vegas, Nevada. Sanırım oradaki baş iblisi bile tanıyorsun-Luis. O senin arkadaşın değil mi?"

Gözlerimi kırptım. "Luis mi? Evet. Yani, bir baş iblisin olabileceği kadarıyla." Jerome'un yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama ben bunu pek fark etmedim. Uzun zaman önce Luis için çalışmışım ve dürüst olmam gerekirse, muhtemelen tüm zamanların en sevdiğim patronuydu. Bu Jerome'un kötü bir patron olduğu anlamına gelmiyordu, ama Luis'in katı olsa da bazen sonsuza dek lanetlendiğinizi unutturacak kadar rahat bir tarzı vardı. "Bana verilen emir Las Vegas'a gidip Luis için çalışmak."

"Evet," dedi Jerome.

Boş gözlerle pencereden dışarı baktığım yerden ona döndüm. "Bunu değiştirmenin bir yolu var mı? Bunu durdurmanın? Burada kalmak için yapabileceğim bir şey yok mu? Ve bunun bir hata olmadığından *emin* misin - teslimat karışıklığı yüzünden?"

Jerome'un kara kaşları kalktı. Bu, şaşkınlığını gösterecek kadar hazırlıksız yakalandığı nadir anlardan biriydi. "Gitmek istemiyor musun? Yani, benim yönetimim altında kalmak istemen gururumu okşadı ama bu durumdan memnun olacağını düşünmüştüm. Las Vegas senin gibi yarım yamalak bir succubus için mükemmel."

Haklı olmasına rağmen bu iğnelemeyi duymazdan geldim. Las Vegas günah ve kurtuluş için öyle bir üreme alanıydı ki, hem Cennet'in hem de Cehennem'in hizmetkârlarıyla neredeyse ağzına kadar doluydu. Muhtemelen dünyadaki en yüksek succubi yoğunluğundan birine sahipti, yani kotaları aşmak kolaydı. Burada tek succubus bendim, bu yüzden bozulmuş ruh sayım ciddi bir şekilde inceleniyordu. Las Vegas'ta benim gibi tembellerin yerini dolduracak bir sürü iş bitirici succubi olurdu.

"Seninle ilgili değil," dedim yavaşça. "Bu ... hakkında. Seth'le ilgili."

Jerome yüksek sesle içini çekti ve sigarasını sehpanın üzerinde söndürdü. I

Kanepem ya da halım olmadığına sevinmeliydim. "Tabii ki öyle. Çünkü evrenin büyük şemasında, erkek arkadaşın Cehennem İK'nın yeniden yapılanma konusunda fikrini değiştirmesine neden olacak kadar önemli. Hadi ama Georgie. Ne kadar safsın sen? Yıllar içinde kaç tane transferin oldu? Ya da belki şöyle sormalıyım, 'canı istemediği' için iptal edilen kaç transfer biliyorsun?"

"Hiç," diye itiraf ettim. En fazla, Hell mutsuz çalışanları dikkate alır ve onları verimli olmadıkları yerlerden uzaklaştırırdı. Daha önce de tayin talebinde bulunmuş ve birkaç tanesini almıştım. Ama İK bir kez kararını verdi mi? O kadar. Bunun bir hata olmadığı ve benim bunu durduramayacağım soğuk gerçeği beni sarmaya başlamıştı. Başka bir şekilde anlamlandırmaya çalıştım. "Ama neden? Neden buna karar verdiler? Ben iyi bir çalışan oldum. . . ." Yine de konuşurken bile kararsızlığım artıyordu. Jerome bana bilerek baktı.

"Öyle mi?"

"Kötü bir çalışan olmadım," diye düzeltiltim. "Tam olarak değil."

"Bu bir oyun değil. Statükoyu koruyabilecek vasat çalışanlar istemiyoruz. Biz ruh istiyoruz. *Kazanmak* istiyoruz. Ve sen burada geçirdiğin zamanın çoğunu vasat olarak geçirdin. Bana öyle bakma. Haklı olduğumu biliyorsun. Üretkenlikte iniş çıkışlar yaşadın, en dikkat çeken de baskı altında olduğun zamanlardı. O bile tutarsızdı." Bir yıl önce Jerome'la bir pazarlık yapmış ve bir süre örnek bir succubus gibi davranmıştım. Onu çağrılmaktan kurtarmaya yardım ettikten sonra, ondan herhangi bir üzüntü duymadan bir kez daha kaytarmam konusunda sözsüz bir kabullenme olmuştu. "Burada başarılı olsaydın ve büyük miktarda ruh devretseydin, buradan ayrılacağından şüpheliyim. Eğer suçlayacak birini arıyorsan aynaya bak."

"Bu konuda kendini beğenmiş gibi konuşuyorsun," dedim huysuzca. "Sanki bundan mutluymuşsun gibi."

"Mutlu mu? Yeni bir çalışan alma ya da Tawny'yi kalıcı olarak devralma kumarından mutlu musunuz? Pek sayılmaz. Ama senin aksine, mutluluğumun amirlerim için hiçbir şey ifade etmediğini kabul ediyorum. Önemli olan tek şey benim onların emirlerini yerine getirmem." Ses tonu ve ifadesi aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu açıkça söylüyordu.

Jerome'la tartışmaktan neredeyse hiç çekinmezdim ama bugün çekindim. Neden mi? Çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey, onunla yapabileceğim hiçbir pazarlık yoktu. Onunla geçirdiğim yıllar boyunca, özellikle Seattle'daki varlığımla ilgili bir dizi iyilik ve ödenek pazarlığı yapmıştım. Bu onun alanıydı. Ama dünyanın geri kalanı? Bu onun kontrolü dışındaydı. İstese bile bu yeniden atamayı değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim de yapabileceğim bir şey yoktu. Bazı şeylere karşı savaşılamazsınız. Cehennem de onlardan biriydi. Ruhumu teslim ettiğimde, sonsuzluğumun kontrolünü de onlara teslim etmiştim.

"Bu hiç adil değil." Jerome'un karşılık vereceğini tahmin ederek hemen ekledim: "Biliyorum, söylemene gerek yok. Hayat adil değil. Bunu anlıyorum. Ama bu çok acımasızca. Seth ve ben sonunda bir iş ilişkisi kurmayı başardık. Ve şimdi onu terk etmek zorundayım."

Jerome başını salladı ve huzursuz duruşundan gitmeye hazır olduğunu anlayabiliyordum. Bu konuşmaya karşı sabrı tükenmek üzereydi.

"Biliyor musun, sen gittiğinde bazı esprilerini özleyebilirim, ama özlemeyeceğim bir şey var mı? Senin ezici melodram ve umutsuzluk duygunu. Bu benim için bile çok fazla."

İçimdeki keder ve kendine acıma duygusu öfkeye dönüştü. "Özür dilerim ama bu benim için çok ciddi! Nasıl üzülmem? Seth'i seviyorum. Onu terk etmek istemiyorum."

"O zaman yapma. Onu da yanına al. Ya da uzun mesafeli biriyle çık. Sızlanmayı bıraktığın sürece umurunda bile değil. Buradaki çözümleri nasıl göremiyorsun? Görünüşe göre ölümsüz olmanın büyük aşkın için caydırıcı olmadığına karar vermişsin ... ama iki saatlik bir uçak yolculuğu caydırıcı mı?"

Biraz korkmuş hissettim. Normalde, üzgün olduğumda Jerome'un benimle alay etmesine içerlerdim çünkü bunu onun empati eksikliğine bağlardım. Ama şimdi, belki de aşırı duygusal olduğum konusunda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Neden Seth'i yanımda götüremiyordum? Seth beni gerçekten seviyorsa, taşınmak sorun olmamalıydı. Ve dünyadaki tüm işler arasında, mekan değişikliği için en uygun olanlardan birine sahipti. Ne yazık ki durum bundan biraz daha karmaşıktı. İçimi çektim.

"Yapar mı bilmiyorum. Ailesi burada ve baldızı hasta. Onları yakın zamanda terk edemez."

Jerome omuz silkti. "Umurumda olmadığı kısıma geri döndük. Ancak oraya bir an önce ziyarete gitmeni önemsiyorum. Luis birkaç günlüğüne bölgeyi incelemen için seni önceden gönderip gönderemeyeceğimi sordu. Bowling antrenmanlarının pazartesiye kadar başlamayacağını düşünürsek, bu hafta sonunun bu işi halletmek için mükemmel bir zaman olacağını düşünmeden edemiyorum. Onu memnun etmekten mutluluk duyarım ama takımına engel olma pahasına değil."

"Gerçekten mi?" Alay ettim. "Tüm bunların ışığında bowlingi önemsememi mi bekliyorsun?"

Bana ince dudaklı bir gülümseme verdi. "Önümüzdeki dört hafta boyunca hâlâ benim çalışanım olduğuna göre, evet. Bunu son derece önemsemeni bekliyorum." Tüm bu olanları sessizce izleyen Roman'a baktı. "Ve senden onlar için mükemmel bir eğitim rejimi hazırlamanı bekliyorum. O zaman ikinizle de görüşeceğim."

Jerome bir duman püskürterek ortadan kayboldu ve tüm bu olanlardan ne kadar memnun olduğunu bir kez daha kanıtladı. Beni kaybetmek onun için rahatsız edici olabilirdi ama sanırım şeytani doğası başkalarının eziyet çektiğini görmekten hâlâ biraz zevk alıyordu.

Gözlerimi kapattım ve kanepede düz bir şekilde yatmak için yuvarlandım.

"Aman Tanrım. Ne oldu?"

Ne yapacağım ben? Böyle bir şey olamaz."

Geçen yıl Seth'ten ayrılmak kalbimi paramparça etmişti. Ölmek istemiştim. Onunla yeniden bir araya gelmek yeniden doğmak gibiydi. Hayatı sevmiştim, lanetlenmiş olanımı bile. Şimdi o korkunç, acı veren çaresizliği yeniden hissetmeye başlıyordum. Bir insanın bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok iniş çıkış yaşaması mümkün değildi. *Aşık olmaya hoş geldin*, diye düşündüm.

Roman'ın ayaklarımın dibine oturduğunu hissettim. Bir an sonra iki kedi de bize katıldı. Gözlerimi açtım ve onun deniz yeşili gözlerini bana bakarken buldum. "Pek nazik değildi ama kabul etmeliyim ki haklı olduğu bir nokta vardı. Seth neden seninle taşınmadı ki?"

"Normal şartlar altında . . ." Gülmeye başlamak için duraklamak zorunda kaldım. Koşullarımız *asla* normal değildi. "Normal koşullar altında yapardı. Ama dediğim gibi, Andrea'yla yapabileceğini bile sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, yapmasını da istemem." Sözcükleri söyleyene kadar bunun doğru olduğunu fark etmemiştim. Eğer Seth her şeyi bırakıp benimle kaçarsa, benim uğruma hem kendisine hem de ailesine zarar vermiş olacaktı. Buna asla izin veremezdim. Kalbim parçalandı. "Buna inanamıyorum. Bu nasıl bu kadar çabuk olabilir? Çok mutluydum."

Roman, Aubrey'nin başını kaşdı ve arkasına yaslandı. "Bu harika bir soru. Her şey çok ani oldu. Normalde böyle mi olur?"

"Şey, demek istediğim, transferler konusunda fazla uyarı almayız. Bazen bir yeniden yapılanmanın geleceğini bilirsiniz. Bazen de transfer talebinde bulunduktan sonra haberiniz olur. Ama genellikle birileri bir toplantı yapar, kaderinizi planlar ve siz de bunu daha sonra öğrenirsiniz. Buradaki tek garip şey Jerome'un benden daha az haberdar olmasıydı."

Roman tavana bakıyordu ve sonra bana bakmak için başını geriye attı. Bakışlarının yoğunluğu altında irkildim. "Bunu tekrar açıkla. Ne olduğunu ve neyin olağandışı olduğunu."

Ona az önce açıkladığımı söylemeye başladım ama bunun yerine, kızgınlığının gerçek kaynağının o olmadığını bildiğim için sert bir karşılık vermek yerine yutkundum. "Normalde baş iblisiniz sizinle görüşüp detayları anlatır ve ardından transfer tarihini içeren mektup gelir. Bu o kadar hızlı oldu ki Jerome benimle konuşmaya fırsat bulamadan mektubu aldım."

"Cehennem sebepsiz yere bir şey yapmaz." Tekrar düşündü. "Doğaçlama bowling yarışmaları bir yana. Ama bürokrasiyi, evrak işlerini ve tüm ayrıntıların düzenli olmasını severler. Hemen bir transfer yapmaya karar verseler bile, yine de tüm saçma prosedürlerini takip edeceklerdir. Mektubun Jerome'un talimatlarını almasının önüne geçtiğine göre, işler ciddi şekilde hızlandırılmış olmalı. Asıl soru: Neden? Seni Seattle'dan çıkarmak için neden bu kadar acele ettiler?"

Gülümsememe engel olamadım. "Burada bir komplo arıyorsunuz. Demek istediğim,

Beni yanlış anlamayın, bence bu berbat. Berbat bir durum. Ama Jerome'un işimi savsaklamamla ilgili söylediklerinden başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Ki bu da benim hatam."

"Evet, ama Cehennem her zaman kötü çalışanlarla uğraşır. Bu insanlarla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmak için yığınla prosedürü gözden geçiriyorlar. Pop, Cehennem'in vasat çalışanlara tahammül edemediği konusunda haklı olabilir, ancak bu, *o anda* bununla başa çıkmak zorunda oldukları ölçüde değil. Seninle ilgili bu kadar özel olan ne ki, biri aniden acele bir transfer başlatmaya karar versin?"

Roman'ın bana yardım etmeye çalışmasını takdir ediyordum ama onun için kolayca saplantılı bir arayışa dönüşebilecek bir şeye kapılmak istemiyordum. Nefilimlerin Cennet ve Cehennem'e karşı ciddi kinleri vardı ve her zaman onlara meydan okumanın ve onları engellemenin yollarını ararlardı. Roman'ın kendisi de bir keresinde yüksek ölümsüzleri öldürme çılgınlığına girişmişti. Doğasında burada kötü şanstın daha fazlası olmasını isteyen bir şeyler vardı ama ben buna inandığımdan emin değildim.

Carter'ın sözleri kafamın içinde yankılandı, ne kadar omuz silkmeye çalışsam da: *Eğer bir nedeni varsa, o da Cehennem'in yapmanı istemediği bir şeyi yapıyor olmandır.*

"Carter'la konuşmalısın," diye mırıldandım. "O da bir nedeni olduğundan emin." Roman'ın beklenti dolu bakışını görünce, gönülsüzce onun şakasını yapmaya çalıştım. "Ne olabileceğini bilmiyorum. Belki de Oneroi tarafından yakalandığım içindir? Belki de dengesiz olduğumdan falan endişelenmişlerdir. Ya da buranın benim için güvenli bir yer olmadığından."

Roman sözlerimle birlikte başını salladı. "Bu seni özel kılıyor. Ancak, bir çalışanımı kaybetmekten endişe ediyor olsaydım, onu istikrarlı hissettiğini bildiğim bir yerde tutmak isterdim. Eminim Hell burada mutlu olduğunuzu biliyordur ve bu deneyimin sizi Jerome'a daha sıkı bağladığını düşünüyor olabilirler. Bu sadakati teşvik etmek isteyeceklerdir."

"Cehennemin sadakati teşvik etmesine gerek yok," dedim ona. "Tek umursadıkları ruhumu onlara teslim etmiş olmam. Bu sadakatten daha büyük bir şey."

Yüzünden şaşkın bir ifade geçti. "Tek umursadıkları bu. Georgina, bu ne zaman oldu? Tam olarak ne zaman oldu?"

"Mektup mu?"

Gözlerinde fanatik bir bakış vardı. Hiç şüphe yok. Kafayı takmaya başlamıştı. "Evet."

"Bu sabah. Seth'in evinde ortaya çıktı. Kuryeyi hissettim ve ona uyandım."

"Seth'in evindeydin. O sırada ne yapıyordun? Ondan hemen önce ne yapıyordun?" Aubrey'i okşamayı bırakmıştı ve Aubrey daha dikkatli bir izleyici bulmak için hışımla bana doğru kaymaya başladı. "Beni o noktadan geriye doğru götür."

"Dediğim gibi, uyuyordum. Ondan önce ..." Yüzümü buruşturdum, hatırladım

Ian'la yatağa girmek. "Seth'in annesi ve küçük kardeşiyle tanıştım. Ondan önce Peter'in fondü partisindeydim. Ondan önce, alışveriş merkezindeydim-"

"Peter's. Bana Peter's'dan bahset. Orada başına tuhaf bir şey geldi mi?"

Ona bir bakış attım. "Bir vampirin evinde fondü partisiydi. Bununla ilgili her şey garip."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum!" Bana doğru eğilirken sesinde gergin, tedirgin bir nitelik vardı. "Şaka yapmayı bırak, tamam mı? *Bir düşün*. Özellikle sana ne oldu? Ne hakkında konuştunuz? Sana ne söylediler?"

Onun yoğunluğundan giderek daha fazla rahatsız oluyordum. "İşim hakkında benimle alay ediyorlardı," dedim.

"Jerome da mı?"

"Tabii ki. Elf olmamın utanç verici olduğunu ve başka bir şey yapmam gerektiğini söyledi." Aklıma şok edici bir düşünce geldi. "Roman ... Jerome'un nakil istediğini düşünmüyorsun, değil mi? Bana gerçekten bu kadar kızmış olabilir mi? Bu kadar utanmış olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Roman. Dalgınca bir elini kıvrıkcık siyah saçlarında gezdirdi. "Bu mümkün. Eğer Jerome tüm bunları kendisinin başlattığını saklamaya çalışıyorsa bazı tuhafliklar açıklanabilir. Ama diğer arkadaşların da pek normal sayılmaz. Eğer Jerome'u bir çalışanından kurtulacak kadar utandıracak bir şey olsaydı, senden önce bir sürü başka fırsat olurdu diye düşünüyorum. Başka bir şey çıktı mı?"

"Onlara sordum-" Tereddüt ettim. Bu konu benim için hâlâ hassas bir konuydu. Roman'a bundan bahsetmek zordu ve o gece bunu çeteye açmaya cesaret ettiğime inanamıyordum. Roman kararsızlığımı fark etti ve atağa geçti. "Ne? Başka ne sordun? Onlara ne sordun?"

Birkaç dakika daha bekledim ve sonra ona söylemeye karar verdim. Zararı olmazdı, ayrıca bildiğim kadarıyla Roman, Seth'e benden bahsetmişti.

"Yaklaşık bir ay önce, yataktayken Seth yarı uykulu bir halde bana Letha diye seslendi. Ona bu ismi nereden bildiğini sorduğumda hatırlayamadı. Bana böyle seslendiğini bile hatırlamıyordu. Ben de o gece gruba, içlerinden herhangi birinin adımı Seth'e söyleyip söylemediğini sordum."

"Ve?"

"Ve hepsi hayır dedi. Cody adımı bile bilmiyordu. Yine melodramatik olduğum için azarlandım ve genel kanı Seth'in benden ya da başka birinden duyup unuttuğu yönündeydi."

Roman sessizdi, bu neredeyse onun beni sorguya çekmesinden daha sinir bozucuydu.

Doğrudum ve onu dürttüm. "Hey,

Seth'e söylemedin, değil mi?"

"Ha? Hayır." Kaşlarını çattı, kendi düşüncelerine dalmıştı. "Jerome ne düşünüyordu? O da bu teoriye katılıyor muydu?"

"Evet. Bu konuyu açmamın tamamen zaman kaybı olduğunu düşündü ve bana söylemekte tereddüt etmedi. Bundan o kadar sıkılmıştı ki, onun yerine bowling hakkında konuşmaya başladı."

"Sana bowling takımından o zaman mı bahsetti? Bir anda ortaya çıkan bowling takımından mı?"

"Evet. . ." Şimdi kaşlarımı çatıyordum. Roman'ın düşüncelerinin benim bilmediğim ya da takip edemediğim bir yere doğru gittiği açıktı. "Neden? Ne düşünüyorsun? Bu bir şekilde bağlantılı mı?"

"Bilmiyorum," dedi sonunda. Ayağa kalktı ve oturma odasında birkaç kez volta attı. "Bunun hakkında düşünmem gerek. Bazı sorular sormam gerekiyor. Şimdi ne yapacaksın?"

Ben de ayağa kalktım ve aniden kendimi yorgun hissederek gerindim. "Seth'le konuşmam gerek. Ona neler olduğunu anlatmalıyım. Ve sanırım ..." Yüzümü buruşturdum. "Eğer Las Vegas'a gitmem gerekiyorsa, bu hafta sonu bunu yapmanın tam zamanı."

"Demek bowling antrenmanlarını kaçırmıyorsun?" diye alay etti Roman.

"Hem öyle, hem de işten izinliyim. Seth ailesiyle birlikte şehirde, bu da gitmek için iyi bir zaman. Gerçi o da benimle gelse iyi olurdu. Yani, taşınmayı düşünecekse, o da bir göz atabilirdi." Yine o endişe aklıma geldi: Seth'ten Terry ve Andrea'yı terk etmesini nasıl isteyebilirdim?

"Aslında," dedi Roman, mizah duygusu kaybolmuştu, "bence gitmemesi en iyisi." "Neden olmasın?"

"Çünkü sebepler ne olursa olsun, bu işte bir terslik var. Las Vegas'ta seni ne bekliyor bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ama tüm bunların içinde daha büyük bir el varmış gibi hissediyorum, onu yönlendiriyor ve Seth'i ölümsüz dramın içine sürüklememenin onun için en güvenli yol olduğunu düşünüyorum." Roman'ın yüzü yumuşadı. "Aslında bununla tek başına yüzleşmen beni heyecanlandırmıyor ama ölümsüzlerin faaliyet gösterdiği bir yere girmemin de pek akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"İyi olacağım," dedim, onun uğursuz sözlerinden etkilenmemeye çalışarak. "Bir transfer ne kadar korkunç olursa olsun, itiraf etmeliyim ki bu transferde şansım yaver gitti. Yani, herhangi bir iblise güvendiğimi söylemiyorum, ama eğer güvenmek zorunda olsaydım, bu Luis olurdu. O gerçekten harika, ve Vegas, iyi, Vegas olduğunu. Dediğim gibi. Şansım yaver gitti."

Roman tekrar düşüncelere daldı. "Evet. Evet, yaptın."

Ertesi gün Seth'i daha sonra kardeşinin evinde buldum. Andrea o gün bir tedavi daha görmüştü ve uyuyordu. Seth ve Margaret ellerinden geldiğince ev işlerine yardım ediyor, geç saatlere kadar yemek pişiriyor ve kızlara göz kulak oluyorlardı. Terry'nin işten döndüğü saatlerde ben de eve vardım ve çifte girişimiz bağırsıklar ve kucaklaşmalarla karşılandı. Kayla'yı kucağıma alıp öperken Terry neyi merak ettiğimi sordu.

"Ian nerede?"

Seth ve Margaret birbirlerine baktılar. "Ian'ın yapması gereken bazı işler vardı," dedi

nötr olarak.

"Evet," diye kabul etti Seth. "Seattle'ın ironik bölgelerini keşfetmek şeklinde."

Ian'ın aileye yardım etmek için adım atması buraya kadarmış. Bir kafede yeni hipster arkadaşlar bulduğuna ve şimdi onlarla bir yerlerde takıldığına, PBR içtiğine ve bildiği tüm belirsiz grupların hikayeleriyle onları eğlendirdiğine şüphe yok.

Terry iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Bu onun kaybı çünkü yemek harika kokuyor. Bizim için daha fazla." Kendall'ı etrafında döndürdü ve Andrea'yı kontrol etmek için yukarı çıkmadan önce diğer kızlarını öptü. Gidişini izlerken boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Çocuklar için çok iyi bir yüz ifadesi takınmıştı ama bunun kalbini parçalıyor olması gerektiğini biliyordum. Kendi önemsiz endişelerim tam olarak öyle görünüyordu: önemsiz. Küçük. Önemsiz.

Yine de transfer haberi akşam yemeği boyunca aklımdan çıkmadı. Seth'le onun evinde yalnız kalana kadar beklemek istemiştım ama yüzüm duygularıma ihanet etmiş olmalıydı.

"Hey," dedi nazıkçe, bir kolunu bana dolayarak. Seth ve ben mutfağın kapısında dururken, aile oturma odasında toplanmış, film izlemeye başlamıştı. "Her şey yolunda mı?" Tereddüt ettim, konuyu buraya getirmekten emin değildim. Bunu hissederek beni mutfağın mahremiyetine çekti. "Thetis, konuş benimle."

"Bugün bazı kötü haberler aldım," diye başladım. Konuya girmek için zekice ya da komik bir yol bulmaya çalıştım ama bulamadım. Bu yüzden, transferlerin tartışılmaz doğasını ve benimkinin ayrıntılarını açıklayarak her şeyi ağzımdan kaçırdım.

"Las Vegas," dedi düz bir sesle. Sanki tokat yemiş gibi görünüyordu. "Las Vegas'a taşıyorsun."

"Bir ay boyunca olmaz," dedim ellerini sıkarak. "Ve inan bana, istemiyorum. Tanrım, Seth. Buna hâlâ inanamıyorum. Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm."

"Hey, özür dileme. Bunun için değil." Beni yanına çekti, yüzündeki şefkat ve merhamet neredeyse beni ağlatacaktı. "Bu senin hatan değil. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Başımı salladım. "Biliyorum ama bu çok çılgınca. Bunun o an olduğunu sanmıştım. Birlikte olma şansımız. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Senden bunu isteyemem."

"Benden ne isteyeceksin?"

Başımı göğsüne yasladım. "Benimle gel."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Bana izin verirler miydi? Hep düşünmüşümdür. Yani, ne zaman geçmişinden bahsetsen, hep kendini yeniden keşfetmişsin gibi gelirdi. Yeni bir isim, yeni bir görünüm. Geçmiş hayatını geride bırakman gerektiğini düşündüm."

"Evet, ama bu her zaman benim seçimimdi. Senin için . . . Yani, tabii ki bunu yapmazdım. Georgina Kincaid olarak kalırdım, tıpkı senin bildiğin gibi. Ama onları bırakamazsın." Oturma odasını işaret ettim. "Buna değmez."

Seth ellerini başıma götürdü ve gözlerinin içine bakabilmem için yüzümü yukarı kaldırdı. "Georgina," dedi usulca. "Seni seviyorum. Sen buna değersin. Sen benim her şeyimsin. Seni dünyanın sonuna kadar takip ederim. Ve ötesine."

"Bu hiç mantıklı değil." Hüzünle gülümsedim. "Ve ben *her şey* değilim. Sen de onları seviyorsun. Ve onlar sana bu kadar ihtiyaç duyarken benimle kaçtığın için kendinden nefret edersin."

"Ne yani? Seçimimi benim yerime sen mi yaptın?" diye sordu. Konunun ölümcül ciddiyetine rağmen sesinde şakacı bir ton vardı. "Ayrılıyor muyuz?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Ben sadece . . . Sadece benimle gelmeni beklemediğimi bilmeni istiyorum. Seninle olmak istiyor muyum? Evet, tabii ki istiyorum. Ama aileni seviyorum, Seth. Hepsini seviyorum. Benim mutluluğum ..." Bu sözleri söylemek çok tuhaftı. *Benim mutluluğum*. Çok uzun zamandır mutsuzdum. Mutluluk yıllardır kendim için hayal ettiğim bir kavram bile değildi. "Benim mutluluğum onlarınkine değmez."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Peki ya benimkiler?"

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Onları bırakıp Las Vegas'a kaçacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Onları asla terk etmem. Ama burada bir orta yol olmalı. Ne bizi ne de onları feda etmemizi gerektirmeyen bir yol. Bir yolunu bulmak zorundayız. Sahip olduğumuz şey çok önemli. Henüz bizden vazgeçme, tamam mı?"

Ona sarıldım, sıcaklığının ve kokusunun tatlılığında kendimi kaybettim. Onun sözleriyle kalbim biraz hafiflemişti ama yine de umutlanmak istemiyordum. Tehlikede olan çok şey vardı, hâlâ ters gidebilecek çok şey vardı.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum." Beni sıkıca kavradı ve ayrılmadan önce tekrar öptü. "Şimdi gidip şu filmi izleyelim ve sosyal biriymiş gibi davranalım ki erken ayrılabiliriz."

"Neden?"

"Çünkü bu hafta sonu Vegas'a gideceksen, seni eve götürmek ve bu gece biraz kaliteli zaman geçirmek istiyorum."

Sırıttım ve kolumu ona doladım. "'Kaliteli zaman' benim düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Evet," dedi oturma odasına geri dönerken. "Evet, öyle." "O zaman bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorsun."

"Sizin uydurduğunuz kurallar," diye işaret etti.

"Senin iyiliğin için olan kurallar," diye düzelttim. "Henüz zamanı gelmedi. Unutmayın, karnımızı doyurmak zorundayız."

Tekrar bir araya gelmemizin şartlarından biriydi. Daha önce platonik kalmamız bizi zorlamıştı, bu yüzden bu sefer biraz seksin sorun olmayacağını kabul etmişim ... her ne kadar her hareketin, nasıl olursa olsun

küçük, hayatının bir kısmını alıp götürecekti. Seth bana umursamadığını, benimle birlikte olmak için her türlü riski alabileceğini söylemişti. Ben yine de temkinliydim ve o da seks hayatımızın programını benim belirlememe izin vermişti. Bu durumda neyin uygun bir karne oluşturduğundan hâlâ tam olarak emin değildim ama içimden bir ses sadece birkaç ayda bir seks yapmamız gerektiğini söylüyordu. Gerçi bunu Seth'e söylememiştim. Bir ölümlü ve bir succubus olarak tekrar bir araya geldiğimizden beri son ve tek seksimizin üzerinden bir ay geçmişti ve huzursuzlanmaya başladığını biliyordum. Bu onun için özellikle zordu çünkü bana saygı duymasına rağmen, tehlikelerle yüzleşen kendisi olduğunda böyle bir ihtiyata gerek olduğunu düşünmüyordu - umursamadığına yemin ettiği tehlikelerle.

"Bu gece olmaz," diye devam ettim.

"Bu aslında özel bir durum," dedi bana. "Büyük bir uğurlama." "Hey, ben hiçbir şey yapamayacağımızı söylemedim," diye cevap verdim. "Sadece çok fazla değil

yapmak istersiniz." İffetli günlerimizden bize miras kalan bir şey de, çoğunlukla birbirimize yapamadıklarımızı kendimize yapmayı içeren bir dizi yaratıcı geçici çözümdü. "Asıl soru, misafirlerinizle ilgili bir sorun olacak mı?"

"Sessiz olursak olmaz," dedi Seth. Bir süre sonra omuz silkti. "Boş ver onu. Umurumda değil. Bırak duysunlar."

Alay ettim. "Ah, evet. Böylece annen beyzbol sopasıyla gelip kapını kırabilir."

"Merak etme," dedi yanağımdan öperek. "Seninle ve o sözlükle boy ölçüşemez."

Bölüm 6

Neyse ki sözlükler ya da yarasarlar hiç devreye girmedi ve Seth'le birlikte keyifli bir gece geçirdik. O hafta sonu beni iyi bir ruh haliyle uğurladı ve onunla birlikte olduğum süre boyunca her şeyin iyi bitebileceğine inanmak kolaydı. Tek başıma seyahatin sıkıcı kısımlarına başladığımda, şüphelerim oluşmaya başladı.

Havaalanına yolculuk, güvenlik, güvenlik talimatları . . hepsi kendi içinde küçük şeylerdi ama her biri bana ağır gelmeye başladı. Seth'in Las Vegas'a taşınacağını düşünemiyordum, en azından yakın zamanda. Geriye uzun mesafeli randevular kalıyordu ve her seferinde böyle bir yolculuk yapacağımızı hayal etmek zordu. Bu da başka bir sorundu. Uzun mesafeli buluşma tam olarak ne anlama geliyordu? Her hafta ziyaret mi? Her ay mı? Çok sık ziyaret, seyahat etmenin verdiği rahatsızlık anlamına geliyordu. Çok azı ise bizi gözden ırak, gönülden ırak komplikasyonlar tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu.

Uçağım Las Vegas'a indiğinde doğal olarak çok heyecanlıydım. Ve garip bir şekilde, Jerome'un sözlerini hatırlayarak rahatladım. Eğer Seth ve ben ölümlü-ölümsüz randevusu gibi büyük bir sorunu atlattıysak, o zaman gerçekten de iki saatlik bir uçak yolculuğu bunun yanında neydi ki?

Bu işi başarabilirdik. Yapmak zorundaydık. "İşte orada!"

Bagaj tesliminde beklerken tanıdık, gür bir ses beni irkiltti. Arkamı döndüm ve kendimi Las Vegas'ın Baş İblisi Luis'in bronzlaşmış yakışıklılığına bakarken buldum. Beni kocaman bir kucakla sarmasına izin verdim, ne kadar ayı gibi bir adam olduğu düşünülürken bunu olağanüstü bir incelikle başarmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" O kaslı kollar beni bıraktığında sordum. Farkına vardım. "Buraya beni almaya gelmedin, değil mi? Yani, bu tür şeyleri yapacak adamlarınız yok mu?"

Luis bana sırtıttı, kara gözleri parlıyordu. "Elbette, ama en sevdiğim succubus'u alması için bir astıma güvenemezdim."

"Ah, dur," diye inledim. Çantam atlıkarıncanın etrafından dolandı, ama ona doğru gittiğimde Luis beni kenara itti ve çantamı kolayca kaldırdı. Onu otoparka doğru takip ederken Jerome'un böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyordum.

"Alay ediyorsun ama buradaki succubi'lerin çoğu beni gözyaşlarına boğuyor. Personelimizin çoğu da öyle," dedi Luis. "Bu kadar çok kişiyle çok çeşitli kişilikler ve yetenek seviyeleri elde ediyorsunuz. İstisnai olanlar ve olmayanlar. Sen, canım, istisnai birisin."

"Beni tatlı dille işe ikna etmeye çalışmana gerek yok," dedim, kendime rağmen gülümseyerek. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama burada mutlu olmanı istiyorum. Benim için çalışan herkesin ne kadar harika biri olduğuma dair hikâyeler anlatmasını istiyorum. Bu benim yıllık şirket konferansındaki itibarımı artırır."

"Jerome, Nanette'in çalışanlarını bowlingde yenmemizi sağlayarak onunkini yükseltmeye çalışıyor."

Luis buna güldü ve bizi engelliler bölgesine park edilmiş pırıl pırıl siyah bir Jaguar'a götürdü. Bavulumu yerleştirdikten sonra kapıyı benim için açacak kadar ileri gitti. Arabayı çalıştırmadan önce komplocu bir tavırla eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Eğer başka bir şeye dönüşmek istiyorsan, biz hâlâ içerideyken işte sana fırsat."

"Neye dönüşmek?"

Omuz silkti. "Vegas'tasın. Yaşam tarzını yaşa. Kendini kot pantolonlara ve mantıklı ayakkabılara teslim etmene gerek yok. Kendine bir kokteyl elbisesi al. Payetler. Bir korse. Yani, bana bir bakın."

Luis, giydiği muhteşem ve hiç şüphesiz özel İtalyan takım elbisesini gözden kaçırma ihtimaline karşı kendisine doğru büyük bir işaret yaptı.

"Daha öğlen bile olmadı," diye belirttim.

"Fark etmez. Yataktan kalkar kalkmaz böyle giyiniyorum."

Dışarıdaki garaja utangaç bir bakış atarak seyahat kıyafetlerimden hızla sıyrıldım ve bir Grek elbisesi gibi beni saran tek omuzlu bir mini elbiseye büründüm. Kumaş, ışığı doğru yakaladığında gümüş gibi parlıyordu. Uzun, açık kahverengi saçlarım da aynı şekilde göz kamaştırıcıydı. Luis başıyla onayladı.

"Şimdi Bellagio için hazırsın."

"Bellagio mu?" Etkilendim ve sordum. "Strip'ten on mil ötede boktan bir motele tıklacağımı düşünmüştüm." İyi bir önlem için makyajımı tazeledim.

"Şey," dedi arabayı geri geri sürerek, "aslında yeni çalışan ziyaretleri söz konusu olduğunda normal bütçe buna izin veriyor. Sizi biraz yükseltmek için fazladan para bulabildim ve kendi cebime de el attım."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye haykırdım. "Bir yerlerde kendi odamın parasını ödeyebilirdim." Bunu söylerken bile, yüzyıllar boyunca para biriktirmek benim gibi biri için kolaysa, Luis'in yaşam süresine sahip biri için milyon kat daha kolay olduğunu biliyordum. Arabası ve takım elbisesi muhtemelen gelirinin harçlıklarıyla alınmıştı. Endişelerimi elinin tersiyle itti.

"Önemli bir şey değil. Ayrıca, arabamı 'bütçe dostu' yerlerden birine park edersem muhtemelen çalınır."

Arabanın göstergesine göre dış hava sıcaklığı Seattle'ın Aralık ayından çok da farklı değildi. Fark ışıktaydı.

"Aman Tanrım," dedim gözlerimi kısarak pencereden dışarı bakarken.

"Güneşi görmeyeli

iki ay."

Luis kıkırdadı. "Ah, sıcaklığın üç haneli rakamlara ulaştığı yaz mevsimine kadar bekle. Çoğu insanı canlı canlı pişirir, ama senin gibi biri için bayılacaksın. Sıcak ve kuru. Geceleri seksenin altına düşmez."

Seattle'ı sevmiştim. Seth işin içinde olmasa bile orada uzun yıllar mutlu olabilirdim. Ancak, itiraf etmeliyim ki, bölgeyle ilgili tek zayıflığım hava durumuydu. Doğu Yakası'nın aşırı uçlarına kıyasla Seattle yaşamak için çok ılıman bir iklimdi. Bu da pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Ne çok soğuk, ne de çok sıcak. Yaz ortasındaki sıcak havalar kısa sürerdi ve ardından kışın ılımanlığı yağmur ve bulutlarla gölgelenirdi. Akdeniz sahillerinde büyümüştüm ve hala onları özliyordum.

"Bu harika," dedim. "Keşke hava daha sıcakken ziyaret edebilseydim."

"Çok fazla beklemene gerek yok," dedi bana. "Böyle bir ay daha geçirdikten sonra hava sıcaklığı artmaya başlayacak. Mart ayına kadar bikinini çıkarabilirsin." Bunun biraz abartılı olabileceğini düşündüm ama yine de sırtıtışına karşılık verdim.

Strip'e ve tüm ihtişamına yaklaşıyorduk. Binalar daha gösterişli ve pahalı görünmeye başlamıştı. Kaldırımlar ve caddeler daha da kalabalıklaştı. Reklam panoları akla gelebilecek her türlü eğlencenin reklamını yapıyordu. Yetişkinlere yönelik bir tema parkı gibiydi.

"Burada oldukça mutlu görünüyorsun," dedim.

"Evet," diye onayladı Luis. "Şansım yaver gitti. Burası harika olmakla kalmıyor, aynı zamanda dünyadaki en büyük Cehennem hizmetkârı gruplarından birine komuta ediyorum. İsminizi gördüğümde, 'Onu da bu işe dahil etmeliyim' diye düşündüm. "

Sözlerindeki bir şey, etrafımdaki harikulade manzaraları izlediğim pembe gözlüklerimde bir çatlak yarattı. "Benim adım geçtiğinde mi?" "Elbette.

Transferler, iş ilanları gibi konularda sürekli e-posta alıyoruz. Seattle'dan taşındığınızı gördüğümde şapkamı ringe attım."

Yüzümü görmemesi için yan cama doğru döndüm. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Oh, bilmiyorum. Bir süre önce." Kıkırdadı. "Bu işlerin ne kadar uzun sürdüğünü bilirsin."

"Evet," dedim, sesimi hafif tutmaya çalışarak. "Seviyorum."

Bu tam da Roman'la konuştuğumuz şeydi: Cehennem'in personel kararları için harcadığı özenli ve uzun zaman. Roman bu transferi çevreleyen koşulların şüpheli olduğuna ve aceleye getirildiğini ima ettiğine yemin etti. Yine de Luis sanki her şey mükemmel bir prosedüre göre ilerlemiş gibi davranıyordu. Jerome'un transferimle ilgili bildiriminde gerçekten de bir dikkatsizlik olmuş olabilir miydi?

Luis'in yalan söylüyor olması da mümkündü, biliyordum. Buna inanmak istemiyordum ama ne kadar arkadaş canlısı ve sevimli görünürse görünsün, günün sonunda hâlâ bir iblis olduğunu biliyordum. Cazibesinin beni tamamen güvene sürüklemesine izin veremezdim. Arkadaşlarım arasında favori bir deyişimiz vardı: *Bir iblisin yalan söylediğini nasıl anlarsın? Dudakları hareket ediyordur.*

"Transfer edildiğime çok şaşırdım," dedim. "Seattle'da mutluydum. Jerome ... şey, bunun tembel bir çalışan olduğum için olduğunu söyledi. Kötü davranışlarım yüzünden tayin edilmişim."

Luis homurdandı ve arabayı Bellagio'nun garaj yoluna çekti. "Öyle mi? Kendini üzme tatlım. Seni dışarı çıkarmalarının bir nedenini öğrenmek istiyorsan, tahminimce Jerome'un kendini çağırması ve nefilim ve rüya yaratıklarının succubus'uyla birlikte ortalıkta dolaşmasına izin vermesiyle bir ilgisi var."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu ama neyse ki otelin girişine vardık ve arabayı Luis'e ve cömert bahşişlerine aşına görünen bir vale şoförüne teslim ettik. Bellagio'ya girdiğimde, kısa süre içinde renk, ses ve hayat gibi uyarıcılarla karşılaştım. İçeri girip çıkan insanların çoğu bizim gibi ihtişamlı giyinmişti, ancak çok sayıda ortalama "gündelik" insan da yürüyordu. Tüm sosyal sınıfların ve kültürlerin bir karışımıydı, hepsi burada ve eğlence arayışında birleşmişti.

İnsan duygularının yoğun dalgası da aynı derecede bunaltıcıydı. Tam olarak duyguları "görmemi" sağlayan sihirli bir gücüm yoktu ama yüzleri ve ifadeleri okumakta çok iyiydim. Alışveriş merkezinde çaresiz ve umutsuz olanları seçmemi sağlayan da aynı beceriydi. Bu da aynıydı ama yüz kat büyütülmüştü. İnsanlar umut ve heyecanın tüm çeşitlerini sergiliyordu. Bazıları neşeli ve hevesliydi, ya zafer sarhoşuydu ya da gelecek zafer için her şeyi riske atmaya hazırdı. Diğerleri açıkça bunu denemiş ve başarısız olmuştu. Yüzlerinde umutsuzluk, bu duruma nasıl düştüklerine dair inançsızlık ve bir şeyleri düzeltemedikleri için üzüntü vardı.

İyi notlar da bir o kadar barizdi. Bazıları o kadar bariz bir şekilde ilişki peşindeydi ki onlara o anda teklifte bulunabilirdim. Diğerleri ise ideal succubus yemleriydi, buraya kendilerini hizada tutacaklarını söyleyerek gelmişlerdi ama doğru bir kurnazlıkla kolayca baştan çıkarıcılığın sınırından çıkabilirlerdi. Kalbim Seth'e bağlı olsa bile, bana yönelen hayranlık dolu bakışları içime çekmekten ve bu bakışlar altında gelişmekten kendimi alamıyordum. Birden Luis'in şekil değiştirme önerisini kabul ettiğim için memnun oldum.

"Çok kolay," diye mırıldandım, asansörü beklerken etrafıma bakıyordum. "Orada öylece duruyorlar..."

"Sığır mı?" diye sordu Luis.

Yüzümü buruşturdum. "Tam olarak istediğim kelime değil." "Pek bir fark yok."

Bir asansör açıldı ve yirmili yaşlarda sevimli bir adam bana

İleri. Yarattığım etkiyi severek ona gülümsedim. Kendi katına çıktıktan sonra Luis bana göz kırptı ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Alışması kolay, değil mi?"

Sırada bizim katımız vardı ve kapı açıldığında Luis başıyla sağımızı işaret etti. Koridorda birkaç adım atınca bir şey fark ettim. "Benim bir süitim mi var?" Şaşkınlıkla sordum. "İyi bir izlenim bırakmak için bile bu biraz fazla."

"Ah, işte size henüz söyleme fırsatı bulamadığım şey bu. Bir süitiniz var çünkü daha fazla odası var. Başka bir yeni çalışanla paylaşmak zorundasın."

Neredeyse çığlık atarak duracaktım. İşte buradaydı, şekerle kaplı bir fantezinin en büyük açmazı. Kendimi başka bir succubus'la aynı odada hayal ettim ve hemen başka kalacak yerler arayacağımı anladım. Yakınlaşmaya zorlanan succubi'ler reality şov dramalarını utandırıyordu.

"Kimsenin özel hayatına müdahale etmek istemiyorum," dedim nazikçe, bu işten nasıl sıyrılabileceğimi merak ederek.

Luis bir kapıya ulaştı ve bir anahtar kartı çıkardı. "Hayır, burası çok büyük. İki yatak odası, sonsuza kadar uzanan bir oturma odası ve mutfak." Kapının kilidini açtı ve içeri girdi. "İsterseniz bütün hafta sonu birbirinizden kaçabilirsiniz. Ama nedense kaçacağınızı sanmıyorum."

Bunu sorgulamak üzereydim ama birden buna gerek kalmadı. Luis'in söz verdiği kadar geniş bir oturma odasına adım atmıştık, şık çizgiler ve modern mobilyalar, altın ve yeşil tonlarında renklendirilmiş, koyu ahşap süslemeler. Uzun bir pencere şehrin geniş bir manzarasını sunuyordu ve bir adam pencerenin önünde durmuş, manzaraya hayranlıkla bakıyordu.

Yüzünü göremiyordum ve içimden bir ses görebilsem bile muhtemelen tanıyamayacağımı söylüyordu. Bunun bir önemi yoktu. Onu ölümsüz imzasından, onu diğer herkesten ayıran eşsiz duyuşal işaretlerinden tanıyordum. Arkasını dönüp bana gülümsediğinde bile buna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Bastien?" Haykırdım.

Bölüm 7

Bastien ne şekilde giyinirse giyinsin, her zaman aynı türden bir gülümsemeyi başarırdı - sıcakve Bulaşıcı. I oldu sırtıyor olarak I sarıldı Onu, Başka mantıklı bir selamlama yapamayacak ya da neden burada olduğunu soramayacak kadar bunalmışım. Bastien'i en son geçen sonbahar Seattle'da görmüştüm. Muhafazakâr bir radyo sunucusunun itibarını sarsmak için şehre gelmiş ve (benim sayemde) başarılı olmuş, üstlerimizden övgüler almıştı. Kısa bir süre sonra onunla irtibatı kaybetmişim ve Avrupa'ya ya da Doğu Yakası'na tayin edildiğini düşünmüştüm. Belki de öyleydi ama artık buradaydı. Luis'in tam etkisi

Bastien'den uzaklaşırken daha önce söylediğim sözler aklıma geldi. "Bekle. Diğer yeni çalışan *sen misin?*"

Bastien'in sırtışı genişledi. Beni şok etmeyi ve şaşırtmayı seviyordu. "Korkarım öyle, Fleur. Buraya bir hafta önce taşındım ve işverenimiz ben kendime bir yer ararken beni buraya yerleştirme nezaketini gösterdi." Luis'e kibar bir selam verdi.

Luis başıyla onayladı, yarattığı senaryonun tadını çıkardığı belliydi. "Umarım yakında bunu yaparsın. Muhasebe bu yerden sonsuza kadar kurtulmama izin vermeyecek."

Bastien ciddiyetle başını salladı. "Zaten birkaç potansiyel yer keşfettim."

"Ve," diye takıldım, "Bastien'in kendi evini bulmasına bile gerek yok. Bu gece dışarı çıkabilir, doğru insanlara gülümseyebilir ve ona kalacak bir yer vermekten mutluluk duyacak bir düzine zengin kadına sahip olabilir." Şu anki vücudu yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu, güneşten kavrulmuş kahverengi saçları ve ela gözleri vardı. Oldukça sevimliydi, ama çirkin görünseydi bile, yine de birinin kalbini kazanabilirdi. O kadar iyiydi.

"Bu bir davetiye mi?" Bastien sordu. "Çünkü bu gece için bir planım yok."

"Artık biliyorsun," dedi Luis. "Georgina'yla arayı kapatmak isteyeceğinizi düşündüm, sen de ona şu ana kadar şehirle ilgili izlenimlerini aktarabilirsin, tabii ki hepsi de güzel."

Bastien ve ben hep bir ağızdan "Elbette," dedik.

"Ayrıca, Phoebe ve belki de diğer succubi'lerden bazılarıyla tanışmasını istiyorum," diye devam etti Luis.

"Ah, Matmazel Phoebe." Bastien başını onaylarcasına salladı. "Enfes bir yaratık. Ona bayılacaksınız."

"Görünüşe göre öyle," dedim. Succubi ve incubi bazen takılırdı ama

genellikle romantik ilişkiler için insanlarla takılırlardı. Ancak Bastien'in benim türüme karşı özel bir tutkusu vardı.

Yüzünü buruşturdu. "Cazibemin hiçbiri onun üzerinde işe yaramıyor gibi görünüyor. Hiçbir zaman kendime aşık olduğum kadar başkasına aşık olamayacağımı söylüyor, o yüzden bu işe karışmasının bir anlamı yok."

Güldüm. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"O zaman anlaştık." Luis kapıya doğru ilerledi. "Halletmem gereken bazı işler var ama gitmeden önce görüşürüz. Bu arada Bastien'in sana iyi vakit geçirteceğine inanıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

Luis parmaklarını şıklattı ve elinde küçük bir kartvizit belirdi.

Bana uzattı. Hala sıcaktı.

"Teşekkürler Luis," dedim ve ona çabucak sarıldım. "Yaptığın her şey için minnettarım."

Luis ciddiyetle başını salladı. "Bu transferin seni heyecanlandırmadığını biliyorum ama burada mutlu olmanı gerçekten çok istiyorum."

O gitti ve Bastien ile ben birkaç dakika sessizce durduk. "Biliyor musun," dedim sonunda, "Seattle'da bulunduğum yıllar boyunca Jerome'un bana bir şeye ihtiyacım olduğunda onu aramamı söylediğini hiç sanmıyorum."

Bastien küçük ama iyi stoklanmış bir bara doğru yürürken kıkırdadı. "Şimdiye kadar gördüklerime göre Luis oldukça sıra dışı biri. Buraya geldiğim için şanslıyım. Sen de öyle."

"Evet. Hepimiz şanslıyız, değil mi?" Kollarımı kavuşturdum ve savaşın yanındaki duvara yaslandım. "Buraya nasıl geldin?"

"Hepimizin herhangi bir yere gitmesiyle aynı şekilde. Birkaç gün önce nakil emrini alana kadar Newark'ta yaşıyordum. İşte buradayım."

Kaşlarımı çattım. "Bir haftadır burada olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Bir hafta, birkaç gün. Bilmiyorum. Geldiğimden beri biraz sarhoş olduğumu kabul ediyorum. Yeni oldu, hepsi bu. Ve sürpriz oldu."

"Benimki de öyleydi," diye mırıldandım. "Şaşırtıcı bir şekilde öyleydi. Ve şimdi sen de buradasın."

Bu biraz garip."

"Öyle mi?" Bir martini çalkalayıcısını iki bardağa boşalttı. "Daha önce de birlikte çalışmıştık. Tekrar olacağı belliydi."

Bana uzattığı bardağı kabul ettim. "Sanırım öyle. Ama yine de ... birlikte olduğumuz zamanların sayısı oldukça şaşırtıcıydı. Bunun tekrar olması büyük bir tesadüf." Bir yudum aldım ve onaylarcasına başımı salladım. Grey Goose kullanmıştı.

"Belki de bu bir tesadüf değildir. Performans kayıtlarımızı takip ediyorlar. Muhtemelen birlikte iyi çalıştığımızı biliyorlardır."

Bunu hiç düşünmemiştim. "Sence bizi gerçekten bu yüzden mi bir araya getirdiler? Sonuç almak için mi? Yani, ben hâlâ neden transfer edildiğimi anlamaya çalışıyorum."

"Bir neden olması gerekmiyor, onlar için değil."

"Biliyorum. Burada olmamla ilgili bir teori de, o kadar da iyi bir succubus olmadığımındır."

"Ah, işte buradasın. Seni bana gönderdiler çünkü senin üzerinde ne kadar iyi bir etkim olduğunu biliyorlar."

"Kötü demek istiyorsun."

Gözleri parladı. "Senin burada olman *çok* eğlenceli olacak. Daha kumar bile oynamadım ama şimdiden turnayı gözünden vurmuşum gibi hissediyorum." İçkisini geri devirdi. "Bitir şunu da gidip biraz eğlenelim. Öğle yemeği için harika bir yer biliyorum. Oraya gideriz, sonra da şans oyunlarına katılırız."

Şehre inmek tuhaf hissettiriyordu, özellikle de günün bu kadar erken saatlerinde. Seattle'daki hayatımda çok bastırılmış olduğumu fark ettim. İnsan gibi davranmakta o kadar iyi iş çıkarmıştım ki, bir succubus gibi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Neden bunu gün ışığında yaşamayayım? Bu teknik olarak bir iş gezisiydi ama asıl amaç gelecekteki iş yerimi incelemektir. Buraya daha önce pek çok kez gelmişim ama ilk kez şehri gerçekten ve tam anlamıyla "mesaide olan" bir succubus'un gözünden inceliyordum. Yine o eski, baş döndürücü duyguya kapıldım: kolay, inanılmaz derecede kolay.

Bir taksiye bindik ve Bastien Sparkles'a gitmemiz için talimat verdi. Las Vegas'ta gezilecek yerler listemi gözden geçirdim ve hiçbir şey bulamadım.

"Bunu hiç duymamıştım," dedim. "Striptiz kulübüne benziyor."

Bastien bana, "Hayır, burası yepyeni bir otel ve kumarhane," dedi. "Aslında o kadar parlak ve yeni ki, daha birkaç hafta önce açıldı ve şimdiden büyük ilgi görüyor."

"Neden adı Sparkles?" diye sordum.

Sırıttı. "Göreceksin."

Oraya vardığımızda cevap çok açıktı. Her şey ışıltılı ışıltılı. Dış tabela, üzerine bir nöbet uyarısı yapıştırılmış olması gereken ışıltılı, birbirini takip eden ışıklardan oluşan bir cümbüştü. Otel ve kumarhanede çalışan herkes özenle payetlenmiş kıyafetler giyiyordu ve tüm dekor parlak renkli metalik ve ışıltılı yüzeylerle yapılmıştı. Bir kumarhanede zaten bulunan yanıp sönen ışık seli ile eşleştirildiğinde, tüm gösteri ilk başta gözlerimi zorladı. Yine de, kolaylıkla rüküşlüğe dönüşebilecek bu duruma rağmen, mekanın havasında lüksü yansıtan bir şeyler vardı. Sparkles abartılıydı, evet, ama iyi anlamda.

"İşte," dedi Bastien, beni kumarhanenin labirentine doğru yönlendirerek. "Gittiğimiz yerde aşırı duyuşal yüklenme biraz daha az."

Girdiğimiz tarafın tam karşısında, üzerinde DIAMOND LOUNGE yazan bir tabelanın hakim olduğu bir kapı vardı. Böyle bir isimle, striptizciler ve daha fazla şatafat bekliyordum ama bunun yerine kendimi sessiz ve çok daha zevkli bir şekilde bastırılmış bir kuruluştta buldum. Kristal avizeler ve şarap kadehleri buradaki tek ışıltıyı sağlıyor. Restorandaki diğer her şey sıcak, bal rengi ahşap ve kırmızı kadifeydi. Masamıza oturduğumuzda Bastien garsona, "Phoebe'ye Bastien'in burada olduğunu söyleyebilir misin?" dedi.

Yalnız kaldığımızda ona alaycı bir bakış attım. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Ben de beni güzel bir yere götüreceğini sanıyordum. Buraya sadece aşkını ziyarete gelmişsin."

"Bu sadece bir avantaj," dedi bana kolayca. "Buradaki yemekler gerçekten mükemmel. Luis senin Phoebe'yle de tanışmanı istiyor, hatırladın mı? Merak etme, onu seveceksin."

Şüphecililiğimi gizlemek için hiç çaba sarf etmedim. "Bilmiyorum Bastien. Yıllar boyunca kaç tane succubi'den gerçekten hoşlandığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. En iyi ihtimalle, Tawny gibi katlanılabilir ve yarı eğlendirici oluyorlar." En kötü ihtimalle -ki çoğu zaman öyle değildir- succubi'ler gözü dönmüş sürtüklerdir. Ben hariç tabii ki.

"Sadece bekleyin ve görün," dedi.

Çok beklememize gerek kalmadı çünkü birkaç dakika sonra portakal çiçeği ve balı andıran bir succubus aurasının üzerime çöktüğünü hissettim. Siyah beyaz üniformalı, uzun boylu, salkım söğüt bir kadın, üzerinde kokteyllerimizin olduğu bir tepsi taşıyarak göründü. Buradaki çalışanlar oteldeki kardeşlerinin gösterişli kıyafetlerine uymak zorunda değildi. Kokteylleri her birimizin önüne, bu kuruluş için neredeyse fazla olan bir zarafet ve akıcılıkla koydu. Bana uzun zaman önce kralların servis salonlarına daha uygun bir şeyi hatırlattı - ki muhtemelen bunu çok iyi bildiğinden şüpheleniyordum.

"Ah, Phoebe," diye hülyalı bir şekilde iç geçirdi Bastien. "Her zamanki gibi bir hayal gibisin. Gel de en yeni iş arkadaşımızla tanış."

Saçma sapan bir çocuğu şımartırken takınılan o bakışı takındı ve masamızdaki boş sandalyelerden birine oturdu. Koyu sarı saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı, yüksek elmacık kemiklerini ve uzun kirpikli yeşil gözlerini ortaya çıkarıyordu. "Bastien, şu imgelem meselesine hiç girme. Daha günün çok erken saatleri." Bana nazik bir el uzattı. "Merhaba, ben Phoebe."

"Georgina," dedim uzatılan eli sıkarak.

"Bastien sana her ne söylediyse, sadece yarısına inan." Yeniden düşündü, ona dikkatle baktı. "Şunu üçte bir yapalım."

"Hey," diye haykırdı Bastien, alaycı bir kuşkuyla. "Buna içerledim. Sanki sizin gibi iki hazineye yalan söyleyecekmişim gibi!"

"Bastien," dedi Phoebe kuru bir sesle. "Pantolonlarına daha hızlı girmeni sağlayacağını düşündüğün her kadına yalan söylersin."

Kendime rağmen güldüm ve Bastien'in bir başka yaralı bakışını kazandım. "Fleur, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Beni herkesten daha uzun süredir tanıyorsun."

"İşte tam da bu yüzden doğru olduğunu biliyorum," diye cevap verdim ciddiyetle.

Bastien Fransızca olarak hoş olmayan bir şeyler mırıldandı ve Phoebe'nin meslektaşları siparişimizi almak için geri döndüğünde daha fazla öfkeden kurtuldu. Phoebe, iznimizle, bizim için sipariş verdi ve menüde olmayan bazı "spesiyalleri" talep etti.

"Burada aşçı mısın?" Ona sordum.

"Barmen," diye cevap verdi, ellerini kavuşturup çenesini onlara dayayarak. "Gösteri başlayana kadar bana yapacak bir şey veriyor."

"Gösteri mi?"

Bastien'in az önceki dehşeti gitmiş, yerine kendini beğenmiş bir ifade gelmişti. "Gördün mü Fleur? Sana buraya gelmek için iyi bir nedenim olduğunu söylemiştim. Leydi Phoebe burada bir ..." Nazikçe durakladı. "Hala 'šov kızı' demek kibarlık mı? Artık neyin PC olduğunu asla takip edemiyorum. Kariyer sahibi kadınlara 'çalışan kızlar' dediğim için başımın neden sürekli belaya girdiğini anlamam yıllarımı aldı. "

Phoebe güldü. "Evet, 'šov kızı' iyi."

Daha dik oturduğumu hissettim. "Dansçı mısın? Nerede gösteri yapıyorsun?"

"Al," dedi. "Ya da birkaç ay içinde açacağım. Henüz açılmadı." "Ne tür bir şey?" diye sordum. "Yani, bir teması var mı?"

"Bu tam teşekküllü bir Vegas müzik-dans fantezisi. Tam olarak Sparkles adında bir yerden bekleyeceğiniz şey. Her yerde taşlar var. Açık saçık ama üstsüz değil." Başını eğdi, bana ilgiyle baktı. "Dansçı mısın?"

"Dans ediyorum," dedim alçakgönüllülükle. "Yine de çok uzun zamandır tam sahne performansları yapmadım. Pratik yapamıyorum."

Bastien alay etti. "Bu saçmalık. Fleur her rutini öğrenebilir. Eskiden Paris'in dans salonlarını dize getirirdi."

"Evet," dedim. "Uzun zaman önce."

Phoebe, yüzü ciddi bir ifadeyle, "İçinde yer almakla ilgileniyor musun?" diye sordu. "Hâlâ oyuncu arıyorlar. Sana bir seçme ayarlayabilirim. Ama biraz daha uzun boylu olmak isteyebilirsin."

"I . . . Bilmiyorum," dedim, aniden bunalmış hissederek. "Yani, naklim önümüzdeki aya kadar gerçekleşmeyecek"

Phoebe umursamazdı. "Matthias'ın aldıracağını sanmıyorum. O şirketin müdürü. Aslında ..." Saatine baktı. "Bir saat kadar sonra buralarda olacak. Seni onunla tanışmaya götürebilirim."

"Memnuniyetle," dedi Bastien.

Phoebe alaycı bir tavırla, "Eminim kendi adına cevap verebilir, mösyö," diye karşılık verdi.

Bastien'in yeniden giyinip kuşandığını görünce kıkırdadım. "Çok isterim. Bu harika olurdu."

Yemeklerimiz gelmeye başladığında Phoebe yemeğimizin sonunda döneceğine söz vererek yanımdan ayrıldı. Bizim için sipariş ettiği her şey harikaydı ve şirket müdürüyle bu toplantının tam teşekküllü bir seçmeye dönüşüp dönüşmeyeceğinden tam olarak emin olmadığım için bu kadar çok yemekten endişelendim.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu Bastien.

"Öyle," diye kabul ettim. "Haklıymışsın." Bir Las Vegas gösterisinde dans etme şansına sahip olmaktan daha şaşırtıcı bulduğum şey Phoebe'nin

Bunu düzenlemekten sorumluydu ve bunu yapmaktan gerçekten mutlu görünüyordu. Tecrübelerime göre, succubi'ler bu tür pozisyonları kıskançlıkla korur, rakiplerini uzak tutarlardı.

Bastien, "Matthias'ın kalbine dans ederek gireceğinden hiç şüphem yok," diye düşündü. Kederli bir iç geçirdi. "Keşke ben de Phoebe'nin kalbine bu kadar kolay girebilseydim."

"O senin için fazla zeki," dedim. "Senin numaralarını biliyor."

"Tabii ki öyle. Bence cazibenin yarısı da bu." Son kokteyli bitirmek için durakladı. "Tuhaf cazibelerden bahsetmişken . . . Kuzeybatı dünyanızda neler olup bittiğinden haberim yok. Hâlâ o içe dönük ölümlüyle birlikte misin?"

"Gerçek anlamda ve mecazi anlamda," dedim ona. Seth'i düşünmek daha önceki iyi ruh halimin bir kısmını azalttı. "Bu transfer... bir tür şok oldu. İlişkimizi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum."

Bastien omuz silkti. "Onu buraya getirin." "Durum bundan biraz daha karmaşık."

"Eğer seni yeterince çok istiyorsa, hayır. Buyurun." Bastien garsonun dikkatini çekmek için el salladı. "Benimle bir içki daha iç. Bu her şeyi düzeltir."

"Yakında dans etmem gerekebilecekken olmaz!"

Ama yine de turu paylaştım ve neşemin geri geldiğini gördüm. Bastien'le birlikte olmamak zordu. Onu uzun zamandır tanıyordum ve onun yanında olmanın çok kolay ve rahatlatıcı bir yanı vardı. Tanıdığımız ölümsüzler hakkında hikâyeler ve dedikodular paylaştık ve sonunda burada, Las Vegas'ta tanışacağım daha renkli olanlardan bazıları hakkında bilgi edindim.

Phoebe biz hesabı öderken, iş kıyafetlerini gündelik dans kıyafetleriyle değiştirmiş olarak geri döndü. Bizi kumarhanenin labirenti andıran ışıltısından geçirerek binanın daha sessiz ve sakın arka koridorlarına götürdü. Bu koridorlar da bizi kumarhanenin henüz halka açık olmayan tiyatrosunun kulis kapısına götürdü. Oturma alanına masa yerleştiren birkaç adam dışında geniş alanı boş bulduk. Çekiç sesleri odanın içinde yankılanıyordu. Bir an sonra sahnenin kenarında oturan bir adam gördüm, o kadar hareketsizdi ki onu fark etmedim bile. Yaklaştığımızda bir tomar kâğıttan başını kaldırıp baktı.

"Phoebe," dedi. "Erkencisin."

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi. "Matthias, bunlar benim arkadaşlarım Bastien ve Georgina. Georgina önümüzdeki ay buraya taşınıyor."

Matthias yirmili yaşlarının sonunda, en fazla otuzlu yaşlarının başında görünüyordu ve saçlarını kestirmeye ihtiyacı olan kumlu sarı saçları vardı. Dağınık halinin sevimli bir yanı vardı ve tel çerçeveli gözlüklerini çıkarıp bana baktı. Ian'ın bu gözlükleri seveceğini düşünmeden edemedim, ama Ian'ın aksine Matthias'ın muhtemelen onlara ihtiyacı vardı. Matthias birkaç kez göz kırptı ve sonra kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Sen bir dansçısın," dedi bana.

"Evet, öyleyim. Nereden biliyorsun?" Phoebe'nin önerisi üzerine, arka koridorlarda yürürken boyumu biraz uzatmıştım ama bu onu uyarmak için yeterli değildi.

Matthias ayağa kalktı ve beni tepeden tırnağa inceledi, alaycı bir tavırla değil... daha çok bir sanat eserinin değerini ölçer gibi. "Nasıl yürüdüğün ve durduğunla ilgili. Bir zarafet var. Bir enerji. Onun yaptığı da tam olarak bu." Phoebe'ye doğru başını salladı. "Siz kardeş misiniz?"

"Hayır," dedi Phoebe. "Ama aynı derslerden bazılarını aldık."

Bastien kahkahalara boğuldu.

Matthias kendini tamamen kaptırmış bir halde başını sallıyordu. Elindeki kâğıtları aldı ve sayfaları çevirdi. "Evet ... evet ... seni kesinlikle burada ve burada kullanabiliriz." Durakladı, birkaç yeri daha kontrol etti. "Ve burası. Belki burada bile." Başını kaldırdı, mavi gözleri ıslık ıslık ve heyecanlıydı. "Bakalım neler yapabiliyorsun. Phoebe-ikinci numaranın açılış kısmını yap."

Phoebe anında karşılık verdi, sahnenin ortasına fırladı ve Matthias vuruşları saymaya başlarken anında sıraya girdi. Bitirdiğinde, beklentiyle bana baktı. "Şimdi sen yap."

Topuklu ayakkabı ve elbise giydiğimi belirtmeye başladım ama sonra şov kızı kıyafetinin de muhtemelen çok farklı olmayacağını fark ettim. Phoebe'nin yanında bir yer aldım ve Matthias tekrar sayarken onu yansıttım. Kombinasyonu tekrarladık ve üçüncü seferde adımları anlamak için ona bakmama bile gerek kalmadı. Onu biraz daha karmaşık olan farklı bir sayıya yönlendirdi ve ben de ona uymaya çalışırken benzer bir performans ortaya çıktı. Bitirdiğimizde, onaylamak için dilini şaklattı.

"İnanılmaz," dedi. "Bana nerede eğitim aldığınızı söylemelisiniz ki tüm sınıf arkadaşlarınızı işe alabileyim." Kâğıtlarına dönerek notlar karalamaya başladı. "Phoebe, antrenman için ona biraz kıyafet ödünç verebilir misin? Performansını etkileyeceğinden değil elbette ama iki saatlik prova için başka bir şey giyse daha rahat edeceğini düşünüyorum."

Phoebe bana göz kırptı. "Ona kıyafetlerini değiştirebileceğimizden oldukça eminim." Onunla Matthias arasında bir bakış attım. "Prova mı?"

"Elbette," dedi Matthias, hâlâ başını kaldırmadan. "Burada gösterilere hazırlanmak için yaptığımız şey bu."

Bastien, "Gösteride yer almak istiyorsun, değil mi Lucy?" diye takıldı.

"Anlıyorum... ama Ocak ayına kadar Las Vegas'a taşınmayacağım," diye açıkladım. "Yarın gece eve gitmem gerekiyor."

Matthias sonunda çok sevdiği notlarından başını kaldırıp kısa bir süre baktı, Seth'in kitap yazarken sözünün kesilmesinden sık sık olduğu gibi acı çekmiş görünüyordu. "Şu anda buradasın, değil mi? Başlasan iyi olur. Tabii başka bir işin yoksa?"

Aptal gibi sırttan Bastien ve Phoebe'ye çaresizce baktım.

Kuluçka kuşu dostça bir kolla bana sarıldı. "Tabii ki bilmiyor."

Bir anlık tereddütten sonra yavaşça başımı salladım, burada işlerin bu kadar hızlı ilerlemesinden hâlâ biraz şaşkındım. "I . . . Prova yapmayı çok isterim."

Bölüm 8

Sadece birkaç gün içinde transferimin gerçek olduğundan şüphe ederken birdenbire Las Vegas'ta bir sahne prodüksiyonunda yer almak için imza attığıma inanmak zordu. Her şey o kadar hızlı gelişti ki kendimi kaptırmam çok kolay oldu ve Bastien ile Phoebe'nin neşeli cesaretlendirmeleri her şeyin çok daha hızlı gerçekleşmesini sağladı.

Şekil değiştirme kıyafet sorunumu halletti ve Bastien kısa süre sonra bizden ayrıldı, sözde bir içki almaya gidecek ve blackjack masasında şansını deneyecekti. Ama o salondan çıktıktan sonra Phoebe bana doğru komplocu bir tavırla eğildi ve fısıldadı: "Al sana bir bahis. Bir parıltıyla döneceğine dair ne kadarına bahse girmek istersin?"

Güldüm ve fısıldayarak cevap verdim, "Bu bahse girmeyeceğim. Onunla daha önce çalışmadığına emin misin?" Kuşkusuz, sevişmek isteyen bir karabasan o kadar da uzak bir ihtimal değildi, ama Phoebe'nin eski arkadaşımın kişilik tuhaflıklarını bu kadar ustalikle yakalayabilmesi hoşuma gitmişti.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sadece onun tipini biliyorum."

Diğer dansçılar da gelmeye başladı. Phoebe geldiklerinde bizi tanıştırdı ve çoğu arkadaş canlısıydı ve grupta yeni biri olduğu için heyecanlıydı. Henüz gösteri için gereken tam sayıya ulaşmamışlardı, bu yüzden herkes bunun gerçekleşmesi için endişeliydi. Onları bir adım daha yaklaştırdım, yine de hala kısa olmaları beni şaşırttı. Deneyimlerime göre, gösteri dünyasında başarılı olmak için sıraya girmiş kız grupları her zaman vardı. Phoebe de bunu doğruladı.

"Oh, evet, tonlarca kişi denedi. Onları bir de ilk açık oyuncu seçmelerinde görmeliydiniz. Matthias gerçekten çok seçici, hepsi bu. Cornelia -baş koreograf- da bir o kadar kötü."

"Yine de beni beş dakikalık bir seçmeye aldı," diye belirttim.

Phoebe sırıttı. "Tatlım, o sadece yeteneği gördüğünde anlar. Ayrıca, bu işten o sorumlu. O var diyorsa, varsındır."

Gösteriyi yöneten tek kişi Matthias değildi elbette. Dansçıların yanı sıra, yukarıda bahsi geçen Cornelia gibi diğer yönetim ve personel de vardı. Herkesin oynayacak bir rolü vardı. Prova hızlı tempolu ve agresifti ama aynı zamanda çok da eğlenceliydi. Phoebe şaka yapmıyordu. Diğer dansçılar iyiydi.

-Gerçekten iyiydi. Herhangi bir grupla dans etmeyeli çok uzun zaman olmuştu, hatta böyle bir grupla dans etmeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Dansla ilgili her şeyde göze çarpan kişi olmaya alışmışım ve kendimi bu kadar çok eşitle çevrili bulmak beni şaşırttı - iyi bir sürprizdi. İlk gün onlara ayak uydurmak için çalışmam gerekti ve anında bir yıldız olarak çıkmasam bile

kendime güveniyordum.

Ben gitmeden önce gösterinin kostümcülerinden biri sahne arkasında ölçülerimi almak istedi. Phoebe bana gidip Bastien'i bulacağını ve benimle kumarhanenin merkez barında buluşacağını söyledi. Terzi elinde mezurasıyla göründü ve ben de ileride şekil değiştirmek için boyumu zihnime not ettim. Matthias notlarını taşıyarak geldi ve bizi görünce durakladı.

"Bugün gerçekten çok iyiydin," dedi bana. "Sanki ilk günden beri bizimle birlikteymişsin gibi."

"Pek sayılmaz," dedim. "Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Özellikle de dördüncü şarkıda. Adımlar aldatıcı derecede basit ... ama onları başarmak için sahip olmanız gereken belirli bir tavır var. Hayır, belki tavır değil. Zarafet? Vibe? Bunu açıklayamam, ama basitliği onu bu kadar dahice yapıyor. Çok basit bir desen gibi görünüyor ama güzelliği ortaya çıkaran şey nasıl uygulandığı." Yüksek sesle düşünüyordum, saçmalıyordum ve sesimin biraz saçma geldiğini fark ettim. "Özür dilerim. Bu muhtemelen hiç mantıklı değil."

"Hayır, hayır." Matthias merakla bana baktı. "Aynen öyle. Ben de böyle tasarlamıştım. Klasik baleyi izlerken esinlendim, tüm hareketlerin rutinlerdeki duygularla nasıl güçlendiğini gördüm. Cornelia böyle bir gösteri için bu kadar derin düşünmeye çalışmanın çılgınlık olduğunu söyledi ama bana doğru geldi."

"Çok güzel," dedim dürüstçe. "Bununla nereye varmak istediğini kesinlikle görebiliyorum. Bana *La Bayadère*'deki bir sahneyi hatırlattı."

"*La Bayadère*'i biliyor musun?" diye sordu gözlerini kocaman açarak. "Elbette," dedim. "Bir klasiktir. Kim bilmez ki?" "Şaşıracaksın."

O zaman terzinin amacına ulaşmış olarak gittiğini fark ettim. Matthias hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu. Artık panoya odaklanmadıkları için gözlerinin ne kadar mavi olduğunu görebiliyordum. Açık, berrak bir gündeki gökyüzü gibiydiler.

"Bu gece meşgul müsün?" diye sordu birkaç dakika sonra. "Akşam yemeğine . . . akşam yemeği yemek ister misin? Ya da sadece bir içki? Seninle dans hakkında daha fazla konuşmak isterim."

Bir succubus için bazen şaşırtıcı derecede saf olabiliyorum. Çünkü bir an için neredeyse kabul ediyordum. Provanan sonra o kadar heyecanlıydım ve gösteri hakkında daha fazla konuşmak için o kadar heyecanlıydım ki, aslında kısa bir süre için tek istediğinin bu olduğunu düşündüm. Şimdi, niyetinin tamamen kötü olduğunu ima etmek de istemiyorum. Bunu beni yatağa atmak için bir hile olarak kullanmıyordu. Ama bunu bir meslektaşlar toplantısı olarak da görmüyordu. Sonuç olarak benden hoşlanıyordu. İlgisini çekmiştim ve bir randevuya çıkmak istiyordu.

Normalde bu bir sorun teşkil etmezdi ama onda içtenlikle hoşuma giden bir şey vardı. Sevimliydi ve işine olan tutkusunu sevimli buldum. Kendini işine kaptırmasını, tıpkı Seth gibi kendini tamamen tüketmesini ve dikkatinin dağılmasını sevdim.

Ve bir sorun vardı. Bu adam Seth'in koreograf versiyonuydu. Hiçbir şey ifade etmeyen adi bir adamla bir gecelik kaçamak ilişkimiz açısından aldatma sayılmazdı. Ama benim hoşlandığım, Seth'i bulduğum gibi ilgi çekici ve çekici bulduğum bir adamla çıkmam ... şey. Bu yanılttı, özellikle de Matthias açıkça benimle ilgilendiği için. İçinde bulunduğum durum hiç beklemediğim kadar tuhaftı.

"Bu harika olurdu ama arkadaşlarımla zaten planlarımız var," dedim ona. "Çok kısa olduğu için seyahatimi en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz."

"Oh." Yüzü biraz düştü, sonra aydınlandı. "Ama yarınki prova için geri döneceksin, değil mi? Şehirden ayrılmadan önce bir kez daha adım atabilseydin harika olurdu. Bilirsin, sana pratik yapacak bir şeyler verir."

"Elbette," dedim. "Bu harika olur."

Gecenin geri kalanı bir aktivite bulanıklığı içinde geçti. Phoebe, Bastien ve benimle birlikte Vegas'ın önemli noktalarını kapsayan, bolca kumarhane ve kulüp gezintisi içeren bir kasırga turuna katıldı. Phoebe de ben de cimri, göz alıcı elbiseler giymiş, succubus seksapelimizi maksimuma çıkarmıştık. Kendimizi Bastien'in kollarına bıraktık ve o da bizi göstermenin verdiği kıskançlıkla her zamankinden daha da kasıla kasıla dolaştı.

Bu saatlerden sonra biraz dinlenmeye hazırdım. Phoebe ve Bastien hızlı bir istişarede bulundular ve acele edersek bildikleri bir sihirbazlık gösterisinin geç performansını yapabileceğimize karar verdiler.

"Büyü mü?" Votka gimletlerden biraz çakırkeyif olmuş bir halde sordum.

"Değil mi

sihirbazlık gösterisi mi?"

"Neredeyse," dedi Bastien. Görünüşte hâlâ bana kolunu uzatarak centilmenlik yapıyordu ama kimin kimi gerçekten tuttuğu belli değildi. "Duyduğuma göre bu gösteride özel bir şeyler varmış." Gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Üçümüz daha önce adını hiç duymadığım, mütevazı bir otele doğru yola çıktık. Kumarhanesinde hâlâ alkol ve kumar makineleri vardı, muhtemelen müşterilerinin çoğu için tek önemli olan da buydu. Bastien bize The Great Jambini'yi izlemek için bilet aldı ve tam ışıklar sönerken yarısı dolu olan küçük tiyatroya girdik. Vasat bir komedyen ısınma hareketlerini yaptı ve kısa süre sonra yıldız oyuncunun kendisi çıktı. Ağarmış saçları, parlak mor ipek bir türbanı ve Sparkles'ın gardırop bölümünden fırlamış gibi duran payetli bir pelerini vardı. Pelerinin eteklerine takılıp duruyordu, bu da ilk gözlemime yol açtı: tamamen sarhoştı. Hemen ardından ikinci bir gözlem daha geldi; burada benim, Phoebe'nin ve Bastien'in imzalarından daha fazla ölümsüz imza olduğunu fark ettim. Büyük Jambini bir şeytandı.

Bazı standart kart numaralarıyla başladı ve seyircilerden gönülsüz alkışlar aldı. Bunları hokkabazlık takip etti.

Bu kadar bariz bir şekilde sarhoş olan birinin gerektirdiği konsantrasyon nedeniyle dikkate değeri. Tek bir hareketi bile kaçırmadı. Sanırım seyircilerin diğer üyeleri de benimle aynı fikirdeydi çünkü alkışları ısınmıştı. Bundan ilham alan Jambini daha sonra hokkabazlık iğnelerini ateşe vererek harika bir gösteri yaptı. Bu, alkışların durmasına neden oldu ve ön sıralardaki bazı insanlar tedirgin bir şekilde yer değiştirdi.

"Bu iyi bir fikir mi?" Arkadaşlarıma mırıldandım.

"Asla olmaz," dedi Phoebe.

"Ne demek hiç-"

İğneleri yaktıktan sonraki otuz saniye içinde Jambini hokkabazlık yapmaya başlamıştı.

. ve derhal pelerinini ateşe verdi. Pelerini üzerinden sahneye fırlatırken insanlar nefes nefese kaldı ve çığlık attı. Ucuz malzemesi düşünüldüğünde, pelerinin daha hızlı tutuşmamasına şaşırmıştım. Alevler sönene kadar üzerinde tepindi ve çevrede her ihtimale karşı yangın söndürücülerle hazır bekleyen birkaç sahne görevlisi gördüm. Pelerin simsiyah, için için yanan bir karmaşaya dönüştüğünde onu kaldırdı. Altından bir güvercin çıktı ve seyircilerin şaşkınlığı ve sevinci içinde havaya uçtu.

"Gösterinin bir parçasıydı," diye nefes aldım, aynı derecede etkilenmişim. "Evet," dedi Phoebe.

Jambini güvercine uzandı, ama güvercin onu güçlkle sıyırıp geçti. Odanın etrafında bir daire çizdikten sonra seyircilerin arasına daldı. Yol boyunca, saçları özenle Fransız örgüsü yapılmış bir kadına yandan çarptı. Güvercinin ayağı kadının saçlarına dolandı ve kısa süre sonra kapana kısıldı, kadın ayağa fırlayıp çığlık atmaya başladığında kaçmak için kanatlarını çılgınca çırpı.

"Bu gösterinin bir parçası mıydı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Phoebe hayretle. "Ama gerçekten öyle olmalı."

Saniyeler içinde, sahne görevlileri seyircilerin arasına girmiş ve güvercini çıkarıp hapsedmeyi başarmışlardı. Özür mırıldanırken başları öne eğik bir şekilde kadına da eşlik ettiler. Büyük Jambini kalabalığın büyük beğenisini kazanan bir selam verdi. Herkes tuhaf aksilikleri sever.

Çoğu sorunsuz geçen birkaç eşarp numarası yaptıktan sonra sahnenin ortasına geldi ve yüzü asık bir şekilde durdu. "Bir sonraki numaram için bir gönüllüye ihtiyacım var." Gözleri bizim köşemize takıldı. "Sevimli bir gönüllü."

"Oh, bizi fark etti," dedi Phoebe iç çekerek. Seyirciler arasındaki diğer kişilerle birlikte o da elini kaldırdı. Ben hiçbir şey yapmayınca, ben de elimi kaldırıma kadar bana dirsek attı.

Tüm gönüllüleri inceleyen büyük bir gösteriden sonra, Jambini masamıza doğru yürüdü ve bana elini uzattı. Bastien ve Phoebe ıslık çalıp tezahürat yaparak beni yukarı çağırdılar. Ateşe verilmek ya da kuşların saldırısına uğramak konusunda biraz gergindim ama seyirciyi reddetmek benim için zordu. Jambini'nin elini kabul ettim ve beni sahneye kadar götürmesine izin verdim, bu sırada gök gürültülü alkışlar yükseldi

etrafımızda.

"Aklına gelen herhangi bir kıyafete bürün," diye mırıldandı kulağıma, nefesi cin kokusuyla ağırlaşmıştı.

Sahnenin ortasına geldiğimizde mikrofonu aldı ve şovmen moduna geçti. "Şimdi, sevgili asistanım. . . adın ne, sevgili asistanım?"

Mikrofona doğru eğildim. "Georgina."

"Georgina. Ne güzel bir isim. Ve sevgili Georgina, tek yapman gereken sihrimin hayranlık uyandıran, gerçekten mistik güçlerine açık olmana izin vermek. Bunu yaparsan, harikulade dönüşümler gerçekleşecektir." Başımı sallayarak onayladım ve daha fazla tezahürat başladı.

Jambini dekor masasına doğru yürüdü ve elinde bir çember ve sapa bağlı bir perdeyle döndü. Perdeyi sapından tutup yukarı kaldırdığında, perde kapalı bir silindir oluşturacak şekilde aşağı sarkıyor ve içindeki kişiyi tamamen gizliyordu. Jambini "büyülü bir geri sayım" yaparken, kumaş kıvrımlarının beni gizlemesine izin vererek mecburen öne çıktım. O kısa saniyeler içinde, ışıltılı kokteyl elbisemi aklıma gelen ilk şeye dönüştürdüm: yeşil folyo elf elbisem.

Jambini perdeyi dramatik bir şekilde araladı ve beni yeni kıyafetlerimle ortaya çıkardı. İnsanlar sevinçle nefes alıp alkışladılar ve ben de neredeyse onunki kadar gösterişli bir selam verdim. Tepkilerden cesaret alan Jambini, "Bir kez daha" dedi. Perdeli muhafazaya geri döndüm ve bu kez siyah kot pantolon, gümüş sırmalı bir üst ve bir kadın smokin ceketini giydim. Perdeyi geri çektiğinde alkışlar biraz kesildi ama sonra çılgınlığa dönüştü. Bu tür numaraların şekil değiştirme yeteneğine sahip olmayanlar arasında daha önce de yapıldığını görmüştüm ve genellikle sanatçılar bol elbiseler, giyilip çıkarılması kolay eşyalar arasında geçiş yaparlardı. Benim kıyafet seçimim, numaranın nasıl işlediğini bilenlerin mantığına biraz ters düşüyordu. Ama, hey. Bu bir sihirdi, değil mi?

Yerime döndüğümde Bastien bana "Gösteriş yapıyorsun," dedi.

"Hey," diye fısıldadım, Jambini'nin bir bıçağı yutmaya çalışmasını izliyordum. Öksürmeye başlamadan önce yolun yaklaşık üçte birini almıştı. Omuz silkerek sonunda pes etti ve geciken alkışlar karşısında eğildi. "Bu insanlar paralarının karşılığını hak ediyor."

Jambini -ya da sonradan gerçek adının Jamie olduğunu öğrendiğim Jamie- performansımı çok daha fazla takdir etti. Grubum gösteriden sonra onunla otelin sıkıcı barında buluştu.

"Pantolon giymek dahiceydi," dedi bana bir bardak cini devirirken. Gösterinin gerçek performansının bir gün içinde içki içmeden geçirdiği en uzun süre olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı. "İnsanlar günlerce bunun için kafalarını kaşıyacak."

"Belki de çok fazla," diye uyardı Bastien. "Ölümlüleri şüphelendireceksin."

Omuz silktim, umursamadım. "Burası Vegas, bebeğim. Kimse sorgulamaz. Ayrıca, her zaman daha garip şeyler olur."

Jamie hevesle başını sallıyordu. "Ve o pejmürde tatil elbisesi de mi? O harikaydı. Gerçekten iğrençti. Biliyor musun, eğer buraya taşınacaksan, sana asistanım olarak bir iş ayarlayabilirim." Kıkırdadı. "Muhtemelen insanlar seni görmekten benim numaralarımından daha çok zevk alırlar."

"Bu beni hiç şaşırtmaz," dedi Bastien, yüzünü ekşitmeden. "Teşekkürler," dedim, "ama sanırım ihtiyacım olandan daha fazla işim var. Phoebe bana bir şeyler ayarladı bile."

"Kaçak avcı," dedi Jamie.

Diğer succubus kokteylindeki kirazları karıştırırken güldü. "Hey, elimde değil-"

Odaya tanıdık bir hava yayıldı ve Phoebe sessizliğe gömüldü. Hep birlikte döndük ve Luis'in bara girişini izledik. Onu bizim gibi hissedemeyen ölümlüler bile durakladı ve onun odaya doğru adım atışını izledi. Onun karanlık varlığında çok güçlü ve zorlayıcı bir şey vardı.

"Patron," dedi Jamie, sahte bir kadeh kaldırarak. "Muhteşem performansını kaçırdın."

"Gösterilerinizi daha önce izlemiştim," dedi Luis, oturup barmene işaret ederek. "Gerçekten bir şey *kaçırdığımı* sanmıyorum."

"Georgina onun 'sevimli asistanıydı'," diye alay etti Phoebe.

"Öyle mi?" Luis siparişini vermek için durakladı ve sonra bana döndü. "Söylesene, onları şaşırtmak için ne yaptın? Birkaç eşarbı ateşe mi verdin?"

"Sadece sıradan bir şekil değiştirme," dedim alçakgönüllülükle.

Jamie ikinci cin bardağını içmeye başladı. Oturduğumuzda iki tane sipariş etmişti. Sanırım bir tane daha doldurmak için fazladan birkaç dakika bekleme riskini göze almak istemedi. "Bu numara her zaman en iyi succubi ile yapılır. Bir bitki ve hazırlanmış bir kostümle bile, asla o kadar iyi gitmez. Raleigh'de yaşarken benimle çalışan bir kız vardı, fena değildi ama insanların bu numarayı nasıl yaptıklarını bildikleri belliydi."

Alkol içimde hoş bir uğultu yaratıyordu ve kendimi kaybetmemek için alkol tüketimimi yavaşlatmışım. O sıcak sisin içinde bir yerlerde Jamie'nin sözleri bir anıyı gıdıkladı. "Raleigh ... Raleigh'e ne zaman gittin?"

"Birkaç yıl önce oradan taşındım. Yaklaşık ... oh, bilmiyorum." Belki de matematik becerilerine yardımcı olması için bir yudum cin aldı. "O kadar da uzun değil. Yirmi yıl kadar. İyi ruh simsarlığı yaptım, ama gerçekten, yeteneklerim burada daha iyi takdir edildi, biliyor musun?"

"Oradayken Milton adında bir vampir tanıyor muydun?" diye sordum. Vegas'ta ucuz bir barın ortasında Hugh ile yaptığım konuşmayı hatırlamak tuhaftı ama bu hafta iki kez Raleigh'den bahsedildiğini duymaktan daha tuhaf değildi.

"Milton?" Jamie'nin kaşları kalktı ve iyi mizahının bir kısmı soldu. "Evet, onu tanıyorum. Korkunç orospu çocuğu. Görünüşe göre-"

"Nosferatu?" Ben önerdim.

Jamie ciddiyetle başını salladı. "Onun kadar bariz bir *vampirin* nasıl olup da gizli bir ajan olarak çalışabildiği beni aşıyor."

Phoebe kaşlarını çattı. "'Gizli ajan' mı dedin?"

O sırada garson Luis'in içkisiyle çıkageldi. Luis kalmasını işaret etti ve geri kalanımıza baktı. "Doldurayım mı? Bir gimlet ya da cosmo daha? Jamie? Tanqueray içiyorsun, değil mi?"

Jamie gücenmiş görünüyordu. "Beefeater."

Luis gözlerini devirdi. "Bu çok saçma ve iğrenç. Ona biraz Tanqueray getir."

"Hayır!" diye haykırdı Jamie. "Beefeater. Ben saf biriyim."

"Hiç ayrımcılık yapmıyorsunuz," diye karşı çıktı Luis. Kafası karışmış garsona baktı. "Her birinden birer tane getirin. Tat testi yapacağız." Garson rahatlamış görünüyordu ve başka biri emirlere karşı çıkmadan önce aceleyle gitti.

"Bu zaman kaybı," dedi Jamie. "Alınma patron. Göreceksin." Luis etkilenmemişti. "Beefeater köylüler içindir."

"Jamie," dedim, "Milton hakkında-"

"Köylüler!" Luis, Jamie'ye annesinin adını söylese daha fazla aşağılayamazdı sanırım. "Beefeater rafine bir içkidir, rafine bir damak için. Sana sonsuz saygı duyduğumu biliyorsun, ama belli ki yılların dünyevi deneyimine rağmen ... şey ..." Jamie sarhoş bir halde konuşmasını bitirmek için etkili bir yol aradı. "Yanılıyorsun."

Luis güldü, Jerome'un astlarından biri ona yanıldığını söylese bunu kesinlikle yapmayacağını düşünmekten kendimi alamadım. "Göreceğiz dostum. Bu gerçekten de karmaşık bir mesele, hem temel bileşenlerin hem de damıtma sürecinin analizine dayanıyor."

"Jamie-" Tekrar denedim.

"Bu konuda," dedi Jamie, "ikimiz de hemfikiriz. Ve Beefeater her ikisinde de çok daha üstündür."

"Vazgeç Fleur," dedi Bastien alçak bir sesle, gözleri parlayarak. "Cinle rekabet edemezsin. Yarın iyi şanslar."

İtiraz etmeye başladım ama Luis ve Jamie'nin tartışmasını dinleyince Bastien'in haklı olduğunu anladım. Jamie cinlerinin onurunu savunmaya o kadar odaklanmıştı ki Milton'ı sorduğumu hatırlayacağından bile şüpheliydim.

"Yarın ayık olacak mı?" Şüpheyle sordum.

"Hayır," dedi Phoebe. "Ama günün ilk yarısında genellikle biraz daha az sarhoş oluyor."

Cin geldi ve Luis ile Jamie cin üzerinde koku ve yüzey gerilimini de içeren "bilimsel" incelemeler yapmakla meşgul oldular. Bu ikincisinin bir cin için nasıl bu kadar büyük bir fark yarattığını anlayamadım.

tat testi, ama bunun oldukça ciddi bir mesele olduğunu düşünüyor gibiydiler. "Yüce Tanrım," diye mırıldandım, hayretler içinde.

Bastien kokteyli bitirdi. "İşler ciddileştiğinde, benim için gitme vakti gelmiş demektir. Ne dersiniz hanımlar? Biraz arkadaşlık için kulüpleri araştırmak ister misiniz?"

"Yarın erken kalkmam gerekiyor," dedi Phoebe üzüntüyle. "Muhtemelen şimdi eve gitmeliyim. Ama yarın antrenmanda olacaksın, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedim. "Matthias'a yapacağımı söyledim."

Görünüşte içki analiziyle uğraşılıyor olmasına rağmen Luis, şirket müdürünün adını duyunca başını çevirip baktı. "Öyle mi? Tanıştırmayı sen mi ayarladın?"

Başımı salladım. "Phoebe beni işe aldı."

Luis memnun görünüyordu. "Mükemmel. Bundan memnun musun?"

Bu soru beni şaşırttı ama sonra daha önce geldiğimde mutlu çalışanlar istediğine dair yaptığı yorumu hatırladım. "Sanırım öyle. Bence çok eğlenceli olacak."

"Güzel. Matthias hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu *gerçekten* sürpriz oldu. "İyi biri olduğunu düşünmüştüm. Onu tanıyor musun?" "Sadece namını duydum," dedi Luis. Jamie'ye Milton'ı tekrar sormak için bu kesintiyi kullanmak üzereydim, ama bunu yapamadan Luis zahmetsizce cin bilimine geri döndü ve beni şeytanın dikkatinden etkili bir şekilde engelledi.

Yarın, ben

Karar verildi.

"Biliyorsun," dedi Phoebe sinsice. "Eğer bu gece Matthias'ı görmek istersen onu bulmana yardım edebilirim."

Votka gimletlerle ayakta dururken bile, Matthias'la herhangi bir gündelik romantizmin doğru ve yanlış olduğunu biliyordum. Eğer buradayken biriyle takılacaksam, bu ciddiye alacağım biri olmayacaktı.

Ona ve Bastien'e en şımarık succubus gülümsememi gösterdim. "Hayır, çok evcil. Buraya henüz yuva kurmaya gelmedim. Daha vahşi bir şeyler bulalım ve bu Vegas hafta sonunu doğru dürüst geçirelim."

Bastien sevinçle kıkırdadı ve elimi tuttu. Bana "bu mükemmel dans kulübünü" anlatarak beni uzaklaştırırken Luis'in yüzünü gördüm. Jamie'ye başını sallıyordu, hala tartışmalarıyla ilgileniyor gibi görünüyordu ... ama Luis'in dudaklarındaki tatmin olmuş, bilmiş gülümsemede öyle bir şey vardı ki, bana bu kadar mutlu olduğu şeyin sadece cin olmadığını düşündürdü.

Bölüm 9

Pazar akşamı Seattle'a indiğimde Las Vegas'ta geçirdiğim hafta sonunun gerçeküstü doğası yüzüme çarptı. Orada olmak çok doğal gelmişti. Sanırım bunun bir nedeni Bastien ve Luis gibi eski dostlarımın yanımda olmasıydı. Yine de Phoebe ve Matthias gibi yeni tanıdıklarımla ne kadar kolay anlaştığıma çok şaşırmıştım. O geceden sonra onu hiç görmemiş olsam da Jamie'den bile hoşlanmaya başlamıştım. Onu bulup Milton'ı sorma çabalarımın rağmen, yolculuğumun geri kalanında o şeytandan kurtulamadım.

Ve gösteri... Bu nasıl olmuştu? Şu anki memleketimde bile sağlam bir iş bulamamışken, yabancı bir şehirde uçaktan indikten saatler sonra, birçok açıdan hayallerimi süsleyen bir işe girmiştım. İkinci antrenmanımızı bitirdiğimizde Matthias benim için yaratmayı planladığı özel bir rolden bahsetmeye başlamıştı bile ve diğer dansçılardan bazıları bir aylığına ayrılmama o kadar üzölmüştü ki birbirimizi yıllardır tanıdığımızı düşünbilirdiniz.

Tüm kuşklarımın rağmen harika bir hafta sonu geçirmiştim.

Daireme girdiğimde gerçekler ortaya çıktı. Roman dışarıdaydı, sadece *yarın akşam Bowling* antrenmanına gideceğini belirten bir not bırakmıştı. Doğal olarak kediler beni gördükleri için her zamanki gibi mutluydular. Sırayla başlarını kaşıyarak, ikisini de benimle birlikte eyalet sınırlarının ötesine taşımamın lojistiğini düşünmeye başladım. Onları çok sevdikleri Roman'dan ayırmış olacaktım ama bunun için yapılacak bir şey yoktu. O bizimle gelemezdi. Bir nefilim olarak, diğer ölümsüzler tarafından sürekli avlanma tehlikesi altındaydı ve Seattle'da yarı normal bir hayat sürmesini sağlayan tek şey Jerome'un korumasıydı. Roman kesinlikle bundan vazgeçmeyecekti ve ayrıca Las Vegas muhtemelen saklanmaya çalışması için dünyadaki en kötü yerdi.

Mutfak masasının üzerinde pembe uçlu beyaz güllerden oluşan bir vazö duruyordu ve havayı tatlılıkla dolduruyordu. Kartı açtım ve Seth'in karaladığı yazıyı okudum:

Evine hoş geldin. Dakikaları sayıyordum.

-S

Ona döndüğümü bildiren bir mesaj attım ve akşam yemeğı için Terry ve Andrea'lara gelmemi isteyen bir cevap aldım. Roman'a antrenmanda olacağıma dair bir not bıraktıktan sonra yola çıktım, zihnim hâlâ taşınmanın sonuçlarıyla dönüyordu. Daire. Onu satmak zorunda kalacaktım. Roman'a kiralamak istemediğim sürece mi? Cehennem muhtemelen taşınma masraflarını karşılayacaktı, ama şimdi bazı şeyleri ayarlamaya başlamak bana kalmıştı

Nakliyeciler ve diğer şeyler gibi.

Plan yapmakta ve işleri organize etmekte iyiydim ama tüm becerilerim Las Vegas'a yanımda götürmeyi en çok istediğim şey karşısında işe yaramıyordu: Seth. Onunla ne yapacağıma dair hâlâ bir çözümüm yoktu.

Karmakarışık bir aile yemeği için tam zamanında geldiğimde yeğenlerinin her zamanki sevgi seliyle karşılaştım. Eklenen aile üyeleriyle birlikte mutfak masasında yemek yeme iddiasından vazgeçmişler, kâğıt tabaklarını ve ev yapımı pizzalarını oturma odasına taşımışlardı. Yemek ve mobilya kayıpları Terry ve Andrea'nın uzun zamandır alışkın olduğu şeylerdi, ancak Margaret sürekli kızları ve domates lekeli felaket olarak algıladığı şeyi izlemekten korktuğu için yemeğine odaklanamıyordu.

Andrea'yı ailesiyle birlikte dışarıda gördüğüm için mutluydum, ki bu son zamanlarda pek sık olan bir şey değildi. Yorgun görünüyordu ama keyfi yerindeydi ve kızların onun yanında yer kapmak için birbirleriyle yarığmalarından da anlaşılıyordu ki onlar da Andrea'yı yanlarında görmekten çok memnundular.

"Seth şehir dışında olduğunu söyledi," dedi bana. "Eğlenceli bir yere mi?" "Las Vegas," diye cevap verdim. "Arkadaş ziyareti."

"Dostum," dedi Ian. "Keşke Las Vegas'ta arkadaşlarım olsaydı."

"Bunun senin için fazla ticari olacağını düşündüm," dedi Seth, soğukkanlı bir şekilde.

Ian cevap vermeden önce pizzasından bir ısırık yuttu -görünüşe göre vegan bir gün değildi-. "Sadece Strip'te ve onların aşırı pahalı lüks otellerinde kalırsanız. Yoldan çıkmış bazı yerleri kurcalarsanız, gerçekten havalı ve belirsiz dalış yerleri bulabilirsiniz."

Hepimizin aklından geçenleri dokuz yaşındaki Kendall söyledi. "Lüks içinde kalmayı tercih ederim. Neden bir batakhane kalmak isteyesin ki, Ian Amca?"

"Çünkü burası ana akım değil," dedi ona. "Herkes güzel yerlerde kalıyor."

"Ama ben güzel şeyleri severim," diye itiraz etti. "Sen sevmez misin?"

"Şey, evet," dedi kaşlarını çatarak. "Ama mesele bu değil-" "O zaman neden kötü yerlerde kalmak istiyorsun?" diye üsteledi.

"Anlamak için çok gençsin," dedi adam.

Seth kıkırdadı. "Aslında bence çok iyi anlıyor."

Andrea bundan kısa bir süre sonra dinlenmeye karar verdi, ancak daha sonra birinin ona tatlı getireceğine dair söz almadan önce değil. Bulaşıkları yıkadıktan sonra (ki kâğıt tabaklarla oldukça kolaydı) grubumuz ayrı aktivitelere dağıldı. Kendall, Brandy, Margaret ve Terry Monopoly oynamaya başlarken, Kayla ve ikizler *Küçük Deniz Kızı*'nı izlemek üzere yerleştiler. Ian da onlara katıldı ve filmin kapitalizmin Amerika'yı nasıl yok ettiğinin bir örneği olduğunu gösterme fırsatı bulduğu için heyecanlıydı. Seth ve ben yakındaki bir koltuğa kıvrıldık, görünüşte filmi izleyecektik ama bunun yerine zamanı arayı kapatmak için kullandık.

"Gerçekten nasıldı?" diye sordu alçak bir sesle. "Senin için endişelendim. Düşündüğün kadar kötü müydü?"

"Hayır," dedim başımı göğsüne yaslayarak. "Aslında oldukça iyiydi. Şimdiden bir işim olduğuna inanabiliyor musun? Cehennem'in maaş bordrosunda olmayan bir iş."

Seth, "Burada bunlardan bir tane bile bulamazsın," dedi.

"Evet, ironi benim için kayıp değil. Vegas'ta şov kızı olacağım, payetlerle tamamlayacağım."

Seth parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Bu aslında harika bir şey. Ve ateşli. Eğer pratik yapmak istersen, sana yapıcı eleştirilerde bulunmaktan mutluluk duyarım."

Gülümsedim. "Göreceğiz."

Uzun bir duraklama oldu. "Yani bu gerçek. Tüm bu olanlar."

"Evet," dedim kısık bir sesle. "Bu gerçek." Gerginleştiğini hissettim ve ondan yayılan endişeyi sezdim. "Sorun yok. Bir yolunu bulacağız. Daha bir ay var."

"Yapacağımızı biliyorum," dedi. "Sen ve ben bundan daha çılgınca şeylerin üstesinden geldik, değil mi?"

"Daha çılgın her zaman daha zor demek değildir," diye belirttim. "Yani, Peter geçen ay Pringles kutusundan 'retro mum aplik' yapmaya çalıştığında, bu oldukça çılgıncaydı ama yangın söndürücüsünü bulduğumuzda üstesinden gelmek de oldukça kolaydı."

"Gördün mü?" dedi Seth. "İşte senin bu yönünü seviyorum. Bunu delilik olarak bile görmüyorum. Bunu seninle sıradan bir hayat olarak görüyorum Georgina. Sen tüm tanımları değiştiriyorsun."

Alnıma bir öpücük kondurdu. Sessizce filmi izlemeye koyulduk, ama Seth'in de benim kadar dikkat etmediğinden şüpheleniyordum. İkimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk ve Ian'ın Morgan'a, "Orijinal peri masalını daha çok seviyorum. Oldukça alternatif, bu yüzden muhtemelen hiç duymamışsındır."

Saate baktım ve doğruldum. "Gidip Andrea'ya bakacağım ve tatlı istiyor mu diye soracağım." Hem Margaret hem de Terry hemen bunu yapmayı teklif ettiler ama ben iyi olduğumu ve oyunlarına dönmeleri gerektiğini söyleyerek el salladım.

Ben turtayla içeri girdiğimde Andrea uyanıktı, yastıkların üzerine uzanmış kitap okuyordu. "Bunu yapmana gerek yoktu," dedi bana. "Terry'ye sormalıydın."

"Mülk alıp satmakla meşgul," dedim tabağı kucağına yerleştirmesine yardım ederken. "Ondan bunu bölmesini isteyemezdim. Zaten çok iş yapıyor."

"Öyle," diye kabul etti, hüzünle gülümseyerek. "Hepsi öyle. Sen bile. Başkalarının benimle ilgilenmesi çok garip. Herkese bakmaya çok alıştım."

başka."

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve son zamanlarda ne kadar sık dolduğunu merak ettim. Andrea'nın başında her zaman birileri olurdu. "Sadece kısa bir süre için," dedim.

Turtasını çiğnerken bir kez daha gülümsedim. "Çok iyimsersin."

"Hey, neden olmayayım ki? Bugün harika görünüyorsun."

"Ian'ın deyimiyle 'ironik olarak' harika." Bir elini gevşek sarı saçlarında gezdirdi. "Ama bir süredir hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Bilemiyorum. Bu aldatıcı, Georgina. Vücudumdaki tüm kanser hücrelerini yendiğimden emin olduğum günler de oluyor, hala bu dünyada yürümeyi başardığıma inanmadığım günler de."

"Andrea-"

"Hayır, hayır, bu doğru." Biraz daha pasta için durakladı, ama gözleri bana ürkütücü bir şekilde Carter'ı hatırlatan geniş, bilgili bir bakışa büründü. "Bunu kabullendim, ölme ihtimalimin hâlâ yüksek olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Başka kimse kabul etmedi. Başka kimse bu konuda konuşmayacak. Benim için sorun yok. Eğer Tanrı benim için bunu diliyorsa, öyle olsun."

Midemde bir düğümün sıkıldığını hissettim. Tanrı hakkında pek bir şey söyleyemezdim ama insanların kaderlerini daha yüce bir amacın parçası olarak kabul ettiklerini duyduğumda sinirlenecek kadar Cennet ve Cehennem görmüştüm. Bana çoğu zaman ilahi güçler bu oyunu kendi başlarına kuruyormuş gibi geliyordu.

"Kendim için endişelenmiyorum," diye devam etti Andrea. "Ama onlar için endişeleniyorum." O sükûnet kaybolmuş, yerini çok gerçek bir insani endişeye, bir annenin çocukları için duyduğu korkuya bırakmıştı. "Terry güçlüdür. Çok harika bir şekilde güçlü. Ama bu onun için çok zor. Bunu tek başına yapamaz, bu yüzden Seth'in burada olmasına çok seviniyorum. O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Şu anda hepimizi destekleyen kaya o."

İçimdeki endişe birkaç dakikalığına hafifledi ve Seth'i düşündüğümde yerini yayılan bir sıcaklığa bıraktı. "O harika biri."

Andrea çatalını bıraktı, işini bitirdi ve elini bana uzattı. "Sen de öylesin. Ailemizin bir parçası olduğun için mutluyum, Georgina. Eğer bana bir şey olursa

."

"Dur-"

"Hayır, dinle. Ben ciddiyim. Eğer bana bir şey olursa, kızların hayatında senin olduğunu bilmek beni rahatlatacak. Seth ve Terry harikalar ama kızların hâlâ güçlü bir kadın rol modeline ihtiyacı var. Büyürken onlara yardım edecek birine."

"O kadar da iyi bir rol model değilim," dedim gözlerine bakmadan. Ben bir cehennem yaratığıydım, zayıflık ve korku dolu biriydim. Mortensen kızları gibi parlak, umut dolu yaratıklara ne sunabilirdim ki?

"Öylesin," dedi Andrea kararlı bir şekilde, elimi sıkarak. "Seni seviyorlar ve

size çok hayranım. Emin ellerde olduklarını biliyorum."

Beni boğmakla tehdit eden gözyaşlarımı yuttum. "Peki," dedim. "Seninle daha da emin ellerde olacaklar, çünkü hepimiz senin yakında iyileşeceğini biliyoruz."

Andrea başını salladı ve bana, iyileşmenin eşiğinde olduğu konusunda başkalarının ısrarlarını haftalarca dinledikten sonra mükemmelleştirdiğinden şüphelendiğim hoşgörülü bir gülümseme verdi. Kısa süre sonra bir esneme onu ele verdi ve tabağı dikkatlice alıp başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum. İhtiyacı olmadığına dair bana güvence verdi.

Sürünerek aşağı indim ve tabağı mutfığa geri götürdüğümde Brandy ve Margaret'i kendi turtalarını yerken buldum. Oturma odasına doğru iki kez döndüm. "Monopoly'ye ne oldu?"

"Kendall bizi satın aldı," dedi Margaret.

"Dostum, onunla oynamaktan nefret ediyorum," diye homurdandı Brandy. "Onun yaşındaki hiç kimse bu kadar iyi olmamalı."

Seth içeri girerek, "Şüphe etme," dedi. "On beş yıl içinde hepimize destek olacak." Bir elini Brandy'nin omzuna koydu. "Georgina'ya sordun mu?"

Brandy ayaklarına baktı.

"Hayır." "Bana ne soracaksın?"

"Önemli bir şey değil," dedi.

Seth'le bakışarak, "Belli ki bir şey var," diye cevap verdim. "Ne oldu?"

"Bu daha önce bahsettiğiniz Noel dansı mı?" diye sordu Margaret.

Brandy kızardı. "Bir tatil dansı. Önemli bir şey değil."

"Asla olmaz," dedim. "Dansları çok severim. Ama okul bitmedi mi?"

"Evet, ama bu kilisede. Her yıl düzenledikleri bir tören." *Önemli bir şey değil* tonunu kullanıyordu ama yüz ifadesi ne kadar ilgili olduğunu ele veriyordu.

Kilise kısmı beni şaşırttı, çünkü son bildiğim kadarıyla Mortensenler kiliseye gitmiyordu. Ama belli ki bu değişmiş. Belki de Andrea'nın hastalığı bir rol oynamıştı. Her neyse, burada söz konusu olanın inanç değil, genç bir kızın kendi yaşındaki diğer insanlarla eğlenceli bir şeye katılma arzusu olduğunu görebiliyordum. Bu normal bir geçiş töreniydi ve tahminimce şu anda ailesiyle ilgili olan diğer her şeyin ışığında kendini buna layık hissetmiyordu. Bundan bahsetmekte tereddüt etmesine şaşmamalı. Belki işin içinde bir erkek de vardır diye düşündüm ama kesinlikle sormayacaktım. Amcası ve büyükannesinin önünde bu tartışmayı yaptığı için yeterince utanmış görünüyordu.

"Elbise alışverişi mi yapacaksın?" Tahmin ettim. İnsanlar beni hep alışveriş için çağırırdı. Eskiden bundan rahatsız olurdum ama sonra iyi olduğum şeyi kabul etmem gerektiğini düşündüm. Brandy başını salladı, hâlâ utanmış görünüyordu. "Ne zaman?"

"Salı."

"Salı . . ." Programımı düşünerek kaşlarımı çattım. Yarın, yani Pazartesi günü iş ve bowling antrenmanı vardı. Bu da çok fazla zaman bırakmıyordu. "Kestirip atıyor olabiliriz."

Brandy, "Eğer vaktin yoksa, sorun değil," diye beni temin etti.

"Gerçekten." "Olmaz," dedim ona. "Salı sabahı yapabiliriz."

Brandy tekrar yere baktı. "Babam sana geri ödeme yapabilir.... Ona ne kadar harcayabileceğimizi soracağım."

Seth onun saçlarını hışırdatarak, "Unut gitsin," dedi. Kız onun ulaşamayacağı bir yere doğru kıpırdandı. "Faturayı bana gönder. Nerede yaşadığımı biliyorsun."

Brandy buna itiraz etti ama Seth teklifinde kararlıydı ve Brandy'nin bundan babasına bahsetmemesi için ısrar etti. Ama Brandy ve Seth diğer odaya geçer geçmez Margaret kolumdan tuttu ve ben takip edemedim beni mutfığa geri çekti. Etkileşimlerimiz tam olarak düşmanca olmamıştı (beyzbol sopasıyla ilk karşılaşmamız dışında), ama her zaman hoş da olmamıştı. Kendimi Brandy'yi bir fahişe gibi giydirmekle ilgili bir uyarıya hazırladım.

"Al," dedi Margaret, ellerime biraz para sıkıştırarak. Yere baktım ve iki tane elli dolarlık banknot buldum. "Buralarda geliri olan tek kişi Seth değil. Tüm aileyi finanse etmeye devam edemez. Bu onun ihtiyacı için yeterli mi?"

"Şey, evet," dedim, geri vermeye çalışarak. Aslında Seth'i de aradan çıkarıp hesabı kendim ödemeyi planlamıştım. "Kesinlikle. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Margaret'in cevabı bana bir fatura daha vermek oldu. "Ayakkabılarını da al." Elimi paranın etrafına kapattı. "Onun yaşındaki kızların kıyafet konusunda neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama senin bildiğini biliyorum. Parayı ben sağlayabilirim. Gerisi için sana güveniyorum."

Bu duygu -bana olan bu inanç- Andrea ile az önce yaptığım konuşmanın hemen ardından çok fazla, çok hızlı geldi. "Bu yeterli değil," diye ağzımdan kaçırđım. "Diğer herkesle kıyaslandığında benim yaptığım şey. Hepsi çok şey veriyor. Bunun yanında bir alışveriş gezisi nedir ki?"

Margaret, onu kategorize ettiğim muhafazakâr, eşofman giyen başhemşireye hiç benzemeyen delici bir bakışla beni sabitledi. "Çok hızlı büyüyen, hayatı etrafında parçalanan bir kız için mi? Her şeyi."

"Bundan nefret ediyorum," dedim. "Bunun onların başına gelmesinden nefret ediyorum."

"Tanrı bize sadece dayanma gücümüz olan şeyleri verir," dedi. Bu sözden her zaman nefret etmişimdir, çünkü bu söz de evrenin herkes için bir planı olduğu fikrine uyuyor gibi görünüyordu, ki buna dair hiçbir kanıt görmemiştim. "Bunu atlatacak güce sahipler. *Ve* onlara yardım edecek bizim gücümüz var."

Bunun üzerine gülümsedim. "Sen olağanüstü bir kadınsın Margaret. Burada olduğun için şanslılar." Ciddiydim. O ve benim farklı felsefelerimiz olabilir.

Evlilik öncesi seks, ama onlara olan sevgisi azalmamıştı. Kızların hayatındaki tek rol model ben değildim.

Omuz silkti, övgülerim karşısında hem gururlanmış hem de utanmış görünüyordu. "Ben de senin gibi, Seth'in evindeki misafirliğimi yıpratmadan yeterince iş yapmaya çalışıyorum."

"Sana sahip olmayı seviyor," dedim hemen.

Gözlerini devirdi. "Ben aptal değilim. Yardım etmeye devam etmek istiyorum ama sonsuza kadar onunla kalamayacağımı biliyorum. O yetişkin bir adam, her ne kadar aksini iddia etmek istesem de."

Bu beni daha da gülümsetti. "Merak etme. Böyle söylediğini ona söylemeyeceğim."

Yine de o gece eve içim buruk döndüm. Seth geç kalkmayı bekliyordu ve onu beklememi istemiyordu. Yine de ikimiz de son zamanlarda birlikte ne kadar az zaman geçirdiğimizin farkındaydık, bu yüzden bana yarın akşamki bowling antrenmanına katılacağını söyledi. Genel bir kural olarak ölümsüzlerle ilgili şeylerden uzak durmaya çalışırdı ama sanırım Cehennem onuru için bowling oynama fikrine hastalıklı bir hayranlık duyuyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde Roman, "Tanrıya şükür," dedi. "Seth'lerde kalacağını sanıyordum. Ocakta çorba var."

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Ben zaten yedim."

"Senin kaybın," dedi. Elinde mama kabıyla kanepeye yerleşirken kedilerin etrafını sarmasına bakılırsa, sanırım onunla aynı fikirdeydiler. "Nasıl geçti?"

Aklım hâlâ Mortensen'lerdeydi ve bir an için kastettiği şeyin bu olduğunu düşündüm. Sonra onun tek bir noktaya odaklandığını hatırladım ve Las Vegas'tan bahsettiğini anladım.

"Şaşırtıcı derecede iyi," dedim ona, bir koltuğa otururken.

Kaşları kalktı. Bu cevabı beklemiyordu. "Öyle mi? Anlat bakalım." Anlattım ve o da çorbasını içerken beni dikkatle dinledi. Hafta sonunun özetini bitirdiğimde, orada tanıştığım ölümlü ya da ölümsüz neredeyse herkes hakkında beni sorguya çekti. İki gün içinde, o kadar çok hayat hikayem yoktu. ama ona elimden geleni yaptım.

"Ne güzel," dedi, "değil mi?" Alaycılığını gizlemek için hiç çaba sarf etmedi. İçimi çektim. "Hâlâ bunun büyük bir komplonun parçası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Görünüşte rutin olan bu transferin, sahip olabileceğiniz her türlü dileği yerine getiriyor olması bence son derece uygun."

Alay ettim. "İlk etapta transfer ediliyor olmam bir yana. Bu pek de istediğim bir şey değil."

Roman doğruldu ve kediler onun terk edilmiş kabına koştu. Sağ eliyle puanları işaretledi. "Pekala, bir çetele yapalım, olur mu? Seninle ilk tanıştığımda hayalindeki işin ne olduğunu sormuştum. Ne demiştin? Vegas dansçısı. Ve vay canına! Bak kucağına ne düşünüyor. Ve kim koydu

Orada mı? İşbirlikçi, arkadan bıçaklayan succubi'lerle dolu bir şehirde, senin kadar akli başında, aynı mizah anlayışına ve ilgi alanlarına sahip birini bulduğun için şanslıydın. Komik olan şu ki... tüm hafta sonu boyunca başka bir succubi'ye rastladınız mı? Onlarla dolu bir şehirde?"

"Roman-"

"Hayır, hayır, bekle. Dahası da var. Bu harika Succubus'la nasıl tanıştın? Tesadüfen Las Vegas'a transfer olan ve tüm zamanların en sevdiğin patronun tarafından işe alınan en yakın ölümsüz arkadaşın aracılığıyla. Şimdiye kadar bu fanteziyi takip ediyor musun?"

"Ama neden-"

"Ve," diye devam etti, "buradaki arkadaşlarınızın tuhaf tuhaflıklarını özlemeyesiniz diye, Vegas size yenilerini sağlamaya hazır. Sarhoş bir şeytan. Seth 2.0. Daha uzun kalsaydınız, muhtemelen sizin için bir melek ve birkaç vampir ortaya çıkarırlardı. Las Vegas'a gittiğin gerçeğini de göz ardı etmeyelim! Bir succubus için en kolay yer."

"Tamam, ne demek istediğini anladım." Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Bu mükemmel. Belki de fazla mükemmel. Ama temel bir noktayı atlıyorsun. Diyelim ki bu doğru, birileri benim için gelmiş geçmiş en mükemmel senaryoyu, beni mutlu etmek için tasarlanmış bir durumu kurguladı, beni en çok mutlu edecek şey Seattle'da kalmakken bunu neden yapsınlar ki? Neden bu alternatifle uğraşıyorlar? Neden beni olduğum gibi bırakmıyorlar?"

Roman'ın gözleri parladı. "Çünkü sahip olmanı istemedikleri tek şey bu. Seattle'dan gitmeni istiyorlar, Georgina. Gitmeni istiyorlar ve şikayet etmeni ya da arkana bakmanı istemiyorlar."

"Ama neden?" İtiraz ettim. "İşte ben de bunu anlayamıyorum."

"Bana çalışacak başka bir şey verin," dedi. "Cehennem o kadar da iyi değil. En mükemmel resmin bile bir kusuru vardır. Bu hafta sonu samimiyetsiz hissettiren herhangi bir şey oldu mu? Yalan kokan bir şey?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Las Vegas'taydım, cehennem hizmetkarlarıyla takılıyordum. Her şey samimiyetsizdi."

"Georgina, düşün! Yasal olarak tuhaf görünen herhangi bir şey. Herhangi bir çelişki."

İnkâr etmeye başladım ama sonra duraksadım.

"Zaman çizelgesi." Daha da öne eğildi. "Evet? Ne olmuş ona?"

Las Vegas'taki ilk saatlerimi düşündüm. "Luis ve Bastien, Jerome'un söylediği gibi, benim ve Bastien'in transferi bir süredir yapılmıyormuş gibi davranmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama bir keresinde Bastien ağzından kaçırıldı. Sanki çok uzun süredir orada değilmiş gibiydi, daha önce söyledikleri kadar uzun süredir değil."

"Sizin transferinizle aynı zamana denk gelecek şekilde aniden içeri çekilmiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedim, Bastien'in benim etrafımda dönen olası bir komplonun parçası olduğu düşüncesinden hoşlanmamıştım. "Kendini düzeltti, yanlış konuştuğunu söyledi."

"Eminim bunu söylerdi." Roman şimdi arkasına yaslanmış, tüm bunların kafasına dank etmesine izin veriyordu.

"Bastien bana yalan söylemez," diye tersledim. "O benim arkadaşım. Ona güveniyorum. Beni önemsiyor."

"Sana inanıyorum," dedi Roman. "Ve sana zarar verebileceğini düşündüğü bir konuda sana yalan söylemeyeceğine inanıyorum. Ama üstleri ondan beyaz bir yalan söylemesini isteselerdi -şurada ya da burada birkaç gün yalan söyleseydi- sence söylemez miydi?"

Neredeyse inkâr edecektim ama sonra merak ettim. Bastien'in başı üstlerimizle sürekli beladaydı, geçen yılki Seattle macerası da statüsünü geri kazanmak için umutsuz bir girişimdi. Bana gerçekte olduğundan daha uzun süre tayin edildiğini söyleyecek kadar baskı görseydi, hatta tehdit edilseydi, söyler miydi? Özellikle de bunun zararsız olduğunu düşünüyor ve arkasında kötü bir neden olmadığını biliyorsa?

"Ama tüm bunların arkasında hangi hain sebep olabilir?" Mırıldandım, Roman tekrar doğrulana kadar düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

"Bulmamız gereken şey de bu. Birilerinin dikkatini çekecek ve bu kadar hızlı tepki vermenizi sağlayacak ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Tembellik sicilini biliyoruz. Erik'in sözleşmeni araştırdığını da biliyoruz."

Gözlerimi kıptım. "Milton."

Roman'a hemen Hugh'nun verdiği bilgileri, Milton'ın gizli suikastçı statüsünü ve Seattle'a yaptığı yolculuğun Erik'in ölümüyle aynı zamana denk geldiğini anlattım. Jamie'ye Milton'dan kısaca bahsettiğimi de söyledim. Roman ayağa fırladı.

"Aman Tanrım! Neden bana bundan daha önce bahsetmedin? Sen yokken Milton'ı araştırabilirdim. Kahretsin. Şimdi burada bowling görevi altında kapana kısıldım." Nefilimler, daha düşük ölümsüzlerle aynı seyahat sınırlamalarına sahipti. Bir yerlere fiziksel olarak seyahat etmek zorundaydılar. Daha büyük ölümsüzler gibi ışınlanma yoktu.

"Özür dilerim," dedim. "Düşünemedim. Bağlantı kuramadım. Jamie'ye Milton hakkında daha fazla soru sorma fırsatım da olmadı. Şehirde bulunduğum süre boyunca ortalıkta yoktu."

Roman volta atarken benimle birlikte başını sallıyordu. "Tabii ki değildi. Eminim size daha fazlasını anlatmadan önce müsait olmadığından emin olmuşlardır. Ve onunla ilk konuşmanızın neden o kadar ileri gitmediğini tekrar açıklayabiliriz?"

Omuz silktim. "Sarhoştı. Luis ile cin üzerine tartışırken dikkati dağıldı."

"Şüphesiz Luis'in başlattığı bir şey."

"I-" Bunu düşündüm. "Evet. Sanırım yaptı. Ama bunu söylemiyorsun. Yani, bu aptalca. Bir komployu örtbas etmek için dikkat dağıtıcı olarak cin kullanmak?"

Roman'ın deniz yeşili gözleri düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyordu. "Bir iblisin kullandığını bildiğim en saçma dikkat dağıtıcı şey bu değil. Bowlingi gündeme getirebilirdi."

"Yine mi o?"

Roman dikkatini tekrar bana çevirdi, yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Georgina, bu konuda nasıl inkârcı olabilirsin? Cehennem'in burada daha büyük bir oyun oynadığına inanmayı nasıl reddedebiliyorsun? Gördüğün ve parçası olduğun onca şeyden sonra?"

Neler olup bittiğini göremeyecek kadar dikkatsiz olduğum imasına sinirlenerek ayağa fırladım. "Biliyorum! Bunu yapabileceklerini biliyorum. İstediklerini elde etmek için cin ve bowling gibi hem zekice hem de basit araçlar kullanabileceklerini biliyorum. Bunu inkâr etmiyorum, Roman. Sadece *nedenini* henüz kavrayamıyorum. Bana bunu göster, ben de istediğin her türlü çılgın planı kabul edeyim. Nedenini bilmem gerek."

Roman gelip önümde durdu ve ellerini omuzlarıma koyarak bana yaklaştı. "Ben de tam olarak bunu öğrenmeye niyetliyim. Ve bunu yaptığımızda, Cehennem'in yüzyıllardır yaşadığı en büyük komployu açığa çıkarmış olacağımıza dair bir his var içimde."

Bölüm 10

Yüzyıllar içinde mi? Bunun biraz abartılı olduğunu düşündüm. Ama gözlerinde o gayretli bakış varken onunla daha fazla tartışmayacaktım. Bu bakışı çok iyi tanıyordum; en hafif haliyle tarif deneylerine, en ağır haliyle de ölümsüzleri öldürmeye yol açıyordu.

Tüm okullar kış tatiline girdiğinden, Noel Baba artık alışveriş merkezinde sadece akşamları görev yapmıyordu. Pazartesi günü için bir gündüz vardiyası çizmiştim ve sonunda erken bir başlangıç yapabilmek için Roman'ı yatmaya bıraktım. İyi geceler dilememi başını sallayarak onayladı, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Beni ne kadar sıkıştırmış olursa olsun, ona sorduğum sorunun aynısını düşündüğünü biliyordum: Cehennem benim Seattle'dan gitmemi neden bu kadar çok istiyordu ki benim için bir rüya senaryosu yaratmaya razı olmuşlardı?

O gece ya da ertesi sabah buna verecek cevabım yoktu. Folyo elbisemle erkenden alışveriş merkezine vardığımda, çoktan sıraya girmiş ve dükkânı açmamızı bekleyen bir ebeveyn ve çocuk kalabalığıyla karşılaştım. Walter-Santa'nın bu sabah alkolden hiç bahsetmeden sade kahve içtiğini görmekten memnun oldum. Elbette, büyük olasılıkla dün gecenin akşamdan kalmalığından kurtulmaya çalışıyordu ve öğlene doğru "daha sert bir şeyler" taleplerinin başlayacağından şüphem yoktu.

"Noel Baba keşke çardağı alışveriş merkezinin tavan penceresinin altında olmasaydı," diyerek akşamdan kalma şüphelerimi daha da artırdı. Toplanan çocukların sevinciyle sandalyesine yerleşti ve "tatil çardağının" kafesli çatısından sızan güneş ışığına doğru mutsuzca yüzünü buruşturdu. Bana ve Huysuz'a döndü. "Bunun için bir muşamba alabileceğimizi sanmıyorum?"

Huysuz ve ben bakiştık. "Bu alışveriş merkezinde muşamba sattıklarını sanmıyorum, Walt-Santa," dedim ona. "Ama belki molamda Pottery Barn'dan senin için birkaç çarşaf alabilirim."

"Evet," dedi Huysuz, göz devirmesini bastırarak. "Eminim çok zevkli bir şeyler bulabiliriz."

Noel Baba ciddiyetle başını salladı. "Noel Baba böylesine saygılı elflere sahip olduğu için minnettar."

Sel kapılarını açtık. Bugün Noel Baba'nın hemen yanında çalışıyordum, bu da bazı tuhaf istekleri en ön sıradan izleyebileceğim anlamına geliyordu. Ayrıca ebeveynlerin itirazlarına ve "fotoğrafi çekene kadar onu orada tut!" ricalarına rağmen çığlık atan çocukları uzaklaştıran kişi de bendim. Tüm bu süre boyunca, bunu yapmak yerine şu anda Las Vegas'ta olabileceğimi, Matthias'ın rutinleri üzerinde çalışabileceğimi ve yol boyunca Phoebe'nin şakalarını dinleyebileceğimi düşündüm.

Elbette bu, tüm deneyimi tamamen küçümsediğim anlamına gelmiyor. Noel'i ve çocukları severdim. Bunlardan herhangi biri doğru olmasaydı bu işe imza atmazdım. Ama bu aileleri, özellikle de anneleriyle birlikte olan küçük kızları izlerken, Mortenenler için duyduğum endişeyi bir türlü üzerimden atamıyordum. Onlar hakkında çok fazla düşününce gözlerim dolmaya başladı. Yani . . . evet. Alaycılık bazen tercih edilebilirdi. Kendi umutsuzluğumda kaybolmamı engelliyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde vardiyam sona erdiğinde, eve giden tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Huysuz, sırada bekleyenleri dehşete düşürecek şekilde SANTA 10 DAKİKA ARADA tabelasını astı ve ben alışveriş merkezi ofislerine doğru giderken Walter da beni takip etti. Özellikle Noel Baba'yı görmeye gelmeyen ve sadece ebeveynleriyle alışverişe çıkmış olan çocukların tepkisine gülümsemek mümkün değildi. Çocuklar durdular, ağızları açık kaldı ve parmaklarıyla işaret ettiler.

"Bugün oldukça iyiydin," dedim Walter'a.

"Noel Baba akşam yemeğinde bir şeyler içmek için dışarı çıkabileceğini bildiğinde her şey daha kolay oluyor," dedi bana.

Kaşlarımı çattım. "Eve mi gidiyorsun? Oh. Tabii ki gidiyorsun. Sen de benim kadar uzun süredir buradasın." Elfler her zaman vardiyaya girip çıkmışlardı ama Noel Baba sabit kalmıştı. Artık daha uzun saatler çalıştığımız için Walter sürekli mesaide olamazdı. "Yerine bakacak biri var mı?"

Parmağını dudaklarına götürüp bana göz kırptı ve herkesin içindeyken bir şey söylemeyi reddetti. Gözden kaybolduğumuzda, idari ofislerde, bir sandalyede oturmuş Victoria's Secret kataloğunu karıştıran başka bir Noel Baba bulduğumuzda cevabımı aldım. Yaklaştığımızı baktı ve dergiyi yere bıraktı.

"Vakit geldi mi?"

Walter başını salladı ve bana döndü. "Vixen, aynı görünüyor muyuz?"

"Elbette," dedim. "İkiniz de kırmızı takım elbiseli ve beyaz sakallı adamlarsınız."

"Yakından bak," diye azarladı. Diğer Noel Baba ayağa kalktı ve yan yana durdular. "Ayrıntılar önemlidir. Bob benim yerimi almak için dışarı çıktığında sırada bekleyen bir çocuğun fark edebileceği her şey. Sakal hizası, gözlükler, ceketin uyumu... hepsi önemlidir. O çocukların oyuna geldiklerini, bizden iki tane olduğunu anlamaları için küçük bir ayrıntı yeter."

"Ve eğer bunu anlarsa," diye ekledi Bob, Walter'ın her zamanki İngiliz aksanıyla, "o zaman illüzyon sona erer. Kandırıldıklarını, gerçek Noel Baba diye birinin olmadığını anlayacaklar."

"Vay canına, siz bu işi ciddiye alıyorsunuz," dedim biraz şaşkınlıkla. Ben de daha yakından bir değerlendirme yaparak birkaç küçük ayarlama yaptım. Bob'un şapkasını düzelttim ve sakalının bazı buklelerinin düzenini düzelttim. Sonunda başımı salladım. "Gitmeye hazırsın."

Bob umutla Walter'a baktı. Walter şapkasını, sakalını ve gözlüklerini çıkarınca, seyrelmiş tuzlu biberli saçları olan sıradan görünümlü bir adam ortaya çıktı.

"Bu odanın dışında sadece bir Noel Baba var olabilir," diye açıkladı Walter gizemli bir şekilde, Bob'un gidişini izlerken. "Bu sihrin bir parçası."

"Bu çok tatlıydı," dedim. Artık mesai saati dışında olan Walter hemen dolabından bir şişe çıkardı ve içmeye başladı. İki Noel Baba'nın aynı bağımlılığı paylaşıp paylaşmadığını merak ettim. "Ürkütücü ama tatlı."

Kendi kıyafetlerimi değiştirdikten ve eve kısa bir uğradıktan sonra, sonunda Burt's Bowling Alley'e doğru yola çıktım. Roman burayı ölümsüz lig antrenmanımız için seçmişti. Burası aynı zamanda onun ve benim talihsiz aşkımız sırasında çıktığımız bir randevunun da yeri idi. Her gün onunla birlikte yaşarken, oda arkadaşlığı hayatının sıradan saçmalıklarıyla başa çıkarken, geçmişimizin bu kısmını unutmak kolaydı. Bir zamanlar Roman'a aşık olduğumu düşünmüştüm ama sonunda Seth'e olan hislerim galip gelmişti. Roman'ın gerçek yüzünü ve Carter'ı öldürme planını öğrenmek yeni başlayan ilişkimize yardımcı olmamıştı. Neyse ki tüm bunlardan vazgeçmişti ama Roman'ın beni hâlâ ne kadar önemseydiğini merak ettiğim zamanlar oluyordu.

Ünlü öğretmenimizden henüz bir iz yoktu ama Seth, Cody, Peter ve Hugh ile birlikte çoktan oradaydı. İçeri girdiğimi gören Seth bana çaresiz ve minnettar bir bakış fırlattı. Onlarla kapana kısılmışken nasıl bir konuşmaya maruz kaldığını ancak hayal edebildim. Yaklaşırken, dört adamın tişörtleri hemen gözüme çarptı. Seth *bir Say Anything* tişörtü giyiyordu. Bu onun tipik özelliği idi. O kadar tipik olmayan şey ise üç ölümsüz arkadaşımın da aynı açık mavi tişörtleri giymesiydi. Ben onlara iyice bakamadan Cody ayağa fırladı ve katlanmış mavi bir tişörtü bana doğru itti.

"İşte," dedi. "Dördümüzün birlikte bunların içinde nasıl göründüğümüzü görmek için sabırsızlanıyorum."

Gömlek standart bowling tarzı, kısa kollu ve düğmeli bir gömlekti. Ön tarafına ismim işlenmişti. Tişörtü ters çevirdiğimde, özenle hazırlanmış, alevli harflerle yazılmış THE UNHOLY ROLLERS yazısını gördüm. Bir kaşımı kaldırdım.

"Gerçekten mi?" Dedim. "Bununla mı devam edeceğiz?"

"Pek çok açıdan zekice," dedi Peter heyecanla. "Bu 'kutsal silindirler' üzerine bir yorum ve sonra topları *yuvarladığımız* gerçeğini düşündüğünüzde-"

"Evet, evet," dedim, boğazlı kazağımın üzerine bowling tişörtünü giyerken. Bedeni biraz küçüktü ve onu ayarlamak için şekil değiştirdim. "Kelime oyununun ne olduğunu biliyorum Peter. Sadece bu kadar bariz bir şey yapacağımızı fark etmemiştim."

"Ya bu ya da Sinsationals," dedi Hugh.

Yüzümü buruşturdum ve Seth'in koluna yerleştim. "Bence doğru seçimi yaptın. Ve en azından zevkli bir renkteler."

Hugh ve Cody birbirlerine memnun ve muzaffer bakışlarla baktılar. Peter kaşlarını çattı. "Pembede yanlış bir şey yok," dedi. "Bence çok güzel olurdu. ifade."

"Evet," dedi Hugh. "Nanette'in, bizim hergelenin teki olduğumuzu

ekip yerleri temizleyebilir."

Peter uzun uzun iç geçirdi. "Erkekliğin konusunda neden bu kadar güvensiz olmak zorundasın? Oylama sırasında Georgina yanımızda olsaydı, eminim o da pembeyi seçerdi."

Sözleri bir anda hepsine neden gittiğimi hatırlattı. Yüzleri düştü. "Doğru mu o zaman?" dedi Cody. "Gidiyor musun?"

"Korkarım öyle," dedim ona, hissetmediğim bir neşeyle. "Gelecek ay Vegas'a gidiyorum."

"Ama bu adil değil," diye itiraz etti Cody. "Sana burada ihtiyacımız var."

Hugh ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu işte yeterince uzun süre kalmadın, evlat. 'Adil' bu işin içine girmiyor."

Cody deneyimsizliğinden bahsedilmesinden hoşlanmamıştı ama Hugh haklıydı. Cody bir transferden ya da İK'nın organizasyonel entrikalarından geçecek kadar uzun süredir ölümsüz değildi. Peter ve Hugh yaşadı ve benden ayrılma düşüncesine üzülseler de, bazı şeylerle mücadele edilemeyeceğini de biliyorlardı.

"Benim için çok üzülme," dedim neşeyle. "Bastien artık orada çalışıyor. Ve zaten dansçı olarak bir işim var."

"Burada iş bile bulamazsın," dedi Peter. "Üstsüz bir dansçı gibi mi?" diye sordu Hugh.

"Hayır," dedim. "Ama pullu kıyafetler içinde."

Hugh başıyla onayladı. "Bu işe yarar."

Cody hâlâ kalbini koluna takıyordu. Bakışları Seth'in üzerine düştü. "Pekâlâ. Sanırım işinle ilgili iyi bir şey var, istediğin yerde yaşayabilirsin. Yeterince kolay bir yer değiştirme."

Seth'in bu konuda tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum ama cesur bir gülümsemeyi başardı. "Göreceğiz." Birden tek düşünebildiğim Andrea'yla son konuşmamız oldu, Seth hakkında konuşuyorduk. *Şu anda hepimizi destekleyen kaya o.*

Kükürt kokusuyla karışık, rahatsız edici derecede sıcak bir his üzerime yayıldı. Jerome, arkasında dalgın bakışlı bir Romalı olduğu halde içeri girdiğinde diğer ölümsüzler ve ben başımızı kaldırdık. Şaşkınlığının arkadaşlarımla yüzlerine yansıdığını gördüm.

Baba-oğul ikilisi bize ulaştığında Jerome'a "Geleceğini bilmiyordum," dedim. "Ekibin bir parçası olmadığını açıkça belirttiğini sanıyordum."

"Değilim," dedi, yıpranmış deri sandalyelere tiksintiyle bakarak. "Ama onurum bu sözde ekibe bağlı olduğu için, doğru yolda olduğunuzdan emin olmam gerektiğini düşündüm."

"Yeteneklerime olan güveniniz için teşekkürler," dedi Roman, isimlerimizi şeridin bilgisayarına girerken.

Jerome sonunda oturmaya tenezzül ederek, "Yeteneklerinden şüphe etmiyorum," dedi. "Ama küçük bir *cesaretlendirmenin* bazen uzun bir yol kat edebileceğini de biliyorum."

başarı."

"Sanırım 'cesaretlendirme' derken, başarısız olursak duyacağınız aşırı hoşnutsuzluktan bahsediyorsunuz," diye belirttim.

Jerome'un dudakları kıpırdadı. "Aynen öyle, Georgie. Ayrıca, ben de duymak istedim

."

Jerome'un bakışları Seth'in John Cusack'ın kafasının üzerinde müzik kutusuyla ikonik duruşunu tasvir eden tişörtüne takılınca sustu.

"Güzel gömlek," dedi Jerome

sonunda. "Teşekkürler," dedi Seth.

Jerome hiçbir şey olmamış gibi bana döndü. "Dediğim gibi, Las Vegas'ta geçirdiğin hafta sonu hakkında bir şeyler duymak istiyordum."

"Ne kadar düşünceli," dedim. Yanımda, Seth'in huzursuzca kıpırdadığını hissettim. Diğer ölümsüz arkadaşlarımın onu *garip* bir şekilde rahatsız ettiğini biliyordum ama Jerome Seth'i bambaşka bir şekilde rahatsız ediyordu. Hayır, sinir bozmaktan da öteydi. Jerome Seth'i *korkutuyordu*, ki bu çok mantıklıydı çünkü Jerome çoğu zaman bizi de korkutuyordu. "Eminim hafta sonumun nasıl geçtiğini sana anlatacak kadar gözün ve kulağın vardır."

"Doğru," dedi Jerome. "Ama bu senin içgörülerinden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor."

"Doğru," dedim. "Çünkü benim mutluluğum senin için çok önemli."

Roman kollarını göğsünde kavuşturdu ve bize sinirli bir bakış attı. "Böldüğüm için özür dilerim ama antrenman yapmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" Yukarıda bahsi geçen hafta sonunun her ayrıntısını bana sorduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Şu anki ifadesine bakılırsa, aklındaki son şeyin bu olduğunu düşünebilirsiniz.

"Elbette," dedi Jerome cömertçe. Bir kutlamayı başlatan bir hükümdar gibi eliyle yolu işaret etti. "Başlayın."

Roman gözlerini devirdi ve sonra biz Unholy Rollers'a döndü. "Tamam, önce hepimizin hangi seviyede olduğunu görelim."

Roman'ın dersleri geçen yıl boyunca aklımda kalmamıştı, ancak ilk atışımda altı, bir sonrakinde iki pin atarak kendimi iyi gösterdim. Cody bir yedekle herkesi şaşırttı ve Hugh, önce bir oluk topu yuvarladıktan sonra, benim sekizimle eşleşti. Peter ilk atışında mükemmel bir bölünme yarattı ve ikincisinde hiçbir şey vuramadı. Seth, nadir görülen bir cesaretle Jerome'a doğru eğildi.

"Bu turnuvada handikaplar olacak mı?"

"Bu," dedi Jerome, kara gözlerini Peter'ın açtığı deliğe dikerek, "mükemmel bir soru."

Roman bile ne kadar dağınık olduğumuzu görünce biraz şaşırmış görünüyordu. Her birimize kendi özel sorunlarımızda yardımcı olarak koç rolüne atladı. Aramızda çok az yardıma ihtiyaç duyan tek kişi Cody'ydi ve oldukça düzenli bir şekilde isabetli ve yedek atışlar yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde düzeltilebilir olduğumu kanıtladım ve kısa süre içinde zamanın yaklaşık üçte ikisinde yedek atıyordum ki bunun iyi bir oran olduğunu düşündüm. Hiçbir talimat Peter'a yardımcı olmamış gibi görünüyordu.

giderek tuhaflaşıyor ve düzensizleşiyordu. Hugh biraz iyileşti ama hala her zaman sağa atma eğilimi vardı ve bundan kurtulamıyordu.

"İşte," dedi Seth, Hugh bir kareyi bitirmek üzereyken ayağa kalkarak. "Ben yapabilir miyim? Eskiden ben de aynen senin gibi yuvarlanırdım."

Hugh topu kendi isteğiyle bıraktı ve Seth çizgiye geldi. Seth'i daha önce hiç bowling oynarken görmediğim için ilgiyle ayağa kalktım. Önce Hugh'ya tekniğini gösterdi, hafifçe sola kıvrılan bir atış taklidi yaptı. Sonra Seth gerçek bir atış yaptı ve Hugh'nun kalan pinlerini temizleyen hızlı, düzgün bir top bıraktı.

"Tanrım," dedi Jerome tiksintiyle. "Nanette'in takıma ölümlüleri almama izin verip vermeyeceğini görmek zorundayım. Yüzümü kurtarmamın tek yolu bu."

"Hey," dedi Roman. "Onlara bir şans ver. Bir hafta içinde mucizeler yaratabilirim."

Jerome ayağa kalktı. "Mucizeler genellikle repertuarımızda yer almaz. Görmem gereken her şeyi gördüm. Şimdi bu fiyaskonun hatırasını silmek için nafile bir çabayla içmeye gidiyorum. Bir sonraki antrenmanınıza geldiğimde, hepinizde önemli bir gelişme görmeyi umuyorum. Eğer göremezsem, hepiniz ortak sefaletiniz ve acınız sayesinde takım çalışmasının yeni bir tanımını öğreneceksiniz." Aniden topuklarının üzerinde döndü ve neredeyse bize yaklaşan bir garson kıza çarpıyordu. Adamın yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce şaşkınlıkla bağırdı. "Onlara alkol servisi yapmayın," diye uyardı onu. "İşlerin daha da kötüye gitmesi riskini göze alamayız - ki bu muhtemelen mümkün değil."

İkisinin de aceleyle uzaklaşmasını izledik. Jerome bowling salonundan ayrıldıktan sonra Roman rahat bir nefes aldı ve bizimle birlikte oturdu. "Tamam, artık o gittiğine göre, bu bowling saçmalığını bir kenara bırakıp işimize bakabilir miyiz? Cody, seninle Milton hakkında konuşmamız gerek."

"Vay, vay," dedi Peter. "Şu 'ortak sefalet ve acı' kısmını bir tek ben mi duydum? Pratik yapmamız gerek."

Roman umursamaz bir el salladı. "Buna geri döneceğiz."

"Peki ya Milton?" diye sordu Cody, birçok nedenden ötürü şaşkın görünüyordu.

"Ona söylemişsin," dedi Hugh. "Kahretsin."

"Ne bekliyordun ki?" diye sordum. "Bu konuda bir şeyler yapacağımı bilmen gerekirdi."

Roman, "Milton Cehennem için çalışan bir tetikçi," dedi.

"Milton... bir süre önce burada olan o pislik vampir Milton değil mi?" diye sordu Peter kuşkuyla. "Bir kiralık katil mi? Hadi ama. Tam bir moda kabusuydu ama hepsi o kadar."

"Onun gerçekten bir suikastçı olduğunu düşünmek için iyi nedenlerimiz var," dedim yavaşça. "Çok seyahat ediyor ve şehirdeyken insanlar ölüyor. Erik gibi."

"Erik bir soyguncu tarafından öldürüldü," dedi Cody. "Bir vampirden iz yoktu."

"Tabii ki hayır," dedi Roman. "Cehennem işlediği cinayetlerin apaçık görünmesini istemez."

"Evet," dedi Peter, "ama bu Cehennem'in Erik'i öldürmek için bir nedeni olduğu anlamına gelir." "Cehennem yaptı," dedi Roman. Bana doğru başını salladı. "Onun. Erik

Georgina'nın sözleşmesini araştırırken öldürüldü."

Sesimi bulabilmek için bir an yutkundum. Erik'in ölümünün bir nedeni olduğunu ve evrenin rastgele bir şansı olmadığını düşünmenin küçük, çok küçük bir rahatlığı vardı. Ama bu rahatlık, sebebin *ben olduğum* gerçeğiyle yok oluyordu.

"Roman transfer edilmemin haince bir açıklaması olduğunu düşünüyor. Daha büyük bir komplo. Ve Erik'in ölümü de bunun bir parçasıydı," dedim sonunda.

Seth şaşkınlıkla bana baktı. "Bunun rutin olduğunu söylediğini sanıyordum."

Omuz silktim, gözlerine bakamadım. "Bilmiyorum. Belki de öyledir. Belki de değildir."

"Değil," dedi Roman hiddetle. "Çok fazla şey oluyor, akla yatmayan çok fazla şey var. Erik bir şeye çok yaklaştı ve Cehennem ondan kurtuldu. Bu da beni asıl meseleme geri getiriyor. Cody. Sen ve Gabrielle Milton'ı takip ettiniz, değil mi?"

"Ben ... evet ..." Cody hâlâ şoktaydı. "Ama demek istediğim, Erik'i öldürdüğünü görmedik! Böyle bir şey görmedik."

"Onu Lake City'de hiç gördün mü?" Ben sordum. Erik'in dükkânı oradaydı.

Cody başını salladı. "Asla o kadar uzağa gitmedi. Onu çoğunlukla bazı kulüplere kadar takip ettik. Bir oyundu, hepsi bu. Bir vampir görmek istedi, biz de bir süre onu izledik. Onu şehir merkezinin dışında hiç takip etmedik."

"Ben yaptım."

Herkes dönüp Peter'a baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Bundan haberim yoktu," dedi Cody. "Neden onu takip ettin?"

Peter homurdandı. "Sence neden? Bizim bölgemizdeydi. İddia ettiği gibi gerçekten tatilde olup olmadığına bakıyordum. Kurban avlamaya çıkmadığından emin olmalıydım."

Bazen aptal, rahat arkadaşlarımdan o kadar hoşnut oluyordum ki, onların gerçek doğalarını unutmak kolay oluyordu. Peter ve Cody bazen en aldatıcı olanlardı. Normal yaşamlarının çoğunda şapşal ve *absürddü*ler ama günün sonunda onlar vampirdi.

"Ve?" diye sordu Roman, yine o gayretli bakışını takınarak. "Onu Lake City'de gördün mü?"

"Hayır. Onu bir kez Doğu Yakası'na, bir kez de Batı Seattle'a kadar takip ettim." Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Batı Seattle mı?"

Orada ne işi vardı?"

"Hiçbir şey," dedi Peter. "Birkaç mahalleden geçti, bir süre arabasında oturdu. Av peşinde olduğunu düşündüm ama beni görünce vazgeçti. Bunu yapmakla akıllılık etti."

"Pekâlâ av peşinde olabilirdi," diye mırıldandım. "Erik Batı Seattle'da yaşıyordu. Mahalleyi hatırlıyor musun?"

"Eğer görseydim, belki," dedi Peter. "Ama seni oraya geri götüremezdim. Özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Roman. "İhtiyacımız olan tek şey bu. Bu yeterli bir kanıt."

Hugh, "En iyi ihtimalle ikinci derece kanıtlar," diye karşı çıktı. "Georgina'ya ilk başta söylediğim gibi. Ve Cehennem'in onu neden öldürmek istediğini açıklamıyor -özellikle de Jerome'a yardım ettikten sonra. Biliyorum, biliyorum." Hem Roman hem de ben itiraz etmeye başlamıştık ki Hugh susturucu bir el kaldırdı. "Sözleşme. Ama unutma, Kristin senin için kontrol etti. Kontratınızda hiçbir sorun olmadığını söyledi."

Kristin Vancouver'da çalışan bir şeytandı. Ona bir iyilik yapmıştım ve karşılığında, bir hata olabileceği umuduna sarıldığım zamanlarda, Cehennem'in arşivlerine bakmaya ve benim için sözleşmemi gözden geçirmeye cesaret etmişti. Kontratıma aracılık eden şeytan Nippon şehirde şüpheli davranışlarda bulunuyordu ve kontratın hatalı olduğunu öğreneceğimizden emindim. Kristin hayal kırıklığı yaratan haberlerle geri dönmüştü: her şey yolundaydı.

"Erik sorunun benimki olmadığını söyledi. Başka bir tane olduğunu söyledi," dedim.

"Başka hangi sözleşme? Ve bunun sizin transferinizle bağlantısı nedir?" diye sordu Hugh. Hiçbirimizden bir cevap gelmeyince iç çekti. "Bak, tatlım. Ben de hepiniz gibi iyi bir soyguna varım ama aptal olmak pahasına değil." Roman'a ters ters baktı. "Bir süredir buralardasın, bunun için sana kredi vereceğim, ama bizim hayatlarımızı yaşamadın. Sisteme hesap vermek zorunda kalmadınız. Bizim var. Saçma sapan, deli saçması bir teoriyle işleri onun için berbat etme."

"Ya bu bir teoriden daha fazlasıysa?" diye sordu Roman. "Ya doğruysa?"

Hugh onun bakışlarını sertçe karşıladı. "O zaman bunu ortaya çıkarmanın sonuçlarına degeceğinden emin olun."

Üzerimize bir sessizlik çöktü. Sonunda Cody, "Sence Jerome o garsonu ne kadar korkutmuştur? Çünkü gerçekten bir içki alabilirim."

Roman koçluk yapmaya devam etti ama Milton ve Erik'in ifşaatının ardından üzerimize garip bir ruh hali çökmüştü. Hareketleri yaptık ama kimsenin kalbinin bowlingde olmadığı açıktı. Sonunda geceyi sonlandırdığımızda Roman hepimizin geliştiğini ama hala daha fazla pratiğe ihtiyacımız olduğunu söyledi. Bu hiçbirimiz için bir sır olmadığından, dağılmadan önce haftanın geri kalanı için bir program belirledik. Dışarı çıkarken Roman kolumu tuttu.

"Bu gece evde olmayacağım," dedi. "Yapmam gereken bazı şeyler var." "Başını belaya sokacak şeyler mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Zaten olduğumdan daha fazla değil. Sadece her ihtimale karşı haber vereyim dedim..." Önce Seth'e, sonra bana baktı. "Bilirsin, belki bilmek istersin diye."

"Teşekkürler," dedim. İpucunu alarak, içeride yalnız kaldığımızda Seth'e döndüm.

otoparkta. "Ne düşünüyorsun? Gelip yatıya kalmak ister misin? Yoksa Terry'lere dönmek zorunda mısın?"

Seth ellerini belime doladı ve beni kendine çekti. "Aslında bu gece izinliyim. Andrea bugün iyi bir gün geçiriyordu."

Dün, yorgunluğuna rağmen önemli ölçüde iyileştiğinin nasıl açık olduğunu hatırladım. Göğsümde bir umut pırıltısı hissettim ve sonunda dünyada bir kez olsun net ve iyi bir şeylere sahip olduğum için sevindim. "Sence gerçekten iyileşiyor mu? Tedavi işe yarıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi hüznü. "Buna inanmak isterdim. Bu inanılmaz olurdu. Umabileceğimden çok daha fazlası."

Kalbim onun için ve tüm aile için acıyordu. Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Soğuk havada sıcacıktılar.

"Georgina," dedi, ben geri çekildiğimde. "Kontratın ve transferinle ilgili tüm bu diğer şeyler. Bunu ilk kez duyuyorum."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim. Senden bir şey saklamaya çalışmıyordum. Sadece ... hala bilinmeyen çok şey var. Neler olduğunu bile tam olarak anlamamışken bu konuyu açmak istemedim."

"Ve ben senden bile daha az anlıyorum," dedi Seth. Başımı salladım. "Endişelenmeni istemedim."

Bana baktı, gözleri dürüst ve şefkat doluydu. "Buna bir son vermelisin. Kırılmayacağım. Benimle her zaman her konuda konuşabilirsin. Aramızdaki şeyler açık olmadan hiçbir yere varamayız. Bu işte beraberiz Thetis. Sana olanlar beni de etkiliyor. Senin için orada olmak istiyorum."

"Biliyorum," dedim. "Seni korumak istemek vazgeçilmesi zor bir alışkanlık."

"Hugh'un söylediği bir şey dikkatimi çekti. Bir şey mi yapıyorsun? Tehlikeli mi? Roman konusunda haklı, değil mi? Roman'ın geri kalanınızla aynı sonuçlarla karşılaşmayacağı konusunda? Bu düşünceden nefret ediyorum. Onun planlarından birine kapılmanız, onun düşüncesizce hareketleri yüzünden acı çekmeniz düşüncesinden nefret ediyorum."

"Bu kadar aceleci olduklarından emin değilim," dedim. "İlk başta ben de öyle düşünüyordum. Ama şimdi, gerçekten bir şeylerin peşinde olabileceğini düşünüyorum. Erik hakkında. Transferim hakkında."

"Ya öyleyse? Ne kazanacaksın? Demek istediğim, Roman ve nefilimler hakkında bildiklerime göre, Cehennem'i bir örtbas içinde yakalayabilirse bu onun için yeterli olacaktır. Bundan zevk alıyor. Ama sen. ..sen Cehennem'e cevap veriyorsun. Onların büyük bir planını ortaya çıkarırsan eline ne geçecek? Mutsuz işverenler."

Göğsüne yaslandım ve geceye baktım. Gökyüzü açıktı ama şehir merkezine çok yakın olduğumuz için yıldızları göremiyorduk.

"Gerçeği anlıyorum," dedim sonunda. "Transferimin Erik'in ölümüyle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum -ya da varsa bile- ama Erik'in yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için öldürülmediği doğruysa, o zaman evet. Bunu bilmem gerek. I

gerçeği bilmeniz gerekiyor."

"Buna değer mi?" Beni sıkıca kavradı. "Kendini riske atmaya değer mi?" "Evet," diye fısıldadım. "Buna değer."

Yine de, konuşurken bile Erik'i düşündüm -kendisi için çok az şey düşünerek başkaları için çok şey yapan nazik ve bilge Erik. Benim için çok şey yapmış ve muhtemelen bu uğurda hayatını kaybetmiş olan cömert, harika Erik. Bu gerçeği, ne uğruna öldüğünü öğrenmek... evet, söylediklerimde ciddiymdim. Benim için her türlü riske değerdi, ama bu her şeyin korkunçluğunu ortadan kaldırmıyordu. Erik'e olanları değiştiremezdi. O hâlâ ölüydü ve etrafımızdaki entrika gittikçe daha da yoğunlaşıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Seth. Hiç düşünmeden gözlerimi kapadım ve yüzümü onun göğsüne gömdüm, belki de bilinçaltımda etrafımda koptuğunu hissettiğim fırtınadan ve ölümsüz dünyamdan saklanma çabası içindeydim.

Gözlerimi açtım ve iç çektim. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Ben ... .. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum. En azından kısa bir süre için. Yarın bunların hepsi bekliyor olacak, biliyorum. Ama lütfen..." Kendimi ona daha da yaklaştırdım, dudaklarımı sadece birkaç santim uzakta tuttum. "Hadi eve gidelim. Sadece bu gece için bunu unutmama yardım et."

Seth'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Dudakları benimkileri buldu ve hem aç hem de çaresiz bir öpücüğe kilitlendik. Sıcaklık ve elektrik içime akıyor, kış gecesini unutturuyordu. İkimiz de nefes nefese ayrıldığımızda, zar zor "Benim evimde buluşalım," diyebildim.

Her birimiz kendi arabalarımıza doğru yola çıktık ki bu iyi bir şeydi çünkü aynı araçla eve dönmeye çalışsaydık muhtemelen birlikte tehlikeli olabilirdik. Bu haliyle, hiçbir trafik kuralını çiğnemenin Alki Sahili'ndeki daireme geri dönebildiğim için biraz şaşırmıştım. Ama evime vardığımızda, neredeyse aynı anda otoparka girdik, işte o kadar. Birbirimizin üzerindeydik ve tamamen bırakmadan önce kapımdan geçmeyi zar zor başardık.

Sekse direnme konusunda iyi bir tavır sergilemeye çalışmıştım ama gerçek şu ki, onu en az Seth kadar özlemiştim. Dünyadaki tüm kaçamaklar onunla, sevdiğim kişiyle yapmamayı telafi edemezdi. Succubus görevlerim her zamankinden daha da boş ve kof gelmeye başlamıştı. Hâlâ seks hayatımızı kontrol altında tutmanın akıllıca ve güvenli bir şey olduğuna inanıyordum ama şu anda kuralları esnetmeye hazırdım.

Daireme adım atar atmaz beni kollarının arasına aldı ve aynı anda öpmeyi de başardı. Normalde kapıdan giren herkese sevgiyle saldırmaya hazır olan kediler, biz tökezleyerek yatak odasına doğru ilerlerken bize yer açacak kadar akıllıydılar. Seth beni taşırken dengesini kaybetti ve tökezlediğinde yatağıma zar zor ulaşabildi, ikimizi de belirsiz bir yığın halinde yere bıraktı.

Gerçekten sadece bir ay mı olmuştu? Ağzım onun tadına bakarken ve ellerim

Vücuduyla yeniden tanıştığımda, bunun yıllar gibi geldiğini düşünmeden edemedim. Bir kuraklık içindeydim. Onun için açlıktan ölüyordum. Tişörtünü yeterince hızlı çıkaramıyordum ve parmak uçlarımdaki çıplak teninin verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Seth benim tişörtümle uğraşıyordu ki bu biraz zordu. Unholy Rollers tişörtü başımın üzerinden çok iyi geçmiyordu, yani her düşmenin tek tek açılması gerekiyordu. Bunu sonsuz bir sabır ve beceriyle yaptı ve kısa sürede gömleğin altından hızlıca çıktı.

Soyunduktan sonra, benim ona duyduğum özlem ve açlığın aynısıyla bana baktı. Ellerini vücudumda gezdirdi, kalçalarımda ve göğüslerimin kıvrımlarını saygıyla izledi. "Çok güzel," diye mırıldanarak beni üzerine çekti. Sonra geriye doğru uzandı ve göğüslerim yüzüne sarkacak şekilde kayarak meme uçlarımdan birini ağzına almasına izin verdi. Nefesim kesildi, sadece dilinin dokunuşundan dolayı değil -ki bu enfesti- aynı zamanda *Seth* olduğu için.

Dudakları ve dili meme ucum ağrıyıp yumuşayana kadar onunla oynadı. Sonra göğüslerini değiştirerek diğer meme ucuma da aynı hayranlığı gösterdi. Ateş, yaşam enerjisinin gümüşü tatlı yüksekliğiyle birlikte içimde yeniden alevlendi. Bununla birlikte duyguları -bana olan sevgisi ve tutkusu- da geldi ve hepsinin birleşimi sarhoş ediciydi. Yumuşak bir şekilde haykırdım ve beni aşağı kaydırды, böylece ağızlarımız tekrar buluşabildi, bu sefer o kadar derin ve ezici bir öpücükle, otoparkı iffetli gösterdi.

Öpüşürken, bir elini vücudumun yanından aşağıya, iç uyluklarıma doğru kaydırдыğını hissettim. Parmakları beni keşfederken ustalıklı hareket ediyor, içime girene kadar yavaşça daha uzağa ilerliyordu. Tekrar haykırdım ama çılgınlığım öpücüğün içinde yutuldu, o kadar derindi ki zorlukla nefes alabildiğimi hissettim. Sabırla, o parmaklar etrafımda dans etti, en büyük tepkiyi alan yeri bulana kadar beni test etti. Yavaşça başlayarak beni tekrar tekrar okşadı, ne kadar ıslak olduğumla oynarken, yoğun zevk tüm sinir uçlarıma yaktı. Kendi orgazmımı istediğim kadar erteleyebilirdim ama bu gece buna gerek yoktu. Kendimi onun içinde kaybetmek ve bedenimin ne isterse yapmasına izin vermek istiyordum. İsteddiği şey, ortaya çıktığı gibi, çabuk boşalmaktı. Seth ve ben çok uzun zamandır ayrıydık ve vücudum onun dokunuşunu özlemişti.

Birkaç ustaca dokunuş daha ve alt bedenimin mutlulukla patladığını hissettim, his o kadar eziciydi ki, artık dokunulmayı kaldırabileceğimden emin değildim ... bunu arzulasam bile. Seth orgazmım nihayet yatışana kadar benimle alay etmeye devam etti ve ancak o zaman parmaklarını çekti. Sonunda öpüşmeyi de kesti ve ikimiz de nefes nefese kaldık, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti.

"Buraya gel," dedim, onu kendime doğru çekerek. Benim gibi Seth de kolayca daha fazla ön sevişme yapabilirdi ... ve benim gibi o da bunu istemedi. Sanırım "karne"nin bedeli buydu. Sabır için fazla yer bırakmıyordu.

Vücudu benimkine bastırды ve içime doğru ittiğini hissettim, sert ve

Hazır. Kollarımı boynuna doladım ve içime girip çıkmaya başladığında onu tekrar öptüm. Alabildiğim kadarını istiyordum, vücudunun olabildiğince büyük bir kısmıyla temas etmek istiyordum. Yine de sevişirken, her zaman hissettiğim şeyi hissediyordum: içimdeyken, olabildiğince sert iterken bile, asla bana yeterince yakın olamayacaktı. Her zaman ondan daha fazlasını istedim. Vücutlarımız birlikte olmak için yaratılmıştı, diye karar verdim. Onu içimde hissetmekle ilgili harika, acı verici derecede doğru bir şey vardı.

"Georgina," diye nefesini tuttu, hareketleri daha hızlı ve daha yoğun hale gelirken. "İnanılmazsın. İnanılmazın da ötesinde"

Eğer başka duygular varsa bile, bunu asla öğrenemedim. Orgazm onu ele geçirdiğinde yüzü değişti, vücudu yeni bir yoğunlukla benimkine doğru ilerledi. Boşalırken yumuşak bir inilti çıkardı, alabildiği son zevki alırken hala itiyordu. Ve o boşalırken, çalınan yaşam gücünün tüm dalgasını hissettim. Muhteşem ve baş döndürücüydü ve bunu deneyimin geri kalanının bir parçası olarak kabul etmeye çalıştım. Bu anı suçluluk duygusuyla mahvetmek istemedim.

Seth'in vücudu nihayet yavaşladığında, başını göğsüme yaslayarak üzerime yığıldı. Derin bir nefes verdi ve göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu. "Harika olduğundan bahsetmiş miydim?" diye sordu.

Memnuniyetle iç geçirdim ve elimi şimdi her zamankinden daha da dağınık olan saçlarında gezdirdim. "O kadar da harika değil," dedim. "Bütün işi sen yapmışsın gibi hissediyorum."

Beni tekrar öptü. "İşte senin harika tarafın bu, Thetis. Ne zaman harika olduğunu bile bilmiyorsun."

Yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim ve bunun iltifatlarla hiçbir ilgisi yoktu. *Georgina. Thetis.* Eski, tanıdık lakaplar. Son sevişmemizden sonra, içimdeki korkmuş bir parça tekrarlanacağından ve bana yine Letha diyeceğinden endişelenmişti. Ama hayır. O anı, o isim... hepsi gitmişti, tıpkı eskiden olduğum kişi gibi.

"Seni seviyorum," dedim, çünkü tek uygun yanıt bu gibi görünüyordu.

"Mmm." Daha yakına sokuldu. "Bir dahaki sefere bu kadar beklemeyelim, tamam mı?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Daha da uzun süre bekleyeceğiz. Eğer bir ömür boyu birlikte olacaksak aylık seksin işe yarayacağını sanmıyorum. Bu hâlâ çok sık."

İnledi. "Hadi ama. Riskler umurumda değil. Buna değer. İki haftada bir seksle yetinebilirim. Bu gece senin de çok uzun süre dayanamayacağının kanıtıydı."

"İki haftada bir! Bu kesinlikle çok sık. Sadece bu gece aldın çünkü aniden bir kriz anı yaşadım."

Kıkırdadı ama kısa süre sonra bir esnemenin içinde kayboldu. "Sen her 'kriz anı' yaşadığında seks yapsaydım, muhtemelen her gece yapıyor olurum."

Ona hafifçe dirsek attım. "Bu doğru değil." Bunun hakkında düşündüm. "Çok."

Tekrar güldü ve kollarını bana dolayarak bizi birbirimize yakın tuttu. "Oh, Georgina. Yaşadığımız her şeyi değerli kılıyorsun. Her şeye."

Bölüm 11

Sabah Seth'in yanından ayrılmak zordu. Son zamanlarda birlikte çok az gece geçirmiştik ve geçen her gün bana transfere çok daha yakın olduğumu hatırlatıyordu. Kollarında yatarken, güneşin ilk ışıkları altında uyumasını izlerken, Andrea'nın iyileştiğine dair söylediklerini düşündüm. Eğer bu doğruysa, Andrea iyileşiyorsa, o zaman Seth'i burada tutan bağların azalma ihtimali vardı. Böyle düşündüğüm için bile kendimi bencil hissediyordum ama hepimizin mutlu bir sona ulaşmasını dilemek o kadar da kötü bir şey değildi.

Keyifli bir kahvaltıdan sonra Seth ve ben Morten'lara gittik. Andrea bir doktor randevusuna giderken o bebek bakıcılığı görevini üstlenmişti, ben de Brandy'yi almak için oradaydım. Kaos bizi kapıda karşıladı ve Brandy nefes nefese ve gülererek dışarı fırladı.

Seth'e hızlı bir veda öpücüğü verdikten sonra, "Oraya girme," diye beni uyardı. O ve ben arabama doğru yöneldik. "Bu çılgınlık. Annemle babam uyudular ve büyükannem Kendall ile ikizlerin kahvaltıya 'yardım etmesine' izin verdi."

"Ne yapıyorlar?"

"Waffle," dedi. "Sıfırdan. Hangisi daha korkutucuydu bilmiyorum: Kendall'ın hamuru karıştırması mı yoksa Morgan ve McKenna'nın waffle makinesinin başında nöbet tutması mı? Duman dedektörünü iki kez çalıştırdılar."

Garaj yolundan çıkarken gülmekten kendimi alamadım. "Ve sen ve Kayla yardım etmediniz mi?"

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi Brandy. "O karmaşadan uzak durdum ve Kayla bugün sessiz ruh hallerinden birindeydi."

"Ah." Şimdi bir anlığına içeri girmiş olmayı diliyordum. Minik Kayla'nın kalbimde özel bir yeri vardı. Eskisinden daha iyi olmasına rağmen, hala tek kelime etmeden dünyasını izleme eğilimindeydi ve onu konuşmaya ikna etmek zor olabiliyordu. Bunun bir kısmı utangaçlıktan, bir kısmı da -şüphelendiğim kadarıyla- Kayla'nın psişik olmasından kaynaklanıyordu. Yetenekleri henüz gelişmemişti ama doğaüstü dünyanın işleyişine karşı duyarlıydı ve bu da her yaştan insanı zaman zaman sessizleştirirdi.

"O iyi olacak. Waffle'ları çok sever." Brandy gülümsedi ve onu değişiklik olsun diye bu kadar neşeli görmek beni mutlu etti. O da en az yetişkinler kadar stres yüklenmişti. "Eğer gerçekten yapılırsa."

Şehir merkezine gittik ve Brandy'ye bir elbisede ne aradığını sordum. Sunacak çok az şeyi vardı, bu hem büyüleyici hem de biraz kalp kırıcıydı. Brandy erkek fatma değildi ama aile dramı yüzünden

Elbiseler anlaşılır bir şekilde radarından çıkmıştı. Aslında, şehir merkezindeki tüm ışıklar ve süslemeler karşısında yüzü aydınlandığında, son zamanlarda hayatındaki tek şeyin ailesi olduğu anlaşıldı.

Pencereden dışarı bakarken, "Bu yıl hiç tatil eşyası görmedim," dedi bana. Kalbimdeki bir sızı bana bunun Seattle'ı tüm yılbaşı süsleri içinde göreceğim son yıl olacağını hatırlattı. "Kızlar Noel Baba'yı görebilsin diye genelde hep buraya geliriz. Hiç zamanımız olmadı."

"Kızlar Noel Baba'yı görmedi mi?" Kendime acıdığım o anın etkisinden kurtulmaya çalışarak sordum. "Bu hiç adil değil, özellikle de onu biraz fazla gördüğümü düşünürsek." Walter'ı ev ziyaretine ikna etmek için kaç içki içmem gerektiğini merak ettim. Ayrıca beni bu günü Brandy için özel bir gün haline getirmeye her zamankinden daha çok ikna etti. Annesi için endişelenmemesini bekleyemezdim ama bugün Andrea iyileşirken ve Seattle'ın alışveriş harikalar diyarı keşfedilmeye hazırlanırken Brandy'nin her zamankinden *biraz* daha az endişelenmeye hakkı vardı. Kendini düşünmeyi hak ediyordu.

Onu tasarımcı mağazalarında hızlı bir tura çıkardım ve fiyat etiketlerine baktığı için onu azarladım. Bunun elbisenin kendisinden daha önemli olmasını istedim. Bir deneyim yaşamasını, kendini prenses gibi hissetmesini istedim. Satış görevlilerinin ona yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptıklarından emin oldum ki yılın bu kadar yoğun olduğu bir dönemde bunu yapmak her zaman o kadar kolay değildi. Brandy'nin ışıltılı ifadesi bana bu çabaya değdiğini söylüyordu ve sonunda üçüncü mağazamızda *aradığımız* elbiseyi bulduk. Koyu pembe satenden yapılmıştı ve pornografik bir şekilde dar olmadan da vücudunu gösterebilecek bir kılıf silueti oluşturmak için etrafı sarılmıştı. Üst kısmına yakın saten çiçekler tuhaf bir hava katarken, askıları ve diz hizasındaki boyu kilise töreninden atılmasına neden olmayacağını hissettiriyordu. Sonraki bir saatimizi bu kıyafet için mükemmel ayakkabı ve takıları bulmakla geçirdik ve her yeni satın alma onu açıkça huzursuz etse de, beni maliyet konusunda sorgulamayı bıraktı. Margaret'in fonundan haberi yoktu ama o fon çoktan harcanmıştı.

Alışverişlerimizden yorulmuş ve zafer kazanmış bir şekilde, diğer boş zaman kadınlarının uğrak yeri olan bir İtalyan restoranına öğle yemeğine gittik. Daha büyük, şık bir alışveriş kompleksinin içindeydi ve tam restorana girmek üzereyken yakındaki bir mağazadan tanıdık bir yüzün çıktığını gördüm. Göğsümde bir şeyler sıkıştı ve kendimi tutamadan konuştum.

"Doug!"

Kendisine kimin seslendiğini anlaması bir anını aldı. Anladığında ise yüzünde bir dizi duygu belirdi. Brandy orada olmasaydı karşılaşmanın nasıl farklı olacağını merak ettim. Beni tanıyacak mıydı? Belki. Belki de etmezdi. Ama Brandy'nin varlığı nezaketi garantiliyordu. Doug bana ne kadar kızgın olursa olsun, onu küçümsemezdi.

"Kincaid," dedi bize doğru yürürken. "Ve küçük Brandy. Nasıl gidiyor?"

"Güzel," dedi neşeyle. Eğer Seth ve Maddie evlenmiş olsalardı, ikisinin akraba olabileceğini fark ettim. Gerçi ayrılıklarının yarattığı tuhaf etki Brandy'yi hepimiz kadar etkilememişti ve onu gördüğü için gerçekten mutluydu. "Alışveriş yapıyoruz."

Gülümseyerek onu kayırdı ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıp kaçınmadığını merak ettim. "Son dakika Noel hediyeleri mi?" diye sordu.

"Hiç şansın yok," dedim. "Bunların hepsi Brandy için. Bu gece dansa gidecek."

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum," dedi. "Tatil için birkaç kalp kırmaya hazırlanıyorsun, ha?"

Kıpkırmızı oldu. "Hayır! Benim kilisemde!"

Kızlarla alay etmek Doug için tanıdık ve kolay bir işti. "Öyle mi?" dedi, yüzünü zorla dik tutarak. "O zaman neden kızarıyorsun? Kilise çocuklarının kalbi de biz günahkârlarınki kadar kolay kırılır, biliyorsun. Eminim ardında yüzlerce iz bırakacaksın."

"Hayır," diye itiraz etti. "Yüzlerce değil-

" "Sadece bir tane mi?" diye sordu

sinsice.

Brandy yardım için bana baktı, ben de güldüm. "Biri olduğunu biliyordum."

"Berbatsınız," dedi ama *o kadar* da üzgün görünmüyordu. "Ben Gidip adımızı listeye ekler misin?"

"Elbette," dedim, hâlâ gülüyordum. Ama restorana girer girmez Doug'ın şakacı tavrı kayboldu.

"Benim gitmem gerek," dedi ve arkasını dönmeye başladı.

"Bekle, Doug, ben ..." Bana baktı ama ne diyeceğimi şaşırmıştım. Ne diyebilirdim ki? Kız kardeşinin nişanlısıyla yattığım için üzgün olduğumu mu? Hepsine yalan söylediğim ve onun kalbini kırdığım için üzgün olduğumu mu? Böyle bir şey için nasıl özür dileyebilirdiniz ki? "Seni . Seni görmek güzeldi," dedim sonunda.

"Sen de," dedi ama sesi pek inandırıcı gelmiyordu. Restorana doğru başını salladı. "Ve ona. Umarım eğlenir."

"Ben de hak ediyorum. Olan biten her şeye rağmen bunu hak ediyor."

Tekrar gitmeye teşebbüs etmişti ama sözlerim onu duraklattı. "Annesi nasıl?"

Omuz silktim. "İyi günler ve kötü günler. İnışli çıkışlı. . bazen umutsuz görünüyor, bazen her şey düzelmiş gibi. Herkese zarar veriyor. Hiçbir şeyi varsayamazsın, anlıyor musun? Şu anda iyi günler geçiriyor ama hepsi için zor bir yol oldu. Bir sonraki adımda ne olacağını asla bilemiyoruz ve elimizden geldiğince dayanmak zorundayız. Yardım etmeye çalışıyorum ama bilmiyorum, yeterli olduğunu hissetmiyorum. Ama ne olabilir mi?" Saçmaladığımı fark ederek hemen sustum.

Doug hiçbir şey söylemedi, koyu renk gözleri birkaç saniye boyunca beni inceledi. Sonra bakışları bana dönmeden önce birkaç dakika daha hostesle konuşan Brandy'ye kaydı.

"Sen iyi bir insansın Kincaid," dedi yumuşak bir sesle. Ve bu kez gitti.

Söyleyebileceği başka hiçbir şey beni daha fazla şaşırtamazdı. Doug'la yaptığım tüm hayali konuşmalarda, en iyi ihtimalle soğuk bir kibarlık beklerdim ve bu da bana uzak bir ihtimal gibi görünürdü. Çoğu zaman bana korkunç, incitici, hak ettiğim şeyler söylediğini hayal etmişim. Her ne kadar gizli bir parçam yeniden arkadaş olabilmemiz için beni affetmesini arzulasa da, bu affedilmeyi hak ettiğimi düşünmüyordum. Brandy restoranın kapısından kafasını uzatıp bir masaları olduğunu söyleyene kadar onun uzaklaşmasını izledim.

Doug'la görüşmem beni ne kadar dalgın bırakmış olsa da, öğleden sonra Brandy'yle birlikte eğlenmeye devam edebildim. Mortensen'ların evine vardığımızda ikimizin de keyfi yerindeydi ve Seth'in arabasını garaj yolunda gördüğümde benimki daha da yükseldi. Onu görmek için sabırsızlanarak aceleyle içeri girdim ama yüzünü gördüğümde keyfim kaçtı. Margaret ve Terry de benzer ifadeler takındılar. Normalde çok dikkatli olan Brandy, alışverişleri yüzünden evde bu sabahki şen şakrak kaosa kıyasla önemli bir ruh hali değişikliği olduğunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı.

"Çok güzel vakit geçirdik," dedi Brandy, yüzü parlayarak. "En güzel elbiseyi ben aldım."

Margaret ona sıkı bir gülümseme verdi. "Neden bizim için denemiyorsun?"

Brandy'ye ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı ve Kendall ile ikizler "yardım etmeyi" teklif ederek şamatayla onu yatak odasına kadar takip ettiler. Onlar gider gitmez yetişkinlere döndüm. "Ne oldu?"

Başka kimse hemen konuşmayınca Seth, "Doktorun tahmini kötü," dedi.

"Ama iyileşiyordu," diye karşı çıktım. Onay için hepsine baktım. "Öyle değil mi?"

"Biz de öyle düşünmüştük," dedi Terry. "En azından kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyordu. Ama böyle durumlarda . . . şey, kanser sizi bu şekilde kandırır. Bu yüzden insanlar kanser olduklarını bilmeden bu kadar uzun süre yaşıyorlar. Bu sabah kötü hissederek uyandı ve doktor korkularımızı doğruladı." Bunu ne kadar sakın bir şekilde söylediğine hayret ettim. Yıkılmadan bunu yapabileceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunların üstesinden nasıl bu kadar güçlü ve kararlı bir şekilde gelebildiğini bilmiyordum. Eğer bu benim hayatımın aşkının başına gelseydi, bir köşeye çekilip ağlayacağımdan emindim.

Yoksa yapar mıydım?

Seth'e, o sevgili yüz hatlarına ve şefkatli ifadesine baktığımda, birden bunun doğru olmadığını anladım. Eğer sevdiğim kişinin benim gücüme ihtiyacı varsa, o zaman içimdeki her şeyi verirdim.

"Brandy'ye henüz söylemiyoruz," dedi Seth. "Bunu Brandy'den saklamayacağız."

ama bu geceden sonraya kadar beklemenin en iyisi olacağını düşündük."

Söyleyecek bir şey bulamayınca yavaşça başımı salladım. Genelde hemen bir espri ya da yatıştırıcı bir cümle kurardım ama buna ne cevap verebilirdim ki? Özellikle de birkaç dakika sonra Brandy pembe elbisesiyle merdivenlerden geri döndüğünde. İkizlerin her biri bir ayakkabı tutuyordu ve Kendall da öğle yemeğinden hemen önce bulduğumuz ışıltılı avize küpeleri taşıyordu.

Sindirella'nın fare hizmetçilerini hatırladım. Alışveriş yaparken Brandy'nin zevkleri aklımın bir köşesindeydi ama aynı zamanda ailesinin moda konusunda neleri onaylayacağını da göz önünde bulundurmuştum. Ancak Brandy onlara doğru döndüğünde bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Onu eve paçavralar içinde getirebilirdim ve yüzünde şimdi olduğu gibi ışıltılı bir ifade olduğu sürece buna bayılırlardı. Bu ailenin üzerinde dolaşan kara bulutların arasında saf bir neşe noktasıydı. Yetişkinler konuşamayacak kadar duygusallaşmışlardı, bu yüzden Kendall bizim yerimize konuştu.

"Bir prenses gibi görünmüyor mu?" Brandy'yi dehşete düşürecek şekilde eteğin var olmayan kırışıklıklarını düzeltmeye çalışıyordu. "Ben de böyle bir elbise istiyorum."

Morgan yere oturdu ve Brandy ayaktayken ayakkabısını zorla ayağına geçirmeye çalışarak Külkedisi imgelerimi daha da güçlendirdi. McKenna da ona katıldı ve ikisi de neredeyse ablalarını devirmeyi başarıyordu.

"Eee?" Brandy güldü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel," dedi Margaret.

"Çok güzelsin," dedi Terry.

İkizleri başarıyla yerinden eden Brandy, ailesinin övgüleri karşısında kızarak ayakkabıların içine girdi. "Umarım bunların içine düşmem. Ne kadar aptalca görünür?"

"Hiçbir şeyin seni aptal gibi göstereceğini sanmıyorum," dedi Seth. "Tepeden tırnağa mükemmelsin."

"Tamam çocuklar," dedi Brandy, utanarak. "Şimdi sadece zorluyorsunuz."

"Tepeden tırnağa" yorumu birden bana bir şey hatırlattı. "Saçını yapmak için burada olamayacağım. Birazdan işe gitmem gerekiyor." O anda hasta olduğumu söylemek mantıklı bir fikir gibi göründü. Hiçbir şey ona mükemmel bir gece yaşatmaktan daha önemli görünmüyordu.

"Sorun değil," dedi Brandy. "Ben yapabilirim. Ya da belki annem yapabilir."

Terry tarafsız bir tavırla, "Bugün biraz yorgun," dedi. "Ama gitmeden önce seni görmek isteyeceğini biliyorum."

Margaret hepimizi şaşırtarak, "Fransız bükümü yapabilirim," dedi. "Eğer yukarıdan takmak isterseniz."

"Bana gösterir misin?" diye sordu Brandy.

Margaret başıyla onayladı. "Tabii, hadi yukarı çıkalım."

Onlar gelmeden önce Brandy bana kocaman sarılmak için durakladı. "Çok teşekkür ederim Georgina. Her şey için."

Yukarı çıktılar, onları küçük kızlar izledi, hepsi de ablalarını giydirmek kadar harika bir şey olmadığını düşünüyordu. Aslında bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. *Hepsi* böyle hissetmiyordu.

"Kayla nerede?" diye sordum. O maiyette değildi.

Terry içini çekti ve Seth'in sık sık yaptığına benzer bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. "Sanırım oturma odasında. Bugün biraz keyifsizdi. Bazen ona söylemesek bile neler olup bittiğini anlayabildiğini düşünüyorum."

Kayla'nın yetenekleri göz önüne alındığında, bunun doğru olduğundan şüphe etmedim. Brandy'nin Kayla'nın sabahtan beri "sessiz bir ruh hali" içinde olduğunu söylediğini hatırladım ve küçük kızın annesinin hastalığının ne kadarına uyum sağladığını merak ettim. Onu aramak için kardeşlerden ayrıldım ve onu aşırı doldurulmuş kanepenin bir köşesine kıvrılmış, kendini o kadar küçültmüştü ki neredeyse minderlerin arasında kaybolacaktı.

"Hey, sen," dedim yanına oturarak. "Nasıl gidiyor? Brandy'nin elbisesini görmek istemiyor musun?"

Kayla yüzünü çevirdi ve kocaman mavi gözleriyle bana baktı. "Georgina," dedi. "Onu uzak tutmalısın."

Aklım elbisede olduğu için ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. "Neyi uzak tutacaksın tatlım?"

"Karanlık."

Kelimeyi söyleme biçiminde gölgelerden bahsetmediğini anlamamı sağlayan bir şey vardı. "Karanlık" dediğinde, sözlerindeki kişileştirmeyi, somut bir şeyin -ya da birinin- yaklaşan tehdidini hissedebiliyordum. İçim acıyarak, Kayla'nın melek tutsaklarından kaçtığında Nyx'i hissedebildiğini hatırladım.

Seth ve Terry'nin meşgul olmalarına sevinerek Kayla'ya doğru eğildim. "Kayla, daha önce hissettiğin yaratıktan mı bahsediyorsun? Üzerimde hissettiğin yaratıktan mı?" Nyx'in dönüşü şu anda hayatımda kesinlikle ihtiyaç duymadığım bir karmaşa olacaktı.

Başını iki yana salladı. "Farklı bir tane. Karanlık *buraya*, evime geliyor. Annemi görmek için. Onu uzaklaştıracak mısın?"

"Şimdi burada mı?" Tedirginlikle

sordum. "Hayır. Sadece bazen."

"Kaç kez?"

Kayla bunu düşündü. "İki."

Üzerime soğuk bir his çöktü. "Dün gece de o zamanlardan biri miydi?" Başını salladı.

"Gördün mü?" Ona sordum.

"Hayır. Ama hissediyorum. Buradayken nerede olduğunu söyleyebilirim." Yalvarırcasına bana baktı. "Şunu durduracak mısın?"

Bu Karanlığın ne olduğu ya da onu durdurmak için ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kafamda çılgınca teoriler dönüyordu. Onu alnından öptüm. "Elimden geleni yapacağım."

Yapabilirsin, bebeğim. Söz veriyorum. Şimdi gitmem gerekiyor ama senin için ne bulabileceğime bakacağım, tamam mı? Karanlığın geri gelmeyeceğinden emin olacağız."

Bir düğmeyi çevirir gibi Kayla'nın tüm tavrı değişti. Birkaç dakika önce üzgün ve içine kapanıkken, şimdi ıslıl ıslıl ve umutluydu. Bana olan inancı. Anlamadığım bir şeyi üstlenmek için verdiğim boş güvenceyle, tüm korkularını ve endişelerini bir kenara bırakabildi. Benim sayemde artık dünyasında her şey yolundaydı. Kollarını bana doladı ve beni öptü ve sonunda kendimi ondan ayırdığımda kalbim kırılacakmış gibi hissettim.

Tatil neşesinin yanı sıra Roman'la aniden konuşmak için yanıp tutuşuyordum. Son zamanlarda birbirimizi ne kadar özlediğimizi görünce, ona bu akşam ne zaman evde olacağımı ve onun için önemli bilgilerim olduğunu hatırlatan bir mesaj gönderdim. Kendini komplo teorilerine o kadar kaptırmıştı ki, muhtemelen küçük bir kızın fantezileri olarak göreceği şeylere zaman ayırmak isteyeceğinden emin değildim. Kayla'nın algıları -her ne kadar bunları ifade etmekte zorlansa da- daha önce de doğruluğunu kanıtlamıştı. Bu sefer ne hissettiğini bilmiyordum ama Mortensen ailesinin içinde bir güç varsa, onu durdurmaya niyetliydim.

Bölüm 12

Alışveriş merkezinde çocukları toplarken Kayla ile yaptığım kısa konuşma gecenin geri kalanında bana eziyet etti. Bana "Karanlık "tan bahsederken gözlerinin görüntüsünden kurtulamıyordum. Bu, onun psişik yeteneklerini hem kutsadığım hem de lanetlediğim anlardan biriydi. Eğer bu yeteneklere sahip olmasaydı, Mortensen ailesinde bir şeylerin ters gittiğini asla bilemezdim. Ama güçlerini tam olarak anlamadığı için, ne hissetmiş olabileceği konusunda kafamda çok fazla soru işareti vardı. Erik anında anlardı.

Endişelenmem gereken başka bir şey daha vardı.

Erik. Benim yüzümden öldürüldü.

Ve eğer Cehennem'in doğrudan ona karşı harekete geçtiği varsayımıyla hareket ediyorsak, o zaman Kayla hakkında ne düşünmem gerekiyordu? Geçmişte, bölgedeki olağandışı doğaüstü faaliyetler Cennet ve Cehennem sisteminin dışındaki haydut güçlerin sonucuydu. Ne de olsa Cennet ve Cehennem'in uymaları gereken belli kuralları vardı. Ancak Milton, Cehennem'in bu kuralları çiğnemekten çekinmediğinin kanıtıydı. O halde benim tarafımdan birinin Andrea Mortensen'i ziyaret etmiş olması mümkün müydü - tesadüfen durumunun kötüleştiği zamanlarda? Eğer öyleyse, neden?

Roman'ın da belirttiği gibi bu, tüm bu olanları açıklığa kavuşturacak cevabı olan bir soruydu.

Ölümsüzlük üzerine düşünmeye ara verdiğim tek an, Walter'ı Mortensen'lere ev ziyareti yapması için ikna etmeye çalıştığım andı. İki anne sırada kavga etmişti, bu yüzden alışveriş merkezi güvenliği meseleyi çözerken hepimiz doğaçlama bir mola vermiştik.

"Noel Baba ev ziyareti yapmaz," dedi Walter bana.

"Son baktığımda Noel Baba'nın yaptığı *tam olarak* buydu," diye karşı çıktım. "Her Noel arifesinde."

"Noel Baba sadece eğlence için kiralanamaz. Çocuklar ya Noel sabahına kadar beklemeli ya da Noel Baba'nın çardağının içinde bulunduğu perakende harikalar diyarını ziyaret etmelidir. Kurallar böyle."

"Elbette kiralanabilirsin," dedim. "Zaten bu yüzden burada çalışıyorsun! Hadi, paranı ödeyeceğim. Sana bir içki ısmarlayacağım. İstersen ikisini de. Bunlar Noel Baba'yı görmesi gereken küçük kızlar. Anneleri kanser, Tanrı aşkına. Bundan nasıl etkilenmezsin?"

Gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "İçinde bulundukları durum için çok üzgünüm ama bunu yapamam. Bu rolü üstlenmek tatil sezonu için bir taahhüt, Noel Baba'nın ruhuna sadık kalmak için bir yemin. Eğer bu alışveriş merkezinin dışında

ve Bob da burada aynı rolü oynuyor, o zaman bu çocuklara ne anlatıyor?"

Ona inanamayarak baktım. "Bu çocuklar zaman ve mekan kurallarını çiğnemedikleri sürece, hiçbiri burada, Lake Forest Park'ta ya da bu ülkedeki diğer binlerce alışveriş merkezinden herhangi birinde bir Noel Baba olduğunu bilemez."

"Ben bilirim. Bob Noel Baba'yı oynarken ben Noel Baba olamam. Bu kutsal anlaşmamızı bozar."

" 'Kutsal anlaşma mı?' Bu sadece bir iş!" İçki içme kuralını çiğnemeyi ciddi ciddi düşünüyordum. Onu yeterince sarhoş edersem, istediğimi kabul edeceğinden emindim.

"Bizim için öyle değil," dedi ciddiyetle. Güvenlik müdahalesini bitirdi ve sıra yeniden ilerlemeye başladı, ben de son kontrol ettiğimde litrelerce viskinin de "Noel Baba ruhunun" bir parçası olmadığını belirtmeden tartışma durdu.

Vardiyamın geri kalanında Huysuz da olabilirdim. Walter'ın rolüne olan bağlılığını takdir ettim, ama dürüst olmak gerekirse, bu biraz saçmalığı zorluyordu.

Kayla'nın bana anlattıkları hakkında Roman'la konuşmayı planlamama rağmen o gece Seth'in evinde kaldım. Ama eve dönerken Seth'i aradığımda sesinde o kadar üzgün ve gergin bir şey vardı ki onunla birlikte olmanın daha önemli olduğunu anladım. Andrea'nın kötüleşen durumu onu çok etkilemişti. O ve ben geceyi iffetli bir şekilde geçirdik, ama bana sarılışında bir çaresizlik vardı, bu delilikte onu ayakta tutan tek şeyin ben olduğumu hissediyordu.

"Ah, Thetis," diye fısıldadı, yatakta birbirimize sokulurken yanağımı öptü. "Sensiz ne yapacağım ben?"

"Merak etme," dedim otomatik olarak. "Bir süre daha buradayım."

"Biliyorum," dedi. "Ama sonra ..."

Sessizlik. Kalbim küt küt atıyordu.

"Biliyorum," dedim sonunda. "Onları bırakamayacağımı biliyorum. Sorun yok." "En azından iyileşene kadar "

Sözleri bir an için duraksadı. Duygularını tahmin edebiliyordum çünkü ben de onlarla aynı duyguları paylaşıyordum. İkimiz de o beliren, dile getirilmeyen korku hakkında endişeliydik. Belki de Andrea iyileşmeyecekti. Ve gerçekten ama gerçekten korkunç olan şey, eğer iyileşmezse, Seth'in eninde sonunda Las Vegas'ta bana gelebilecek olmasıydı. Ama mutluluğumun bedelinin ne olduğunu bilerek kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Sonunda kelimelerini yeniden bulmayı başardı. "Evrane karşı neden bu kadar sinirli olduğunu anlıyorum," dedi. "Hiçbir şeyi seninle olmayı istediğim kadar çok istemedim. Sonunda seni yakaladım ve şimdi bunlar oluyor. İnsanlar Aşk için her şeyi bir kenara atmaktan bahsediyorum ama gerçekler öyle olmuyor. Ve dürüst olmak gerekirse, kendi bencil istekleri için ailesini görmezden gelebilecek türden bir adam olsaydım, o zaman sana layık olacağımı sanmıyorum. Bu yüzden

işte buradayız."

"Sorun yok," diye tekrarladım, hissettiğimden daha cesur olmaya zorlayarak. "İyi olacağız.

Size ihtiyaçları var. Ne yapman gerekiyorsa

yap." "Georgina."

"Seth." Dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Bu şu anda daha önemli."

"Bizden daha mı?" diye sordu.

Cevap vermem uzun zaman aldı. Ama verdim.

"Evet."

Ertesi gün alışveriş merkezinde Bob'la birlikte çalışıyordum. Mortensen kızlarına bir ziyaret ayarlamak umuduyla Walter'la yaptığım pazarlığın aynısını denedim, ancak aynı yanıtla karşılaştım. Bob bariz bir alkolik olmadığı için daha makul davranacağını ummuştum. Ama öyle olmadı. Noel Baba rolünün büyüğü ve dürüstlüğü hakkında aynı saçmalıklarla doluydu.

Neyse ki daha sonra Roman'ı evde bulduğumda işler düzeldi. O gece bowling antrenmanımız vardı ama onunla özel olarak konuşmak istemiştım. Diğer ölümsüz arkadaşlarım pek çok konuda ikna edilebilirdi, ancak Cehennem'in eli tüm bu olaylarda daha belirgin hale geldikçe, onları dahil etmekte tereddüt ettim. Roman aynı tepkilerle karşılaşmadı ve ben de kendimi işverenlerimin gazabına maruz bırakmaktan çekinmedim. Ölümsüz arkadaşlarımı benim adıma aynı gazaba maruz bırakma konusunda daha az heyecanlıydım.

"Bu 'Karanlık' hakkında başka bir şey söyledi mi?" Roman, onun için her şeyi özetledikten sonra bilmek istedi. "Daha büyük ölümsüz mü, daha küçük ölümsüz mü, dışarıdan bir tanrı mı?"

"Bunların hiçbirinin ne olduğunu anlamıyor," dedim. "O sadece dört yaşında. Şimdi beş oldu sanırım."

"Bunu anlaması gerekiyor," dedi karanlık bir sesle. "Onu eğitmelisin."

"Hayatında olup biten onca şeyden sonra mı? Sanırım bu onun en son isteyeceğı şey.

ihtiyacı var."

"Doğüstü bir yaratık annesini hasta ediyorsa olmaz!" Roman kanepenin kenarına tünedi, deniz yeşili gözleri hem düşünceli hem de öfkeliydi. "Ve bununla yüzleşelim Georgina. Eğer bir şey varsa, bunun güçlerin o aileyi rastgele seçmiş olmasından kaynaklandığını gerçekten düşünemiyorum. Eğer Andrea Mortensen'i hedef alan bir şey varsa, bunun nedeni seninle olan bağlantısıdır."

Kendimi hasta hissettim. Daha fazla sonuç, ayaklarımın altına serildi.

"YaniAndrea acı çekiyor Çünkü . Bana."I dedi, batmak içine a sandalye. "Harika."

"Burası cehennem," dedi Roman. "Ne bekliyorsunuz ki? Eğer senden bir şey için öç almak istiyorlarsa, bunu yapmak için yaratıcı yollar bulacaklardır."

"Bana 'ödeme' yaptırmanın daha doğrudan yolları var gibi görünüyor," diye belirttim. "Özellikle de ruhum üzerindeki kontratın onlara ait olduğunu düşünürsek. Çok fazla şey varsayıyoruz

burası cehennem."

Roman omuz silkti. "Pek sayılmaz. Senin hayatına müdahale ettiklerini zaten biliyoruz. İyileştirme ve yaralama meleklere ve ibislere verilen özel güçlerdir."

"Sence Carter onu neyin ziyaret ettiğini söyleyebilir mi?" Ben sordum. "Eğer Andrea'ya bakarsa?"

"Sanırım *yapabilir*." Roman birkaç dakika düşündü. "Asıl soru bu işe karışıp karışmayacağı. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Heaven en azından kurallara göre oynuyormuş gibi yapar."

Son konuşmamı ve Carter'ın müdahale etme konusunda ne kadar isteksiz olduğunu hatırlayarak yavaşça başımı salladım. "Doğru," diye mırıldandım.

"Pekâlâ," dedi Roman doğrulurken. "Ona hemen şimdi sorabilirsin." "Ha? Nasıl?"

"Antrenmana geliyor. Dün Jerome ile konuşurken kulak misafiri oldum."

Görünüşe göre, Jerome'un uyumsuzlarının onun onuru için bowling oynamasını izlemekle sapkınca ilgilenen tek kişi Seth değildi. Ben de ayağa kalktım.

"O zaman gidelim. Ben sürerim."

Aşağı inerken Roman'a yan gözle baktım. "Beyaz bir sakal ve Noel Baba şapkasıyla nasıl görüneceğini hiç merak ettin mi?"

Roman bakışlarıma ihtiyatla karşılık verdi. "Hayır, görmedim."

Mortensen kızlarının bu yıl Noel Baba'yı henüz görmediklerini hemen açıkladım.

Ben daha hikayeyi bitirmeden kafasını sallamaya başlamıştı bile.

"Hadi, Roman. Noel Baba'yı görmeleri gerek. Ve Walter'ın birden fazla Noel Baba'nın bir arada bulunmasıyla ilgili takıntılarından hiçbirine sahip olmadığını biliyorum."

"Hayır," diye kabul etti Roman. "Benim takıntım, ne kadar iyi bir amaç için olursa olsun, saygınlığımı korumakla ilgili. Ayrıca, kendimi o kadar da suçlu hissetmiyorum. Noel Baba'yı görmelerini gerçekten istiyorsan, şekil değiştirip hepimizi utandırabilirsin."

Kaşlarımı çattım. Sinir bozucuydu çünkü doğrudu.

Roman ve ben bowling salonuna en son gelenlerdik, bu beni çok üzdü. Carter'la özel olarak konuşmayı umuyordum ama o ve Jerome çoktan sohbete (ve fincanlarına) dalmışlardı. Unholy Rollers'ın geri kalanı endişeyle liderlerini bekliyordu ve tişörtümü giymediğim için bana sonsuz bir keder verdiler.

"Unutmuşum," dedim. "Önemli bir şey değil. Gerçek maçta giyerim."

Peter iç çekti. "Ama şimdi takım dayanışması oluşturmaya yardımcı oluyor. Ve bu bağlılık ve yakınlık duygusu bizi daha iyi yapacaktır."

"Aslında," dedi Jerome, "daha fazla lobut vurmak seni daha iyi yapar."

"Bak," dedim Peter'a. "Eğer bir noktada tuvaleti kullanmam gerekirse gömleğin şeklini değiştir."

"Aynı şey değil," diye homurdandı.

Neyse ki Jerome'un sabırsızlığı bu konuda daha fazla tartışmaya zaman bırakmadı. Son antrenmanımızın nasıl bittiğini görmemişti ve gelişip gelişmediğimizi öğrenmek istiyordu. Dürüst olmak *gerekirse* geliştik ama sanırım Jerome hepimizin her seferinde isabetli atışlar yapmamızı bekliyordu. Durumun böyle olmadığı anlaşılınca sabırsızlandı ve sinirlendi.

Cody etkileyici bir 9-1 yedek yaptıktan sonra "Bunu nasıl yapılabiliyorsun?" diye sordu. "Neden hepsini ilk seferde vuramıyorsun?" Roman'a ters ters baktı. "Bir şeyler yap."

Roman babasına sinirli bir şekilde baktı, öğretmenlik becerilerinin sorgulanmasından hoşlanmıyordu, özellikle de Cody en iyimiz olduğu için. "Sen neden yapmıyorsun? Neden bir denemiyorsun baba?" Jerome kulvarın yanında volta atıyordu ama kendisi topa dokunmaya tenezzül etmiyordu.

"Çünkü bu benim işim değil," diye karşılık verdi Jerome. Roman gözlerini devirdi. "O zaman bırak da ben kendi işimi yapayım."

Onlar tartışırken Carter'a doğru eğildim. "Seninle konuşmam gerek. Özel olarak. Bundan sonra burada kalabilir misin?"

Carter baba-oğulun konuşmasını izliyordu ama ben konuşurken gözleri kısa bir süre bana kaydı. Zorlukla algılanabilen küçük bir baş selamı verdi. Jerome birkaç dakika sonra yerine dönüp Mahzen'deki sıkıntısını içerek gidermek istediğini söylediğinde Carter bu teklifi reddetti.

"Hayır," dedi tembelce, gerinerek. "Sanırım bunun nasıl sonuçlanacağını göreceğim. Peter'ın her seferinde böyle splitler atmasına imkân yok. Tüm fizik kurallarına meydan okuyor."

Peter bundan gurur duyup duymama konusunda kararsız görünüyordu.

"Peki," dedi Jerome. "Eğer onlara yardım etmek için yapabileceğin mucizeler varsa, şimdi onları nakde çevirmenin tam zamanı."

"Not edildi," dedi Carter, Jerome giderken el sallayarak.

Daha az ölümsüz olan arkadaşlarım patronumuzun onaylamamasından dolayı tedirgindi, bu yüzden oyuna odaklandım ve antrenmanımızı bitirene kadar Carter'a hiçbir şey söylemedim. Jerome istediği kadar eleştirebilirdi ama Roman gerçekten iyi bir öğretmendi. Sanırım en büyük zaferimiz, Peter'ın üst üste dört frame'i split yapmadan oynaması ve böylece fizik kurallarını eski haline getirmesiydi. Doğru, o da hiç strike ya da yedek alamadı ama o noktada hepimiz o kadar yorgunduk ki kazanabileceğimiz her zaferi almaya hazırdık.

Roman, Carter ve ben diğerlerinin bizden önce gitmesine izin verdik - tabii bir dahaki sefere kesinlikle takım tişörtümü giyeceğime söz verdikten sonra. Nispeten yalnız kaldığımız anda Carter'a sorunumu anlattım. Dinledikçe yüzü daha da ciddileşti.

"Lilith'in kızı," dedi işim bittiğinde, "karışamayacağımı biliyorsun."

"Senden bunu istemiyorum," dedim. "Tam olarak değil. Ben sadece senin

Andrea Mortensen'i bir iblis gibi birinin hasta edip etmediğini anlayabilirdi." Carter'ın gri gözleri okunmuyordu. "Evet. Anlayabilirim."

"Benimle birlikte onu görmeye gider ve bana ne hissettiğini söyler misin? Bu kadar. Senden kuralları çiğnemeni istemiyorum." Ben de öyle düşünmüyordum. Açıkçası, sürekli bahsettiği bu "kuralların" yarısını bile anlamıyordum. "Sadece bilgiye ihtiyacım var."

"Tamam," dedi, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından. "Ben de seninle geleceğim. Sana bu bilgiyi vermem hiçbir şeyi ihlal etmez."

"Sanırım," dedi Roman, "Cehennem'in bunu *neden* yaptığını söylemek de hiçbir şeyi ihlal etmez, değil mi?"

Carter'dan önce ben cevap verdim. "Zaten biliyoruz. Bana ulaşmak için. Birini kızdırdım ve sevdiklerime acı çektirerek bana da acı çektirecekler."

"Evet, ama neden Andrea?" diye sordu Roman. "Yani, alınma ama seni daha fazla incitmenin başka yolları da var. Neden Seth'e acı çektirmiyorsun?"

Alay etmekten kendimi alamadım. "Şey. Bu transferle birlikte, onun zaten-" Ne söylemek üzere olduğumu fark ettiğimde cırtlak bir sesle durdum. Roman karşımdaki yıpranmış deri sandalyelerden birinde oturuyordu ve gözlerindeki kudurmuş ifadeden uzanıp beni sarsacağını düşündüm.

"Ne?" diye sordu. "Az önce ne düşündün?"

"Andrea'nın hastalığı korkunç," dedim yavaşça. "Tüm ailesine zarar verebilecek korkunç, adaletsiz bir şey. Ama başka bir şey daha var. O hasta olduğu sürece, tüm ailenin yardıma ihtiyacı olduğu sürece . . . Seth onlarla kalmak zorunda. Benimle Las Vegas'a gelemez."

"Ve işte orada," dedi Roman, gözleri merakla parlayarak. "Bu transferin amacı da bu. Seni Seattle'dan, Seth'ten uzaklaştırmak ve onun seni takip edemeyeceğinden emin olmak için."

"Sonunda ..." İnsanların benim yüzümden etkilendiğini düşündüğümde her zaman olduğu gibi midem yine bulanıyordu. "Eninde sonunda bunu yapabilecek. Andrea ya iyileşecek, ya da iyileşmeyecek."

"Evet, ama ne kadar sürecektir?" diye sordu Roman. "Bu ne kadar sürecektir? Senin için hazırladıkları mükemmel senaryoya daha da aşık olmana yetecek kadar uzun mu? Başka bir içine kapanık ölümlüyle hayatına devam etmene yetecek kadar uzun mu? O özgür kaldığında, bunun bir önemi kalmayacak."

Roman'a bakıyordum ama onu tam olarak göremiyordum. Jerome, Seth'le olan ilişkimden her zaman rahatsız olmuş, bir ölümlüye fazla bağlandığım ve bunun işimi etkilemesine izin verdiğim için beni azarlamıştı. Carter'ın kendisi de Cehennem'in hoşlanmadığı bir şey yaptığımı söylemişti. Bunun o olması mümkün müydü? Tüm bu güçler Seth ve beni ayrı tutmak için mi hareket ediyordu?

"Eğer Cehennem beni Seth'ten uzak tutmak istiyorsa, neden sadece yasaklamıyor?" diye sordum. "Jerome bana daha önce de zor anlar yaşattı. Ya da neden beni bir yere bırakmıyor?"

. . . herhangi bir yerde . . . burası değil mi? Aşık olacağım bir yer olması neden umurlarında olsun ki?"

"Böylece onu unutacaksın," dedi Roman. "Böylece arkana bakmayacaksın. Eğer sizi ayırmak isterlerse, gençliğin yasak aşk kompleksi böyle devreye girer." Parmaklarını şıklattı. "Onu özlemekten asla vazgeçmezsın. Ama bu .

. . . bu daha incelikli. Ve etkili."

"Öyle," diye kabul ettim, hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Jerome'un tüm eleştirilerinden sonra bile, Cehennem'in bir insanla birlikte olduğum için bu kadar üzüleceğini hiç düşünmemiştim. Cehennem'in bir insanla birlikte olduğum için *bu kadar* üzüleceğini hiç düşünmemiştim."

Roman bana cevap vermedi ama gözlerini Carter'a kaldırdı. "Çok sessizsin."

Carter omuz silktili, yüzü nötrdü. "İkinizin söyleyecek çok şeyi var. Benim araya girmeme gerek yok."

"Haklı mıyız?" Meleğe sordum.

"Elbette öyleyiz," dedi Roman. "Cehennem'in Seth'in dikkatini fazla dağıttığını düşündüğünü hep biliyordun. Bu her şeyi açıklıyor."

"Bu Erik'i açıklamıyor," dedim.

"Ekleyecek bir şeyin olmadığına *emin* misin?" diye sordu Roman, bakışları hâlâ Carter'ın üzerindeydi.

"Bence daha fazla geç olmadan Mortensen'lere gitmeliyiz," dedi Carter yumuşak bir sesle. "Eminim o kızların yatma zamanları gelmiştir."

Ondan başka bir şey öğrenemeyeceğimizi bildiğim için ayağa kalktım. "Önce Roman'ı eve bırakmam gerekiyor. Sonra oraya gidebiliriz."

"Onu görmem için beni nasıl içeri sokacaksın?" diye sordu Carter. "Hasta bir kadının yatak odasına bir yabancıyı getirmek biraz garip olacak. Görünmeden gitmemi ister misin?"

Ben de tam bunu önerecektim ki aklıma yeni bir fikir geldi. Carter'a bir göz attım. "Hiç Noel Baba kıyafeti giymek istedin mi?"

Carter ciddiyetle, "Bunu *hep* yapmak istemişimdir," dedi. Roman inledi.

Ancak Carter'a durumu açıkladığımda tamamen kabul etti. Aslında, kostüm ayarlamaları konusunda endişelenmememi söyledi ve Roman'ı bırakmaya fırsat bulduktan sonra bir saat içinde Terry'nin evinde benimle buluşacağına söz verdi. Park yerinin mahremiyetine girer girmez Carter ortadan kayboldu.

Arabayla giderken Roman'a, "Umarım normalde alışveriş yaptığı yerden bir kıyafet almaz," diye düşündüm. "Serseri bir Noel Baba istemeyiz. Gerçi Ian oradaysa muhtemelen onaylayacak ve ana akımın demir pençesinden kurtulduğumuzu söyleyecektir."

"Lanet olası hipsterlar," dedi Roman. Başını arabanın camına yasladı. "Carter'la biraz riske giriyorsun ama içimden bir ses bunu berbat etmeyeceğini söylüyor, hasta bir anneye sahip bir grup kız için değil. O bir

melek, sonuçta. Bir şekilde hayatını kazanmak zorunda."

"Ve şükürler olsun ki Noel Baba'nın aynı anda birden fazla yerde olmasıyla ilgili herhangi bir takıntısı yok," diye şaka yaptım. "Uzay-zaman çelişkisi yok."

Roman o kadar hızlı sarsıldı ki, bir şeye çarpmak üzere olduğumu düşünerek neredeyse frene basacaktım. Yarım saniye sonra, onu korkutan şeyin kendi kafasının içinde olduğunu fark ettim.

"Aman Tanrım," dedi.

"Ne?" Daha önce onun gibi davranarak sordum. "Az önce ne düşündün?" "Sanırım ... . Sanırım bunu çözdüm." Sesinde huşu vardı.

"Ne? Kafamızı yorduğumuz bu gizem mi? Biz çoktan çözdük."

Roman gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Hayır... Tanrım. Georgina, eğer haklıysam ... haklı olduğumu nasıl kanıtlayabilirim ki?" Dehşet içinde arkasına yaslandı. "Nasıl kanıt bulabilirim?"

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye talep ettim.

"Hayır. Henüz değil. Beni bırak, işin bitince konuşuruz. Bunu çözmem lazım."

Bundan daha sinir bozucu bir şey olamazdı. Bir sırrın cazibesinin önümde sallanmasından nefret ediyordum. "Sana sonra söylerim" tavrından nefret ediyordum. Ama onu ne kadar sıkıştırırsam sıkıştırıyım, daha fazlasını söylemeyi reddediyordu. Carter Terry'lere doğru yola çıktığından, Roman'la uzun süre oyalanamazdım. Önce Lake Forest Park'a gitmem gerekiyordu. Çok homurdanarak Roman'ı entrikalarıyla baş başa bıraktım, önce eve geldiğimde her şeyi anlatmaya hazır olması gerektiği konusunda onu uyardım.

Kısa bir süre sonra Mortensen'lere vardığımda, Seth'in etrafta olduğunu ve tüm kızların hâlâ uyanık olduğunu görünce rahatlardım. Carter'ın şakasını hatırlayınca, küçüklerin yatma saatinin geçmiş olabileceğinden endişelenmişim. Çoğu pijamalarını giymişti ama bana gösterdikleri heyecanlı tepkiden uykunun akıllarının ucundan bile geçmediği anlaşılıyordu. Kucaklaşmalarına karşılık verirken, gerçek oyun ortaya çıktığında verecekleri tepkiyi hayal etmekten kendimi alamadım.

Diğerleri bana sarılırken sadece Brandy koltukta kaldı. Hâlâ gülümsüyor ve başıyla selamlıyordu ama yüzünde dünkü gezintimizde olmayan perili, boş bir ifade vardı. Kalbim onun için acıyordu. Geceyi dışarıda geçirmesine izin verdikten sonra, bugün ona annesi hakkındaki gerçeği söylemiş olmalıydılar. Kanepenin diğer ucuna oturdum.

"Dün gece eğlendin mi?"

"Evet," dedi. "Fena değildi."

"Fotoğrafları görmek ister misin?" diye sordu Kendall heyecanla. Brandy'yi dürttü. "Göster ona!"

Kız kardeşinin coşkusuna gülümseyen Brandy cep telefonunu çıkardı ve

göz gezdirmem için bana verdi. Onun yaşındaki kızların çekmeyi sevdiği türden fotoğraflarla doluydu, onun ve arkadaşlarının kalabalık grup fotoğrafları, bazıları aptal suratlarla. Herhangi bir okul dansına benzediğini görmek beni memnun etmişti. Bir kiliseden ne bekleyeceğimden emin değildim. Özellikle kızın fotoğrafları çok çarpıcıydı. Margaret Fransız kıvrımıyla iyi bir iş çıkarmıştı. Bir resimde Brandy, kum sarısı saçlı sevimli bir çocuğun yanında sırtıyordu. Zeki bir sörfçüye benziyordu. Ona baktım ve soru soran bir kaşımı kaldırdım. O da başını salladı.

"Güzel," dedim.

Kapının çalınmasıyla herkesin heyecanlı konuşması durdu. Terry, McKenna'yla birlikte resimli bir kitabı karıştırdığı yerden şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bu da kim böyle?" Sanki uğrama ihtimali olan herkesin zaten burada olduğundan emin olmak için sayım yapıyormuş gibi odaya göz gezdirdi. Sanırım bu kadar çok kıızı olan birinin izini kaybetme riski her zaman vardı. Ian, Margaret, Seth ve ben de hesaba katılmıştık. Habersizce uğrayacak çok fazla kişi yoktu.

"Bilmiyorum," dedim neşeyle. "Seth, neden kapıyı açıp bakmıyorsun?"

Seth sesindeki tonu hemen anladı. Bana sorgulayan bir bakış fırlattı ama yine de kapıya doğru yürüdü. Kapı kolunu çevirdi ve Carter kapıdan içeri dalınca şaşkınlıkla geri sıçradı.

Daha önceki konuşmamıza dayanarak onun Carter olduğuna inanıyordum. Çünkü gerçekten de oturma odasına giren adam tanıdığım itibarsız meleğe hiç benzemiyordu. Aslında, tanıdığım Noel Babalardan hiçbirine benzemiyordu. Daha iyi görünüyordu. Yuvarlak gövdesini hareket ettirişinde bir sihir vardı. Kırmızı elbisesi parıltıyor gibiydi ve pembe yanakları sanki Seattle'ın kasvetli kışından değil de Kuzey Kutbu'ndan gelmiş gibiydi.

Noel Baba'yı alt etmişti.

"Ho ho ho!" diye bağırdı, tüm evi dolduran bir sesle. "Mutlu Noeller!"

Birkaç dakika boyunca ölüm sessizliği ve iri gözler onu karşıladı. Sonra Kendall ve ikizler sevinç çığlıkları atarak ona doğru koşmaya başladılar. "Noel Baba! Noel Baba!"

"Burada ne işin var?" diye sordu Kendall. "Sözleşmeye göre Noel arifesine kadar buraya gelmek zorunda değilsin."

"Doğru," dedi Carter'a ait olduğuna hâlâ inanmadığım gür bir sesle. "Ama Noel için ne istediğini öğrenmem gerek, değil mi?"

Bu daha fazla ooh ve ahh ile karşılandı ve ikizler onu kanepeye oturmaya çağırdı. Brandy yolundan çekildi ve Kendall hemen ilk sırayı alarak Noel Baba'nın kucağına oturdu.

Margaret ve Terry gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyorlardı. Ian şaşkın görünüyordu. Seth kolumdan tutup beni kenara çekti.

"Birlikte çalıştığın adamlardan biri mi?" diye fısıldadı.

Sırıttım. "Bir bakıma öyle. Carter."

Seth benim daha önce hissettiğim şaşkınlığı takınarak iki kez baktı. "Gerçekten mi? Ama nasıl .. .. Yani vücudu bile..."

"Gizemli yollar," diye cevap verdim.

Kendall masa oyunları ve ekonomi kitaplarından oluşan bir listeyi sıralıyordu. Yakınlarda, ikizler heyecandan titreyerek duruyorlardı, sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı ama Noel Baba'nın önünde terbiyesizlik yapamayacak kadar iyi yetiştirilmişlerdi. Önde gelen iş dergileri ve gazetelerine birkaç abonelikten sonra Terry nazıkçe Kendall'ın sözünü kesti ve sırayı kardeşlerine bırakmasını önerdi. Kendall hevesle kabul etti ama Carter'a sarılıp teşekkür etmeden önce değil.

"Tamam," dedi Seth, beni yanına çekerek. "Bu biraz şaşırtıcıydı. Artık yaptığın hiçbir şeye şaşırmamam gerektiğinden değil." Alnımdan öptü. "Son ayını kesinlikle en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Eğer uzun süre ayrı kalacaksak, o zaman benim buradaki programıma uymanın bir yolunu bulmalıyız."

İtiraz etmeye ve benim yüzümden ailesiyle olan planlarını değiştirmemesini söylemeye başladım ama bunun yerine sessiz kaldım. Çaresiz bir yanım bunların ne önemi olduğunu merak ediyordu. Eğer Cehennem bizi ayırmak istiyorsa, buna karşı duramazdık. "Uzun bir süre", "asla "ya dönüşecekti. Belki de bu son değerli günleri en iyi şekilde değerlendirmek için daha çok çabalamalıyım. Yine de bunu yaparsam, bu Cehennem'in bize karşı daha çok çalışmasına neden olur muydu?

Kafamı kaldırdığımda Morgan'ın McKenna'nın yerine Carter'ın kucağına oturduğunu gördüm. İki farklı midilli aksiyon figürünün erdemleri üzerine tartışıyorlardı. Morgan ne tür bir şey istediğinden emin değildi.

"Prenses Midilliler daha çok renkte olur," dedi ona ciddiyetle.

"Doğru," dedi. "Ama bazı Güç Prizması Midillileri tek boynuzlu at. Ve onların saçlarıyla daha fazla şey yapabiliyorsunuz."

Odanın öbür ucunda, Kayla'nın bir sandalyeye kıvrılmış, Carter'ı dikkatle izlediğini ama onunla konuşmak için hiçbir hareket yapmadığını gördüm. Seth'ten uzaklaşarak yanına gittim ve diz çöktüm.

"Noel Baba'ya ne istediğini söyleyecek misin?" Çok yumuşak bir sesle sordum. Kayla'nın bakışlarını ondan ayırması birkaç dakika sürdü. "O Noel Baba değil,"

dedi. Benim kadar sessiz konuştuğu için minnettardım. Başka kimse duymadı. "Tabii ki öyle," dedim. "Başka kim olabilir ki?"

"O Noel Baba değil." Gülümsedi ve onu tekrar inceledi. "O çok güzel. Her şeyden daha güzel."

Hiçbir insan bir meleği gerçek haliyle göremezdi, ta ki melek bunu açığa vurana kadar. O zaman bile, bir insan onun tarafından yok edilirdi. Hayır, Kayla Carter'ın gerçek halini görmüyordu, tam olarak değil, ama *bir şey* görüyordu. Onun gerçek doğasından bir parça. Bir an kışkırdığımı hissettim, onun gördüğü şeyin ne olduğunu, onun duyularının ona izin verip benimkilerin vermediği şeyi merak ettim. Her neyse, asla bilemeyecektim ama yüzündeki büyülü ifade bunun harika olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Güzel," diye tekrarladı. Tekrar bana baktı. "Karanlığı durdurabilir mi?"

"Deneyecek," dedim. Gerçeğin tamamı değildi ama yeterli olacaktı. "O Noel Baba'yımış gibi davranabilir misin? Ona Noel için ne istediğini söyler misin?"

Morgan sözlerini bitirip Carter bize doğru işaret verdiğinde Kayla ciddiyetle başını salladı. Kayla'yı yanına götürdüm. Kucağına oturmasına yardım ettim ve parıldayan gri gözleriyle bana baktı. Başka hiçbir şey olmasa bile bunlar kesinlikle Carter'ındı. Geri çekildim ve konuşmalarına izin verdim. Kayla ona hayranlıkla bakmaya devam ediyordu ama onu gerçekten büyüleyen şeyin ne olduğunu benden başka kimse bilmiyordu. Listesini anlatırken Noel Baba'dan etkilenen herhangi bir çocuk gibi görünüyordu, onun güzelliğinden ya da geceleri evinin içinde dolaşan doğaüstü yaratıklardan hiç bahsetmiyordu.

Onları yalnız bırakarak sessizce yukarı çıktım ve Andrea'nın odasına baktım. Uyanıktı, kitap okuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yüzü geçen seferkinden daha solgun görünüyordu. Yine de bana neşeli bir gülümseme verdi.

"Georgina," dedi. "Tüm bu kargaşanın kaynağının sen olduğunu bilmeliydim."

Güldüm. "Hepsi bu kadar değil. Bir arkadaşım burada, kızlar için Noel Baba'yı oynuyor. Şu anda Noel siparişlerini alıyor."

Yüz ifadesi yumuşadı ve diğerlerinin yüzünde gördüğüm neredeyse gözyaşlarına benzedi. "Bu onun için çok tatlı. Ve senin için de."

"Gitmeden önce onunla tanışmak ister misin?" Ben sordum.

Andrea yüzünü buruşturdu ve dalgın dalgın saçlarını okşadı. "Evet, teoride... ama Tanrım. Berbat görünüyorum."

"İnanın bana," dedim. "Umurunda değil."

Aşağıya indiğimde Kayla işini bitirmişti ve Carter Brandy'den bir liste almaya çalışıyordu, Brandy de ona kucağına çıkmasının mümkün olmadığını açıkça söylemişti.

"Bence onların emirleri üzerinde çalışman gereken çok şey var," dedi ona iyi huylu bir şekilde.

"Ve istediğin hiçbir şey yok mu?" diye sordu en iyi yankılanan Noel Baba sesiyle. "Korkarım verebileceğin hiçbir şey yok," dedi. Gülümsemesi duraksadı. "Ama Teşekkürler."

Carter ona bazen bana karşı kullandığı o delici bakışla baktı, sanki içime bakıyormuş gibi. "Hayır," diye kabul etti. "Haklısın. Ama sana tüm dualarımı sunabilirim. Ve en iyisi için umutlarımı."

Brandy ona baktı, bakışlarına kapıldı ve sadece başını salladı. Bir meleğin tüm dualarını sunmasının ne kadar güçlü bir şey olduğunu bildiğini sanmıyorum ama sözlerindeki samimiyeti ve niyeti kesinlikle hissetmişti. "Teşekkürler," diye tekrarladı.

Carter'ın kolunu tuttum. "Anneleri seninle tanışmak istiyor, Noel Baba."

Ayağa kalktı ve beni merdivenlere kadar takip etti. Yolda bizi küçümseyerek izleyen Ian'ın yanından geçtik. "Ne istediğimi sormayacak mısınız?"

Carter durakladı ve onu tepeden tırnağa inceledi. "Kusura bakmayın. Benim atölyem salaş şıklık yapmaz." Carter, Ian'ın kendi tarzının "vintage" olduğunu ve "salaş şıklığın özentiler için olduğunu" söylemesine rağmen beni takip etmeye devam etti.

Andrea bir yabancıyla karGılaGacağı düĞünceyle kendini güvensiz hissettiyse de bunu saklamakta iyi iĞ çıkartıyordu. Gerçekten de Carter yatak odasına girdiğinde yüzünde bana Kayla'yı hatırlatan küçük bir huşu belirdi. Andrea kızının neye sahip olduğunu göremiyordu ama sanırım Carter'ın zarafetinin bir kısmını hissetmişti. Yatağının ayak ucunda durdu ve kırmızı şapkasını kibar bir tavırla çıkararak sıra sıra beyaz buklelerini ortaya çıkardı.

Önce küçük birinin bizi takip etmediğinden emin olduktan sonra, "Bu arkadaşım Carter," dedim.

"Bayan Mortensen," dedi gösterişi bir kenara bırakarak. "Sizinle tanıştıĞıma çok memnun oldum."

Gülümsedi ve yorgun haline rağmen içindeki neşe onu güzelleştirdi. "Ben de memnun oldum. Geldiğiniz ve kızları gördüğünüz için teşekkür ederim."

KarGılıklı konuĞmaları kısaydı. Her kız hakkında güzel ya da komik bir Geyle söyleyerek Andrea'nın gülümsemesini arttırdı. Andrea da ona teşekkür etmeden duramıyordu. Hoşbeş bittiğinde ona veda ettim ve Carter'la birlikte odadan çıktım. Kapıyı kapattım ve aşağıya inmek üzereydim ki elimi tuttu.

"İhtiyacın olanı gördün mü?" Sessizce sordum.

Başını salladı, yüzü ciddiydi ve her zamankinden daha çok Carter'a benziyordu. "Haklıymışsın. Durumu bir iblis tarafından daha da kötüleştirildi."

"Hangi iblis olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum. Jerome'un benim iyiliğimi düşünmediğini biliyordum ama değer verdiğim insanlara bilerek zarar verdiğini düşünmek zor bir şeydi.

"Hayır," dedi Carter. "Ama muhtemelen Jerome değildi. Bu küçük bir iblisin yapacağı türden kirli bir iş. Ayrıca size onun hastalığının aslında doğal olduğunu söyleyebilirim. Bunu ona hiçbir şey vermedi."

"Tam iyileşmeye başlamışken tekrar kötüleşmesine neden oldular." *Bana ulaşmak için. Seth'i meşgul etmek için.*

Carter başını salladı.

"Tamam. Bu gece buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım." Dönmeye başladım ve yine beni durdurdu.

"Georgina ..." Sesinde garip, sıkıntılı bir tını vardı; kendinden emin, özlü Carter'la pek bağdaştırmadığım bir tını. "Georgina, sana defalarca söyledim, neyi yapıp neyi yapamayacağıma, ne kadar dahil olabileceğime dair kurallar var. Genel bir kural olarak, ölümlülerin hayatlarına çok fazla aktif müdahalede bulunmamam gerekiyor."

"Anlıyorum," dedim.

"Ama ona ne oldu ..." Hafifçe kaşlarını çatı. "Bu da bir başka kural ihlaliydi, olmaması gereken bir şeydi. Ve bu

iki yanlış bir doğru yapabilir."

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Ne diyorsun sen?"

"Onu iyileştirebileceğimi söylüyorum. Kanseri tamamen yok edemem ama bu hafta zarar görmeden önceki seviyesine geri döndürebilirim. Ona yaptıklarını geri alabilir ve geçmişini temizleyebilirim."

Çenem düşmek istedi. "Bu... bu harika olurdu!" Carter hâlâ üzgün görünüyordu ve ben nedenini anlayamıyordum. Bir yanlış düzeltiyor olsa bile bir kuralı ihlal ediyormuş gibi mi hissediyordu? "Sorun nedir?"

İç çekti. "Sen ve Roman'ın daha önce söylediğiniz şey. Cehennem'in seni ve Seth'i ayırmak istemesi hakkında? Onun durumunun onu nasıl burada tuttuğu hakkında? Bu mümkün, istedikleri tam olarak bu. İyileşti, sonra onu tekrar kötüleştirdiler. Sonra, eğer kendi kendine ya da benim sayemde iyileşirse, herkes yeniden umutlanacak, ta ki onlar geri gelip onu daha da kötüleştirene kadar. Geri gelecekler demiyorum. Ama gelebilirler. Böyle bir belirsizlik durumu Seth'in etrafta kalmasını sağlar. Eğer onu şimdi iyileştirirsem -ve eğer istersen iyileştiririm- bunu devam ettiriyor olabilirim."

Bundan çıkardığım iki önemli şey vardı. Birincisi, Roman ve benim haklı olduğumuzun çok ama çok ince bir şekilde kabul edilmesi idi. Carter, Cehennem'in Seth ve benim peşimde olduğunu kesin olarak söylemiyordu ama bunu kesinlikle inkâr da etmiyordu. Bunların hepsi onun dikkatli melek tarzının bir parçasıydı. Diğer bir şey -en şaşırtıcı olanı- Cehennem'i engellemenin Andrea'yı istedikleri araftan uzak tutmak anlamına geldiğini ima etmesiydi. Andrea sağlığına kavuşsa da kavuşmasa da Seth her zaman ailesine bağlı olacaktı. Eğer Andrea tamamen iyileşirse, Seth özgür olacaktı. Ve eğer ölürse . .

"Hayır," dedim. "Önemli değil. Onu iyileştirin. Sonsuza kadar burada kalması umurumda değil, yeter ki onu hayatta tutsun."

Carter başını salladı ve gözlerinde bir şey parladı, gurur ve üzüntü gibi bir şey. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

Tekrar içeri girmeden önce Andrea'nın kapısını hafifçe çaldı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Ama Noel için ne istediğini sormayı unuttum."

Andrea güldü ve sonunda öksürmeye başladı. Yatağının yanındaki bir bardak suya uzanarak sonunda kendini topladı. "Çok nazıksınız ama ben çok yaşlıyım."

"Asla," dedi Carter. "Bir şeyler olmalı."

Andrea hâlâ gülümsüyordu ama bu gülümseme biraz hüznü bir hal almıştı. "Bir şey var," dedi. İyileştirilmeyi isteyip istemediğini merak ettim, belli ki Brandy'nin de istediği buydu. "Ben ... istiyorum. Kızlarımın mutlu olmasını istiyorum. Bana ne olursa olsun, onlara bakılmasını ve ilgilenilmesini istiyorum."

Carter-as-Santa ruhunu araştıran bakışlarıyla onu inceledi ve sanki aralarında bir şey geçti, benim parçası olmadığım bir şey. Sonunda, "Yemin ederim, öyle olacak," dedi.

Yatağının yanına gitti ve elini ona uzattı. Bir ürperti

omurgamdan aşığı. *Yemin ederim.* Bunlar bir meleğin kolay kolay söyleyebileceğı sözler değildi. Daha önce Brandy'ye söylediklerinin güçlü olduğunu düşünmüştüm ama bunun yanında hiçbir şeydi. Andrea çekingen bir tavırla Carter'ın elini tuttu. Bariz bir şey görmedim, kör edici bir ışık parlaması ya da buna benzer bir şey. Ölümsüz duyularımla bir şey hissetmedim bile. Ama Andrea'nın yüzü değişti, sanki dünyanın en güzel şeylerini görüyormuş ve duyuyormuş gibi ışıltılı ve hülyalı bir hal aldı. Carter elini bıraktığında Andrea ona gülümsedi ve gözlerini kapatarak uykuya daldı.

"Onu iyileştirdin mi?" Verdiğim sözden bahsetmemeye karar vererek sordum. "Evet," dedi. "Ziyaretimden pek bir şey hatırlamayacaktır." "Muhtemelen sadece-"

Cep telefonum çaldı ve Andrea uyanmadan önce cevap vermek için aceleyle odadan çıktım. Arayan Roman'dı.

"Hey," dedim.

"Hey, hâlâ Morten'lerle misin?" "Evet, neden?"

"Çünkü sanırım teorimi nasıl kanıtlayacağımı buldum," dedi, sesi sert ve gergindi.

"Hâlâ teorinizin ne olduğunu bile bilmiyorum," dedim.

"Yakında anlayacaksın. Seth'e hipnoz hakkında ne düşündüğünü sor."

Bölüm 13

Roman'la bundan sonra birlikte yaşamak imkânsızdı. Bana daha fazla ayrıntı vermeyi reddetti, sadece Seth'in hipnoza girmesi gerektiğini ve bu gerçekleştiğinde daha fazlasının ortaya çıkacağını söyledi.

"Ama artık bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?" Ertesi gün yüzüncü kezmiş gibi gelen bir talepte bulundum.

"İkinizi de etkilemek istemiyorum," diye yanıt geldi. "Her ihtimale karşı yanıliyorum."

"Bunu çözdüğünü söylediğini sanıyordum! Şimdi yanıli ma ihtimalin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Her zaman bir şans vardır," dedi pragmatik bir şekilde. "Ama yanıldığımı sanmıyorum."

Ve bu sinir bozucu yanıtla birlikte, beklemek ve tahminde bulunmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Roman'ın hipnozla tam olarak ne yapmayı planladığını anlayamıyordum ama en azından nispeten güvenli görünüyordu. Roman'ın, "Hadi bazı iblisler için bir tuzak kuralım ve Seth'i yem olarak kullanalım," demesine ihtimal vermezdim. Bir tavuk gibi gıdaktamak için hipnotize edilmekten daha kötü şeyler de vardı sanırım.

Bir cevap almak birkaç gün sürdü. Gecikme, hem Seth'in hem de Hugh'un müsait olduğu bir zaman bulmaktan kaynaklanıyordu. Pek çok müthiş becerisine rağmen hipnoz Roman'ın repertuarında yoktu. Ancak Hugh'un kinde vardı, ki bunu biraz şaşırtıcı buldum. Ona bunu sorduğumda, bir keresinde katılımcıların belirli sayıda seminer alması gereken bir tıp konferansına katıldığını açıkladı. Hipnozu seçmişti, çünkü bunun boş bir ders olacağını düşünmüştü.

"Aslında görüldüğünden daha zordu," diye belirtti. "Konferanstan sonra bu konuyu biraz daha takip ettim. Orada burada uğraştım. Geçen yılki talihsiz bir randevu dışında o zamandan beri pek kullanmadım."

"Roman'ın bugün senden istediği şeyi yapabilecek misin?"

Roman'ın kafesteki bir hayvan gibi volta attığı oturma odama doğru başımı salladım. Hepimiz Seth'in gelmesini bekliyorduk ve Roman "mükemmel hipnotik ortamı" yaratmak için gerekli küçük ayrıntılara takılıp duruyordu. Sürekli olarak aydınlatmayı ayarlıyor ve yatar koltuğun yerini değiştiriyordu. Bazen onu odanın ortasına koyuyordu. Diğer zamanlarda, daha fazla gölgenin olduğu tarafa sürüklüyordu. Ona tavsiyede bulunmaktan vazgeçmiştik. Çok sinirli ve gergindi.

Hugh kaşlarını çattı, Roman'ı izliyordu. "Bilmiyorum. Benden yapmamı istediği şey ...

Teknik olarak oldukça basit. Asıl tuhaf olan onunla ne yapmamı istediği. Bu hafta biraz okudum ve dürüst olmak gerekirse.

. . İşe yarayacak mı bilmiyorum."

Hâlâ "ne" olduğunu bilmiyordum ve kendimi sabretmeye bırakmışım. Seth kısa bir süre sonra geldi, ruh hali parlak ve iyimserdi. Carter'ın ziyaretinden sonra Andrea'daki iyileşme dikkat çekiciydi ve bu evdeki herkesi etkiliyordu. Carter'ın yaptıklarını geri almak için Cehennem'in birini geri göndermemesi için her gün dua ediyordum. Seth bana yarım sarıldı ve dudaklarımdan öptü, bu da genellikle başkalarının önünde çok çekingen olduğu için iyi ruh halinin bir başka işaretiydi.

"Güzel bir zamanı kaçırdın," dedi bana. Bugün *Prences Gelin tişörtü* giymişti. "Kendall ve ikizleri Noel alışverişine götürdüm. Ian'a *Metamorfoz* ve *Candide*'in kullanılmış kopyalarını aldılar."

"Onlardan hoşlanıyor mu?" diye sordum. "Yani, onlar harika kitaplar, ama hiç onun işi olduğunu düşünmemiştim."

"*Bazı insanların* çok satan kitapları gibi ana akım çok satanlar değiller, bu yüzden elitist bir çekiciliği var. Kahve dükkanlarına gitmeyi seviyor - doğal olarak sizin hiç gitmediğiniz, gözlerden uzak olanlara - ve karşı kültür edebiyatı okuyormuş gibi yapıyor. Yeni materyallere sahip olmaktan memnun olacaktır."

Seth'in eğlencesi, tüm perdeleri çekilmiş ve Roman'ın yatar koltuğu (yine) dikkatle düzenlediği oturma odasını görünce azaldı. Dikkatimizi fark eden Roman durakladı ve üçümüzün arasına baktı. "Hangi arka plan sesinin en iyi şekilde çalışacağından emin değildim, bu yüzden iPod'uma birkaç farklı şey yükledim. Okyanus dalgaları, rüzgâr çanları ve beyaz gürültü var."

Hugh omuz silkti. "Benim için fark etmez. Hipnotize edilen ben değilim."

"Hâlâ hipnotize edilebileceğimden emin değilim," dedi Seth. "Ama eğer önemli değilse

. . hmm, okyanus dalgalarıyla birlikte martılar da var mı?" "Evet," dedi Roman.

"O zaman beyaz gürültü yapalım."

Roman mecburen çalıştırdı ve odayı rahatlatıcı nötr seslerden çok hatalı radyo yayınına benzeyen bir sesle doldurdu. "Belki de sesi kısık tutmalısın," diye nazıkçe önerdim. "Biliyorsun, Seth'in uykuya dalmasına neden olacak kadar rahatlatıcı olmasını istemezsin."

Roman kuşkulu görünüyordu ama Seth'in başını sallamasıyla ses azaldı. Seth'i hipnotize etmenin Cehennem'in daha büyük planlarında nasıl bir rol oynayacağını anlamıyor olabilirdim ama Roman bunun gerekli olduğuna inandığı sürece, Seth'in kararları vermesi gerekiyordu. Seth bana hızlıca elini sıktı ve güven verici olması gereken bir gülümseme verdi. Ölümsüz işlerinden hoşlanmıyordu ama bu çılgın girişimi benim için kabul etmişti. Seth, Roman'ın talimatına uyarak koltuğa yerleşti ve arkasına yaslandı. Hugh, Seth'in yanına bir tabure çekti, ama Roman ve ben oturma odasının çevresinde oturduk. Hipnoz için en az

dikkat dağıtıcı şeyler, ki açıkça öyleydik. Hatta Aubrey ve Godiva'nın seansın ortasında Seth'in kucağına atlamaya karar vermediklerinden emin olmak için kedileri daha önce yatak odama kilitlemek zorunda kalmıştım.

Hugh boğazını temizledikten sonra, "Tamam," dedi. "Hazır mısınız?" Okunaksız yazılarıyla dolu küçük bir not defteri çıkardı. Uzun zamandır kullandığını gördüğüm en düşük teknolojili şeydi.

"Olabileceğim kadar hazırım," dedi Seth.

Hugh, belki de son dakikada fikrimizi değiştiririz diye Roman'a ve bana kısa bir süre baktı ve sonra not defterine döndü. "Tamam, gözlerinizi kapatın ve derin bir nefes alın"

Hipnozun bazı temellerine aşındım ve Hugh'un başladığı egzersizler oldukça standarttı. Seth şaka yapıyor olsa da, ben de dürüstçe onun hipnotize edilip edilemeyeceğini merak ediyordum. Bir yazar olarak doğasının bir parçası dünyanın tüm ayrıntılarına odaklanmaktı, bu da bazen tek bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu. Tabii ki, aynı zamanda işi için tek bir zihin gösterebilirdi ve bu kısa sürede ortaya çıkan bir özellikti. Birkaç dakika rehberli nefes alıp verdikten sonra, Seth'in kesinlikle gittikçe daha rahatladığı anlaşıldı. Hugh ona sorular sormaya başlayana kadar neredeyse uykuya daldığını düşünüyordum. Seth cevap verdi, gözleri kapalıydı, sesi tamamen sabitti.

"Geri dönmeni istiyorum," dedi Hugh. "Anılarına geri dön. Otuzlu yaşlarının ötesine, yirmili yaşlarına git. Oradan üniversite yıllarını düşün. Sonra lise yıllarını." Bir süre durakladı. "Liseyi mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Seth.

"Tamam. Zamanda daha geriye git, ortaokula geri dön. Sonra ilkokula. Ondan önceki bir zamanı hatırlayabiliyor musun? Okula başlamadan öncesini?"

Seth konuşmadan önce hafif bir gecikme oldu. Sonra: "Evet."

"En eski anın nedir?"

"Bir tekne, babam ve Terry ile birlikte. Bir göldeyiz."

"Ne yapıyorlar?"

"Balık tutmak."

"Ne yapıyorsun?"

"İzliyorum. Bazen bir direği tutmaya yardım ediyorum. Ama çoğunlukla sadece izliyorum."

Midemde bir düğüm oluştuğunu hissettim. Roman'ın buradaki stratejisini tam olarak anlamamıştım ama yaptığımız şeyde, bu anıları dinlememizde son derece kişisel ve savunmasız bir yan vardı. Seth, henüz onlu yaşlarının başındayken vefat eden babasından nadiren bahsederdi ve bu durumda ona bunu "yaptırmak" yanlış görünüyordu.

"Daha da geriye git. Ondan öncesini hatırlayabiliyor musun? Daha önceki anıların var mı?" diye sordu Hugh. Tedirgin görünüyordu, Seth'in mutlak sakinliğiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

"Hayır."

"Dene," dedi Hugh. "Daha geriye gitmeyi dene."

"I . . . Mutfaktayım. İlk evimizin mutfağında, mama sandalyesinde. Annem beni besliyor ve Terry kapıdan içeri giriyor. Anneme doğru koşuyor ve ona sarılıyor. Bütün gün ortalıkta yoktu ve nerede olduğunu anlayamadım."

Tahmin etmem gerekirse, okul. Kardeşler arasındaki yaş farkı hakkında bildiklerimi kullanarak bu anıya bir yaş koymaya çalıştım. Çocuklar mama sandalyesinde ne kadar kalırlardı? Ve okul kavramını anlamaması için ne kadar küçük olması gerekirdi? Üç mü? İki mi?

"Bu harika," dedi Hugh. "Bu gerçekten harika. Şimdi daha da devam et. Daha önceki bir şeye geri dönün."

Biraz zorladıklarını düşünerek kaşlarımı çattım. İnsan hafızası konusunda uzman değildim ama bir keresinde iki yaşın hafızanın gerçekten oluşmaya başladığı yaş olduğunu okuduğumu sanıyordum. Seth de bu konuda zorlanıyor gibiydi, sakın görünümüne rağmen kaşlarını çatıyordu.

"Tamam," dedi. "Bende bir tane var." "Neredesin?" dedi Hugh.

"Bilmiyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Annemin yüzünü."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Hatırladığım tek şey bu."

"Sorun değil," dedi Hugh. "Şimdi ondan önce başka bir şey bul. Herhangi bir anı. Herhangi bir görüntü ya da his."

"Hiçbir şey yok," dedi Seth.

"Dene," dedi Hugh, sesi kadar kendinden emin görünmüyordu. "Ne kadar belirsiz olduğu önemli değil. Hatırlayabildiğin herhangi bir şey. Herhangi bir şey."

"Ben ... hiçbir şey yok," dedi Seth, kaşları daha da çatılmıştı. "Ondan öncesini hatırlayamıyorum."

"Dene," diye tekrarladı Hugh. "Daha geriye git."

Bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Roman kolumu tutarak beni susturdu. Ona dik dik baktım, Seth'e yaptıklarına dair tüm hayal kırıklıklarımı tek bir bakışta aktarabilmeyi umuyordum. Roman sadece başını salladı ve *Wait* diye mırıldandı.

"Hatırlıyorum . . . Yüzleri hatırlıyorum. Bana bakan yüzler. Herkes benden çok daha büyük. Ama çoğunlukla gölge ve ışıktan ibaretler. Göremiyorum... fazla ayrıntıyı kavrayamıyorum." Seth durakladı. "Hepsi bu kadar. Hepsi bu."

"İyi gidiyorsun," dedi Hugh. "Harika gidiyorsun. Sadece sesimi dinle ve nefes almaya devam et. Daha da öncesine gitmemiz gerekiyor. Ondan önce ne hatırlıyorsun? Yüzlerden önce?"

"Hiçbir şey," dedi Seth. "Orada hiçbir şey yok. Sadece karanlık."

Roman sandalyesinde kıpırdandı, kaskatı kesildi. Öne doğru eğildi, gözleri parlak ve heyecanlıydı. Hugh soran gözlerle baktı ve Roman hevesle başını salladı. Hugh yutkunarak Seth'e döndü.

"Sana ihtiyacım var. . . karanlığın ötesine geçmeni istiyorum. Öbür tarafa git." "Yapamam," dedi Seth. "Bu bir duvar. Onu geçemem."

"Yapabilirsin," dedi Hugh. "Sesimi dinle. Sana söylüyorum, yapabilirsin. Anılarını geri it, bu hayatın anılarını geç, karanlığın diğer tarafına. Bunu yapabilirsin."

"I . . . Yapamam-" Seth sözünü kesti. Bir an için Roman'ın iPod'undaki beyaz gürültüden başka bir ses duyulmadı, gerçi kendi kalbimin atışını duymamam bir mucizeydi. Seth'in yüzünde yoğunlaşan çatık kaşlar aniden düzeldi. "Ben oradayım."

Hugh garip bir şekilde kıpırdandı, yüzünde inançsızlık okunuyordu. "Sen mi? Ne yapıyorsun? Neredesin?"

"I . . ." Kaşlar tekrar çatıldı ama doğası farklıydı. Çabadan değil, anının kendisinden kaynaklanan bir sıkıntıydı bu. "Kan kaybediyorum. Bir ara sokakta."

"Sen . . . sen Seth Mortensen misin?" Hugh'nun sesi bir fısıltı gibiydi.

"Hayır."

"Adın ne senin?"

"Luc." Kaşları yeniden çatıldı. "Ve şimdi ben öldüm."

"Ara sokağa geri dön," dedi Hugh, cesaretini yeniden toplayarak. "Senden önce. . . Luc ölmeden önce. Nasıl oldu bu? Neden kanaman vardı?"

"Bıçaklandım," dedi Seth. "Bir kadını korumaya çalışıyordum. Sevdiğim bir kadını. Birlikte olamayacağımızı söyledi ama bunu kastetmediğini biliyorum. Öyle olmasaydı bile, yine de onun için ölürdüm. Onu korumak zorundaydım."

Tam o sırada nefes almayı bıraktım.

"Neredesin?" Hugh sorusunu yeniden gözden geçirdi. "Yılı biliyor musun?"

"1942 yılındayız. Paris'te yaşıyorum."

Roman karşımdaki sandalyenin üzerinde duran başıboş bir kataloğa uzandı. Bir kalem çıkararak kataloğun kapağına bir şeyler karaladı ve sonra Hugh'ya uzattı. Hugh okudu ve sonra yavaşça yere bıraktı.

"Bana kadından bahset," dedi Seth'e. "Adı ne?" "Adı Suzette."

Birisi boğuk bir nefes verdi. Benim. O zaman ayağa kalktım ve Roman beni tekrar aşağı çekti. Dudaklarımdan milyonlarca protesto döküldü ve aslında ağzımı bir eliyle kapatma cüretini gösterdi. Başını sertçe salladı ve kulağıma tısladı, "Dinle."

Dinlemek mi? *Dinlemek mi?* Ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne duyduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu nedenle, ben de emin değildim. Tek bildiğim, bunun gerçekleşmesinin mümkün olmadığıydı. Ian'la yatağa girdiğim gece olduğu gibi, bunların gerçek olabilmesinin tek yolunun kazara başka birinin hayatına girmiş olmam olduğuna dair gerçeküstü bir his vardı içimde.

"Bana Suzette'ten bahset," dedi Hugh.

"Sarı saçları ve mavi gözleri var," dedi Seth seviyeli bir şekilde. "O gibi hareket ediyor

ama yaptığım hiçbir müzik onunla kıyaslanamaz. O çok güzel.
. ama çok acımasız. Öyle olmak istediğini sanmıyorum. Bence yardım ettiğine inanıyor."

"Şimdi geri dön," dedi Hugh. " ocukluğuna d n Seth, yani Luc.
Luc olarak en eski anılarınıza geri d n n. Orada mısınız?" "Evet,"
dedi Seth.

"Ne görüyorsun?"

"Annemin cenazesi, gerçi anlamıyorum. O hastaydı."

"Tamam. Tekrar geri dönmeyi istiyorum, daha genç ve daha genç, daha fazla karanlığa ulaşıana kadar geri dönmeyi istiyorum. Bunu yapabilir misin? Tekrar bulabilir misin?"

Geri kalanımız yine nefesimizi tutmuş, Seth'in yanıt vermesini bekliyorduk.
"Evet," dedi.

Hugh nefesini verdi. "O karanlığın diğ r tarafına, Luc' n öncesine git.
Onu geçebilirsiniz. Bunu daha önce
yaptın." "Evet. Oradayım."

"Şimdi adın ne?"

"Benim adım Etienne. Paris'te yaşıyorum. . . ama bu farklı bir Paris. Eski bir
Paris. Burada hiç Alman yok."

"Ne iş yapıyorsun?" "Ben bir
sanatçıyım. Resim yaşıyorum."

"Hayatında bir kadın var mı? Kız arkadaş? Karın?"

"Bir kadın var ama onlardan biri değıl. Onunla birlikte olmak için para
 d yorum. Josephine adında bir dansçı."

Kendimi hasta hissetmeye başladım. Dünya dönüyordu ve başımı eğerek her
şeyin eski düzenine dönmesini diledim. Seth'in Josephine'i tarif edişini
duymama gerek yoktu. Son kıvrımına kadar anlatabilirdim.

"Onu seviyor musun?" Hugh Seth'e
sordu. "Evet. Ama o beni sevmiyor."

"Ona ne olacak?"

"Bilmiyorum. Ona benimle evlenmesini teklif ettim ama yapmayacağını
söyledi. Yapamayacağını. Bana başka birini bulmamı söylüyor ama başka kimse
yok. Nasıl olabilir ki?"

Hugh'nun buna verecek bir cevabı yoktu ama artık ritmini bulmuştu. Seth'i
gittikçe daha da geriye, imkânsız anılara iterek, her zaman o siyah duvarı
açarak, her zaman Seth'in adını, yerini, nerede olduğunu ve kalbini kıran bir
kadın olup olmadığını sorarak bu düzeni tekrarlamaya devam etti.

"Benim adım Robert. Philadelphia'da yaşıyorum, ailemin Yeni Dünya'da
doğ n ilk ferdiyim. Bir gazete işletiyoruz ve bizim için çalışın bir kadını
seviyorum. Adı Abigail ve sanırım o da beni seviyor ... ama bir gece tek kelime
etmeden ortadan kayboldu."

"Benim adım Niccol . Floransa'da bir sanatçıyım. Yıl 1497... ve bir kadın
var... bu inanılmaz kadın. Adı Bianca, ama o bana ihanet ediyor.

Ben."

"Benim adım Andrew. Güney İngiltere'de bir rahibim. Cecily adında bir kadın var, ama onu sevmek için kendime izin veremem, veba beni aldığı anda bile."

Bu böyle devam etti ve Hugh'nun Seth'in geri dönmesine yardım ettiği her adımda kalbimin bir parçası kırıldı. Tüm bunlar imkânsızdı. Seth anlattığı tüm bu hayatları ve zamanları yaşamış olamazdı ve bunun nedeni sadece bildiğimiz yaşam ve ölümle ilgili bariz sorunlar değildi. Seth sadece kendi hayatlarını anlatmıyordu.

Benimkini tarif ediyordu.

Seth'in tarif ettiği bu hayatların her birini yaşamıştım. Suzette, Josephine, Abigail, Bianca, Cecily olmuştum. Hepsi üstlendiğim kimliklerdi, Cehennem beni yüzyıllar boyunca yeni yerlere transfer ettiğinde dönüştüğüm insanlardı. Kendimi yeniden keşfediyor, yeni bir isim, görünüm ve meslek ediniyordum. Seth'in bahsettiği her bir kimliğim için bir düzine daha yaşamıştım. Ama bahsettiği kimlikler... bildiğini iddia ettiği kimlikler, benim için en önemli olanlarıydı. Çünkü sayısız yerde, sayısız sevgilim olmasına rağmen, ruhumun bir parçasına çarpan bir avuç insan vardı, durumlarımızın imkansızlığına rağmen gerçekten sevdiğim bir avuç insan.

Ve Seth her birine değiniyor, onları bir alışveriş listesindeki maddeler gibi işaretliyordu. Sadece sevdiğim erkeklerden bahsetmiyordu. Onlar *olmaktan* bahsediyordu. Bu hayatları ben yaratmışken, o sanki onların içinde doğmuş gibi davranıyordu, sahip olduğum bu aşıklar olarak doğmuştu, sadece ölmek ve benimle başka bir yerde yeniden doğmak için. . .

Bu imkânsızdı.

Korkunçtu.

Ve sonunda, durdu.

"Bu kadar," dedi Seth sonunda. "Daha fazla geriye gidemem."

"Yapabileceğini biliyorsun," dedi Hugh. "Bunu daha önce de yaptın. Yine karanlığa mı düştün?"

"Evet... ama öncekinden farklı. Diğerleri gibi değil. Daha sağlam. Geçmesi daha zor. Geçmek imkansız."

"İmkânsız değil," dedi Hugh. "Bunu zaten kanıtladın. Bir sonraki hayata geri dön."

"Yapamam."

Aslında Seth'le aynı fikirde olmaya başlamıştım. Geri dönebileceği başka bir şey olduğunu sanmıyordum, hele de benim hayatlarımla paralellik kuruyorsa. Bir noktada onun önüne geçmiş ve ne söyleyeceği konusunda bazı tahminlerde bulunmuştum ve her seferinde haklı çıkmıştım. Bir succubus olarak kaç tane büyük aşk yaşadığımı biliyordum ve hiçbirisi kalmamıştı. Seth'ten önce sekiz tane vardı.

"İtin," diye ısrar etti Hugh.

"Yapamam," dedi Seth. "Bana izin vermezler. Hatırlamamam gerekiyor."

"Neyi hatırlamaman gerekiyor?"

"O hayat. İlk hayat."

"Neden olmasın?"

"Bu pazarlığın bir parçası. Benim pazarlığımın. Hayır, bekle. Benimki değil. Sanırım onunki. Onu hatırlamamam gerekiyor. Ama nasıl hatırlamayabilirim?"

Bu da o retorik sorulardan biriydi ve Hugh yardım için Roman'a ve bana baktı. Şeytan bir süredir kendinden emindi, hayatlar bu kadar kolay akmaya başladığında, ama bu farklı bir şeydi. Seth pek mantıklı konuşmuyordu, zaten şu ana kadar her şey çok net değildi. Roman, Hugh'nun doğaçlama yapması gerektiğine dair genel bir fikirle hem cesaretlendirici hem de sabırsız görünen hareketler yaptı.

"Bu pazarlık kiminle?" diye sordu Hugh.

"I . . . Bilmiyorum. Sadece oradalar, karanlığın içinde beni bekliyorlar. İlk yaşamdan sonra. Işığa doğru gitmem gerekiyor ama yapamıyorum. Eksik bir şeyler var. Ben yarım kaldım. Hayatım yarım kaldı . . . ama nedenini hatırlayamıyorum." Seth kaşlarını çatı, kendini zorlayarak hatırlayarak. "Sadece devam edemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden bir pazarlık yaptılar." "Pazarlık nedir?"

"Hatırlayamıyorum."

"Evet, yapabilirsin," dedi Hugh, şaşırtıcı derecede nazik bir sesle. "Sen de tam bundan bahsediyordun."

"Detayları hatırlamıyorum."

"Bunun tamamlanmamış olmanla ilgili olduğunu söylemiştin. Bir şeyler eksikti." "Hayır, biri. Ruh eşim." Seth'in nefes alış veriş o kadar

Tüm bunlar olurken kararlıydı, biraz titriyordu. "Onunla birlikte ışığa doğru gitmem gerekiyor. Bunu *hissedebiliyorum*. O hayatı tek başıma yaşamamam gerekiyordu. Sonrasında ışığa tek başıma gitmemem gerekiyordu. Ama o orada değil. Şu anda ulaşabileceğim bir yerde değil. Bana onu bulmam için bir şans vereceklerini söylüyorlar, onu bulup hatırlamam için bir şans. Onunla tekrar birlikte olmak için on hayatım olabileceğini söylüyorlar ama bu bir tanesi tükendi. O zaman sonsuza kadar onlarla gitmek zorundayım."

"Hatırlayamadığın bu hayat," diye sordu Hugh. "İlk hayatın olduğunu söylemiştin, değil mi? Bu ekstra kalın siyahlık duvarının diğer tarafında olan? Daha önce kullandığını söyledikleri hayat?"

"Evet," dedi Seth. "Bu ilk. Unutmam gereken."

"Hatırlayabilirsin," dedi Hugh. "Zaten bazı kısımlarını hatırlıyorsun, hatırlamaman gereken şeyleri. Karanlığın diğer tarafına git, pazarlıktan önce, ölümünden önce. Ne hatırlıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Bir kadın hatırlıyor musun? Pazarlığı düşün. Ruh eşini. Onu hatırlayabiliyor musun?"

Seth'in sessizliği sonsuzluğa uzanıyordu. "Ben ... evet. Sayılır. O anda anlamasam da onun yokluğunu hissediyorum."

"Geri dönebildin mi?" diye sordu Hugh. "İlk hayata mı?" "Evet."

"Adın ne senin?"

"Kyriakos."

"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz? Nerede yaşıadığını?" "Pafos'un güneyinde yaşıyorum."

Bu isim Hugh için hiçbir şey ifade etmiyordu ama benim için her şeyi ifade ediyordu. Başımı yavaşça sallamaya başladım ve Roman kolumu tekrar kavradı. Ne yapacağımdan korktuğundan emin değilim. Bu, önümde beliren kâbusu sözle ya da hareketle kesintiye uğratmamı engellemeye yönelik çok amaçlı bir girişim gibi görünüyordu. Endişelenmesine gerek yoktu. Geri kalan her şeyim donmuştu.

"Yılı biliyor musun?" diye sordu Hugh.

"Hayır," dedi Seth.

"Ne iş yapıyorsun?" Hugh sordu. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir müzisyenim. Gayri resmi olarak. Çoğunlukla babam için çalışıyorum. O bir tüccar."

"Hayatında bir kadın var mı?"

"Hayır."

"Az önce olduğunu söyledin. Ruh eşin."

Seth düşündü. "Evet... ama orada değil. Bir vardı, bir yoktu."

"Eğer öyleyse, onu hatırlıyor olmalısın. Adı neydi?" Başını iki yana salladı.

"Hatırlayamam. Onu hatırlamamam gerekiyor."

"Ama yapabilirsin. Zaten yapıyorsun. Bana ondan bahset."

"Hatırlamıyorum," dedi Seth, sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı.

"Hatırlamıyorum."

Hugh yeni bir taktik denedi. "Nasıl hissediyorsun? Onu düşündüğünde ne hissediyorsun?"

"Kendimi harika hissediyorum. Tamamlanmış. Mümkün olduğuna inandığımdan daha mutluyum.

Ama aynı zamanda çaresizlik hissediyorum. Korkunç hissediyorum. Ölmek istiyorum." "Neden? Neden hem mutluluk hem de umutsuzluk hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Seth. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlıyorsun. Hatırlayabilirsin."

"Roman," diye nefes aldım, sonunda sesimi bulmuştum. "Durdur şunu."

Sadece başını salladı, gözleri Seth'e perçinlenmişti. Roman'ın tüm vücudu gerginlik ve hevesle doluydu, bir araya getirdiği teoriyi tamamlayacak son bilgi parçalarını bulmak için endişeyle ilerliyordu.

"O . . . Onu seviyordum. O benim dünyamdı. Ama o bana ihanet etti. Bana ihanet etti ve kalbimi parçaladı."

"Adı," dedi Hugh, Roman'ın heyecanının bir kısmını yakalayarak. "Neydi adı?"

Adı ne?"

"Hatırlayamıyorum," dedi Seth, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Çok korkunç.

Bana unutturdular. Unutmak *istiyorum*."

"Ama unutmadın," dedi Roman aniden ayağa kalkarak. "Bunu unutmadın.

Ne oldu? *Kadının adı ne?*"

Seth'in gözleri ya kendi iç kargaşasından ya da Roman'ın transı bozmasından dolayı açıldı. Her iki durumda da, sakın rahatlama hali gitmişti. Seth'in yüz hatlarında ham duygular oynayıyordu: şok, keder, nefret. Etrafına bakınıp kendini çevresine yeniden yönlendirirken gözleri -ve tüm o karanlık, korkunç duygular- bana odaklandı.

"Letha," diye nefes nefese kaldı. "Onun adı Letha."

Bölüm 14

Seth sandalyeden fırladı, yüzü acı ve öfkeyle doluydu. Gerçeküstüydü. Bir an için bir yabancı gibi göründü ... ama aynı zamanda tanıdığım herkese benziyordu. Sevdığım herkese. İncittiğim herkese.

"Sen," diye haykırdı, bana doğru adım atarak. "Bunu bana nasıl yaparsın?
Bunu bana nasıl yaparsın?"

Seth'in böyle bağırdığını hiç duymamıştım. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiş bir halde sandalyeme yaslandım. Bu arada Hugh canlanmış gibiydi. Seth'in ilk tepkisi onu da benim kadar şaşırtmıştı, özellikle de Hugh neler olup bittiğini benden daha az anladığı için. Hâlâ kafası karışıkta kuşkusuz, ama Seth'in ilerlediğini görünce bir içgüdü onu harekete geçirdi. Seth'in bana zarar vereceğini sanmıyordum ama o anda biraz korkutucuydu. Hugh Seth'in kolunu tuttu.

"Dur, dur," dedi Hugh. "Sakin olun. Herkes sakın olsun."

Roman da aynı şekilde aniden bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmiş gibiydi. Gelişmeler onu çok heyecanlandırmış, tüm teorileri yerli yerine oturdukça yüzü ışıldamıştı. Şimdi olaylar onun öngörmediği bir yönde ilerliyordu. Hugh'un dövüşçü duruşunu taklit ederek ayağa kalktı. Ama Roman bunu savunma amaçlı yapıyordu, Seth'in Hugh'nun tutuşunu kırması ihtimaline karşı önümde duruyordu. Bu pek olası görünmüyordu. Şeytan güçlüydü.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye tekrarladı Seth, sesi hâlâ öfkeyle kükrüyordu. "Sana güvenmişim! Sana güvendim ve seni sevdim!"

Tüm bunların yaşandığına tanık olmuşum ama bunu gerçekten ve içtenlikle kabul etmeye cesaret edememişim. İmkansız görmüştüm. Seth'in tanımadığı - tanınması *mümkün* olmayan- insanların hayatlarını yeniden yaşadığını, uzun varoluşunun yüzyılları boyunca geriye doğru yürüdüğünü görmüştüm. İçimden bir ses sürekli, "*Hayır, hayır, bu gerçek olamaz.*" diyordu. *Bu Cehennem'in bir oyunu.* Duyduklarımı işlememek için çok çabalıyordum çünkü işlemek onu kabul etmek anlamına geliyordu. Ama Seth son sözleriyle uyuşmuş benliğimin içindeki bir şeye nüfuz etti. Kırıp geçti ve ben de koptum.

"Ben yapmadım! Ben sana hiçbir şey yapmadım!" Ağladım. Seth'in gözleriyle karşılaşmak için Roman'ın etrafına bakmam gerekti ve neredeyse bakmamış olmayı dileyecektim. Soğuktular. Çok soğuk ve incinmişlerdi.

"Beni aldattın," dedi Seth, Hugh'ya karşı zorlanarak. "Beni en iyi arkadaşım la aldattın. . ." Yine de, konuşurken bile bocaladığını görebiliyordum. Kyriakos olarak hissettiği duygular gerçektir ama şimdi bunu Seth Mortensen olarak irdeliyordu. Karışık gerçeklikler kafasını karıştırıyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi.

Kafamı karıştırdılar.

"Seth," dedim umutsuzca. "Bunu *sana* ben yapmadım. Bunu bir düşün. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Seth çırpınmayı bıraktı ama Hugh onu tutmaktan vazgeçmedi. Seth'in yüz hatları hâlâ acı ve kafa karışıklığıyla doluydu. "Benim için değil... onun için. Ama ben oyum. Ben hepsiyim." Seth gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Hipnoz altındayken makul ve açık olan şeyleri kavramak giderek zorlaşıyordu. "Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Geçmiş yaşamlar," dedi Roman. "Haklısın. Sen onların hepsiydin. Bu hayata doğmadan çok önce o hayatların hepsini yaşadın."

"Reenkarnasyon mu? Bu... bu imkansız," dedi Seth.

"Öyle mi?" diye sordu Roman, durum artık tırmanmadığı için kendine olan güvenini biraz olsun geri kazanmıştı. "Nereden biliyorsun? Evrenin işleyişine doğrudan bir bağlantın mı var?"

"Peki, bekleyin. Peki ya siz?" diye sordu Seth. "Cennet ve Cehennem gerçek değil mi?"

"Oh," dedi Hugh alaycı bir ifadeyle, "onlar gerçek."

"Bunların *hepsi* gerçek," dedi Roman. "Ve herhangi bir hatalı insan sisteminin anlayabileceğinden çok daha karmaşık." Bana döndü, yüz ifadesi yumuşadı. Dehşete düşmüş gibi görünüyor olmalıydım. "Seth'in gördükleri... yaşadıkları. Hepsini biliyordun, değil mi? Tüm bu kimlikleri?"

Seth'e tekrar bakarsam cesaretimi kaybedeceğimden korkarak Roman'a odaklandım. Başımı salladım. "Evet... hepsi hayatımda tanıdığım insanlardı... hepsi erkekti."

Hugh kaşlarını çattı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Reenkarnasyonu kabul edebilirim. Bunun olabileceğine inanmak için yeterince şey gördüm. Ama o sürekli senin etrafında yeniden doğuyor? Onunla on kere mi karşılaştın? Bu istatistiksel olarak imkansız."

Roman, "Uğraştığımız şeyler istatistikler ve olasılıklar tarafından yönetilmiyor," dedi. "Burada iş başında olan başka güçler var, onun yeniden doğuşunu yönlendiren güçler. Kyriakos olarak yaptığınız anlaşma onun kontratının bir parçasıydı. Bize bu konuda ne söyleyebilirsin?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. . . . Hatırlamıyorum. I . . ." Seth başını salladı, öfkesi geri dönmüştü. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bırakın gideyim. Buradan çıkmam gerek. *Ondan* uzaklaşmam gerek!"

"Seth . . ." Dedim ki.

"Ama anahtar sensin!" diye haykırdı Roman. "Georgina'nın sorunlarının kilidini açacak anahtar. *Sen* diğer kontratsın, Erik'in bahsettiği kontrat. Ona bağlısın, onunla ilgili olup biten her şeye bağlısın."

"Umurumda değil," dedi Seth. Duygularını zar zor kontrol altında tutabiliyor gibiydi. "Senin çeşitli entrikaların umurumda değil! Az önce ne gördüğüm hakkında bir fikriniz var mı? Neler yaşadığım hakkında? Hala hiçbirini anladığımdan bile emin değilim! Kim olduğumu anlamıyorum! Tek bildiğim o-

ve bana yaptıklarını."

"Seth," diye tekrar denedim. Yoksa ona Kyriakos diye mi hitap etmeliydim? Bilmiyordum. "Lütfen. Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Olanlar bir kazaydı."

Seth'in bana bakışı karanlık ve ihtiyatlıydı. "Seni içeri aldığımda kesinlikle bir kaza gibi görünmüyordu."

"Asla istemedim"

"Kalbimi sökmek için mi?" diye bağırdı. "Dünyamı yok etmek için mi? Hayatımı mı?" "Roman," dedi Hugh dikkatle. "Belki de ona biraz zaman vermeliyiz."

bunu işleyin."

"Zamanımız yok," dedi Roman. "Cehennem çok hızlı hareket edebilir, özellikle de bizim bildiklerimizi öğrenirlerse. Eğer Georgina'yı kurtaracaksak-"

"Umurumda değil!" dedi Seth tekrar, bu kez daha sert bir sesle. "Hiçbirinize ne olacağı umurumda değil ve *ona* ne olacağı da kesinlikle umurumda değil. Muhtemelen hak ettiğinden daha azı olacak."

"Sana hiçbir şey yapmadı," dedi Roman. "Gördüğüm kadarıyla oldukça sağlam bir kız arkadaş."

"Seth," diye yalvardım, Roman'ın henüz tam olarak anlamadığını biliyordum.

"B e n

Özür dilerim. Uzun zaman önceydi." Sözlerim son derece, son derece yetersizdi ama Seth kendimi engellemeye zorladığım şeylere dokunuyordu - çünkü bunlar çok acı vericiydi.

"Senin için belki," dedi Seth. "Bu yüzyıllar boyunca oldu. Senin için bir hayat. Ama benim için hipnozla her ne yaptysanız

Hepsi şimdi burada. Tüm o hayatlar, o anılar. Aynı anda kafamın içinde. Benim için 'uzun zaman önce' olmadı. Sanki daha dün olmuş gibi! Tüm o duygular, tüm o acılar."

"Geçecek," dedi Hugh, ses tonu eminmiş gibi değildi. "Gerileme yaşadığın şey hâlâ taze ve trans halinden düzgün bir şekilde çıkarılmadın. Biraz zaman ver. Ya da istersen seni tekrar transa sokabilirim ve bunu unut."

"Ve *onu* unutayım mı?" diye sordu Seth. "Bana karşı ne kadar vefasız, işbirlikçi bir kaltak olduğunu unutayım diye mi?"

"Seth" Gözlerimde yaşlar biriktiğini hissedebiliyordum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Eğer

Geri alabilirdim, alırdım."

"Hangi bölüm?" diye sordu. "Evliliğimizin senin için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtladığın kısım mı? Yoksa bana sayısız kez yalan söyleyip kalbimi kırdığın kısım mı? Nasıl hissettiğim hakkında bir fikrin var mı? *Tüm* bunları aynı anda yaşamamanın nasıl bir his olduğunu? Belki sen tüm bunları geride bıraktın ve artık umursamıyorsun ama benim için gerçek!"

"Benim için de öyle. Seni seviyorum." Söyleyebildiğim tek kelimeler bunlardı. ama yine de yeterli değildi. Her zamanki cazibem neredeydi? Her şeyden konuşarak kurtulma yeteneğim mi? Hâlâ çok tıkanmış durumdaydım.

Seth'in gözlerine bakmanın şimdiye kadar sevdiğim her erkeğin gözlerine bakmak anlamına geldiği gerçeğinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Onu ne kadar üzgün olduğuma ikna etmek ve uzun bir yaşamın içindeki duyguları köreltmediğini açıklamak istedim. Aksine, bu duyguların içime işlemesi ve beni cezalandırması için daha fazla zaman sağlamıştı. Ona ilk tecavüzüm sırasında neler hissettiğimi ve bunun korkmuş genç bir kadın olarak nasıl işleyeceğimi bilmediğim duygulara verdiğim kötü bir tepki olduğunu açıklamak istedim. O zamandan beri yaptıklarımın çoğunun, özellikle de diğer sevgililerimi uzaklaştırdığım zamanların, onları korumaya yönelik zayıf girişimler olduğunu açıklamak istedim.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama hiçbirini söyleyecek ne kelimelerim ne de cesaretim vardı. Bu yüzden sessiz kaldım ve gözlerimden yaşlar döküldü.

Seth zorlayarak derin bir nefes aldı. "Bırak gideyim, Hugh. Ona zarar vermeyeceğim. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Buradan gitmem gerek."

"Yapma," dedi Roman. "Ona ihtiyacımız var. Sözleşmeleri anlayabilmemiz için daha fazla cevaba ihtiyacımız var."

"Hugh, bırak onu." Sesin bana ait olduğunu zar zor fark ettim. Roman bana kuşkuyla baktı.

"Ona ihtiyacımız var," diye tekrarladı.

"Yeterince şey yaptı," dedim açıkça. Kafamın içinde Seth'in sözleri yankılandı: *Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum*. "Biz ona yeterince yaptık." Kimse tepki vermeyince, Hugh'nun bakışlarıyla doğrudan karşılaştım. "Yap şunu. Bırak gitsin."

Hugh, Roman ve benim aramda bir bakış attı ve sonra bir karar verdi. Hugh hâlâ Seth'in kolunu tutarak onu bizden uzaklaştırdı ve kapıya doğru yürüttü. Roman daha fazla itiraz etti ve onlara doğru birkaç adım attı ama ben olduğum yerde donup kaldım. Kapının çarptığını duyduğumda bile arkama bakmadım. Hugh geri döndü ve Roman hayal kırıklığıyla iç çekerek sandalyesine yığıldı.

"Pekala," dedi. "Sakinleştğinde onu geri getireceğiz ve her şeyi konuşacağız."

"Sakinleşeceğini sanmıyorum," dedim boşluğa bakarak. *Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum*.

"Sadece şokta," dedi Roman.

Cevap vermedim. Roman bilmiyordu. Roman birlikte geçmişimizin tüm kapsamını anlamamıştı. İhanetimden sonra Kyriakos'un yüzünü, onu neredeyse intihara sürükleyecek kadar derin olan kederini görmemişti. Succubus olmamın bir nedeni de buydu, ruhumu kullanarak ona unutkanlık şeklinde huzur satın almak. Onu kurtarmanın tek yolu buydu. Ama eğer şimdi her şeyi hatırlıyorsa, eğer gerçekten Kyriakos'un yeniden doğmuş haliyse... o zaman hayır. "Sadece şokta" değildi. Ona korkunç, çok korkunç bir şey yapmıştım ve öfkesi yersiz değildi.

Seth'le aramızdaki o anlık bağı, onu hep tanıyormuşum gibi hissettiğimi düşündükçe içimi bir ürperti kapladı. Çünkü onu her zaman tanıyordum. Hayattan sonra hayat. Her zaman kendimizden daha büyük bir şeye bağlı olduğumuzu hissetmişim... ve öyleydik. Büyük ve korkunç bir şey.

Hugh bir sandalye çekip karşıma oturdu. Ellerimden birini tuttu. "Tatlım, sana yemin ederim, bunların olacağına dair hiçbir fikrim yoktu."

Ben de ona gönülsüzce sıkarak karşılık verdim. "Ne ... ne olacağını düşünüyordun?"

Hugh Roman'a baktı. "Bana Seth'i hipnotize edip geçmiş yaşam regresyonu deneyip deneyemeyeceğimi sordu. Ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin, duygusal olarak hasar görmüş *dokuz* hayat boyunca bize yol göstermesi bir yana, gerçekten işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. On, çünkü bu seferkini mahvetmiş gibi görünüyorduk."

İçimin boşaldığını hissettim, boş ve ağırlı. Roman'a döndüm, dünyam yerle bir olmuşken mantıklı bir tartışma yürütebildiğime şaşırmışım. "Bunun olacağını nereden biliyordun? Tüm bunları nasıl anladın?"

"Sadece bir kısmını anladım," dedi Roman. "Aslında beni uyaran senin aptal Noel Baba şeyindi. O adamın Noel Baba'nın aynı anda iki yerde olmasından nasıl endişelendiğini mi?" Alay etti ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Herkesin senin kontratının iyi olduğunu söylediğini ve Erik'in ikinci bir kontrattan bahsettiğini düşünmeye başladım. Cehennem'in seni ve Seth'i ayırmak istediğini zaten anlamıştık ama neden? Ve düşündüm ki, ya Noel Baba olayında olduğu gibiyse? Senin ya da Seth'in sözleşmelerinde kendi başlarına bir sorun yok ama birlikte bir şeyler ters gidiyor."

"Seth'in bir sözleşmesi olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu Hugh.

"Şey, mesele de bu. Ben bilmiyordum. Ve Seth bundan daha önce hiç bahsetmediğine göre, görünüşe göre o da kendisinde olduğunu bilmiyordu. Peki bu nasıl olabilirdi? Belki de bu hayatta sözleşme yapmadığı içindir diye düşünmeye başladım. Belki de Cehennem'in onunla yaşamlar arasında uzun bir oyun oynadığını düşündüm ve dolayısıyla ... hipnoz."

"Tanrım," dedi Hugh başını sallayarak. "Orada bir sürü çıkarım yapmışsın."

"Ve haklıydılar," dedi Roman. "Georgina ve Seth'in her ikisinin de Cehennem'le sözleşmeleri var. Ve bu sözleşmeler birlikte çalışmıyor."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

Roman'ın gözlerindeki o gayretli parıltı geri gelmişti. "Seth'in sözleşmesi hakkında ne çıkarabildik? Ne aldı?"

Anladığım tek şey Seth'in benimle bir daha asla konuşmayacağıydı. Cevap vermeyi reddettiğimde, Hugh mecburen Roman'ın öğretmenine karşı öğrenciyi oynadı. "Bir yerine on canı var. Reenkarnasyon yeteneği."

"Neden?" diye sordu Roman.

"Georgina'yı bulmak için," dedi Hugh. Durakladı ve ben de tekrar oynadığını tahmin ettim.

Seth'in tarif ettiği şey. "Görünüşe göre ilk yaşamında ölmüş ve ruhunun yola devam etme zamanı geldiğinde Georgina'yı özlediğinin farkına varmış. Sanırım Cehennem o zaman ruhunu alamazdı, bu yüzden Georgina'yı bulması ve onunla yeniden bir araya gelmesi için ona dokuz şans daha vermek üzere bir anlaşma yaptılar."

"Beni buldu," dedim açıkça. "Tekrar ve tekrar." *İhanet üstüne ihanet.* "Evet," dedi Roman. "Ve sen farkında bile olmadan ona çekildin.

Her seferinde senin hayalperest sanatçı tipine uyuyor gibi görünüyordu. Ama hiçbir zaman yürütemediniz."

"Cehennem de muhtemelen bunu umuyordu," dedi Hugh. İçindeki şeytan ortaya çıkıyor, böyle bir sözleşmenin nasıl tasarlanmış olabileceğine kafa yoruyordu. "Cehennem adil olmak zorundadır ama her zaman bir avantaj isterler. Yani muhtemelen ruh eşiyle arasını düzeltmeyi uman bir adamın, o bir succubus ise bunu asla yapamayacağını düşünerek anlaşmaya girdiler. Seth -ya da her kimse- bunu kesinlikle bilmiyordu. Tek bildiği onu unutmuş olması gerektiğiydi." Birkaç dakika daha düşündü. "Yine de bunda yanlış bir şey yok. Bu, bir sözleşmeyle ilgili bahislerinizi riske atmaktır. İhlal yok."

"Haklısın," dedi Roman. "Ve sorun bu değil." Tekrar bana odaklandı. "Senin anlaşman neydi? Succubus olmak için yaptığın sözleşme neydi?"

"Bunu zaten biliyorsun," dedim bıkkınlıkla. Entrikalardan ve serpintilerden bıkmıştım. Sürünerek gitmek, yatağıma kıvrılmak ve önümüzdeki beş yüzyıl boyunca uyumak istiyordum. Sözleşmemi yeniden müzakere etmek, hafızamı ve kalbimi tüm acılardan arındırmak istiyordum.

"Dalga geç benimle," dedi. "Bana temel bilgileri tekrar anlat. Nippon'un seninle yaptığı anlaşmayı."

"Roman, onu rahat bırak," dedi Hugh.

Ona el salladım. "Peki. Bir ölümlü olarak tanıdığım herkesin beni unutması karşılığında ruhumu sattım ve bir succubus oldum."

Roman o kadar memnun ve muzaffer görünüyordu ki o anda onu yumruklamak istedim. Hugh'ya başıyla işaret etti. "Ve bana yine Seth'in adını söyle, tahmin edebildiğin kadarıyla."

"Tahminen mi? On hayat yaşayacak ve bunların hepsi onu kızın yanına götürecektir, ona kızı bulma ve onunla arasını düzeltme şansı verecek. Onuncu hayatın sonunda cehennem ruhunu alır."

"Peki Seth bu anlaşmayı neden yaptı?" diye sordu Roman, heyecandan neredeyse titreyerek.

"Çünkü bunu hatırladı-" Hugh sözünü kesti, gözleri irileşmişti. "Aynen öyle," dedi Roman. Ben tepki vermeyince heyecanla beni sarstı.

hemen. "Anlamıyor musunuz? Sözleşmeleriniz birbiriyle çelişiyor! Aslında, Seth'inki hiç yazılmamalıydı bile! Seni *hatırlıyordu*. Senin onun hayatından çıktığını biliyordu."

"Ruh eşinin gittiğini biliyordu," dedim acı acı. "Sanmıyorum ki

ayrıntılarını hatırladım. Ne kadar sorun yaşadığını gördünüz."

Roman başını salladı. "Fark etmez. Sanırım sözleşmen seni tamamen unuttuğunu belirtiyor. O hatırladı. Bu gerçekleştiğinde, Cehennem senin sözleşmeni ihlal etmiş oldu. Sonra da onun için imkânsız bir sözleşme yazdılar ve seninle yeniden bir araya gelme şansına sahip olacağını iddia ettiler - ki bu da yine seni bir dereceye kadar hatırlamasını gerektiriyor."

"Bunu tam olarak bilmiyoruz," diye uyardı Hugh. "Sözleşmeyi görmedik ve ondan tüm detayları almadık. Onunla arasını düzeltmek için bir şey alıp almadığını takip edemedim."

"Yeterince biliyoruz," dedi Roman. "Seth onunla yeniden bir araya gelmek ve kendini affettirmek istiyordu. Bunun gerçekleşmesi için Georgina'nın onu unutmasını şart koşan sözleşmesiyle çelişmesi gerekirdi."

"İfadeleri görmek isterdim," dedi Hugh. "Umutlarını kırmaya çalışmıyorum. Sadece bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

"Yeterince adil," dedi Roman. "Ama Seth geçen ay ona 'Letha' dediğinde bunun kesinlikle sözleşmesini ihlal ettiğini inkâr edebilir misin? *Hatırlıyordu*. Bilinçli olarak değil. Ama bir parçası, derinlerde bir yerde, onu hatırladı."

Düşüncelerim hâlâ ağır ağır ilerliyordu ama bir şey yerine oturdu. "Transfer... transfer Jerome'a Seth'in bana Letha dediğini söylediğim günün ertesi sabahı gerçekleşti."

"Evet," dedi Roman. "İşte bu yüzden işler karıştı. Eminim sevgili babam sözleşmelerinizden her zaman haberdardı ve onları isteksizce kabul etti, özellikle de Seth'in sözleşmesi ikinizin sürekli karşılaşmasına izin veriyorsa. Ancak çeteye isimden bahsettiğinizde Jerome'un ciddi bir sorunu vardı. İhlali fark etti ve olabildiğince hızlı bir şekilde üstlerine ispiyonladı, onların paniklemesine ve hızlı hareket etmesine neden oldu - çok hızlı -Seni buradan çıkarmak için."

"Ama ... çoktan oldu. Seth hatırladı. İhlal gerçekleşti," dedim, buna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Ormandaki bir ağaç gibi," dedi Hugh. "Sadece çağrıldıklarında olur. Ne senin ne de Seth'in sözleşmelerden ya da herhangi bir ihlalden haberiniz olurdu. Siz habersizdiniz. Jerome'un bunu böyle tutması, sizi ayırması ve ne olduğunu anlamanız ihtimalini ortadan kaldırması gerekiyordu."

"Dolayısıyla Vegas'taki rüya iş," dedi Roman. "Daha önce konuştuğumuz gibi. Birlikte olmanızı yasaklamak çok fazla dikkat çekti. Ancak sıradan bir transfer, her zamanki gibi bir iş gibi görünebilirdi - eğer çuvallama olmasaydı. Cehennem bu işi başlatmak için o kadar hevesliydi ki Jerome seninle görüşmeye fırsat bulamadan sana notu gönderdiler. Vegas'ta gördüğünüz her şeyin bir gün içinde bir araya getirildiğini garanti ederim."

Elimi Hugh'dan geri çektim ve yüzümü avucumun içine gömdüm. "Oh Tanrım."

Roman muhtemelen rahatlatıcı olması gereken ama çoğunlukla dişlerimi gıcırdatmama neden olan bir şekilde omzumu okşadı. "Şu anda bakman gereken kişi Tanrı değil. Elinde ne olduğunun farkında mısın Georgina? Cehennemi engellemek için bin yılda bir gelen bir fırsat! Onlara meydan okuyabilir, sözleşmeni tartışmaya açabilirsin. *Ve* Seth'in. Tek yapman gereken onunla konuşmak ve tam detayları öğrenmek.

Sonunda tüm kederime ve öfkeme yenik düşerek sandalyemden fırladım. "Hayır! Yüzünü görmedin mi? Onu duymadın mı? Benimle konuşmayacak! Ne şimdi, ne de başka zaman. Ve sakın yine şokta olduğunu söyleme," diye uyardım, Roman'ın konuşmak üzere olduğunu görünce. "Ne yaptığımı, onun için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.

. O zamanlar. Ona unutturmamın bir sebebi var! Bunun için beni affetmeyecek. Asla affetmeyecek. O zaman da affetmedi, şimdi de affetmeyecek. Oh Tanrım. Neden bunu yapmak zorundaydık? Neden hatırlamasını sağlamak zorundaydık? Unutmasına izin vermeliydik. . . . Her şey yolundaydı. . ." Çılgınca adımlarım beni oturma odasının penceresine götürdü ve perdeleri geri çektim. Gün geç olmuş, gün batımı bulutları turuncuya çevirmişti.

"İyi misin?" diye sordu Roman, yanıma gelerek. "Cehennem sizi ayırmak ve kışkırtmak için ayrıntılı planlar yapıyordu! Ve bunu yapmak için baldızını öldürüyorlardı. Bu iyi *değil*. Sen ve Seth yüzyıllar boyunca Cehennem'in ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey yapmadınız. Tekrar tekrar birbirinizi bulup kaybettiniz, didişip kavga ettiniz, güvensizlik ve iletişimsizlik yüzünden her şeyi bir kenara attınız. Bunun devam etmesine izin mi vereceksiniz? Özellikle de size vaat edilenleri bile vermemişken?"

Roman'ın mantığını dinlemeyi reddederek yanağımı cama dayadım, serinliğin verdiği rahatlıkla. "Ama Seth *biz* onu zorlayana kadar hatırlamadı."

"Doğru değil. Ondan önce de hatırlıyordu," dedi Roman. "Kendi kendine, sana Letha dediğinde. Her şey böyle başladı. Burada yaptığımız hiçbir şey bunu değiştirmede."

"Benden nefret ediyor," dedim, sesimin ne kadar mızımız çıktığının tamamen farkındaydım. Roman bunu inkâr etmeye çalışmadı. "İnsanlar affeder."

Alay ettim. "Öyle mi?"

"Öyle," dedi Hugh, diğer yanımda durarak. "Seth'in -Ya da eskiden her kimse. Kocanız. Yoksa seni bulmak için neden en başta o pazarlığı yapsın ki?"

"Çünkü ne yaptığımı hatırlamıyordu," dedim. Hugh'nun gözleriyle karşılaştım. "Sadece hayatında olmadığını biliyordu."

"Kendi soruna kendin cevap verdin, tatlım. Sana olan sevgisi nefretinden daha güçlüydü, eğer birini değil de diğerini hatırlayabiliyorsa."

Bununla tartışmak istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim. "Yapamam. Onunla yüzleşmem. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bu ..." Ömür boyu süren korkum mu? En büyük günahım mı? "Yapamam."

Roman, "Sözleşmesinin geri kalanı hakkında bilgi sahibi olmamız gerekiyor," dedi. "Her şeye ihtiyacımız var

Eğer bunu başaracaksak detayları öğrenmeliyiz."

Hugh burnunu çekti. "'Biz' deyip duruyorsun ama nedense sözleşmesine itiraz etmek için Cehennem'e evrak dosyalayanın sen olduğunu sanmıyorum." Roman cevap vermeyince Hugh ekledi: "Tahminime göre Seth'in daha fazla bilgisine ihtiyacımız yok. Sözleşmesinin doğruluğunu sorgulamak için elimizde zaten yeterince bilgi var."

"Dürüstlüğünü sorgulamak mı?" diye haykırdı Roman. "Her şeyi açığa çıkarmak için elimizde yeterince kanıt var." İşte yine o metafor. Roman dramatik olanı severdi. "Cehennem pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getiremedi. Size herkesi unutturacaklarını söylediler. Belli ki unutmamışlar."

"O kadar basit olmayabilir. Cehennem sizin kanıt dediğiniz şeyi sorgulayacaktır," dedi Hugh.

"Ama yapılabilir, değil mi?" diye sordu Roman. "Nasıl yapılacağını biliyorsun - gerekli evrakları doldurmak için?"

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi Hugh. "Tanrım. Bunu yapan kimseyi tanımıyorum."

Bakışlarımı pencereden çektim. "Yapma," dedim Hugh'ya. "Buna değmez. Bunu yapan birini tanımıyorsun çünkü işine ya da hayatına değer veren hiçbir imp bir sözleşmeyi iptal ettirmeye çalışmaz. Bunu benim için yapmanı istemiyorum."

"Hugh," dedi Roman, sanki orada değilmişim gibi bana bakarak. "Onu özgür bırakabilirsin. Onun için ruhunu geri alabilirsin. Sahip olduğu bu hayatı sona erdirebilirsin - sonsuza dek yabancılarla yatmak."

"Kes şunu," diye tersledim. "Onu suçlamaya çalışmayı bırak. Bu seçimi *ben* yaptım. Kimse beni succubus olmam için kandırmadı. Bana ne gerektirdiğini ve ne elde edeceğimi söylediler."

"Ve sen bunu anlamadın," dedi Hugh sessizce.

"Fark etmez," dedim. Eğer Seth'e sahip değilsem, Cehennem'in bir türü de diğeri kadar kötüydü.

"Bunu senin için yaparım," dedi Hugh. "Evrakları dosyalayacağım. Belki neye bulaştığını biliyordun, ama bu fikrini değiştirme hakkına sahip olmadığın anlamına gelmez -özellikle de oyuna geldiysen. Eğer istiyorsan, bunu yapmana yardım edeceğim."

"Neden?" diye sordum. Statükoya meydan okumaktan bahsettiğimizde Hugh'nun tedirgin olduğu zamanları hatırlayarak sordum. "Neden riske giresin ki?"

"Çünkü sen benim arkadaşısın," dedi Hugh, dudakları acı bir yarım gülümsemeye dönüşerek. "Ve bu benim için hâlâ bir şey ifade ediyor. Ayrıca, dostun Hugh'ya biraz kredi ver. Bunu kendim için en az cezayla atlatabilirim."

Göğsümde garip bir his kabardı, önce sıkıştı sonra gevşedi. Bu gün birbiri ardına imkânsız şeylere dönüşmüştü. Her nasılsa, Hugh'un söylediğini duymak bunu daha gerçekçi kılıyordu. Roman'ın fikirlerine ve hayallerine o kadar alışmışım ki

Cehennem'in altını oyuyordu, öyle ki bazen onları görmezden gelmek kolaydı. Ama Hugh'nun bunun gerçekten işe yarayabileceğini söylediğini duymak ...

Yutkundum, daha fazla gözyaşının yolda olduğunu hissediyordum. "Bunu hayal bile edemiyorum. Cehenneme ait olmadığım bir dünya. Hayatımın neye benzeyeceğini bilmiyorum."

"Nasıl istersen öyle olsun," dedi Hugh, beni sarıp sarmalayarak. Arkamda Roman'ın iç çektiğini duydum.

"Pekala. Cehennem'in suratında patlayacak bir kontrata razıyım. Yani, Seth zaten Cehennem'e bağlıydı, değil mi? Bunların hiçbirisi olsun ya da olmasın?"

Yüzüm buruştu. Bu doğrudu. Seth'in ruhu -bir zamanlar çok parlak ve ışıltılıydı- Maddie'yi benimle aldattığında kararmıştı. Yatağıma aşkından gelmişti ama yine de yaptıklarından dolayı kendini suçlu hissediyordu. Günahın izi ruhunu o kadar kirletmişti ki, şu anda ölse Seth cehenneme giderdi.

Hugh boğazını temizledi ve beni bıraktı, aniden rahatsız görünüyordu. "Bundan bahsetmen çok komik"

"Neden?" Ben sordum.

"Onu bir süredir görmüyordum ve neredeyse fark etmemiştim ... ama bugün buradayken ruhu ..." Hugh başını salladı. "Ne yaptı bilmiyorum ama ruhu hafifledi. Eskiden olduğu gibi spot ışığı değil ama bir şeyler değişti. Artık cehennem için işaretlendiğini sanmıyorum."

"Ama sözleşmesi yüzünden öyle," diye fark ettim. "Tüm o hayatların bedeli buydu. Ne kadar iyi olduğu önemli değil." Bacaklarımın tekrar güçsüzleştiğini hissettim ve ayakta kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Seth günahının bedelini ödemişti. Nasıl kurtarmıştı? Muhtemelen ailesi için yaptığı fedakârlıklarla. Onlar için en sevdiği şeylerden vazgeçmişti -yazmaktan, hatta benden bile. Bu olağanüstü bir başarıydı, çok az insanın toparlanabildiği bir şeydi. Genellikle, lanetlenenler lanetlenmiş olarak kalırdı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Seth'in ruhu bir süpernova gibi parlayabilirdi ve yine de cehenneme gidecekti, çünkü Kyriakos olarak sahip olduğu ruhla aynıydı, gelip beni bulmak için pazarlık yapan ruhla aynıydı.

"Kesin olarak bilmiyoruz," dedim. "Ruhunu kesinlikle teslim edip etmediğini ya da benimle arasını düzeltirse ruhunun kendisinde kalacağı gibi bir bahse girip girmedikçe açıkça belirtmedi."

"Ki bu da şu anda gerçekleşecek gibi görünmüyor," dedi Roman. "Yani her iki durumda da lanetlendi."

"Tabii onun da sözleşmesini bozamazsak," dedim. "Ve bunun için onun yardımına ihtiyacımız var."

Hugh bana sempatik bir bakış attı. "Onunla konuşmaya çalışmamı ister misin?" Yıllar önce Kyriakos'a yaptıklarından dolayı kendimden nefret etmişim, o kadar nefret etmişim ki hafızasından silinmek için en büyük bedeli ödemişim. Ve daha önce Seth'in gözlerindeki bakışı gördükten sonra, dürüst olmak gerekirse, eğer

tekrar silinmeyi isteyebilirdim. Sevdığım birinin gözlerinde o nefreti, o hayal kırıklığını görmeye dayanamazdım. Onu incitmişim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Saklanmak ve onu bir daha asla görmemek istedim çünkü onunla yüzleşirsem, kendi içimdeki başarısızlıklarla da yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Bunun benim için her zaman bir sorun olduğunu fark ettim. Yüzleşmekten nefret ederdim - özellikle de hatalı olan ben olduğumda. Hayatım boyunca bundan sürekli kaçmışım.

Orada durup bana korkakça bir çıkış yolu öneren Hugh'ya zayıf bir gülümseme zorladım. Hayır, diye karar verdim. Eğer Seth'ten yardım alacaksak, bunu benden duyması daha iyi olacaktı. Benimle konuşur muydu? Bilmiyordum ama denemek zorundaydım. Başka hiçbir şey için o nefret ve acıyla tekrar yüzleşmeyi göze alamazdım ... ama Seth'in ruhu için yapardım.

"Ben ona giderim," dedim.

Bölüm 15

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ve Hugh ve Roman bana biraz zaman tanıdığında, yaşananların tüm etkisi beni gerçekten ve gerçekten etkiledi.

Seth, Kyriakos'tu.

Kyriakos Seth'ti.

Yaşadıklarım kendi gözlerimle tanık olduktan sonra bile, içimden bir ses ... bir içgüdü ... bana tüm bunların doğru olduğunu söylemeseydi, buna inanacağımı sanmıyorum. .. bana tüm bunların doğru olduğunu söylemeseydi. Şüphelendiğimden değil. Hiç hayal etmemiştim. Seth'e karşı hissettiğim çekim güçlüydü, buna şüphe yoktu, tıpkı onun diğer vücut bulmuş hallerine duyduğum çekim gibi. Yine de her zaman Seth'te özel bir şeyler olduğunu hissetmişim ve şimdi bu hayatı diğerlerinden ayıran şeyin ne olabileceğini merak ediyordum. Benim bir parçam -ya da onun bir parçası- bunun birlikte olmamız için son şans olduğunu mu fark etmişti? Aciliyet buradan mı kaynaklanıyordu? Yoksa daha çok zamanın geçmesi ve benim kim olduğumla mı ilgiliydi? Son yıllar beni bir succubus olarak yaşama karşı daha bıkkın hale getirmişti ve belki de onu ve aşkımızı bu noktada benim için bu kadar değerli kılan şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Gözlerimin önünde patlayan aşkımız.

Ertesi gün işe hasta olduğumu bildirdim, ki bu pek de hoşuma gitmedi. Noel arifesiydi, Noel Baba ve alışveriş merkezi ekibi için en yoğun günlerden biriydi ama umurumda değildi. Seth'le olanlardan sonra o kaosla yüzleşebilmemin imkânı yoktu. İşe gelmediğim takdirde gelecek yıl yeniden işe alınmayı beklememem gerektiği söylendi. Neredeyse gülecektim ve müdürüme bu riski alacağımı ciddi bir şekilde bildirirken profesyonelliğin bir parçasına zar zor tutunabildim. Gelecek Noel, büyük ihtimalle Las Vegas'ta olacaktım. Olmasam bile, asgari ücret ve folyo elbisem olmadan idare edebileceğimden oldukça emindim.

Seth'i bulmak daha zor oldu. Telefonlarıma cevap vermedi ve dairesine gittiğimde kimse cevap vermedi. Ne onun ne de Margaret'in arabası dışarıda park halindeydi, bu da onların ya son dakika Noel alışverişini yaptıklarını ya da Terry ve Andrea'yı ziyaret ettiklerini düşünmeme neden oldu. Eğer ilkiyse, Seth'in yerini kolayca bulmamın bir yolu yoktu. Eğer ikincisiyse, Terry'nin evine dalıp Seth'in benimle konuşmasını kesinlikle talep etmeyecektim. Durum vahim olabilirdi ama yine de sınırlarım vardı.

Bu engelleri Seth'le konuşmaktan tamamen kaçmak için kullanmak çok kolay olurdu. Hugh ve Roman'a verdiğim teminatlara rağmen, Seth'i gerçekten görmek istemiyordum. Ona aşık olan yanım istiyordu.

O yanım birlikte olmadığımız her an acı çekiyordu. Ama geri kalan yanım yüzündeki o ifadeyle, o korkunç acıyla tekrar yüzleşmek istemiyordu. Ne olduğum gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum.

Seth'i görmeyi kabul etmeme rağmen, günahlarımınla yüzleşme düşüncesinin ne kadar acı verici olduğunu Roman ve Hugh'a gerçekten anlatamamıştım. O zaman yaptığım şeyin yanlışlığıyla baş edememiştim; şimdi de zar zor baş edebiliyorum. Ruhumu satmıştım, sevdiklerimin anılarını yok etmiştim... çünkü yaptığım korkunç şeyin sorumluluğunu kabul etmek istememiştim. Neredeyse bir buçuk bin yıl sonra, bu korkunun ve kendini korumanın değişeceğini düşünürdünüz. Sanırım değişmemiş.

Ya da belki de değişmişti. Şu anda Seth'i bulmaya çalışıyor olmam, onun beni kesin bir şekilde reddetmesinden sonra yeniden konuşmayı deneyecek kadar değiştiğimin kanıtıydı.

"Kincaid?"

Arkama baktım. Seth'in ara sıra oturup yazmak için gittiği bir kafede sırada bekliyordum. Buraya gelmem uzun zaman almıştı ve onun ortalıkta olmadığını görünce pek de şaşırmamıştım. Bildiğim kadarıyla uzun zamandır buraya gelmemişti, özellikle de ailesinde olup bitenlerden sonra. Anlaşılan buranın bilmediğim başka müşterileri de varmış.

"Doug," dedim şaşkınlıkla. Hemen beyaz çikolatalı mocha siparişimi verdim ve sonra Doug bana doğru yürürken el salladım. İçeri yeni girmişti ve siyah saçlarını ince su damlaları kaplamıştı. "Ne alırdınız?" Baristaya elimle işaret ettim. Doug biraz şaşırmış görünüyordu ama sadece bir an tereddüt ettikten sonra insanlık dışı büyüklükte bir fincan damla kahve sipariş etti.

Ona verdiğimde "Teşekkürler," dedi.

"Bir dakika oturmak ister misin?" diye sordum. Asıl niyetim mocha'yı alıp gitmekti. Doug'un planının ne olduğunu bilmiyordum ama içimdeki sapkın bir dürtü onunla biraz vakit geçirmeye çalışmama neden oldu.

"Elbette," dedi, biraz kararsız görünüyordu. "Ama sadece bir dakikalığına. Bir saat içinde işte olmam gerekiyor."

"Bunun için geç kalmanı istemeyiz," diye kabul ettim ve bize dışarıdaki sulu kar manzarasını güzel bir şekilde sunan küçük bir masaya yerleştim. Seattle beyaz Noel'leriyle pek bilinmezdi. "Tüm o son dakika alışverişçileri kutulu setlerini almaya çalışıyor."

Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bunu biliyorsun. İşte olmamana şaşırdım. Doğru mu bu? Doğu yakasındaki bir alışveriş merkezinde elf görevi yaptığını duydum."

Yüzümü buruşturdum. "Acı verici bir şekilde doğru. Ama bugün bıraktım."

Kaşları kalktı. "Noel arifesinde mi? Bu çok soğuk Kincaid. Çocukları düşün."

"Biliyorum. Ama bir şey çıktı. . ." Gözlerimi kaçırdım, tüm sıkıntılı duygularım su yüzüne çıkma tehdidi altındayken gözleriyle buluşamadım.

"Evet, anlayabiliyorum," dedi.

Arkama bakmaya cesaret ettim. "Ne demek istiyorsun?"

Doug omuz silkti. "Bilmiyorum. Kendini kötü hissettiğinde senden hep böyle bir elektrik alırdım. Dünyanın çoğu yerinde iyi bir yüz ifadesi takınıyorsun, ama bir şey seni incittiğinde enerjin değişiyor. Tanrım." Kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Şimdi de New Agey gibi konuşmaya başladım."

"Her ne ise, içgüdülerin doğru." Tekrar düşündüm. "Gerçi 'mavi' biraz hafif kalır. Daha çok lacivert gibi. Hatta siyah."

"Mortensen?" diye tahmin etti.

Başımı salladım ve tekrar başka tarafa baktım. "Bunu duymak istemezsin." Yine de belki de bir parçası Seth'le ilişkimizin bittiğini bilmekten memnun olurdu. Maddie'ye yaptıklarımızdan sonra bu onu haklı çıkarırdı.

"Dene beni," dedi Doug. Cevap vermeyince iç çekti. "Kincaid, senden nefret etmiyorum. Olanlardan memnun değilim ama garip ve çarpık bir şekilde seni hâlâ önemsiyorum. Bir sorun varsa bana söyleyebilirsin. Mortensen seni incitti mi?"

"Hayır," dedim. Sonra da: "Evet, ama sebepsiz değil. Önce ben onu incittim." "Ah."

Bakışlarımı tekrar Doug'a çevirdim. Gözleri karanlık ve ciddiye, çektiğim acıdan zevk aldığına dair hiçbir iz yoktu. "Bugün onu bulmaya çalıştım... ona ulaşmaya çalıştım. Ama sanırım benden kaçıyor. Hayır, benden kaçtığını biliyorum."

"Bunu düzelteceksin," dedi Doug.

"Bilmiyorum. Bu sefer yapabileceğimizi sanmıyorum."

"'Bu sefer,' " diye alay etti. "Kincaid, seni ve Mortensen'i birlikte gördüğüm ilk anda, orada bir şey vardı. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Hiç çıkmamanıza hep şaşırmıştım. Maddie'yle çıkmaya başladığında da şaşırmıştım, her ne kadar yeterince mutlu görünseler de... şey, bilirsin işte. Ta ki seninle çıkması gerektiğini anlayana kadar." Durdu, düşünüyordu. "Her neyse, şarkılarımda aşk hakkında iyi konuşurum ama gerçek hayatta bu konuda hiçbir şey bilmem. Yine de bildiğim kadarıyla, sizi ayırmak için bu tartışmadan daha fazlası gerekecek gibi hissediyorum."

"Teşekkürler," dedim. "Çok nazıksınız. . . ama bilemezsiniz. Yaptığım şey oldukça korkunçtu."

"Maddie'ye yaptığınız şey çok korkunçtu," dedi Doug. "Ama ben sizi affettim."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet." Bu itiraf karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. "Yani, beyin cerrahının geçen hafta ona çıkma teklif etmesi yardımcı oldu. Doktor bir kayınbiraderim olacaksa pek çok şeyi affedebilirim. Ama ciddiym. Onu incitmek istemediğinizi biliyorum, tıpkı Mortensen'i incitmek istemediğiniz gibi. Ne yaptınız?"

...açık sözlülük konusunda büyük bir hata yaptı." "Açık sözlülük mü?" Tekrar ettim.

Bana el salladı. "Her neyse. Sadece bir kelime. Kendinize ve ona karşı dürüst olsaydınız, herkesi bir dünya acıdan kurtarabilirdiniz. Bunu aklınızda tutun."

"Sen sıradan bir ilişki gurususun," dedim ve bir alay daha kazandım. Yine de, sözleri ne kadar bilgece olsa da, bu bin yıllık acıyı düzeltmenin bir yolu olduğunu düşünmüyordum. Başka bir yorum yapamadan telefonum çaldı. Şaşkınlıkla ekrana baktım. "Ben Seth."

"O zaman cevap versen iyi olur," dedi

Doug. Yutkunarak cevap verdim.

"Alo? Evet. Tabii. Tamam. Anladım. Tamam. Hoşça kal."

Bağlantıyı kestim ve Doug bana sorgulayan bir bakış attı. "Kulağa o kadar da sıcak ve bulanık gelmedi."

"Seth yarınki Noel yemeğine gelmemi istiyor," dedim inanmayarak.

"Bu iyiye işaret," dedi Doug.

Başımı salladım. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Kızların hayatında daha fazla üzüntü yaratmak istemediğini ve sadece görünüşte onları mutlu etmek için orada olmamı istediğini söyledi. Hiçbir şeyin değişmediğini ve değişmesini de beklemediğini açıkça belirtti."

"Sanırım bu daha çok ılık bir işaret," dedi Doug. İçimi çektim ve Doug nazikçe çeneme vurdu.

"Neşelen, Kincaid. Onunla konuşmak istiyordun. İşte sana bir şans, ne derse desin. Boşa harcama."

Gülümsedim. "Nasıl bu kadar bilge oldun Doug?"

Kahvesini bir yudumda bitirdi. "Biliyorsam ne olayım."

Doug'ın sözleri filmlerde ve kitaplarda duyduğunuz türdendi, görmeyi sevdiğimiz her şeye rağmen geri dönüşü güçlendiren türdendi. Bu benim tek şansımdı, Seth'in duvarlarını aşma ve aramızdaki aşılmaz sorunları aşma şansım.

Ama Seth hiç şansım olmadığından emin oldu.

Hediyelerle yüklü olarak tek başıma geldim ve hemen kızları eğlendirmeye yönlendirildim. Bu isteği Seth yapmıştı, çünkü o ve diğer yetişkinlerin çoğu (Ian hariç, o da zaten yetişkin sayılmazdı) mutfağın içindeydi ve bu çok makul görünüyordu. Normalde benim de umurumda olmazdı ama içimden bir ses Seth'in bizi bilerek birbirimizden uzak tuttuğunu ve etrafımızın sürekli insanlarla çevrili olduğunu söylüyordu.

Ben de kızlarla oynadım, onlar bana Noel'de ne aldıklarını heyecanla anlatırken onları sadece yarım yamalak dinledim. Düşüncelerimin Seth'ten uzaklaştığı tek an Brandy'nin bu sabah ağaçlarının altında sayılamayacak kadar çok hediye olduğunu söylediği andı.

"Kimse hediyelerin bir kısmını aldığını kabul etmeyecek. Annem ve babam Seth Amca'nın yaptığını düşünüyor. O da büyükannemin yaptığını düşünüyor," dedi Brandy, küçüklerin duymaması için yumuşak bir sesle.

"Ne tür hediyeler?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Sadece oyuncaklar... ama bir sürü var. Mesela annemle babam Morgan'a Prenses Midilli aldılar. Ama bu sabah? Orada Güç Prizması Midillileri de vardı."

Carter ve Morgan'ın tam da bu midilliler hakkında konuştuklarını hayal meyal hatırlıyordum. "Belki Noel Baba uğramıştır," dedim.

Brandy gözlerini devirdi, şüpheci görünüyordu. "Belki."

Akşam yemeği geldiğinde, Seth'in yanında olmaktan kaçış yoktu. Herkes birlikte oturmamızı bekliyordu ve o da başka bir yere geçmeyi pek isteyemiyordu. Ama yine de etrafta bu kadar çok insan varken bunun bir önemi yoktu. Noel yemeğinin ortasında tehlikeli konular açmayacaktım ve Seth de bunu biliyordu. Gkimiz de sessizdik, diğerleri heyecanla gün hakkında konuŖurken ve Andrea'nın kendini daha iyi hissetmesinden ne kadar mutlu olduklarını anlatırken sadece dinliyorduk.

Yemek bittiğinde ilk kalkan Seth oldu ve evdeki hanımlar oturma odasına çekilirken tüm erkeklerin bu gece bulaşık yıkaması gerektiğı konusunda büyük bir anlaşma yaptı. Ian ve ben hariç herkes bu fikirden memnundu.

Andrea komplocu bir tavırla, "Sizin Noel'le ne alıp veremediğiniz var?" diye sordu.

Onunla birlikte koltukta oturmuş, Kendall'ın Morgan'ın midillilerini ölümüne destansı bir savaşa yönlendirmesini izliyordum. "Ha?" Gözlerimi savaş alanından ayırarak sordum.

"Sen ve Seth," dedi Andrea. "Geçen Noel'i hatırlıyorum, siz de aynıydınız. Bugünün yılın en mutlu günü olması gerekmiyor mu?"

Yüzümü buruşturdum. Geçen Noel'de Seth'in beni onunla bir ilişki yaşamaktan "korumak" için Maddie'yle yattığını öğrenmişim. Evet. O da harika bir tatil olmamıştı.

"Noel'e karşı değiliz," dedim kasvetli bir şekilde. "Sadece çözmemiz gereken bazı sorunlar var."

Kaşlarını çatı. "Turne hakkında mı? Bunun için geleceğini düşünmüştüm." "Ne turu?"

"Yayıncısı yılbaşıdan hemen sonra seyahate çıkmasını istiyor. Seth aslında benim yüzümden reddetmişti. Ama son zamanlarda kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, ona bu şansı boşa harcamaması gerektiğini söyledim."

Bundan haberim yoktu. Bunun son gün ortaya çıkan bir şey mi olduğunu yoksa Seth'in bana önceden söylemediğini mi merak ettim. Tur benim Las Vegas transferimden önceye denk geliyordu ve Seth'in benimle geçireceğı zamanı en üst düzeye çıkarmak için bunu reddettiğini düşünmezdim. En azından işler kötüye gitmeden önce.

Birkaç saniye sonra benden bir cevap beklediğini fark ettiğimde, "Öyle değil," dedim. "Bu ... karmaşık."

"Her zaman öyledir," dedi bilgece.

Onun yanından geçip mutfığa baktım; Mortensen'lerin bulaşıklarla uğraştığını zar zor görebiliyordum. "Şimdilik sadece birkaç dakika yalnız kalmakla yetineceğim."

Bu konuda hiçbir yorum yapmadı, ama daha sonra, çocuklar oturma odasına döndüklerinde, çok rahat bir şekilde, "Seth, yukarı çıkıp kırmızı hırkamı getirir misin? Yatağın ayak ucunda unutmuşum."

Seth oturmak üzereydi -tabii ki benden uzakta- ama ricam üzerine hemen ayağa fırladı. O merdivenlerde gözden kaybolur kaybolmaz Andrea dirseğiyle beni dürttü. Ben irkilerek ona döndüm, o da başını merdivenlere doğru salladı.

Git, diye bağırdı. Etrafıma bakındım, kimsenin bana pek dikkat etmediğini gördüm ve Seth'in peşinden koştum.

Onu yatak odasında buldum, büyük olasılıkla var olmayan kazağını bulmak için merakla etrafına bakınıyordu. Beni kapıda gördüğünde, kandırıldığını anlayarak derin bir iç çekti.

"Bunun için zamanım yok," diyerek yanımdan geçmeye çalıştı.

Kapıyı engellemek için kolumu uzattım. "Seth, lütfen. Sadece beni dinle. Sadece birkaç dakikalığına."

Orada, sadece birkaç santim ötemde durdu ve sonra geri çekildi. Görünüşe göre yanımdan geçip bana dokunma riskini almak istemediğine göre, odada kapana kısılma riski olsa bile mesafenin daha iyi olduğuna karar vermiş olmalı. "Georgina, söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Aramızda olanları değiştirebilecek hiçbir şey yok."

"Bunu biliyorum," dedim.

"Denemeyeceğim." Bana şüpheyle baktı.

"Denemeyecek misin?"

Yutkundum, gözlerinin içine bakarken tüm kelimeler ve düşünceler benden uzaklaştı. İşte oradaydı - o bakış. Kyriakos'un yüzyıllar önce takındığı o incinmiş ve tamamen yıkılmış bakış. Seth'in gözlerinden bana bakıyordu.

Başımı salladım. "Sözleşmeniz hakkında bilgi sahibi olmamız gerekiyor. Sadece bazı detayları bilmek istiyoruz."

"Sana yardım etmek için mi?" diye sordu.

"İkimize de yardım etmek için. Anladığımız kadarıyla, Cehennem seninkini yazarken benim sözleşmemi ihlal etmiş. Bu da sizinkinin koşullarını çelişkili hale getiriyor. İkisini de geçersiz kılmamız mümkün olabilir ama sizinkini daha iyi anlamamız gerekiyor."

Seth duvara yaslandı, düşünceleri içe dönerken gözleri boş boş ileriye bakıyordu. "Sözleşmemin ayrıntılarını bile anlamıyorum. Zar zor hatırlıyorum. . . Yani, hem var hem yok. Ne oldu?"

hipnoz ... hem gerçek hem değil."

İleri doğru bir adım atmaya başladım, ona dokunmayı ve perişan halde olduğu için onu rahatlatmayı çok istiyordum. İhtiyat beni geri çekti. "Denemek zorundasın. Şu anda bunu yapmazsan, öldüğünde cehenneme gideceksin. Ondan önce aziz olsan da fark etmez. O kontrat ruhunu damgalıyor... tabii, şey... eğer sen ve ben tekrar bir araya gelirse özgür olacağına dair bir koşul olup olmadığından emin değiliz. Bilmemiz gereken de bu."

"Fark eder mi?" diye sordu. "Bu gerçekleşecek gibi görünmüyor - eğer tüm bu hayatlar bir gösterge ise, hiç gerçekleşecek gibi görünmüyor."

"Yani, evet... ne kadar çok bilgiye sahip olursak devamımız o kadar iyi olur."

"Hugh'a baktıramaz mısın?"

Başımı salladım. "Dikkat çekmeden olmaz. Ayrıntıları sizden öğrenebilirsek daha iyi olur."

"Üzgünüm o zaman. Size söylediklerimden başka bir şey hatırlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse? Umurumda değil."

"Nasıl umursamazsın?" İnanamayarak sordum. "Söz konusu olan senin *ruhun*!"

"Şansımı deneyeceğim," dedi.

Son birkaç gündür üzerime yapışmış olan hüzne bir öfke kıvılcımı nüfuz etti. "Şans diye bir şey yok. Bu bitmiş bir anlaşma. Ruhun cehenneme ait. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı? Ruhunu cehenneme *verdin*."

"Senin için!" Ağladım. "Bunu senin için yaptım. Seni kurtarmak için. Gerekirse yüz kere daha yaparım."

Seth alay etti. "Neden beni bir kez olsun aldatmadın?"

"Gençtim ve aptaldım," dedim, bunu ne kadar seviyeli bir şekilde kabul edebildiğime şaşırarak. "Korkmuştum ve benden çok uzakta olduğunu hissediyordum. Sanki artık önceliklerinin bir parçası değilmişim gibi. Senin için her şey iş ve müzikten ibaretti."

"Ve bunları önce benimle konuşmayı hiç düşünmedin mi? Bana her zaman her şeyi açabileceğini biliyorsun."

İçimi çektim. "*Senin* için belki. Kyriakos'a değil. O ... sen . . iyi niyetli olabilirdi ama anlamak her zaman o kadar kolay değildi."

"Ama ben oyum," diye karşı çıktı Seth, sesi biraz emin değil gibiydi. "Ee, öyleydi." "Hem evet hem hayır," dedim. "Bak, reenkarnasyon konusunda uzman değilim ama

Biliyorum, ruh ve karakterin bazı kısımları sabit olsa da, hala bir evrim gerçekleşiyor. Büyür ve değişirsiniz. Reenkarnasyonun amacı da bu. Aynı kişisiniz ama değilsiniz. O zamanlar mükemmel değildin. Şu anda değilsin. Belki sen-Seth-bu konuda konuşmayı kaldırabilirsin ... belki on hayattan sonra, yeterince geliştin

ilişki olgunluğu. O zamanlar mı? Pek emin değilim. Belli ki bende de yoktu."

"Belli ki," diye tekrarladı. Bakışları beni uzun süre tuttu ve bu sefer ne hissettiğini anlayamadım. En azından açık bir nefret ya da başka bir şey yoktu. Ya öyleydi ya da bunu gizlemeyi öğrenmişti. Sonunda şöyle dedi: "Ciddiydim. Sözleşme detaylarını hatırlamıyorum. . . . Sadece seni bulmaya devam etmeme izin verileceğini söyledim."

"Bu kadar mı?" Dedim. "Başka bir şey yok mu? Eğer başka bir şey varsa... Yani, buradaki risk çok büyük, Seth. Şansını deneyeceğini söylediğini biliyorum, ama ruhun hakkında konuşurken bir insan hayatının ötesine baktığınızı unutma. Sonsuzluğa bakıyoruz."

"İşte yine başladın," dedi küçük, alaycı bir gülümsemeyle. "Bir kenara attığın ruhun kutsallığını savunmaya çalışıyorsun."

"Sana daha önce de söyledim, yine olsa yine yaparım."

"Böylece yaptığın şeyden sonra benimle yüzleşmek ve gözlerimin içine bakmak zorunda kalmayacaktın."

"Kısmen," dedim. "Ama aynı zamanda hayatını kurtarmak için. Sana bir mutluluk şansı vermek için. Çünkü o anda . . . bu benim sonsuzluğumdan daha önemliydi."

Seth'in cevap vermesi uzun sürdü ve ben yine o kahverengi gözlerin ardında neler olduğunu bilmeyi diledim. Orada kimin düşünceleri kıpırdanıyordu? Onun mu yoksa Kyriakos'un mu? Ya da çalkantılı aşklar yaşadığım diğer erkeklerden herhangi birinin mi?

"O zaman benimle yüzleşmek istememiştin," dedi sonunda. "Ama işte buradasın. Neden?"

Kendi ruhunu kurtarmak için mi?"

"İkimizin de ruhunu kurtarmak için," dedim.

Seth duvara yaslandığı yerden doğruldu ve kapıya doğru ilerledi. "Sana yardım edemem. Ciddiyim, başka bir şey hatırlamıyorum. Şimdi. Lütfen diğerlerine kibarca bir mazeret bildirip giderseniz çok memnun olurum."

Gelip kapı aralığında önümde durdu ve aramızda sadece birkaç santim mesafe varken birbirimizi incelerken yarım saniye boyunca zaman durdu. Binlerce yıllık yaşamdan güç alan binlerce duygu içimde savaşıyordu. Yavaşça başımı sallayarak teslim oldum ve yanımdan geçip gitmesine izin verdim.

Arkasına bakmadı.

Bölüm 16

Sonraki hafta hayatımın en uzun haftalarından biriydi. Geçen her an Seth'siz geçen bir andı ve tek büyük aşkımyı kaybettiğimi bir kez daha hatırlatıyordu.

Noel Baba'nın yardımcılığını bırakmamış olsaydım bile, o iş zaten şimdi bitmiş olacaktı, bu yüzden günlerim boşluklarıyla daha da uzadı. Hugh o hafta çok sık geliyordu ve bazen Roman'la birlikte beni neşelendirmeye ya da en azından dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlardı. Çoğunlukla birlikte Cehennem'e yaptığım çağrı üzerinde çalışıyorlardı. Ara sıra bana danışıyorlardı ama Hugh ihtiyacı olan bilgilerin çoğuna sahipti ve sadece hepsini uygun bir şekilde bir araya getirmesi gerekiyordu. İkisi başka şeyler de konuşuyorlardı, çoğunlukla Cehennem'in hukuk sistemiyle ilgiliydi. Nedenini tam olarak anlamamıştım ama Roman her ayrıntıyı öğrenme konusunda çok kararlıydı. Sanki baro sınavını geçmeye çalışıyormuş gibiydi.

Las Vegas'a gitmek için eşyalarımı toplamakla meşgul olmaya çalıştım. Başvurumu yapmış olsam bile, mevcut cehennemi durumumda hiçbir şeyin değişeceğine güvenemezdim. Bu yüzden, Vegas kesinlikle geleceğimdeymiş gibi hayatıma devam etmek zorundaydım. Ancak eşyalarımı toplamak dikkatimi dağıtmaktan çok, Seth'ten ayrı kalmanın acısını çıkarmam için bana daha fazla zaman kazandırıyordu.

Paketlemenin de kendine has tuzakları vardı çünkü bana onu hatırlatan şeylere rastlayıp duruyordum. En kötüsü de yüzyıllar boyunca biriktirdiğim hatıralardan oluşan bir kutuyu ortaya çıkarmamdı. En son eklenen, Seth'in geçen Noel'de, ayrılmamızdan hemen önce bana verdiği bir yüzüktü. Yunuslar ve safirlerle süslenmiş Bizans evlilik yüzüğünün modern bir yorumuydu. Tekrar bir araya geldiğimizde bile onu kutusunda bırakmıştım. Aynı kutuda beşinci yüzyıldan kalma gerçek evlilik yüzüğümün de olduğunu bilmiyordu. Yaşlılıktan yıpranmıştı ama ışıltısını tamamen kaybetmemişti. İkisine birden baktığımda, teknik olarak bana aynı kişi tarafından verildikleri fikrini kavramaya çalıştığım garip bir şaşkınlık anı yaşadım.

O hafta boyunca Las Vegas ekibinden de epeyce e-posta aldım. Phoebe, Bastien, Luis ve hatta Matthias ziyaretimden bu yana iletişim halindeydi ve hepsi de yaklaşan taşınmamla ilgili heyecanlarını arttırmış görünüyordu. Bir hafta önce çok esprili ve dokunaklı bulduğum mesajlar, şimdi transferle ilgili gerçeği bildiğim için ağızmda kötü bir tat bırakıyordu. Luis sadece Cehennem'in beni ve Seth'i ayrı tutmak için yaptığı büyük plana yardım ediyordu ve söylediği tek bir kelimeye bile güvenmiyordum. Yine *de* o bir iblisti,

Ve ondan belli bir samimiyetsizlik beklenebilirdi. Phoebe ve özellikle Bastien dostluk kisvesi altında hareket ettikleri için beni daha çok incitiyorlardı. Bastien'in hala arkadaşım olduğundan şüphem yoktu, ancak bana gönderdiği her şey zorlama gibiydi, çünkü üstündeki kişilerin emirlerinden geliyordu.

Matthias bir tür gizemdi. Burada nasıl bir rol oynadığını, beni ele geçirmek için buldukları uygun bir ölümlü mü yoksa Cehennem'le işbirliği içinde mi olduğunu bilmiyordum. Pek çok insan bir gün görkemli ödüller kazanma umuduyla bilerek böyle yapardı. Tek bildiğim, bu işte masum olabileceği, bir dansçı bulunduğu için şansının yaver gittiğini düşünen sıradan bir adam olabileceğiydi. Kesin bir şey söyleyemesem de, onun e-postalarından da hiç keyif almadım.

Las Vegas çetesinin yazışmalarında Jamie'nin olmaması dikkat çekiciydi. Ondan hiç dostça "Seni görmek için sabırsızlanıyorum!" mesajı almamıştım, bunun da doğrudan Cehennem'in emirlerinin bir sonucu olduğundan şüpheleniyordum. Milton konusunu tekrar riske atmak istemezlerdi. Roman ve Hugh'a bundan bahsettiğimde, Jamie'nin hâlâ Las Vegas'ta olmasının bile şaşırtıcı olacağını söylediler. Eğer Hell onu çifte kontrat hilesini istemeden de olsa ortaya çıkarabilecek bir yük olarak gördüyse, Hugh onu bulmamı engellemek için ortadan kaldırmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü. Eğer öyleyse, bunun sadece bir transfer meselesi olduğunu ve şeytanın tehlikeli olduğunu fark etmediği bir bilgiyi sarhoşken ifşa ettiği için cezalandırılmadığını umuyordum.

Yılbaşı gecesi Hugh ve Roman dilekçemin tamamlandığını söylediler. Yasal metinlerle dolu, şaşırtıcı derecede büyük bir kağıt yığını bana sundular ve nereyi imzalamam gerektiğini gösterdiler. Sanki özenle hazırlanmış bir sanat eseri yaratmışlar gibi hem ağırbaşlı hem de gururlu bir hava vardı etraflarında. Bu tür bir olayın ne kadar nadir olduğu düşünüldüğünde, belki de bu o kadar da kötü bir değerlendirme değildi.

Yaklaşık on beş kez imzaladıktan sonra tomarı Hugh'a geri verdim. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi onu Mei'ye götürüyorum ve cehenneme göndermem için bana verdiğini söylüyorum. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmediğimi de iddia ediyorum, ancak benim üzerimden geçtiği gerçeği, her şeyin bir tanığı olduğu konusunda ona ipucu veriyor. Muhtemelen 'kendini kaybedeceğinden' falan değil, ama ... şey, iblisler söz konusu olduğunda, temkinli olmak en iyisidir."

"Senin bahtsız bir ulak olduğuna gerçekten inanacaklar mı?" Ben sordum.

Hugh bana bir gülümseme attı ve evrakları işaret etti. "Bunu kendi başına yaptığına kesinlikle inanmayacaklar. Ama benim bu işe karıştığımı kanıtlamanın gerçek bir yolu yok ve zaten teknik olarak da yanlış bir şey yapmadım. Ben bir şeytanım. Cehennem için iş yaparım. Bu da öyle bir şey."

Günlerdir bastırdığım duygular beni ele geçirdi ve kollarımı Hugh'ya doladım. "Teşekkür ederim," dedim. "Çok teşekkür ederim."

Kağıtlarla hokkabazlık yapmaya çalıştığı için biraz garipti ama yine de sırtımı sıvazlamayı başardı. "Önemli bir şey değil, tatlım," dedi.

biraz telaşlıydı. "Umarım gerçekten bir şeyler başarırız."

Geri adım attım ve kendimi kontrol altına almaya çalıştım. "Olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Cehenneme çağrıldığınızda," dedi.

"Oh." Kalbim korkuyla çarptı. "Gerçekten ... gerçekten oraya gitmek zorunda mıyım?"

Roman duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bunun başka nasıl çözüleceğini düşünüyorsun?"

"Bana bir mektup göndereceklerini umuyordum," dedim. "Bilirsiniz, üniversiteye kabul gibi."

Hugh homurdandı. "Korkarım ki hayır. Eğer buna cevap verirlerse, sizi Cehennem'e çağıracaklar ve sözleşmeyi, şikayetlerinizi ve her iki tarafın da toplayabileceği her türlü kanıtı incelemek için bir duruşma yapacaklar."

Kollarımı kendime doladım ve o duruşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. "Ben hiç cehenneme gitmedim. Ya siz?"

Başlarını salladılar, ki bu sürpriz değildi. Daha küçük ölümsüzler Dünya'da işe alınıyor ve orada hizmet ederlerdi. İşverenlerimizin diyarını ziyaret etmek için hiçbir nedenimiz yoktu, Hugh gibi bir şeytan bile. Roman bir nefilim olarak Cennet ve Cehennem'in hedef listesindeydi. Cehenneme gitmek, aslanın inine girip kendini bir tepside sunmak gibi bir şey olurdu.

Hugh, "Cehennemi her zaman DMV'de sıra beklemek ile *Perfect Strangers* maratonunu izlemek arasında bir şey olarak hayal etmişimdir," dedi.

Roman ona sert bir bakış fırlattı. "Bu gösterinin nesi var?"

Üstesinden gelerek önce Hugh'ya sonra da Roman'a tekrar sarıldım. "Teşekkürler çocuklar. Ciddiyim. Size borçluyum. . . ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum."

"Sadece kazan," dedi Roman şiddetle. "İhtiyacım olan tek intikam bu."

Hugh evrakları çantasına koydu ve ceketini giydi. "Bunları şimdi Mei'ye götüreceğim, sonra da bir partiye gidip tüm o yasal metinleri karıştırırken yaşadığım anıları içerek unutacağım."

"Peter'a mı gidiyorsun?" diye sordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, vampir dostumuz yeni yılı karşılamak için bir parti düzenliyordu.

"Hayır," dedi Hugh. "Orada biriyle yatma şansım pek yok. Hemşirelerimden birinin düzenlediği bir partiye gideceğim."

Ona mutlu bir yeni yıl diledik ve veda ettik. O gider gitmez Roman bana döndü. "Peki ya sen?" diye sordu. "Peter'a mı gidiyorsun?"

Peter'ın buna güvendiğini biliyordum ama kendimi kutlama yapacakmış gibi hissetmek zordu. "Hayır. Havamda değilim. Ayrıca, Jerome'la karşılaşma riskini almak istediğimden emin değilim, çünkü Mei'nin ona çağrıdan bahsedeceğinden eminim. Eşyalarımı toplamaya devam edeceğim."

"Haydi," dedi Roman. "Bu gece öylece oturamazsınız. Bu yeni bir yıl . . . yeni fırsatlar. Hatta belki de cehennemden kurtulma şansı."

Başımı salladım, ancak "özgür kalmanın" nasıl bir şey olduğunu hayal etmek benim için hâlâ zordu. Sürekli konuştuğumuz bir şeydi ama henüz gerçekten *hissedemiyordum*. Her ne kadar Seth'le ruhun bütünlüğü ve sonsuzluğun dünyevi kaygılardan çok daha önemli olduğu hakkında güzel bir konuşma yapmış olsam da, o hayatımda yokken tüm bunlar bana cansız geliyordu. "Biliyorum," dedim Roman'a. "Ama yapacağım her kutlama zoraki olacak. Eğer mutsuz olacaksam, bunu kendimi rahat hissettiğim bir yerde yapmayı tercih ederim."

Saate bir göz attı. "En azından akşam yemeğine çıkalım. Giyinip kuşanalım ve güzel bir yemek yiyelim. Sonra geri gelir ve tüm yeni yıl gösterilerini izleriz."

Pek iştahım yoktu ama hayır dersem Roman'ın da benim gibi kendi kendini hapsedeceğinden şüpheleniyordum. Benim yüzümden gecesinin mahvolmasını istemiyordum, özellikle de bu hafta yaptığı onca şeyden sonra. Bir sorun ortaya çıktı.

"Saat neredeyse beş oldu," dedim. "Bu kadar kısa sürede hiçbir yere giremeyiz. Tabii Taco Bell için giyinmek istemiyorsak. Ki aslında ben buna karşı değilim."

Roman cep telefonuna uzanmaya başlamıştı bile. "Green Lake'teki İtalyan restoranında şef olan birini tanıyorum. Bir masa ayarlarız."

Yeterince eminim. Gizemli bir telefon görüşmesi ve bir saat sonra yola çıktık. Özenle hazırlanmamıştım ve sadece omzu açık saten bir elbise ve mükemmel dalgalar halinde dalgalanan saçlarımla yeni yıl kıyafetlerine bürünmüştüm. Roman beni "siyah yok" diye uyarmıştı, bu yüzden elbisem koyu mordu ama yine de ruh halime uygun görünüyordu. Kendime Gizli Noel Baba hediyem olan beyaz altın ve ametistlerden oluşan ışıltılı bir kolyeyle eşleştirdim. Harika bir zevkim vardı.

Roman bizi şehrin içinden geçirirken "Dairenizi satışa çıkarmak için herhangi bir girişimde bulundunuz mu?" diye sordu. "Bir emlakçıyla temasa geçtiniz mi?"

Şehir merkezindeki silüetin parlak ışıklarına baktım. Yılın bu zamanında karanlık erken gelirdi. "Hayır. Yapmam gerek. Tabii ..." Ona bir göz attım. "Orada kalmaya devam etmek istiyor musun? İstersen ben tutarım ve kiralarım."

Başını salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayır. Sen ve o tüy yumakları olmadan aynı olmaz. Başka bir yer bulacağım. Satarım ya da başkasına kiralarım."

"Satması daha kolay," diye düşündüm. "Teoride öyle. Ama ben kârla ilgilenmiyorum ve bu beni eleme ve uğraşma zahmetinden kurtarıyor-" Birden aklıma gelen şaşırtıcı bir düşünceyle durdum. "Hey. On beş dakikalık bir mola için vaktimiz var mı? Arkadaşın masamızdan kurtulacak mı?"

"Ben ararsam olmaz. Nereye gitmen gerekiyor?"

"U Bölgesi. Seth'in yeri. Merak etme," diye ekledim, onun telaşlı bakışını görünce. "Çılgınca ya da aşk dolu bir şey yapmayacağım. Seth'i görmeye bile gitmiyorum. Lütfen? Sadece kısa bir mola?"

Roman da aynı fikirdeydi, ancak yüz ifadesinden bu fikre karşı olduğu anlaşılıyordu. Neredeyse ona korkularının yersiz olduğunu söyleyecektim çünkü ben sadece

Margaret evdeyse ve Seth evde değilse gerçekten duracaktı. Bu ihtimalin gerçekleşme ihtimali zayıf görünüyordu, özellikle de şansımın yaver gittiği düşünülürse.

Görünüşe göre evren bana bir iyilik borçluydu çünkü Seth'in dairesine vardığımızda onun arabasını gördüm ama Seth'inkini göremedim. İçimden bir ses hepsinin aynı arabaya binmediğine dair umut verdi.

"İçeri girmemi ister misin?" diye sordu Roman, park yerime yanaştığında.

"Hayır, ama teşekkürler. Hemen döneceğim."

Arabadan çıktım ve kapıya doğru yürüdüm, tuhaf bir tesadüfün beni Seth'le yüz yüze getirmeyeceğini umuyordum. Onu görmek istemediğimden değil. Tanrım, onu çok ama çok özlemiştim. Ama aramızdaki bir karşılaşmadan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum. Zili çaldım ve endişeyle bekledim. Birkaç dakika sonra Margaret cevap verdi.

"Georgina," dedi, açıkça şaşırmıştı. "Burada ne işin var?" Görünüşüme baktı. "Seth'le mi buluşacaktın?"

"Hayır... Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim? Hızlı olacağım, söz veriyorum." Üzerinde bir palto vardı, bu da bana gitmek üzere olduğunu düşündürdü. Ya öyle ya da Seth'i ısınma faturalarından kurtarmaya çalışıyordu.

Bana içeri girmemi işaret etti ve kapıyı kapattı. "Ben de Terry'lere gitmek üzereydim. Seth zaten orada." Ian'ın nerede olduğunu sormaya zahmet etmedim. Muhtemelen yeni yılı 3 Ocak'ta falan kutluyordu, sırf aksi olsun diye. "Bir süredir ortalıkta yoktun."

Seth'in ailesine bizim hakkımızda ne söylediğini, hatta onlara bir şey söyleyip söylemediğini merak ettim. Belki de onlardan biri benim yokluğumu fark edene kadar hiçbir şey söylemeyecekti.

"Ah, şey," dedim. "Seth ve ben bir anlaşmazlık yaşıyoruz."

Dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı. "İkinizin oturup bunu düzeltmeniz gerekiyor o zaman."

Bu kadar kolay olmasını ne kadar isterdim. Tarafsız bir gülümsemeye zorladım kendimi. "Göreceğiz," dedim. "Ama mesele şu ki ... . Taşınıyor olabilirim. Hayır, *taşınyorum*. Yeni bir işim var ve ben ayrıldığımda benim dairemde kalmak ister misin diye merak ediyordum. Seth'in alanını daraltmak istemediğini ama yardım etmek için daha fazla kalmak istediğini söylediğini hatırlıyorum. Artık kalabilirsin. Kendi evine sahip olabilirsin. Benim."

"Chicago'daki evimi tutmaya ve burada bir yere kira ödemeye gücüm yetmiyor," dedi üzüntüyle. "Sorun da bu zaten."

"Kira ödemek zorunda değilsin," dedim. "Orada bedavaya kalabilirsin." Merakla bana baktı. "Ev kredisini nasıl ödeyeceksin?"

Evet, benim gibi zavallı bir perakendeci kız bunu nasıl başarabilirdi ki? "Dairenin parası ödendi," diye açıkladım. Bırakın aileden geçtiğini falan düşünsün. "Ve yeni işimin maaşı da iyi. Bak, ben gerçekten

Kalman sorun olmaz. Kızlara yardım etmek için yanlarında olduğunu bilmek benim için buna değer. Yani, etraflarında güçlü bir kadına ihtiyaçları olacak, değil mi?"

Margaret'in cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Doğru. O kadın sen olursun diye düşünmüştüm."

"Kaderin başka planları var," dedim. Bu lanet olası gerçek değil miydi?

"Bu yüzden mi Seth'le anlaşılamıyorsunuz? Taşındığınız için mi? Seninle gelmemesine şaşırdım."

"Hayır, hayır, hiç de öyle değil," diye onu temin ettim. "Karmaşık bir durum.

Eğer öyle olsaydı

Hareket etmek kadar basit, yapabildiği zaman yapardı... bilirsiniz, Andrea daha iyi olduğunda." Bir sonraki sorunun cevabından korkarak tereddüt ettim ama bilmem gereken bir soruydu. Seth'ten haber alamadığım için Mortensen'ların durumu tam bir muammaydı. "Andrea nasıl? Hâlâ iyi mi?"

"Evet, durumu çok iyi. Birkaç hafta içinde doktora görünene kadar ayrıntıları tam olarak bilemeyeceğiz ama dışarıdan bakıldığında her şey harika görünüyor. Hepimiz dua ediyoruz."

Sevincime ve rahatlamama engel olamayarak kendimi gülümserken buldum. Andrea Noel'de iyi görünüyordu ama o zamandan beri onu daha önce hasta eden şeytanın bugünlerde geri döneceğinden endişeleniyordum. Nihai cevabı yine bir doktor verecekti ama Margaret'in kendi gözlemini iyiye işaret olarak kabul ettim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunun gecemi ne kadar güzelleştirdiğini bilemezsin.

İyi haberlere ihtiyacım vardı."

"Ev teklifiniz için teşekkür ederim. Cevabımı size daha sonra bildirebilir miyim?"

"Elbette," dedim.

Ona mutlu yıllar diledim ve iyi geceler diledim. Sonra da kendimi tutamayıp Seth'e duygusal bir mesaj iletmesini isteyerek aceleyle oradan ayrıldım. Roman'ın arkadaşlığından hoşlanıyordum ama bu gece Seth yerine onunla dışarıda olmanın yanlışlığından hâlâ kurtulamamıştım. Geçen yılki berbat yılbaşı gecesinden sonra bu gecenin daha iyi geçmesini umuyordum.

Margaret ile konuştuklarımı anlattığımda Roman, "Çok nazıksınız," dedi.

"Bu benim için çok kolay ve pek çok insana yardımcı olabilecek bir şey," dedim. "Yapmamak için bir neden yok."

İnanamayarak başını salladı. "Cehennem'den kaçmak için teknik bir gerekçeye bile ihtiyacın olmamalı. Seni prensipleri gereği kovmalılar."

Restoran küçük ama zarıftı ve tıklım tıklımdı. Roman'ın sahip olduğu bağlantıların bizi içeri sokabileceğinden ciddi şekilde şüpheliydim, ama bir sihirle, ev sahibi bizi kalabalığın arasından çağırdı ve bizi mum ışığında rahat bir köşeye götürdü. Eski moda dantel kumaşlarla kaplı bir masanın yanı sıra üç kişilik kristal ve porselen yer takımları vardı.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama sadece-"

"Hey, umarım geç kalmamışımdır." Carter her zamanki grunge kıyafetiyle aniden kalabalığın arasından çıktı. Ev sahibesi gözünü bile kırpmadı. Oturmak üzere olduğumuzu görünce gülümsedi. "Sanırım değil."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. En az benim kadar şaşkın görünen Roman'a baktım.

"Ona hiçbir ayrıntı anlatmadım. Sen Seth'in evindeyken Peter'a gidip gitmeyeceğimizi sormak için aradı, ben de onun yerine yemeğe gideceğimizi söyledim. Hepsi bu kadar."

Carter elinin tersiyle itti. "Bu bir işaret feneri kadar iyi. Burayı *seviyorum*. Şarap alacaksın, değil mi?"

Carter'ı görmekten mutsuz olduğumdan değil. Sadece Carter ortaya çıktığında, genellikle bir nedeni olurdu.

"Demek duydun?" Siparişlerimizi verdikten ve havadan sudan konuşmayı bıraktıktan sonra söyledim.

Carter kadehindeki şarabı evirip çevirdi. Güzel bir şarap sipariş etmiştik ama içtiği oranda muhtemelen boşa gidecekti. "Peter'ın partisine gitmeyeceğini mi? Evet, öyle yaptım. Adamım, çok kızacak."

Gözlerimi devirdim. "Demek istediğim bu değil. Yaptığımız temyiz başvurusu için mi buradasınız?"

"Buraya arkadaşlarımla yemek yemeye geldim," dedi Carter ağırbaşlı bir tavırla. "Ama şimdi sen söyleyince ..."

"Haber çabuk yayılıyor, ha?" diye sordum. Hugh'yu görelî birkaç saat olmuştu; evrakları Mei'ye teslim etmesi ve onun da Jerome'a söylemesi için yeterli bir süreydi.

"Ah, ondan öğrendim," dedi Carter, Roman'a doğru başını sallayarak.

"Beni daha önce aradığında sordu," diye açıkladı Roman. "Üzerinde çalıştığımızı biliyordu."

"Nasıl?" Şaşkınlıkla sordum.

Roman, "Hugh ve ben bu hafta birkaç konuda ona danışmak zorunda kaldık," dedi. "Kuralları çiğneyen bir şey değil elbette." Carter bunun için ona sahte bir kadeh kaldırdı. "Ama Cehennem'in berbat hukuk sistemi hakkında birkaç noktayı açıklığa kavuşturmaya yetti."

Carter'a hangi konuda danışmaları gerektiğini merak ediyordum ama bana söyleyeceklerinden şüpheliydim. Ayrıca bu hafta o kadar kendimde değildim ki hukuk ekibimin meleklerle temasa geçtiğini bile bilmiyordum. Hayır, bir kez daha düşününce, o kadar da şaşırmadım. Mutsuzluğum her şeyi tüketmişti.

"Peki sence şansımız nedir?" diye sordum.

Carter başını salladı. "Buna cevap veremem."

"Bir kuralı çiğnediği için mi?"

"Çünkü kartopu şakasıyla cevap vermek bana çok cazip geliyor."

cehennemde bir şans."

İçimi çektim. "Bu pek rahatlatıcı değil."

"Bu konuda çok acımasızsın," dedi Carter. "Ruhunu geri kazanmaya çalışan birinin biraz daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm."

"Seth olmadan pek bir anlamı yok," dedim.

"Tanrı aşkına," dedi Roman. Şarap şişesine uzandı. "Ruhunu ve hayatını geri kazanmanın eşiğindesin... ve mutluluğunu belirleyen şey *hâlâ* o mu? Mutlu olmak için bir ilişkiye ihtiyacın yok Georgina."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama Seth sıradan bir ilişki değil. O benim ruhuma bağlı. Beni rüyalar dünyasında buldu. Hayattan hayata birlikte geldik. Ben sadece etrafında bir erkeğe ihtiyaç duyan bir kız değilim. Seth ve ben birbirimize bağlıyız. İkimiz de birbirimize korkunç şeyler yaptık ama aynı zamanda birbirimiz için büyük fedakarlıklarda bulunduk. Ruhumu geri almak ama onu bu kadar etkileyen kişiyle birlikte olmamak bana sadece yarım bir zafer gibi geliyor."

Roman bu noktayı kabul ederek beni şaşırttı. "Tamam. Nereye varmak istediğini anlayabiliyorum."

"Ve," diye ekledi Carter nazikçe, "orada kendi sözlerini tekrarlayan gerekiyor. Sen ve Seth hayattan sonra tekrar bir araya geldiniz. Tekrar bir araya gelmeyeceğinizi düşündüren ne?"

"Birincisi, son zamanlarda yaptıkları," dedim acı bir şekilde. "Bu ve ... Bilmiyorum. Sadece gözlerindeki bakış."

"Seth'in başına bir anda çok şey geldi. Hipnoz kimin fikriydi ki?"

"Benim," dedi Roman. "Ve şu suçlayıcı tonu sesinden çıkar. İhtiyacımız olan bilgiyi almanın en hızlı ve en kolay yolu buydu."

"Belki de," dedi Carter. "Ama yeniden doğan ölümlülerin geçmiş yaşamlarını unutmalarının bir nedeni var. İşlenmesi gereken çok şey var ve bu tür bir gerileme çok fazla şeyi çok hızlı bir şekilde ortaya çıkarıyor."

"Hugh da buna benzer bir şey söyledi," dedim.

Carter başını salladı, gri gözleri kibardı. "Seth'ten henüz vazgeçme. Bence düzene girdiğinde seni şaşırtabilir. Seni her zaman sana geri dönecek kadar sevdi. Cehennem seni zihninden silmeye çalıştığında bile seni hatırlayacak kadar sevdi. Bu çok güçlü bir şey, Lilith'in Kızı."

Öyleydi ve birdenbire bu duruma ne kadar adil yaklaştığımı sorguladım. Eski korkularım beni Seth için gerçekten savaşmaktan alıkoymuştu. Ayrıca bir zihinde on kişinin olmasının onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmamıştım.

Carter'ın gözlerine bakamayarak, "Biraz zaman alabilir," dedim. "Onun kendine gelmesi yani. Ve Cehennem'in de benim çağırma yanıt vermesi biraz zaman alabilir, değil mi?" İki adam da başını salladı. "O zaman ne yapacağım? Bunca zaman ne yapacağım?"

"Yaşıyorsunuz," dedi Carter. "Sahip olduğunuz hayatla, sahip olduğunuz fırsatlarla devam edersiniz. Ruhunu istiyorsun. Seth'i istiyorsun. Eğer bunları başarmak senin gücün dahilindeyse, bunu yap. Eğer değilse, bunu kabullenin ve başka ne istediğinize karar verin."

Sözlerini karıştırdım. "Yakın hayatımın bir kısmı benim için belirlendi. Las Vegas'a gitmek zorundayım."

"Orada ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Carter.

"Mutlu ol ... eğer mümkünse." Melodramatik davrandığımı biliyordum ama elimde değildi. "Eğer orada olmak zorundaysam, *kendi* yarattığım mutlu bir hayat için bir şansım olsun isterim. Hell'in benim için yarattığı sahte bir hayat değil." Bunu biraz daha düşündüm. "Bastien'in önce benim arkadaşım, sonra da Cehennem'in hizmetkârı olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"İşte böyle," dedi Carter. "Oradan başla. Kontrol edebileceğin şeylere odaklan." "Ben de Seth'in ailesine yardım etmek istiyorum," diye ekledim.

"Ben

Zaten annesi için bir şeyler yapmaya çalışıyor ama onlardan ayrılmadan önce elimden geleni yapmak istiyorum. Hell Andrea'yı yalnız bıraksa bile, işlerin nasıl sonuçlanacağını bilmiyoruz. Seth beni bir daha görmek istemediğine karar verse bile, onları hâlâ önemsiyorum. Ve hala ihtiyaçları olan şeyler var."

"Gerçekten de öyle. Midilli koleksiyonu neredeyse tamamlanmamış," diye düşündü Carter. Ona dönüp bakmaya cesaret ettiğimde meleğin bana gülümsediğini gördüm. "Gördün mü? Kaybolmuş değilsin. Başına ne gelirse gelsin, bir planın var. Hâlâ umut var."

"Bir keresinde bana ne olursa olsun her zaman umut olduğunu söylemiştin. Buna gerçekten hala inanıyor musun?" diye sordum.

Carter hepimizin kadehlerini doldurdu. "Ben bir meleğim Georgina. Öyle olmasaydım bunu söylemezdim."

"Ve acil durum planları yapmama rağmen, hala her şeyi başarabileceğimi düşünüyorsun, değil mi?" Ben zorladım. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

"Bu noktada mı?" diye itiraf etti. "Senden daha fazla değil. Tek fark, sanırım sana senden daha fazla güveniyorum."

"Sen bir meleksin," diyerek sözlerini ona iade ettim. "Herkese inanman gerekmiyor mu?"

"Şaşıracaksın." Kıkırdadı. "Bazılarına diğerlerinden daha fazla güveniyorum. Peki ya sana? Ben her zaman senin en büyük hayranlarından biri oldum. Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

"İşte, işte," dedi Roman, kadehini kaldırarak. "İnanca ve yeni bir yıla."

Onlarla kadeh tokuşturdum ve Carter'la göz göze geldim. Göz kırptı. Bu yeterli miydi? İnancı? Mortensen'ları desteklemesinin çok güçlü bir şey olduğunu daha önce belirtmiştim. Bir meleğin sana inandığını söylemesi de aynı derecede muazzamdı. Ama sıradan bir düşmanla savaşıyordum. Cennete karşı durabilecek tek güç olan Cehennemle savaşıyordum.

Her zaman en büyük hayranlarınızdan biri oldum.

Yeterli olup olmadığını yakında öğrenecektim. Şimdilik içtim ve umut
etmeye çalıştım.

Bölüm 17

Seth için duyduğum üzüntüye rağmen, yine de bir fırtınaya hazırdım. O zamanlar pek fark etmemiştim ama Yeni Yıl Günü şaraptan kaynaklanan bir baş ağrısıyla uyandığımda şaşırtıcı gerçeği kabul ettim: Cehenneme meydan okuyordum.

Kim yaptı bunu? Hiç kimse. Arkadaşlarım bunu ima etmişti ve Cehennem'in iradesini engellemeye yönelik beyhude insan rüyası hakkında beni aydınlatacak pek çok efsane ve popüler kültür vardı. Benim de kendi deneyimlerim vardı. Ruhumu *sonsuza* dek teslim etmiştim. Bu konuda pek fazla esneklik yoktu. Ve yine de, gördüğüm onca şeye ve Cehennem'in ezdiği onca insana rağmen, işte buradaydım ve Cehennem'in ne benim ne de Seth'in ruhu üzerinde hak iddia edemeyeceğini söylemeye cüret ediyordum.

Bunu hemen duymayı bekliyordum. Büyük bir kargaşa bekliyordum, belki de Jerome'un tüm kükürt ihtişamıyla daireme gelip beni küstahlığım için tehdit etmesi şeklinde. En azından, Cehennem'den bir *teşekkür* mektubu bekliyordum, "*Sorunuz için çok teşekkür ederiz*" gibi bir şey. *Size 4-6 hafta içinde cevap vereceğiz.*

Hiçbir şey olmadı. Yeni yıl sessizce geçti. Bir sonraki de öyle. Toparlanmaya ve Las Vegas hazırlıkları yapmaya devam ettim, bir yandan da nefesimi tutarak Bir Sonraki Büyük Şey'i bekledim.

Bir hafta sonra uzun zamandır beklenen bowling turnuvası geldiğinde mutlaka bir şeyler olacağını düşünmüştüm. Jerome ve Nanette turnuvaya katılmışlardı ve o kazanmıştı, yani maçı burada, Seattle'da yapacaktık. Bu bizi Portland'a gitmekten kurtardı ama adil olmak adına bowling salonunu Nanette seçti. Burt's'teki batakhane yerine, çalıştığım alışveriş merkezine çok da uzak olmayan daha lüks bir yer seçti.

Dilekçeyi verdiğimden beri Jerome'u görmemiştim ve şimdi onun gazabıyla yüzleşmeye hazırdım. Nanette'in daha küçük ölümsüzlerinin bu talebimden haberdar olup olmadığını bilmiyordum ama şimdiye kadar haberdar olduğundan emindim. O ve Jerome bir tür rakip olabilirlerdi ama günün sonunda ikisi de Cehennem'in kazanmasına kararlıydı. Bunu engellemeye çalışıyordum ve Jerome'un öfkesini paylaştığını görmek beni şaşırtmazdı.

Evden çıkmaya hazırlanırken Roman bana "İyi şanslar," dedi. "Ayağına dikkat etmeyi unutma."

İçimi çektim. "Keşke sen de benimle gelseydin."

Bana küçük bir gülümseme sundu. "Ben de öyle. O kadar çalışıyorum ve öğrencilerimin final sınavını bile göremeyeceğim."

Roman nefilim imzasını daha büyük ölümsüzlerden saklayabilirdi, ama

Türünün nasıl avlandığını göz önünde bulundurarak, Nanette şehirdeyken ondan uzak durmasının en iyisi olacağına karar verdik. Jerome'un Roman'ın kalmasına izin vermesi hem son derece sıra dışı hem de tehlikeliydi. Eğer başka bir baş iblis gerçeği öğrenirse, hem Roman'ın hem de Jerome'un başı büyük belaya girebilirdi.

"Jerome'dan göreceklerimden korkuyorum," dedim.

"Olma." Roman öne çıktı ve elini omzuma koydu. "Sen yanlış bir şey yapmıyorsun. Onlar yaptı. Sen güçlüsün Georgina. Onlardan daha güçlü, cehennemden daha güçlü."

Başımı ona yasladım. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

"Çünkü Carter senin tek hayranın değil." Tekrar başımı kaldırdığımda Roman'ın yeşil gözlerinin son derece ciddi olduğunu gördüm. "Sadece doğanız gereği bile olağanüstü bir kadınsınız. Zeki. Komiksin. Şefkatli. Ama asıl harika olan, seni hafife almanın çok kolay olması. İlk tanıştığımızda ben de öyle yapmıştım. Şimdi de öyle. Çağrınıza tepkileri ne olursa olsun, çoğunun bir şansınız olduğundan şüphe ettiğini garanti ederim. Onların yanıldığını kanıtlayacaksın. Kırılmaz olanı kıracaksın. Ve ben de elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

"Yeterince şey yaptın," dedim ona. "Gereğinden fazlasını. İsteyebileceğimden çok daha fazlasını. Şimdi arkana yaslan ve ne yapmam gerekiyorsa onu yapmama izin ver."

"Georgina, bilmen gereken bir şey var. . . ." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

"Ne?" diye sordum. "Aman Tanrım. Jerome'dan benim duymadığım bir şey duymadın, değil mi?"

"I-" Duraksarken dudağını ısırды, sonra başını salladı. Yüz hatları yumuşadı. "Unut gitsin. Seni boş yere endişelendireceğim. Bu gece bowlinge odaklan, tamam mı? O Portlandlılara göster ki ... lanet olsun, bilmiyorum. Bowling salonunda hesaba katılması gereken bir güç olduğunu."

Güldüm ve ona çabucak sarıldım. "Ne yapabileceğime bakacağım. Döndüğümde konuşmaya ne dersin? Bir şeyler içeriz." Bana söylemediği büyük bir şey olduğunu biliyordum, her ne kadar kolayca geçiştirmeye çalışsa da.

"Bu hoşuma gider. İyi şanslar."

Bowling salonuna vardığımda Peter beni görünce neredeyse rahatlayacaktı. Sanırım Unholy Rollers tişörtüm olmadan geleceğimden korkmuştu. Hell'in sahip olduğu imkanlar sayesinde, salondaki diğer tüm müşteriler bir tarafta oynuyordu. Diğer yarısı boştu, meslektaşlarım tarafından işgal edilen iki şerit dışında. En son gelen bendim ve hoş karşılanacağımdan emin olmadığım için korkuyla yaklaştım.

Jerome bir sandalyeye rahatça yayılmıştı ve Burt's'tekilerden daha iyi durumda olmasına rağmen, takındığı taht benzeri havayı hak ettiğinden pek emin değilim. Nanette onun karşısında oturuyordu ve aynı derecede muhteşem görünüyordu. Soluk sarı saçları zarif bir şekilde toplanmıştı ve ona bir tür Grace

Kelly bakışı. Soluk mavi bir elbise ve üzerinde tüylü gri bir hırka vardı, görünümün masumiyeti taktığı gereksiz vampir güneş gözlükleriyle çatışyordu.

"Ah, Georgie," dedi Jerome. "Tam zamanında ve takım renklerinde." Tembel bir gülümsemeyle Nanette'i kayırdı. "Biraz alçakgönüllülüğe hazır mısın?"

"Senin mi?" diye sordu ona. "Her zaman."

İkisi de bana, takımdaki yerini dolduracak son kişi için gerekli olandan daha fazla ilgi göstermedi. Ne sözleşmeden ne de dilekçemden bahsedildi. Etrafıma bakıp tüm kadroyu incelediğimde Mei'nin de gösteriyi izlemeye geldiğini gördüm. Şeytani kadın kurumsal siyahlar giymiş, küt kesilmiş siyah saçları ve ağır eyeliner'ıyla uyum içindeydi. Sadece kırmızı dudakları palete renk katıyordu. Durumumdan kesinlikle haberdardı ama üstleri gibi o da bana doğru bakmadı bile.

Carter oradaydı, ki bunu beklemiyordum. Nanette ve arkadaşlarının bu durumdan rahatsız oldukları belliydi. İster melek ister iblis olsun, tüm büyük ölümsüzler ölümsüzlük ve Büyük Oyun konusunda belli bir dünya yorgunluğunu paylaşıyorlar da, çok azı bu konuda Carter ve Jerome kadar iyi bağ kurabilmişti. Aralarındaki ilişki benzersizdi ve Nanette'in meleğe karşı hiçbir dostluk hissetmediği açıktı. Ben sadece bir ast olduğum için onun ilgisini çok az çekerken, Carter'ı sanki hiç var olmamış gibi görmezden geliyordu.

Oturduğumda bana küçük bir gülümseme verdi, gri gözleri eğlence doluydu. Nanette'in bowling takımı ona temkinli bir şekilde bakarken, o arkadaşlarımla birlikte gayet rahat bir şekilde oturuyordu. Belki onun varlığı oyunlarını bozar diye umuyordum. Tıpkı bizim gibi dört kişiydiler, ama aslında Nanette'in teğmen iblisi Malachi'yi kendileri için oynaması için seçmişlerdi. Tiara adında bir succubus, Roger adında bir şeytan ve V adında bir vampir de onları tamamlıyordu.

"V ne anlama geliyor?" diye sordum. Bana öylece baktı, yüzü bomboştu.

Koyu kırmızı bowling tişörtleri ve arkasında DEVIL MAY CARE yazan parlak siyah işlemeleriyle etkileyici bir gruptu.

"Bu gerçek bir takım adı bile değil," diye fısıldadı Peter bana onaylamayarak. "Ve o parıltılar da çok rüküş."

Bizimkiler gibi onların gömlekleri de önlerinde isimlerinin yazılı olduğu standart düğmeli gömleklerdi. Sadece Malachi'ninki farklıydı, üzerinde *Kaptan* olduğunu belirten küçük bir ibare vardı. Sanırım statüsünün diğer ölümsüzlerden daha üstün olduğundan emin olmak istiyordu. Onlarda yalın ve uğursuz bir şeyler vardı ve bebek mavilerimizin içinde kendimi düpedüz sevimli ve şirin hissediyordum.

Garson kız içkilerle geldi ve Jerome elinde bir kadeh viski bulundurduktan sonra işlemlerin başlamasını uygun buldu. Bir parçam bir ya da iki kadehe hayır demezdi ama alkolün şu an için en iyi karar olduğunu düşünmüyordum. Bunun takım dayanışması ya da oyunumu bozmakla hiçbir ilgisi yoktu. Etrafım bilinmeyen ve muhtemelen güvenilmez ölümsüzlerle çevriliyken, her zaman

Aklınızı başınızda tutmak iyi bir fikirdir. Ve muhtemelen Cehennem'in radarına girdiğinizde, bu *mükemmel* bir fikirdi.

Her zamanki şanslı halimle, ilk ben gitmek zorunda kaldım. Seth ve sözleşmelerle ilgili tüm endişelerim yüzünden aklım Roman'ın tüm iyi talimatlarına tam olarak odaklanmamıştı ama yine de eğitimini hatırlamak için elimden geleni yaptım. Sonunda önce yedi, sonra da iki iğne vurdum. En iyisi değildi ama kesinlikle en kötüsü de değildi. Hem Peter günün erken saatlerinde hepimize "moral" hakkında uzun bir e-posta gönderdiği için hem de sicilimize bakılırsa dokuz o kadar da kötü olmadığı için takım arkadaşlarım beni hararetle alkışladı.

Tiara peşimden gitti ve topunu alırken Cody bana daha önce kulvarlarda stiletto giymek istediği için yönetimle nasıl kavga ettiğini fısıldadı. Görünüşe göre sonunda uygun bowling ayakkabıları giymeyi kabul etmişti, ancak sektörde önemli bir trend değişikliği olmadıysa, ayakkabıları kendi beğenisine daha uygun hale getirmek için şekil değiştirme güçlerini kullanmıştı. Ayakkabılar altındı ve mücevherlerle kaplıydı.

Yine de kıyafetinin en kötü kısmı bunlar değildi. En kötüsü, geldiğimden beri yaklaşık üç beden küçüldüğünden emin olduğum Devil May Care gömleği idi. Hâlâ bağlı olan düğmeler patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Tüm o göğüs dekoltesi yanımdan geçerken irkildim ve şeride ulaşp herkese kıcını net bir şekilde gösterebilmek için gereksiz yere eğildiğinde gözlerimi kapatmak istedim. Kot pantolonu neredeyse gömleği kadar dardı.

"Bu kurallara uygun bir duruş değil," diye açıkladı Peter. Birkaç dakika boyunca onu eleştirel bir gözle inceledi. "Sanırım dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor."

Alay ettim. "Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Hey!" Peter, Tiara'nın oyununu bizim kadar kolay anlamayan Cody ve Hugh'a dirsek attı. "Odaklanın. Ne için oynadığınızı unutmayın: Jerome'un iyi niyeti."

"Bakmakta bir sakınca yok," dedi Hugh. "Ayrıca, onunla bir şeye vurmasına imkân yok-"

Tiara atışı yaparken sözleri kesildi. Topu lobutlara çarptı ve on tanesini de devirdi. Küçük bir gülümseme ve bolca kalça sallamasıyla, gururla koltuğuna geri döndü.

"Kahretsin," dedi Hugh.

"Odaklanmaya hazır mısınız?" diye sordu Peter.

Şeytan hâlâ hayretler içinde başını salladı. "Eğer hepsi böyle bowling oynuyorsa, bunun bir önemi olacağını sanmıyorum."

"*Hepsi* böyle bowling oynayamaz," diye karşı çıktı Cody. Ama sesi o kadar da emin gelmiyordu.

Şaşkınlığımızı fark eden Tiara, parlak dudaklı bir gülümsemeyle hepimize iltimas geçti. "İsterseniz bu işi hemen şimdi bitirebiliriz. Otelime geri dönebilir ve bir parti verebiliriz." Parlak buklelerini bir omzunun üzerinden savurdu ve

Bakışları üzerimdeydi. "İstersen sana biraz stil tavsiyesi de verebilirim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "İşte bu yüzden diğer succubi'lerden nefret ediyorum." Daha ayrıntılı bir planın parçası olsa bile, Vegas'taki tek çekici olanı bana bulduğu için Hell'e neredeyse kredi verebilirdim.

Tiara kısa süre içinde takım arkadaşları sıralarını aldıkça endişelerimizin en küçüğü haline geldi. Her yerde vuruşlar ve yedekler vardı, düzensiz yedekler ve ... Peter'ın attığı her neyse karışımımızı hızla geride bıraktılar. Oyunda ilerledikçe Jerome'a baktım ve gülümsemesinin de ukala iyi ruh hali gibi kaybolduğunu gördüm. En azından bunun sözleşmemle bir ilgisi olmadığından emin olabiliyordum.

V, bowling oyuncularları arasında en şaşırtıcı olanı olduğunu kanıtladı. Sırası ne zaman gelse, tereddütsüzce ilerliyor, duraklamıyor ya da nişan almıyor ve her seferinde isabetli atışlar yapıyordu. *Her seferinde*. Ayrıca tek bir kelime bile konuşmadı.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye haykırdı Cody. Her şeyi sessiz bir eğlenceyle izleyen Carter'a baktı. "Bir tür güç mü kullanıyor?"

"Yasadışı bir şey yok," dedi Carter. "Sadece kendi Tanrı vergisi ... er, Cehennem vergisi yetenekleri."

Diğer takımın hile yapmasından ya da Nanette'in onlara yardım etmesinden pek endişe etmemiştim. Jerome'un onu kontrol altında tutacağını biliyordum ve Carter'ın melek gibi varlığı dürüst olmayan faaliyetlere karşı bir tür güvenceydi. Ama sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Elbette," diye mırıldandım. "Sadece sahip olduğu şeyi kullanıyor: gelişmiş refleksler ve duyular. O bir vampir. Fiziksel olarak her şeyde daha iyi." Nişan almaya ihtiyacı yokmuş gibi görünmesine şaşmamalı. Muhtemelen öyleydi; sadece bunu çok ama çok hızlı yapıyordu. Cody ve Peter'a döndüm. "Nasıl oluyor da siz bunu yapamıyorsunuz?"

Sessizlik beni karşıladı.

"Cody bizim en iyi oyuncumuz," diye belirtti Hugh.

"Doğru," diye itiraf ettim. Cody çok çabuk öğrenmişti ve onun ve V'nin yetenekleri arasındaki farkın, V'nin çok daha uzun süredir oynuyor olmasından kaynaklandığını sanıyordum. "Ama Peter'ı nasıl açıklıyorsun?"

Buna kimsenin bir cevabı yoktu, en azından Peter'ın.

Cody aslında V'den ve vampir olmanın bazı doğal yetenekler sağlaması gerektiğinin farkına varmaktan ilham alıyor gibiydi. Cody'nin zaten sağlam olan performansı kısa sürede gelişti ve Roman'ın onu görebilmesini diledim. Yine de ilk oyunda bizi kurtarmaya yetmedi. Oldukça kötü kaybettik. Jerome ve Nanette "üçün en iyisi" konusunda anlaştıklarına göre, bu bizim iki kurtuluş şansımız daha olduğu anlamına geliyordu. Bu konuda karışık duygular içindeydim. Jerome'un yüzü giderek daha fırtınalı bir hal alıyordu, bu yüzden onun gazabını savuşturabileceğimizi düşünmek biraz olsun içimi rahatlatıyordu.

Öte yandan, bu işin bu kadar çabuk bitmesini umursamazdım.

Mümkün. Belki Şeytan'ın umurunda değildi ama ben diğer takımdan giderek daha fazla sıkılmaya başlamıştım. Tiara'nın kıyafetinin giderek daha dar ve açık olduğundan emindim. Hiç konuşmasa da, V'nin kendini beğenmiş ifadeleri kelimelerin asla yapamayacağı düzeyde küçümseme ifade ediyordu.

Yine de hiçbir Şeytan Roger kadar kötü değildi. Ne zaman bir strike ya da spare alsa, zaferini "Jackpot!" ya da "A penny saved is a penny earned!" gibi parayla ilgili bir ifadeyle taçlandırır. Bazen bu ifadeler, "Domuzun önüne inci atmak gibi bir şey!" diye bağırdığı zamanki gibi, durum içinde hiçbir anlam ifade etmiyordu bile. İkinci oyunun başında açıklanamaz bir şekilde "Can't Buy Me Love" şarkısının sözlerinden alıntı yapmaya başladığında, gerçekten kaybedeceğimi düşündüm.

Cody beni dürttü. "Yorulmaya başladı. Tiara da öyle."

Skor tabelasına baktım. Ufak bir değişiklik olmuştu ama bu ikilinin vuruş sayıları yedeklerden daha azdı ve bazen yedek bile alamıyorlardı. Malachi istikrarlı bir şekilde iyi kalmaya, V ise durdurulamaz olmaya devam ediyordu. Bizim takımda Peter ve ben değişmemiştik ama Cody vampir yeteneklerini kanıtlamaya çalışmaya devam ediyor ve bunu başarıyordu. Hugh da biraz gelişme gösteriyordu, Roman'da da bazen gördüğümüz bir olguydu bu. Sanki şeytan, kolunun falsolu atış yapma eğiliminden nasıl kaçınacağını hatırlamak için ısınmaya ihtiyaç duyuyordu.

Cody ile bakışlarımızı değiştirdik. "Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Antrenmanda bundan daha iyisini yapmıştın," dedi bana nazikçe. "Başında bir sürü şey olduğunu biliyorum ama Roman burada olsaydı ne derdi bir düşün. Ne derdi? Sonra Jerome'un yüzüne bak ve bana bizim galip gelmemizi istemediğini söyle."

Jerome'un Nanette'in yanında gururunu koruması pek umurumda değildi ama arkadaşlarımdan iyiliği beni endişelendiriyordu. Onların mutluluğunun Jerome'un mutsuzluğundan doğrudan etkileneceğini biliyordum. İçimi çekerek Cody'ye kararlı bir baş hareketiyle cevap verdim ve Roman'ın son birkaç haftadır bana verdiği tüm bilgeliği sözlerini aklımdan geçirerek oyunumu hızlandırmaya çalıştım. Kabul ediyorum, her zaman gerektiği kadar dikkat etmemiştim.

Yine de benim için bir şeyler tıkırdamaya başladı. Yakın zamanda profesyonel olmaktan çok uzaktım ama ben, Cody ve Hugh arasında yavaş yavaş Nanette'in takımına ayak uydurmaya başladık. Bu o kadar ince ve kademeli bir süreçti ki iki sayı farkla kazandığımızda ben ve takım arkadaşlarım dahil herkes bunun gerçekleştiğine inanmadı. Hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde skor tabelasına baktık. Sadece Carter bir şeyler söyleyebildi.

"İşte," dedi Roger'a coşkuyla, "eldeki kuş erken kalkan kurttan önce kalkar."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Roger.

Carter skor tabelasını işaret etti. "Bu da öyle, ama işte görüyorsunuz."

Nanette'in soğukkanlılığı kaybolmuştu. Jerome'u dövmek

ya da Portland'daki insanların bowlingi gerçekten ciddiye alıp almadıklarını merak ediyordu ama hemen beş dakikalık bir mola istedi. Takımını pistin uzak tarafına çekip onlara bir konuşma yapmasını izledik. Çılgınca el hareketlerine ve ara sıra kullandığı küfürlerle bakılırsa, pek de iç açıcı bir konuşma gibi görünmüyordu. Jerome'a baktım, hâlâ inanamıyor gibiydi.

"Bize söyleyecek bilgece bir sözün var mı patron?" diye sordum. Düşündü. "Evet. Kaybetmeyin."

Cody çoktan Peter'ın koluna yapışmıştı. "Burada bizim için bir şeyler yapmalısın. Az önce onları zar zor yendik ve biliyorsun ki onların içine Tanrı korkusu salıyor. Sadece bu bile onlara biraz gelişme sağlayacaktır. Eğer yapabilirsen ... Bilmiyorum. Daha az bölünme olsun. Bir şeyler yapın. Bunu kazanabiliriz ama sana ihtiyacımız var."

Peter ellerini havaya kaldırdı. "Yapabilseydim yapmaz mıydım sanıyorsun?"

Nanette ve arkadaşları geri döndüklerinde, repertuarlarına yeni bir strateji eklediklerini bize gösterdiler: kedi çağırma. Unholy Rollers'dan biri ne zaman oynamaya çıksa, görünüşümüzden yeteneklerimize ve bowling tişörtlerimize kadar her şey hakkında hakaretlerle serenat yapıyorduk. Bu sonuncusu Peter'ı gerçekten sinirlendirdi ve Tiara bunu çabucak anladı.

"Bunu ikinci el mağazasından mı aldın? Bekle, önce eşyaları elden geçiriyorlar. Böyle bir boku asla almazlar."

"Bu renk de ne böyle? Sanki bir oğlanın bebek partisinden kalma."

"Boktan tişörtlerinizde 'Unholy Rollers' yazacaksa, en azından topu *yuvarlamanız* gerekmez mi? Bu daha çok kılıç atışı gibiydi."

Peter her şeyi sessizce karşıladı ama giderek tedirginleştiğini görebiliyordum. Hugh yüzünü buruşturdu ve bana doğru eğildi. "O kadar da komik değil. Bir succubus'tan daha iyisini beklerdim."

"En azından Peter'ın durumu daha kötü değil," dedim. "Sadece yeni ve ilginç şekillerde yarıyor."

"Yine de bunlar bizi kurtarmayacak," dedi Cody acımasızca.

Bu doğrudu. Onlarla eşit kalıyorduk ama zar zor. Oyunun yarısına geldiğimizde, düşüşe geçtiğimizi fark ettik. Jerome yine sinirli görünüyordu ve Nanette'in kendine güveni geri gelmişti.

"Haydi çocuklar," dedi amigo kız olmasını beklemediğim Carter. "Bunu yapabilirsiniz. Siz onlardan daha iyisiniz."

Ancak oyunun gidişatını değiştiren meleşin coşkusu değildi. V'nin nihayet konuşmasıydı. Peter az önce topunu fırlatmış ve şaşırtıcı bir şekilde dört lobutu devirmişti, bu da geride mümkün olduğunu bile bilmediğim bir tür üçlü bölünme bırakmıştı. Hepimiz geri çekildik.

"Sen hayatımda gördüğüm en kötü vampirsin," dedi V, gözlerini dikmiş iğnelere bakarken.

Bu sözlerde ne vardı da bizimkiler başarılı oldu bilmiyorum.

cesaretlendirme ve Tiara'nın kötü moda alayları başarısız olmuştu. Ama aniden, Peter bir vampir oldu. Ve herhangi bir vampir değil. Bowling oynayabilen bir vampir.

O andan itibaren attığı her şey isabetliydi. Ve tıpkı V gibi, Peter da bunu düşünmüyordu bile. Sadece yürüdü ve vampir reflekslerinin işi yapmasına izin vererek fırlattı. Kısa sürede takımımızdaki herkesi, hatta Cody'yi bile geride bıraktı. Gerçekten, onunla boy ölçüşebilecek tek kişi V'ydi.

Ama yeterliydi ve her şeye rağmen bir şekilde üçüncü oyunu kazandık. Hugh, Cody ve ben tezahüratlara boğulduk ve Carter'la beşlik çakıştık. Peter ise çok daha soğukkanlıydı ve diğer takıma soğukkanlılıkla bakıyordu. Roger'a "Tavuklar yumurtadan çıkmadan onları sayma," dedi. Peter, Tiara'ya, "Kırmızının bu tonu seni sarılık olmuş gibi gösteriyor," dedi. Durakladı. "Ve bir fahişe gibi."

V'ye Peter hiçbir şey söylemedi.

Nanette ve Jerome derhal tartışmaya başladılar; Nanette'in tartışmasının büyük bir kısmı, bir takımda iki vampirin bulunmasının ne kadar adaletsiz olduğu ve asıl belirleyici faktörün beşin en iyisi olacağı konusunda tuhaf iddialarda bulunmasını içeriyordu. Jerome neşeyle ona karşılık verdi. Zaferimiz konusunda o kadar kendini beğenmişti ki, her topu kendisinin attığını düşünebilirdiniz. Kızın şaşkınlığını görmek onun için pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Şey," dedi bir noktada, "iki maç daha yapabiliriz ama takımınız çok yıpranmış görünüyor. Belki de zihinsel ve fiziksel olarak toparlanmaları için biraz zaman geçtikten sonra-"

Jerome durdu ve başını eğdi, sanki bizim duyamadığımız bir müzik duyuyormuş gibiydi. Yüzüne garip bir ifade geldi.

"Kahretsin," dedi.

"Ne?" diye sordu Nanette. Onun dikkatini bowlingden başka bir şeyin çektiğini fark etmiş gibiydi. Yanımda Carter kıpırdamadan duruyordu.

"Gitmem gerek," dedi Jerome.

Ve gitti. Aynen böyle, iblis ortadan kayboldu. Hızlıca etrafıma bakındım ama bowling salonunun bizim bulduğumuz kısmının ıssız olması sayesinde hiçbir insan fark etmemiş gibiydi. Yine de, halka açık bir yerde bu şekilde ışınlanmak büyük bir ölümsüz için oldukça sıra dışı bir davranıştı. Saygısız iblisler bile genellikle insanlar arasında tedbirli olmayı bilirdi.

"Şey," dedi Nanette. "Sanırım iyi kazanan diye bir şey yok. Sportmenlik kaybolmuş bir sanattır."

Özellikle de takımının sözlü tiradından sonra bunu söylemesinin biraz abartılı olduğunu düşündüm. Aslında, kısa süre içinde hepsi kendi aralarında tartışmaya başladılar ve her biri Nanette'e mağlubiyetin nasıl başkasının hatası olduğuna dair bir savunma yaptı.

"Georgina," dedi Carter, dikkatimi geri çekerek. Zaferimiz karşısında takındığı gülümseme kaybolmuştu. "Bence eve gitmen iyi bir fikir."

"Neden?" Ben sordum. "Bunu kutlamalıyız." Serpintiden beri ilk kez

Seth'le birlikte arkadaşlarımla eğleniyormuş gibi hissettim. "Roman'ı da aramalıyız."

"Hadi benim evime gidelim," dedi Peter. "Hemen bir meze tabağı hazırlayabilirim."

"Peki, peki," dedi Carter, Mei'ye bir bakış atarak. Mei hâlâ koltuğunda oturuyor ve tüm konuşmaları aynı anda izlemeye çalışıyordu. "Hadi şimdi gidelim. Otoparka geldiğimizde sizi ışınlayacağım."

Buna itiraz etmeye çalıştım ama Carter hepimizi oradan çıkarmak konusunda çok ısrarcıydı. Dakikalar sonra, takım arkadaşlarım ve ben otoparka doğru yola çıkmıştık, hala zaferimiz ve Peter'ın gecenin tartışmasız kahramanı olduğu konusunda övünüyorduk.

"Georgina?"

Durdum. Orada, arabamın yanında duran Seth'ti. Park lambalarının sert ışığında bile, onunla ilgili her şey yumuşak ve davetkâr görünüyordu. Dağınık saçları. Elleri cebinde duruşu. Flanel ceketinin altından seçebildiğim Martı Sürüsü tişörtü.

"Burada ne yapıyorsun?" Birkaç adım ileri atarak sordum. Arkadaşlarım arkamda belirsiz bir şekilde durmuşlardı. Hepsi de Seth'le aramızın bozuk olduğunu biliyordu ve beni endişeyle izliyorlardı.

Seth önce desteğime, sonra da bana baktı. "I . . . Seninle konuşmak istedim."

"En son konuştuğumuzda böyle dememiştin," dedim. Sert sözler ben onları durduramadan dışarı çıktılar. Konuşma fırsatının, Seth'in nihayet konuşma isteğinin üzerine atlamam gerektiğini biliyordum... ama içimde incinmiş bir yer önce tepki verdi.

"Biliyorum," dedi Seth. "Muhtemelen bunu hak etmiyorum. Ama . . . Bir sürü şey düşünüyordum ve tam olarak anlayamadığım bir sürü tuhaflık vardı. Annemin senin yanına taşınması gibi mi? Ve tüm bu oyuncak midillilerin neden Terry'nin kapısına gelip durduğunu biliyor musun?"

Peter, "Neden bizim eve gelmiyorsun ve kalbini orada açmıyorsun?" dedi. "Humus ve şarapla daha iyi gider."

Seth'e bakarken kalbimin acıdığını hissettim. Bu olabilirdi, tıpkı Carter'ın Yeni Yıl'da söylediği gibi, Seth ve benim birbirimize geri dönmeyi nasıl başardığımız hakkında. Hem korkmuş hem de endişeli bir şekilde yutkundum. "Belki de sizinle daha sonra buluşmalıyım," dedim. "Seth ve ben önce bir yere gidip konuşabiliriz."

"Georgina," dedi Carter endişeyle, "gerçekten yapman gerek-"

Araba birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve benim dünyamda işlerin nasıl yürüdüğünü düşünürsek, gerçekten de öyle olmuş olabilirdi. Tek bildiğim, bir an hepimiz karanlık otoparkta duruyorduk ve sonra bir araba bize doğru hızla geliyordu. Daha doğrusu bana doğru. Markasını ya da modelini ayırt edemiyordum, sürücüsünü de. Zaten muhtemelen onu da tanıyamazdım. Tek gördüğüm hızla yaklaşan farlardı ve arkadaşlarımla Seth'in arasında tek başıma durduğum yere doğru ilerliyordu.

Araba bana çarptığında, tüm vücuduma yayılan yoğun bir acı anı oldu. Sonra hiçbir şey hissetmedim. Görüşüm değişti ve arkadaşlarım bana doğru koşarken ve araba hızla uzaklaşırken yere yığılmış bedenime bakıyormuşum gibi gerçeküstü bir his yaşadım. Bazıları benimle konuşmaya çalışıyor, bazıları 911'i arıyordu. Bazıları birbirleriyle konuşuyordu.

Sahne görüşümde çözülmeye başladı, siyaha dönüştü. Ve sadece sahne değil. Ben de. Çözülüyordum. Tüm özümü kaybediyordum. Hiçbir şeye dönüşüyordum.

Ama ben yitip giderken, dünya yitip giderken, arkadaşlarımla sesleri de yitip gitmeden önce son birkaç sözlerini duydum.

"Georgina! Georgina!" Bu Seth'ti, adımla dua eder gibi söylüyordu. "Nefes almıyor," dedi Cody. "Nabızı da atmıyor. Hugh! Hugh!"

Bir şey. Sen bir doktorsun."

"Yapamam," dedi Hugh usulca. "Bu beni aşar. Onun ruhu ... onun ruhu burada değil."

"Elbette öyle!" dedi Cody. "Ruhlar ölümsüzleriyle birlikte kalır."

"Bu durumda değil," dedi Hugh.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Seth, sesi çatlayarak. "Carter! Bunu düzeltebilirsin. Her şeyi düzeltebilirsin. Onu kurtarmalısın."

"Bu beni de aşıyor," dedi Carter. "Özür dilerim."

"Hâlâ yapabileceğin bir şey var," dedi Hugh. "Yapman gereken tek bir şey."

"Evet," diye kabul etti Carter, sesi keder doluydu. "Gidip Roman'ı getireyim."

....."

Ve sonra hepsi gitmişti. Ben gitmiştim.

Bölüm 18

Siyahlık renk girdaplarına dönüşmeye başladı, renkler sonunda etrafımdaki çizgi ve şekillere dönüştü. Dünya şekillenirken etrafıma bakındım ve kısa süre sonra ayaklarımın altında bir katılık hissettim. Kendi bedenim yeniden maddeye bürünüyor, ışık ve boşluk hissi kayboluyordu. His ve hareket bana geri döndü ve yarım saniyeliğine otoparkta olan her şeyi hayal ettiğimi düşündüm.

Sonra ani ve ezici bir *yanlıklık* duygusuna kapıldım.

Öncelikle, gözümü kırıştırıp dünyayı netleştirdiğimde, artık bowling salonunda olmadığımı fark ettim. Tonozlu tavanları olan ve penceresiz bir odanın içindeydim. Burası bir mahkeme salonuna benziyordu, jüri locası ve yargıç kürsüsüyle tamamlanmıştı. Tüm dekor siyahtı: duvarlarda ve zeminde kırmızı damarlı siyah mermer, siyah ahşap süslemeler, siyah deri sandalyeler. Her şey çok şık ve moderndi, temiz ve sterildi.

Fark ettiğim bir sonraki şey, az önce içinde bulunduğum bedende olmadığımды. Dünyaya bakış açım daha yüksekteydi. Uzunluğumun ve kaslarımın ağırlığı da farklıydı ve Unholy Rollers gömleğim yerine basit bir keten elbise giymiştim. Kendimi tam olarak göremesem de, hangi bedeni giydiğime dair iyi bir fikrim vardı: ilk bedeni. Ölümlü bedenim. Doğduğum beden.

Yine de bu kadar yanlı hissettiren ne beden ne de yabancı odaydı. Bunlar sürprizdi, evet, ama uyum sağlayamayacağım bir şey değildi. Yanlılık elle tutulur bir şeyden kaynaklanmıyordu. Daha çok havadaki bir histi, her gözeneğime nüfuz eden bir his. Tonozlu tavanlara rağmen oda havasız ve dar geliyordu, sanki hiç hava sirkülasyonu yokmuş gibi. Gerçek bir koku olmamasına rağmen, durgunluk ve çürümeyi hayal etmeye devam ettim. Tüylerim diken diken oldu. Sıcak ve nemli hava tarafından boğulduğumu hissettim ama aynı zamanda iliklerime kadar üşüdüm.

Cehennemdeydim.

Oraya hiç gitmemiştim ama orayı tanımak için gitmiş olmanıza gerek yoktu.

Odanın sol tarafında, yargıç kürsüsüne bakan bir masada oturuyordum. Arkamda, bir parmaklıkla ayrılmış, izleyicilerin oturduğu yer vardı. Etrafıma bakmak için kıpırdandım. Gözlerimin önünde, koltuklarda insanlar belirmeye başladı. Görünüşleri çılgınca farklıydı: erkek ve kadın, her ırktan, çeşitli kıyafet durumları. Bazıları etrafımızdaki mahkeme salonu kadar şık ve düzgündü. Bazıları ise yataktan kalkmak için epey bir çile çekmiş gibi görünüyordu. Görünüşlerinde hiçbir tekdüzelik yoktu. Bana ipucu verecek ölümsüz auraları bile yoktu, ama hepsinin ölümsüz olduğuna dair bahse girmeye hazırdım.

Şeytanlar.

İblisler birbirleriyle konuştuğça odayı bir konuşma mırıltısı doldurmaya başladı, bu mırıltı beni ilk karşılayan sessizlikten neredeyse daha korkutucuydu. Kimse benimle konuşmuyordu, yine de birçok göz beni onaylamaz bir şekilde inceliyordu. Burada henüz kimseyi tanıımıyordum ve kendimi savunmasız ve korkmuş hissediyordum. Yanımda boş bir koltuk vardı ve birinin bana katılıp katılmayacağını merak ediyordum. Bu her neyse, bunun için bir avukata hakkım var mıydı? Normal bir mahkeme salonunun tüm özelliklerine sahipti ama Cehennem'in makul ya da öngörülebilen olmasını bekleyemezdin. Dürüst olmak gerekirse ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sözleşmemle ilgili olması gerektiğini biliyordum ama Hugh davamın eninde sonunda "inceleneceğini" söylediğinde çok fazla ayrıntıya girmemişti.

Mahkeme salonunun sağ tarafında, boyutları ve yerleşimi benimkiyle aynı olan bir masa vardı. Demir grisi saçları ve topuz bıyığı olan bir adam masanın üzerine oturmuş, masanın yüzeyine bir evrak çantası yerleştiriyordu. Gömleği de dahil olmak üzere tamamen siyah bir takım elbise giymişti ve bir savcıdan çok bir cenaze müdürüne benziyordu, ki ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Dikkatle incelediğimi hissetmiş gibi, gözbebeğinin nerede bitip irisin nerede başladığını anlayamayacağım kadar karanlık gözlerle bana baktı. İçime yeni bir ürperti gönderdiler ve onunla ilgili değerlendirmemi değiştirdim. Cenaze müdürü mü? Daha çok bir cellat gibi.

Salon neredeyse izleyicilerle dolduğunda, ön tarafa yakın bir kapı açıldı. On iki kişi jüri üyeleri locasına doğru ilerledi ve ben nefesimi tuttum. Bu odada hâlâ hiçbir ölümsüz aurası hissedemiyordum. Belki de Cehennem'de buna gerek yoktu ya da burada rahat olamayacak kadar çok ölümsüz vardı. Ne olursa olsun, tıpkı tüm izleyicilerin iblis olduğundan emin olduğum gibi, jüri üyelerinin yarısının melek olduğunu söyleyebilirdim. Bu gözlerinden ve tavırlarından belliydi. Melekler farklı giyinmemiş olsalar bile, kendilerini diğer herkesten farklı bir şekilde taşıyorlardı. Ayrıca melekler burada hissettiğim yanlışlığın bilincinde gibiydiler. Etraflarına bakıp duruyorlardı, yüzlerinde küçük tiksinti ifadeleri vardı. İlk başta meleklerin Cehennem'de olması biraz çılgınca gelmişti ama sonra fark ettim ki, Cennet'in aksine, kimseyi dışarıda tutacak kapılar ya da bariyerler yoktu. Ve ölümlülerin aksine, melekler istedikleri zaman buradan ayrılabilirdi. Sanırım bu da böyle iş ziyaretleri yapmayı kolaylaştırıyordu. Yine de melekleri görmek beni yüreklendirdi. Eğer davamla ilgili karar verme sürecine dahil olacaklarsa, o zaman kesinlikle sempatik olacaklardı.

"Onlardan gelecek yardıma güvenmeyin."

Masasına doğru eğilmiş ve alçak sesle bana hitap eden, kara gözlü savcı şeytandı.

"Pardon?" Ben sordum.

Başını jüri üyelerine doğru eğdi. "Melekler. İçlerinde rahatsız edici bir adalet duygusu var ama ruhlarını satanlara da pek sempati duymuyorlar. Yatağını yaptıysan, içinde uyumak zorundasın d i y e düşünürler.

Hepsi de kendini beğenmiş piçler."

Jüriye doğru geri döndüm ve midemde bir çöküntü hissettim. Meleklerden bazıları beni izliyordu ve yüzlerinde iblisler gibi açık bir küçümseme olmasa da, yine de orada burada küçümseme ve hor görme görebiliyordum. Hiçbir yerde sempati görmedim.

Kalabalık odada bu kadar çok konuşma varken, herhangi bir sesi seçebilmeyi hayal etmek zordu ama ben seçtim. Belki de son on yılda çok aşına olduğum, her konuştuğunda atlamayı alışkanlık haline getirdiğim bir ses olduğu içindi. Bakışlarımı jüriden ayırarak sesin sahibini bulana kadar etrafıma bakındım.

Yeterince eminim. Jerome az önce mahkeme salonuna girmişti. Cehennemde bile hâlâ John Cusack kılığındaydı. Mei de onunla birlikteydi ve dikkatimi çeken şey konuşmalarının sesiydi. Ön tarafa yakın, benim oturduğum yerin karşı tarafında, onlar için açık bırakıldığını tahmin ettiğim koltuklara doğru ilerlediler. Göğsümde bir rahatlama hissettim. Nihayet tanıdık yüzler. Konuşmak için ağzımı açtım, Jerome'a seslenmek için... tam o sırada gözleri üzerime düştü. Yürüyüşünde durakladı ve kalbimi delip geçen bir bakışla beni sabitledi. Sonra, başka hiçbir onaylama yapmadan gözlerini kaçırdı ve onlar yerlerine geçerken Mei ile konuşmaya devam etti. Kelimeler dudaklarımda can verdi. Bakışlarındaki soğukluk, bowling salonundaki tüm o rahatlığın bir aldatmaca olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Jerome benim tarafımda değildi.

Ve eğer boş masam bir gösterge ise, kimse benim tarafımda değildi.

Savcıdan çok daha neşeli bir takım elbise giyen bir adam salonun önüne yürüdü ve mahkemeyi toplantıya çağırdı. Yargıç Hannibal'ın geldiğini anons etti ki bu başka koşullarda komik ve absürt bir isim olurdu. Herkes ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim. Bu saygı gösterisi beni biraz şaşırttı. Prosedüre bağlılık şaşırtmadı.

Yargıç Hannibal jürinin karşısındaki kapıdan girdi. Bir an için, "*Çok genç*" diye düşündüm. Sonra bir insan gibi düşündüğümü hatırladım. Bu odadaki hiç kimse -ben hariç- gerçek formlarını giymiyordu. Hepsi de hesaplanamayacak yaşta varlıklardı ve Yargıç Hannibal'ın yirmili yaşlardaki sarışın sörfçü görünümünü sadece vitrin süsüydü.

Herkese kocaman bir sırıtış fırlattı, bronz teninde mükemmel beyaz dişleri göze çarpıyordu. Önündeki bazı kâğıtları karıştırdı. "Pekâlâ," dedi. "Ne yani, bir succubus ile sözleşme anlaşmazlığımız mı var? Letha mı?" Kim olduğumla ilgili büyük bir gizem varmış gibi etrafına bakındı. Bakışları bana takıldı ve kendi kendine başını salladı. "Davayı kim açıyor? Sen mi? Marcel mi?"

"Evet, sayın yargıç," dedi kara giysili iblis.

Yargıç Hannibal kıkırdadı. "Bu zaten olduğundan daha az adil." Tekrar bana baktı. "Avukatın var mı, tatlım?"

Yutkundum. "Hayır. Sanmıyorum. Yapmalı mıyım? Atanmalı mıyım?"

bir tane?"

Omuz silktili. "Kendini savunmak istemiyorsan bir şeytan bulup getirebiliriz. Ya da aklınızda biri varsa birini çağırabiliriz."

İfrit deyince aklıma hemen Hugh'un adı geldi. Savunma yönünü umursamazdım bile. Sadece burada dost bir yüz görmek istiyordum. Bu kadar kolay mıydı? Sadece sorabilirdim ve onlar da Hugh'u buraya getirebilirlerdi. . . cehenneme mi? Bu düşünce aklıma gelir gelmez vazgeçtim. Hugh zaten benim için çok şeyi riske atmıştı. Ondan üstlerimize karşı durmasını, beni tüm o soğuk, parlayan gözlere karşı savunmasını nasıl isteyebilirdim? Bunun ne yararı olabilirdi ki? Gerçekten kazanırsam muhtemelen başı daha fazla derde girecekti - ki Hannibal'ın önceki yorumlarına bakılırsa bu pek olası görünmüyordu.

Onlara tam kendimi savunacağımı söylemek üzereydim ki yanımdaki koridorda bir ışık patlaması oldu. Korkuyla ayağa fırladım ve bunu yaparken yalnız değildim. Gümüş ve beyaz ışıktan oluşan bir kasırga yavaşça birleşerek tanıdık ve çok hoş bir şekle dönüştü: Carter. Diğer herkes gibi, mahkemede geçirdiği bir gün giyim kuşamında hiçbir değişiklik yapmamış görünüyordu; sadece geçen Noel'de ona aldığım kaşmir şapkayı takıyordu. Carter hakime bakarak şapkasını çıkardı ve saygı göstermek istercesine önünde tuttu. Kendimi hıçkırığa hıçkırığa onun kollarına atmak istedim.

"Bu da ne?" diye sordu Yargıç Hannibal. Ürkmüş olanlar koltuklarına geri döndüler.

"Özür dilerim," dedi Carter dostça. "Normal yoldan gelirdim ama avukatını başka türlü nasıl içeri sokacağımı bilemedim."

Carter benim avukatım mı olacaktı? Umut içimde yeniden yeşerdi, ta ki onun yanında bir ışık patlaması daha patlayana ve Roman görünene kadar.

Farklı türden bir kaos patlak verdi ve aniden ben bir yan gösteriye dönüştüm. Öfke hem melek hem de iblis yüzlerinde parlıyordu. Odanın yarısı ayağa kalkmıştı. Herhangi bir ölümsüz aura algılayamamıştım ama Roman'a doğru ilerlerken neredeyse her bireyden fışkıran güç dalgasını hissedebiliyordum.

"Nephilim!"

"Yok edin onu!"

Hannibal tokmağını masaya vurduğunda tam bir çete saldırısının eşiğindeydik. Gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı ve sertçe vurdu. Ondan yayılan hissedilir bir güç dalgası neredeyse birkaç kişinin ayaklarını yerden kesecekti. Odada büyüyen büyü dağıldı.

"Otur yerine," diye tersledi. "Herkesin kahramancılık oynamaya başlamasının ne yeri ne de zamanı."

"Odada bir nefilim var!" diye itiraz etti arkadan biri.

"Evet, evet. Teşekkürler Kaptan Açık göz," dedi Yargıç Hannibal. "Ve eğer çizgiyi aşarsa, yüz kadarımızın onu alt edebileceğini söyleyebilirim. Bu söz konusu değil. Ancak söz konusu olan, onun *neden* burada olduğu ve hemen cezalandırılmaması gerektir." Bu Carter'a yönelikti.

"O onun avukatı," dedi Carter.

Hannibal'ın kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı ve az önceki kendini beğenmişliğinden eser kalmadı. "Bir nefilim mi?"

"Buna karşı bir kural yok," dedi Carter yumuşak bir sesle. "Her ölümsüz hizmet edebilir, değil mi?"

Hannibal köşedeki masada oturan ve dizüstü bilgisayarında sürekli bir şeyler yazan kadına tedirgin bir şekilde baktı. Onu mahkeme raportörü sanmışım ama belli ki o da bir tür danışmanmış. Yüzünü buruşturdu.

"Teknik olarak hizmet edebilir," dedi. "Yasalarımız bunu belirtmiyor."

Bir avukat kadar ketum olan Carter, "Ancak sanığın seçtiği herhangi birinin cezadan muaf olduğunu belirtiyorlar," dedi.

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Avukat olarak görev yapmak üzere çağrılanlar mahkeme sırasında ve sonrasında normal işlerine döndüklerinde cezadan muaf tutulurlar. Bu yaratığın personel dosyalarımızda olmadığını tahmin ediyorum."

Cehennem söz konusu olduğunda, şeytan gerçekten de ayrıntıda gizlidir. Hugh beni her zaman en küçük kelimelere bile dikkat etmem konusunda uyarırdı çünkü Cehennem bunları kendi lehine kullanırdı. Neden bu kadar memnun olduğunu tam olarak anlamam biraz zaman aldı. Görünüşe göre herhangi bir ölümsüz böyle bir davada avukatlık yapabilirdi. Ve söylediklerinin ilk kısmına göre, tüm nefilimleri derhal yok etme yönündeki normal ölümsüz tepkisine rağmen, Roman benim avukatımken kimse ona bir şey yapamazdı. Mahkeme salonunda toplu cezalandırma olmayacaktı. Zor olan sözlerinin ikinci kısmıydı. İddiaya göre avukat olarak görevlendirilenler normal görevlerine döndüklerinde yasal performanslarından dolayı cezalandırılmazlardı, Hugh'u çağırmayı düşünürken bunu bilmek iyi olurdu (yine de hoşnutsuz bir iblisin sinsice birinden intikam alabileceği milyonlarca ince yol olduğunu biliyordum).

Ancak Roman'ın, Jerome ile yaptığı ve baş iblisimin tüm bildiklerini inkâr edeceğinden hiç şüphem olmayan gayri resmi bir anlaşma dışında, Cehennem için düzenli bir görevi yoktu. Roman "işine geri döndüğünde" korunamazdı çünkü Cehennem için çalışmıyordu. Bu dava sona erdiği ve avukatlık görevinden ayrıldığı anda Cehennem'in kaprislerine maruz kalmıştı.

"Pekala," dedi Hannibal. Bana doğru baktı. "En azından bu davayı daha ilginç hale getirecek. Tabii, her neyse. Nefilimi avukatın olarak mı istiyorsun?"

Hayır demek istedim. Bir yanımda, eğer reddedersem ve Roman asla avukatım olmazsa, daha sonra onu bekleyen cezadan kurtulacağını, şimdi kolayca kaçabileceğini umuyordu. Onunla Carter arasında gidip gelirken içimi korkunç bir kesinlik kapladı. Roman'ın avukatım olup olmaması önemli değildi. Buradan çıkamayacaktı. Roman'ın benimkilerle buluşan gözlerine de yansımıştı bu. Carter onu buraya getirdiğinde, bu tek yönlü bir yolculuktu. Eğer onu avukatım olarak kabul etmezsem, Roman'ı ölümüne doğru hızlandırmış olacaktım.

Başımı salladım ve onun kaderini mühürlerken kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Ee, evet. Evet, senin

onur. Onu avukatım olarak görmek isterim."

Mahkeme salonunda bir onaylamama mırıltısı vardı. Carter, Roman'ın sırtına cesaret verici bir tokat attı ve ardından salonda bir koltuk bulmaya gitti. Roman benim yanımdaki boş sandalyeye oturdu. Marcel ile keskin bir tezat oluşturuyordu. Roman'ın evrak çantası yoktu, tek bir kâğıt parçası bile yoktu ve üzerinde hâlâ daha önce giydiği kıyafetler vardı: kot pantolon ve kazak.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona tısladım, diğer seslerin örtüsüne minnettarım. "Bu bir intihar!"

"Seni gerçekten onlara bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" diye sordu. "Ve senin durumunu benden daha iyi kim bilebilir?"

"Kazansam da kaybetsem de bu iş bittiğinde seni öldürecekler."

Roman bana orantısız bir gülümseme verdi. "Benim yapmam çok çok daha iyi bir şey-" "Kapa çeneni," dedim, ağlamaya başlayacağımdan korkarak.

"Sen bir

salak. Buraya gelmemeliydin."

"Amaç ve anlam hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu bana, gülümsemesi kaybolmuştu. "Sanırım bu benimki olabilir. Sanırım yapmam gereken şey buydu Georgina."

"Roman-"

Ama daha fazla konuşacak zaman yoktu. Yargıç Hannibal herkesi sakinleştirmek için bu kez gök gürültüsü olmadan tokmağa vuruyordu. Aralarında serbestçe dolaşan bir nefilim fikri onları hâlâ heyecanlandırıyordu.

"Yeter, yeter," dedi Hannibal. "Biliyorum hepimiz şok olduk ve dehşete düştük ama bunu aşın. Onunla daha sonra ilgileneceğiz. Eğer daha fazla dram yoksa, başlamamızın bir sakıncası var mı?" Avukatlar arasında göz gezdirdi.

Marcel, "Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım, sayın yargıç," dedi. Roman başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

Bölüm 19

Ve böylece mahkemedeki günüm başladı.

Hannibal'ın düzen çağrısına rağmen, herkesin hâlâ Roman'ın varlığına odaklanmış olduğu açıktı. Nefilimlerin daha büyük ölümsüzler arasında hor görüldüğünü biliyordum, ancak bugüne kadar bunun tam kapsamını anlamamıştım. Roman ve onun türünün neden güç sahiplerinden öç alma konusunda bu kadar takıntılı olduklarına yeni bir ışık tuttu. Dikkatlerin bir kısmının üzerimden çekilmesinin iyi olup olmadığını ya da kendimi çağrışımlarla daha da mahkûm edip etmediğimi merak ettim.

"Yani," dedi Yargıç Hannibal. "Sözleşmenle ilgili bir tür sıkıntı var. Kulübe katıl." Şeytani seyircilerden gelen alçak sesle kıkırdamalar odanın içinde gürledi.

Roman boğazını temizleyerek kıkırdamaları susturdu. "Sayın Yargıç, elimizde bir 'yakınma'dan fazlası var. Hell'in sadece sözleşmesini ihlal etmekle kalmayıp aynı zamanda sahte bahanelerle başka bir sözleşme hazırladığına dair kanıtlarımız var."

"Bu çok saçma," dedi Marcel. "Dünyadaki herkesin sözleşmesini inceleyemeyiz. Eğer başka birinin bir sorunu varsa, o zaman kendi davasını açabilir."

"Diğer sözleşme hâlâ hayatta olan bir insan için," dedi Roman. "Bir hak talebinde bulunacak durumda değil ve onunki, kadının mahkemeye getirilmesini sağlayan evrak işlerine bağlıydı."

Hannibal ellerini umursamazca salladı. "Daha onunkinde bir sorun olduğunu bile kanıtlayamadık, o yüzden başkalarına iyilik yapmaya başlamadan önce bunu halledelim."

"Kontratını görebilir miyiz?" diye sordu Roman.

"Doris?" Hannibal elinde dizüstü bilgisayar olan kadına baktı. Masasının altından, üzerinde sayısal bir kilit olduğu anlaşılan ağır, metal bir kutu çıkardı. Önce dizüstü bilgisayarına baktıktan sonra uzun bir dizi rakam tuşladı. Kutunun kenarlarından duman sızıyordu. Bir dakika sonra kutuyu açtı ve uzun, süslü bir parşömen çıkardı. Yargıca bir göz attı.

"Kopyalar mı?"

"Evet, lütfen," dedi ona.

Doris işlemi birkaç kez daha tekrarladı ve ben Roman'a doğru eğildim. "Bu nasıl çalışıyor?" diye fısıldadım. "Bir çeşit düzen yok mu? Önce savcılık başlanıyor mu?"

"Belki bir Amerikan mahkemesinde," diye fısıldadı. "Burada mı? Herkes elinden geldiğince tartışıyor ve düzeni sağlamak yargıca kalıyor."

Bu beni şaşırttı. Buradaki detay takıntısını düşününce

bir miktar özenli prosedür beklerdim. Öte yandan, davanızı kabul ettirmek için en güçlü olanın hayatta kalması yöntemi de Cehennem'in ideolojilerine o kadar da aykırı değildi.

Yargıç ve avukatlar için parşömenler temin edildi. Kopya olmasına rağmen Roman parşömeni önümüze, masanın üzerine serdiğinde yine de biraz ürkmüştüm. İşte buydu, ölümsüz ruhumu bağlayan sözleşme. Yüzyıllarca sürecektir sonuçları olan küçük bir karar. İngilizce yazılmıştı ve orijinali Yunanca olduğu için Doris'in sihirli parşömen kopyalama kutusunun çeviri gücüne sahip olması gerektiğini düşündüm.

Roman yüksek sesle, "Dikkatinizi 3A bölümüne çekebilir miyim?" dedi. Daha yumuşak bir ses tonuyla, "Gerisi standart Cehennem hukuku." diye ekledi.

Doğruydum. Parşömen o kadar büyüktü ki tamamını açamadık. Görebildiğim kadarıyla çoğu, bir succubus olarak hizmet etmenin ve ruhunuzu cehenneme kiralamanın ne anlama geldiğinin acı verici derecede ayrıntılı bir açıklamasıydı. Kendilerini savunmak için, atladıkları pek bir şey yoktu. O sırada sözleşmenin tamamını okumamıştım. Nippon benim için önemli noktaları özetlemişti ama neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmenize izin vermediklerini söylemek mümkün değildi. Neyse ki bu teknik ayrıntılar bugün bizi ilgilendirmiyordu.

Roman yüksek sesle okudu:

"Yukarıda bahsi geçen ruhun mülkiyeti (bkz. bölüm 1B, 4A, 4B, 5B kısım 1, 5B kısım 2 ve ek 574.3) ve aşağıda ayrıntıları verilen hizmetler (bkz. bölüm 3A, 3B, 6A-F, 12C) karşılığında sözleşme sahibi (bundan böyle 'Lanetliler' olarak anılacaktır) tarafından yerine getirildiği üzere, yüce Cehennem Krallığı ve temsilcileri aşağıdakileri kabul eder:

1. Bölümlerde açıklanan Succubus güçlerinin Lanetlilere verilmesi

7.1A ve 7.3A.

2. İnsan yaşamı sırasında Lanetliyle tanışmış olan tüm ölümlülerin onunla ilgili tüm bilgileri, standart hafıza kaybı prosedürlerine uygun olarak (bkz. ek 23) bir daha geri getirilmemek üzere hafızalarından silinecektir."

Roman okumayı bitirdiğinde yargıca baktı. "Şimdi," dedi Roman. "İsterseniz ek 23'ü okuyabilirim, ama asıl mesele şu ki Cehennem anlaşmalarının bir kısmına uymadı. İnsanken tanıdığı biri -bir ölümlü- onu hatırladı."

Hannibal, "Bu konu neden o zaman gündeme gelmedi?" diye sordu.

"Çünkü bu olay birkaç ay önce gerçekleşti," dedi Roman. "Söz konusu kişi, o zaman ve bugün hayatta olan reenkarasyon sözleşmesi olan biri."

Marcel, "Eğer bu kişi reenkarne olmuşsa, o zaman konunun bir önemi yok," dedi. "Teknik olarak artık aynı kişi değil. Bu nedenle sözleşme geçerlidir."

"*İnsanlık Üzerine İnceleme'nin* 764 numaralı ekine göre öyle değil," dedi Roman. "Buna göre, tüm bireyler -insanlar ve daha düşük ölümsüzler- ruhları tarafından tanımlanır. Varlık hangi şekle bürünürse bürünsün, bireyin kimliği gibi ruhu da sabit kalır. İhtiyacımız olursa Doris'in bir kopyasını çıkarabileceğine eminim."

Doris beklenti içinde Hannibal'a baktı. "Zahmet etmeyin," dedi Hannibal. "*Treatise'e* aşınayım. Pekâlâ. Ruhların sabit olduğu ve bireylerin ruhları tarafından tanımlandığı varsayımından hareketle, reenkarne olmuş bu bireyin buradaki dilekçe sahibini hatırladığına dair elinizde ne kanıt var?"

Roman'ın bir şeyler söylemesini bekledim ve sonra beni beklediğini fark ettim. Herkesin bir anda öne atılıp konuşması fikrini kafamda oturtmak hâlâ zordu.

"Bana adımla hitap etti, sayın yargıç," dedim. "Beşinci yüzyıldaki ilk insan ismim. Beni o zamanlar tanıdığı ismimle."

"Bunu daha önce hiç duymuş muydu, bu hayattayken?" diye sordu

Roman. "Hayır," dedim.

"Buna tanık olan var mı?" diye sordu

Marcel. "Hayır," dedim.

"Anlıyorum," dedi ve bu iki kelimeyle beni çok küçük hissettirmeyi başardı. Ses tonu, bu kadar zayıf bir kanıtla buraya kadar gelebilmiş olmamızın bile bir mucize olduğunu ima ediyordu.

"Sorun değil," dedi Roman. "Çünkü elimizde daha fazlası var. Aynı reenkarne denek hipnoz altında onu başka yaşamlarda da hatırladığını açıkladı."

"*Buna* tanık olan var mı?" diye sordu Hannibal.

"İkimiz de buna şahit olduk," dedi Roman. "Seattle'da çalışan bir imp. Hugh Mitchell. Eğer onu çağırmak isterseniz, hipnozu gerçekleştiren kişi oydu."

Gerildim. Hugh kesinlikle sağlam bir tanıktı -bu davada dilekçe veren kişi ya da hem Cennet hem de Cehennem tarafından hor görülen bir yaratık olmadığına göre- ama onun için daha önce duyduğum endişe geri geldi. Önemli bir kanıt sağladığı için başının belaya girip girmeyeceğini bilmiyordum.

"Ona ihtiyacımız yok," dedi Marcel. "Sen ve o aynı şeye mi tanık oldunuz?"

Başımı salladım.

Marcel jüriye şöyle bir baktı. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirsiniz. Doğruyu mu söylüyor?"

Altı kafa başını salladı. Bunu daha önce düşünmemiş olmama şaşırmıştım. Melekler ölümlülerin ve daha küçük ölümsüzlerin doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilirdi. Böyle bir duruşmada bu çok işe yarardı. Marcel'in bana bu şekilde yardım etmesine de şaşırmıştım.

"İşte burada," dedi. "Deneğin hipnoz altındayken kendisini hatırladığını duyduğunu düşünüyor. Bu şeytanın da buna inanacağını varsayabiliriz."

"Hey," diye karşı çıktım. "Bu konuda 'düşünüyor' diye bir şey yok. Beni hatırladı."

Marcel omuz silkti. "Sen öyle diyorsan öyledir. Sadece sizin sözünüze ve duyduğunuzu *düşündüğünüz* şeye inanabiliriz. Hatırladığını gösteren nesnel bir kanıt yok, bu nedenle pazarlığın bize düşen kısmı tartışmalı hale geliyor."

"Kanıtı bulabiliriz," dedi Roman. "Söz konusu kişi de sözleşme altında. Ve onun kontratının doğası kadınınkıyla çelişiyor. Bunu gündeme getirebilir misin, Doris?"

Hannibal başıyla onayladı ve kadın dizüstü bilgisayarına döndü. "Adın?"

"Kyriakos," dedim, kelimeye takılmamaya çalışarak. "Öyle bir şeydi. en azından beşinci yüzyılda. Kıbrıs'ta. Bugün o Seth Mortensen."

Yargıç bir kaşını kaldırdı. "Kitaplarını severim. Bizden biri olduğunu fark etmemiştim."

"Henüz değil," diye mırıldandım.

Bu sırada Doris dizüstü bilgisayarında uygun kriterleri girerek yazmaya devam ediyordu. Doğru vaka numarasını bulmuş olmalıydı çünkü kısa süre sonra dumanı tüten metal kutuya döndü ve üç parşömen daha çıkardı. Kopyalar dağıtıldı ve Roman bunu açtığında içimi garip bir his kapladı, kendi dosyama incelediğimiz zamankinden bile daha garipti. İşte buradaydı. Seth'in sözleşmesi. Kyriakos'un sözleşmesi. Bunca yıldır benden habersiz var olmuş, hayatımı inceden inceye etkilemişti. Benim yüzümden yapılmıştı. Roman yine 2. bölüme atladı, görünüşe göre "Lanetlilerin" aldıklarıyla ilgili olarak sözleşmeler arasında tutarlılık vardı.

" 'Lanetlenmiş'e toplam on insan yaşamı verilecektir, bunlardan biri zaten gerçekleşmiştir. Sonraki dokuz reenkarnasyon, uzlaşma umuduyla ilk yaşamında kayıp olduğuna inandığı sevgilisine yakın olabileceği zaman ve mekanlarda gerçekleşecektir. Onuncu yaşamın tamamlanmasının ardından, Lanetlinin ruhu 8D, 9A ve 9B bölümlerine uygun olarak Cehennemin malı olacaktır."

Roman sustu, kaşları çatılmıştı. Ben de dehşete düşmüştüm ama aynı sebepleri paylaştığımızı düşünmüyordum. Seth hiçbir şeyi doğrulamadan, beni bulmadaki başarısı ne olursa olsun, ruhunun lanetlenip lanetlenmediğinden emin değildik. Cehennem'in ona peri masalı gibi bir meydan okuma verdiğini, beni bulup yeniden bir araya gelebilirse ruhunun ona geri verileceğini ummuştum. Görünüşe göre bu doğru değilmiş. Cehennem ona sadece benimle birlikte olma şansı sunmuştu. Ona bundan fazlasını vermemişlerdi. Telafi edersek, ruhu onlara ait olacaktı, tıpkı telafi etmediğimiz gibi. Romantik sonucumuz hiçbir şeyi değiştirmezdi. Acaba daha fazlası için mi pazarlık etmişti yoksa sadece benimle tekrar birlikte olma şansı için o kadar çaresiz ve minnettar mıydı ki daha fazlasını istememişti bile.

Marcel gülümsedi. "Letha'nın burada hiçbir yerde adının geçmediğini görüyorum. Sözleşmesinin şartları ihlal edilmedi."

"Ama belli ki birileri biliyordu," dedi Roman. "Onun tüm yaşamlarının bir kaydı olmalı. Her birinde o n u n l a karşılaşmış. Yani biri,

Bir yerlerde sözleşmenin bir kısmının yerine getirildiğinden emin oldu - ilk hayatındaki kayıp 'sevgilisi' ile yeniden bir araya geldi. Onunla. Sözleşmenin şartlarına göre unutulması gereken kişi. Birbirleriyle çelişiyorlar."

Roman kendinden emin bir şekilde konuşuyor, düşüncelerini makul bir şekilde ortaya koyuyordu ama içindeki tedirginliği hissedebiliyordum. Askıda kalan noktanın ne olduğunu biliyordum - Marcel'in hemen üzerine atladığı nokta. Burada adım geçmiyordu. Eğer Cehennem Seth'in her seferinde benim yanımda yeniden doğmasına izin verdiyse bir yerlerde bunun bir kaydı olmalıydı ama bunun ne olduğunu bilmiyorduk. Cehennem onu bulmamıza kesinlikle yardım etmeyecekti.

"Bu bir tesadüf olabilir," dedi Marcel. "Belki de ilk hayatında aşık olduğu başka biriyle tanıştı, genç yaşta kaybettiği ve sonraki yüzyıllarda aramaya devam ettiği biriyle."

"Ölümsüz olan ve önümüzdeki bin beş yüz yıl boyunca hayatta kalacak olan başka biri mi?" diye sordu Roman. "Bu çok büyük bir tesadüf."

Marcel kendini beğenmiş görünüyor. "Her ne olursa olsun, sözleşmesinin hiçbir yerinde Letha'nın adı geçmiyor. En iyi ihtimalle her şey ikinci dereceden, Hell'in bu işe sahte iddialarla girdiğine dair hiçbir kanıt yok."

Birden aklıma bir düşünce geldi ve çok özel bir bilgiyi aramak için parşömeni açmaya başladım. Ancak o kadar çok bölüm, alt bölüm, madde ve fıkra vardı ki, hiçbir anlam çıkaramadım.

"Bunu kim hazırladı?" Roman'a sordum. "Anlaşmaya aracılık eden kişinin listede olması gerekmez mi?"

"Bölüm 27E," dedi Roman otomatik olarak.

Ona kuşkulu bir bakış atmak için durakladım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen hafta ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu.

cevap.

Uygun bölümü bulmama yardımcı oldu ve umduğum ismi gördüğümde rahat bir nefes aldım. Emin olmak için kendi sözleşmemde de eşleşen bölümü buldum. Roman, elimdekini görünce hemen koştu.

"Sayın Yargıç, bu anlaşmalar aynı şeytan tarafından yapıldı. Nippon. Birbirleriyle çeliştiklerini biliyor olmalıydı. Letha'nın Kyriakos'un aradığı sevgili olduğunu biliyor olmalıydı."

"Hiçbir şeyi 'bilmek zorunda değildi'," diye karşı çıktı Marcel. "Bu bir tesadüf olabilir."

"Peki, onu buraya getirelim ve öğrenelim," dedi Roman.

Hannibal bunu birkaç saniye düşündü. Kesinlikle Nippon'u çağırmak istemediği izlenimine kapılmışım ama jürideki bazı melekler ona umutla bakıyordu. Eğer bu gerçekten adil bir duruşma olsaydı, kanıtlar düzgün bir şekilde ortaya konsaydı, Nippon gibi önemli bir tanığı çağırmamak için hiçbir neden yoktu.

"Pekâlâ," dedi Hannibal. Davayı açan güzel takım elbiseli adama baktı. Onu bir tür klas mübaşir sanmışım. "Git getir onu. Sen bunu yaparken biz de on dakika ara verelim." Hannibal tokmağını vurdu ve mübaşir aceleyle odadan çıkarken konuşmalar uğultuya dönüştü.

Roman'a doğru eğildim. "Niphon biliyor. Bilmek zorunda. Sana geçen yıl ziyarete geldiği zamanki hikâyesinin tamamını anlattım mı?"

Roman bir kısmını duymuştu ama ben hikâyeyi tekrar anlatırken bir özet için çok hevesliydi. Niphon, görüşüşte Tawny'yi yeni succubus'umuz olarak teslim etmek için gelmişti. Ancak burada kaldığı süre boyunca benim ve Seth'in başına olmadık belalar açmıştı. Aramızı açmaya çalıştı ve gerçekten de bazı davranışları Seth'in uzun vadede bir ayrılığın bizim için daha iyi olacağına inanmasına neden oldu. Niphon ayrıca seks sırasında ortaya çıkan zararlı succubus etkileri olmadan birlikte olabilmemiz için Seth ile bir sözleşme yapmaya çalışmıştı. Elbette bunun bedeli Seth'in ruhu olacaktı.

Bunu düşünerek durakladım. "Gerisini anlıyorum... bizi ayrı tutmak istemesini. Hugh bunun bir hatayı örtbas etmeye çalışan bir şeytanın işareti olduğunu söylemişti ve bu oldukça büyük bir hata. Bizi ayırmak ve çatışmanın ortaya çıkmasını önlemek istemesi mantıklı. Ama Seth'in ruhu zaten sözleşme altındayken neden başka bir anlaşma yapma zahmetine girsin ki?"

Roman'ın gözleri düşüncelerle parlıyordu. "Çünkü eski sözleşmede bir değişiklik yapabilir ve çelişkiyi ortadan kaldırılabildi. Seth'in ruhu yeniden güvence altına alınmış olurdu."

Daha fazla analiz edecek vaktimiz olmadı çünkü teneffüs kısa süre sonra sona erdi.

Hannibal işleri düzene soktu ve icra memuru Niphon'la birlikte geri döndü.

Onu gördüğümde midem bulandı, tıpkı geçen sefer olduğu gibi. Niphon bana hep bir sansarı hatırlatırdı. Gri bir takım elbise giymişti, tüm imps'ler gibi iş için hazır görünüyordu, ancak inandırıcılığının bir kısmını ortadan kaldıran ağır pomadlı saçları vardı. İnce dudakları, küçük gözleri ve zeytin rengi bir teni vardı. Ayrıca fırsat verilse kaçacakmış gibi görünüyordu. Gizlemeye çalıştığı çuvallama şimdi ortaya çıkıyordu. Refakatçisi onu kürsünün yanındaki tanık kürsüsüne götürdü. Niphon yavaşça oturdu, gözle görülür bir şekilde terliyordu. Hugh'un bu işin içine sürüklenmesinden ve karşılaşacağı sonuçlardan korkuyordum. Niphon da muhtemelen aynı şeyden korkuyordu: davama yardım ettiği için cezalandırılmaktan. Aradaki fark, Hugh'un bana yardım etmekten en azından biraz tatmin olacak olmasıydı. Niphon'un bu işten hiçbir çıkarı yoktu.

"Lütfen adınızı söyleyin," dedi Hannibal.

Şeytan dudaklarını yaladı. "Niphon, sayın yargıç. Hizmetinizdeyim."

Hannibal, Doris'in az önce tanık kürsüsüne koyduğu parşömenleri göstererek, "Bu iki sözleşmeye siz mi aracılık ettiniz?" diye sordu.

Niphon onları inceleyerek büyük bir gösteri yaptı. "Sanırım öyle, sayın yargıç.

Üzerlerinde adım yazıyor ama çok uzun zaman oldu. Bu da unutmayı kolaylaştırıyor."

Alay ettim. "Geçen sene bir şeyler yapmak için çırpınırken

kıçını koru."

Hannibal yumuşak bir sesle, "Bunu medeni ve adil tutalım," dedi. Gerçekten mi? Medenilik ve adalet için azarlanan ben miydim?

"Kyriakos'un sözleşmesini hazırlarken aradığı kişinin Letha olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Roman. Nippon'un kıvrandığını gören Roman ekledi, "Ve 'hatırlamıyorum' derken dikkatli ol. Saygıdeğer jürideki melekler yalan söylediğini anlayacaklardır."

Nippon yutkundu ve bakışlarını Roman'a çevirmeden önce jüri locasına endişeli bir bakış attı. "Ben ... evet. Biliyordum."

"Letha'nın sözleşmesini hazırladığınızdan beri, şartlarının onu insan olarak tanıyan herkesin onu unutmasını gerektirdiğini biliyordunuz. Onu arıyor olması bile sözleşmenin ihlal edildiğinin bir işaretiydi. Onu unutkanlık halinde tutmayı başaramadın."

Nippon yüzünü buruşturdu. "Ondan ismiyle bahsetmedi. Sadece onun gittiğini hatırladı."

Roman sözleşmemi sertçe tokatladı. "Sözleşmede ne derece unutulabileceği belirtilmiyor, sadece unutulduğu belirtiliyor. Nokta."

Ter artık Nippon'dan kovalar halinde akıyordu. Parşömenlerden birini kendine doğru çekti ve seğiren gözleriyle taradı. "İnsan yaşamında Lanetliyle tanışmış olan tüm ölümlülerin onunla ilgili tüm bilgileri hafızalarından silinecektir." Yukarı baktı. "Bu bir

Çeviri. Bence orijinal Yunanca, sadece insan yaşamından olanların onu unuttuğunu daha açık bir şekilde ifade etmektedir. Bu nedenle, eğer onu daha sonra hatırlarsa, herhangi bir ihlal söz konusu olmayacaktır. Yunanca bir kopyasını buraya getirebilir miyiz?"

"Fark etmez," dedi Roman. "Öyle diyor olsa bile. Bir ruhun bir kişinin kimliğini yaşamlar boyunca tanımladığını zaten tespit ettik. Şu anda bile teknik olarak hâlâ onun insan yaşamından biri ve hatırladı. Sözleşmeyi yerine getiremediniz."

"Bu benim suçum değil!" Nippon haykırdı. Artık Roman ve benimle mi yoksa izleyiciler arasındaki üstleriyle mi konuştuğu belli değildi. "Sözleşmesinde standart hafıza kaybı için gerekli düzenlemeleri ben yaptım. Neden işe yaramadığını bilmiyorum. Evet, sözleşmesini ayarlarken kocası olduğunu biliyordum ama bunu sözleşme ihlali açısından düşünmemiştim. Sadece başka bir ruhu güvence altına alıyordum."

Marcel jüriye hitap etti. "Doğruyu mu söylüyor? İkinci sözleşmeyi kötü niyetle değil de bilgisizlikten mi yaptı? Demek istediğim, bu tür durumlarda normalde olması gerekenden daha fazla kötü niyetli değil."

Meleklerden bazıları isteksiz görünerek başlarını salladı.

Roman, "Bilgisizlikten kaynaklanmış olması önemli değil," dedi. "Bu asla yasaları çiğnemek için bir mazeret olamaz. Her şeyi berbat ettiniz ve bunu yaparak her iki sözleşmeyi de geçersiz kıldınız."

"Hadi ama," dedi Marcel. "Lanetliler'den herhangi biri

haksızlığa uğramıştı. Bu teknik detay bir yana, gerçekten de bildiği her şey hafızasından silinmişti. Ve dokuz canı daha vardı. Dokuz hayat daha! Reenkarnasyon anlaşmalarının ne kadar nadir olduğunu hepimiz biliyoruz. Tam olarak istediğini aldı. Hatta onunla yeniden bir araya geldi. Cehennem bu anlaşmaları olabildiğince asıl bir şekilde yerine getirdi ve kimsenin bilmediği bir astın talihsizliğinden herkesi sorumlu tutamazsınız."

"Oh," dedi Roman, sesinde yırtıcı bir nota vardı. "Sanırım başkaları da arızayı biliyordu. Çok daha yüksek mevkilerde olan başkaları. Sayın Yargıç, başka bir tanık çağırabilir miyim?"

"Kim?" diye sordu Hannibal.

"Babam," dedi Roman. "Jerome, Seattle Başdemonu."

Bazıları toplu bir soluk aldı ama bunun Roman'ın Jerome'u babası olarak kabul etmesinden mi yoksa böylesine yüksek rütbeli bir tanığın çağrılmasından mı kaynaklandığını söyleyemedim. Hannibal başını salladı.

"Kabul edildi. Niphon, aşağı inebilirsin. Jerome, lütfen bize burada katıl."

Niphon oradan yeterince hızlı çıkamadı. Neredeyse Koridordan geçtiklerinde Jerome. Jerome ise sanki tüm bunlar onun için önemsizmiş ve bunu göstermek bile onun için büyük bir imtiyazmış gibi kayıtsızca yürüyordu. Oturdu, ellerini önünde düzgünce kavuşturdu ve sıkılmış bir ifade takındı.

"Jerome," dedi Roman. "Seth ile Georgina arasındaki bağlantıyı bildiğin doğru değil mi? Kyriakos ve Letha?"

Jerome tek omzunu silkti. "İkisinin de sözleşmeli ruhlar olduğunu biliyordum."

Bir meleğe yakışır bir cevaptı. Gerçeğin bir kısmı, ama tamamı değil. Talihsiz bir gerçek yüzüme çarpana kadar bir meleğin onu bu konuda uyaracağını umuyordum. İblisler fark edilmeden yalan söyleyebilirdi. Doğruyu söyleyip söylemediğini kanıtlamanın bir yolu yoktu.

"Kontratının şartlarını biliyor muydun?" diye sordu

Roman. "Elbette," dedi Jerome. "Tüm çalışanlarım için bunu yaparım."

"Yani sözleşmenin, insan olduğu dönemde onu tanıyan herkesin zihninden silinmesine izin verdiğini biliyordunuz."

"Evet," dedi Jerome.

"Ve Seth'in bir zamanlar onun kocası olduğunu, onunla ilgili bir sözleşme yaptığını biliyordunuz."

"Hayır," dedi Jerome kesin bir ifadeyle. "Kesinlikle yapmadım."

Yalan, yalan diye düşündüm. Ama bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu.

"Eğer öyleyse," dedi Roman, "o zaman geçen yıl Georgina Oneroi tarafından yakalandığında onu kurtarmak için neden Seth Mortensen'i kullandınız?"

"O olayın ayrıntılarını hatırlamıyorum," dedi Jerome nazikçe. "Peki," dedi

Roman, "hafızanı tazelemeye ihtiyacın varsa, bir melek var

Burada her şeye şahit olan ve bize özet geçebilecek biri var. Eminim jüri bunu sorgulamayacaktır."

Roman'ın tuzağı etrafını sararken Jerome'un yüz hatları tamamen hareketsizleşti. Jerome meleklerin gerçeği tespit etmesine karşı bağışıklı olabilirdi ama Carter'ın Jerome'un yaptığını ya da bildiğini gördüğüne dair yemin ettiği her şey gerçek olarak kabul edilecekti. Carter yalan söyleyemezdi. Jerome'un beni kurtarmak için Seth'i kullandığını söylerse, Jerome inkâr etmeye devam etse de herkes buna inanırdı. Daha fazla örtbas etmenin anlamsızlığını gören Jerome itiraf etti.

"Oh," dedi. "Şu Oneroi'ler."

"Onu geri getirmek için bir insan medyum kullandınız," dedi Roman. "Gücü ve ritüeli vardı ama onu Oneroi'nin tuttuğu boşlukta gerçekten bulmanın bir yolu yoktu. Ruhunu bulmanın bir yolu olarak Seth'i kullanmayı önerdin ve işe yaradı. Neden? Bunu nasıl bildin?"

Jerome omuz silkti. "Her zaman birbirlerinin üzerine titriyorlardı. Eğer gerçek aşk saçmalığının bir değeri varsa, bunu kendimize yardım etmek için kullanabiliriz diye düşündüm."

"Mei öyle demedi." Zihnim uzun süredir kayıp olan bir anıyla dönerken, konuşmanın doğasından faydalandım. "Mei bunun olasılıklara meydan okuduğunu ve ne kadar aşık olursak olalım yürümemesi gerektiğini söyledi."

Jerome'un karanlık bakışları arkamdaki bir şeye kaydı ve Mei'nin şimdi onun bakışlarının tüm gücünün tadını çıkardığını tahmin ediyordum.

"Georgina rüya dünyasının uçsuz bucaksızlığında kapana kısılmıştı," diye ekledi Roman. "Rüyalar arasında kaybolmuş bir ruh. Başka birinin ona ulaşıp onu geri çağırması için şaşırtıcı bir bağlantı, onları zaman boyunca birbirine bağlayan bir bağa sahip iki ruh gerekiyordu."

"Lütfen duygusallaşmayın," dedi Jerome. "Bu mide bulandırıcı."

Roman başını salladı. "Ben gerçekleri söylüyorum. Buradaki herkes bunun doğru olduğunu biliyor. Ona ulaşabilmesi için ruhlarının bağlı olması gerekiyordu ve *sen* de bunu biliyordun, bu yüzden Seth'i kullanmayı önerdin. Sözleşmeleri ve geçmişlerini biliyordun. Bu, beceriksiz bir aşağılıkla sınırlı küçük bir hata değildi. Bunu biliyordun. Ve bir sorun olduğunu biliyordun."

"İşte bu yüzden Erik'i öldürttün ve benim için bir transfer başlattın!" diye haykırdım. Jerome'un orada öyle soğukkanlı, öyle umursamaz bir şekilde oturduğunu görmek ... gerçeği gözler önüne serdi. Seth ve benim aramda neler olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini başından beri biliyordu. Jerome'la arkadaş olduğumuzu hiç düşünmemiştim ama Cehennem'in hedeflerini ilerletmek için bana karşı ne kadar çok çalıştığını gerçekten kabul etmek şaşırtıcıydı.

"Oh, Georgie," dedi. "Hep sen ve melodram." "Öyle değil!"

Kanıt bulabiliriz-"

Roman elini benimkinin üzerine koydu. "Kolay değil," diye mırıldandı. "Hiçbir belge izi olmayacak, bunu garanti ederim. Ve şu anda bu davayla bir ilgisi yok."

Nazik, cömert Erik'in gözlerimin önünde kan kaybından öldüğünü düşündüm. "Bu benimle alakalı."

Jerome uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Başka bir şey var mı? Yerime dönebilir miyim lütfen?"

Yargıç Roman ve Marcel arasında bir bakış attı. Her iki adam da başlarını salladı.

Jerome gittiğinde, Roman davaya devam etti. "Sayın yargıç, saygıdeğer jüri ... sözleşmesinin yerine getirilmediğini göstermek için fazlasıyla kanıt sunduk. Her ne aksilik olursa olsun, insan hayatındakiler onu hatırlamaktan vazgeçmedi. *Ruh Günlükleri* Madde 7.51.2 uyarınca, Georgina'nın sözleşmesi geçersizdir. Madde 8.2.0'daki zararlar ve tazminatlar bölümü uyarınca, ruhunu geri almaya ve bu yaşamın geri kalanını Cehennem'in istihdamından muaf tutmaya hakkı vardır. Aynı şekilde, Seth Mortensen'in sözleşmesi de geçersizdir çünkü sahte iddialarla yapılmıştır. Sözleşmeyi hazırlayan kişi, sözleşmenin kadının haklarını ihlal ettiğini biliyordu ve Seth'in sözleşmesinin koşullarının - kadını bulma ve telafi etme - bir dereceye kadar hatırlamayı içerdiğini de biliyordu. Kadınıkiyle çelişmeden onunkinin var olması imkansız. O da ruhunu geri kazanma hakkına sahiptir."

"Sayın Yargıç-" diye başladı Marcel.

Yargıç Hannibal elini kaldırdı. "Sessizlik. Sizinle bir anlaşma yapacağım."

Mahkeme salonunda huzursuz bir kıpırdanma, alttan alta bir heyecan vardı. İblisler anlaşmaları ve pazarlıkları *severdi*.

"Devam et," dedi Roman.

"Jüri oylaması olmaksızın davayı reddetmeye ve Letha'nın sözleşmesine uyulmadığını kabul etmeye hazırım. Madde 8.2.0'da belirtilen tüm tazminatları vermeye hazırım."

Nefes nefese kalmıştık. Gözlerim büyüdü ve sorgulayarak Roman'a döndüm. Bu kadar kolay mıydı? 8.2.0'ın tüm ayrıntılarını bilmiyordum ama anladığım kadarıyla sözleşme geçersiz kılınırsa Dünya'ya dönebilir ve kalan günlerimi bir insan olarak yaşayabilirdim. *Ruhuma sahip olarak*. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Ancak," diye devam etti Hannibal, "bu ikinci ruhun serbest bırakılmasını destekleyecek yeterli kanıt göremiyorum. Bu konudaki argümanınız temelsiz olduğu için reddedilecektir."

"Ama değil!" Ağladım.

Roman, "Eğer kabul etmezsek, o zaman ne olacak?" diye sordu.

Hannibal omuz silkti. "O zaman jüri her iki sözleşme konusunda da oy kullanabilir."

Roman düşünceli bir şekilde başını salladı. "Müşterimle görüşmek için bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette." Hannibal tokmağı vurdu. "Beş dakika ara."

Seyircilere ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Bu çok büyük bir olaydı. Bir ruhun serbest bırakılması her gün olan bir şey değildi, bize teklif edildiği gibi bir anlaşma da değildi.

"Burada ne var?" Roman'a usulca sordum.

Gözlerini kısmıştı. "Sanırım Hannibal iki ruhunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünüyor ve zararlarını azaltmaya çalışıyor. Senin kanıtların oldukça sağlam. Seth'inki de öyle, ama o kadar iyi değil -özellikle de Seth burada değilken. Yine de Hannibal senin kolayca gitmene izin vermeyi ve bu karmaşada bir ruhunun kalmasını sağlamayı tercih eder."

"Ama eğer kanıt varsa, o zaman jüriye gitmesine izin vermeliyiz. Az önce Seth için de sağlam olduğunu söyledin."

"Öyle," diye kabul etti Roman. "Ama Hugh'un bana bu jüriler hakkında söylediği bir şey var. Tüm sözleşme anlaşmazlıkları yarı melekler ve yarı iblisler tarafından değerlendiriliyor -adalet adına. Melekler dürüstçe doğru olduğunu düşündükleri şeye oy verirler. Eğer kanıtlar zayıfsa, size karşı oy kullanırlar. Eğer koşullar onurlu değilse, bir ruhu özgür kılmak onlar için değmez. İblislerin böyle bir ahlakı yoktur. Jerome ve Niphon çelişkili sözleşmelerden oluşan bir komployu açıkça itiraf etseler bile jürideki tüm iblisler yine de size karşı oy kullanacaktır."

"Bu hiç adil değil," dedim.

"Georgina," dedi basitçe. "Cehennemdeyiz."

"Peki bölünürse ne olur? Bildiğimiz asılı jüri prosedürlerini mi uygulayacaklar?"

"Eşitliği bozan bir oylama yapılır. Rastgele on üçüncü bir melek ya da iblis çağrılır ve bu kişi belirleyici oyu verir. Eğer iş bu noktaya gelirse, şansınız yarı yarıya düşer."

"Pazarlık da bu yüzden," diye mırıldandım. "Eğer Seth'in ruhunu terk edersem, özgürlüğümü garanti altına almış olurum."

Roman başıyla onayladı. "Ve eğer yapmazsanız, ikinizi de cehenneme göndermiş olursunuz."

Bölüm 20

Yarım kalp atışı kadar düşündüm ve bu bile çok uzun sürdü. Kararımın ne olacağına dair hiçbir soru işareti yoktu. Seth ve ben birbirimize bağlıydık. Jerome'un rahatı için bile olsa, Seth rüya dünyasının inanılmaz derinliklerinde ruhumu bulmuştu. Seth ve ben yaşamdan yaşama birbirimizi bulmuş ve sürekli aşık olmuştuk. Birbirimizi bilinçli olarak hatırlamasak bile, içimizdeki bir parça birbirimize bağlanmıştı. Roman'ın sözlerini hatırladım.

Tekrar tekrar birbirinizi buluyor ve kaybediyorsunuz, didişiyor ve kavga ediyorsunuz, güvensizlik ve iletişim eksikliği yüzünden her şeyi bir kenara atıyorsunuz. Bunun devam etmesine izin verecek misiniz?

Hayır, bu döngü sona erecekti. Benim şartlarımla. Yaşadığımız bu hayatlar ... çektiğimiz acılar ... boşuna olmayacaktı. Seth'in benden nefret etmesi ve beni bir daha görmek istememesi önemli değildi. Onu terk edemezdim, ne şimdi, ne de başka zaman.

Roman'a "Anlaşma yok," dedim. "Seth ve ben bunu birlikte yapıyoruz, o bilse de bilmesede."

Roman beni vazgeçirmeye çalışmadı. Sadece "Neyin tehlikede olduğunu anlıyor musun?" dedi.

"İstiyorum." Eğer burada başarısız olursak, sadece ruhumu kaybetmekle kalmayacağım. Ayrıca statükoyu sarstığım için hiç de memnun olmayan üstlerimle birlikte Cehennem'in hizmetinde sonsuza kadar kalmayı da dört gözle bekliyorum. Bir yerlerde bunun için cezalandırılmayacağımı söyleyen bir madde ya da fıkra olduğundan şüphem yoktu ama daha önce de belirttiğim gibi, Cehennem'in insanları kayıt dışı cezalandırmak için pek çok yolu vardı. Las Vegas pozisyonu muhtemelen artık mevcut olmayacak ve beni gerçekten korkunç bir yere taşınmaya zorlayacaktı.

Hannibal mahkemeyi tekrar toplantıya çağırdı ve Roman benim kararımı ilettili. Hannibal onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Yeni araba için her şeyi riske atıyorsun,

Ha? Pekala, jürideki bayanlar ve baylar, artık iş size düşüyor. Kanıtları duydunuz -ve eksiklikleri de. Dilekçe sahibinin davasını desteklemek için yeterli 'kanıt' olduğuna inanıyor musunuz? Bu kişilerin isteyerek imzaladığı her iki sözleşme de geçersiz sayılmalı mı?" Adaletin kör olması buraya kadarmış.

Jüri oylarını anonim olarak kullandı, ki bunu ilginç buldum. Bu, tarafsızlığa yönelik küçük bir selamdı ve teorik olarak kendi taraflarının çıkarlarına karşı oy kullananlara koruma sağlıyordu. Hem Roman'ın hem de Marcel'in bana anlattıklarından bunun melekler arasında olduğunu görebiliyordum. Ama iblislerle hiç böyle bir şey oldu mu? Bir durumun doğru ya da yanlış olduğunu bilseler bile, nihai

Amaçları cehennem için ruh biriktirmektir. İçlerinde vicdanının sesini dinleyecek kadar bu davadan etkilenen var mıydı? Bu yerin karanlığında hâlâ bir iyilik kıvılcımının varlığını sürdürmesi mümkün müydü? Herkesin verilen kâğıt parçalarına cevaplarını hızlıca karalamasına bakılırsa, pek de öyle görünmüyordu. Hiç tereddüt yoktu. İblisler ukala ve kendinden emin ifadeler takınıyordu. Melekler ve iblisler aynı soydan geliyordu ama cehennemde yeterince zaman geçirdiklerinde melek doğalarının aşındığı söylenmişti. Bu iblisler ruhumu ne olacağı konusunda uykularını kaçırmayacaklardı.

Oylar mübaşir tarafından toplandı. Şüpheli bir şekilde benzer büyüklükteki iki yığına ayırdı ve yargıca verdi. Hannibal hızlı bir sayım yaptı ve bize hitap etmeden önce kendi kendine başını salladı. Odaya yeni bir sessizlik çöktü.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Roman.

"Jüri kararını verdi," dedi Hannibal. "Altıya altı. Beraberlik var."

Odada toplu bir nefes verme oldu ve sonra herkes bir sonraki adımı beklerken gerilim tekrar yükseldi. Beraberliğe şaşırmamalıydım ama içimden bir ses belki, sadece belki, asi bir iblisin benim lehime oy vereceğini umuyordu. Cevabımı almıştım. Burada iyilik kıvılcımı yoktu. Cehennemde hayatta kalamazdı.

Hannibal, "Madde ... lanet olsun, bilmiyorum ... bilmem ne maddesi uyarınca eşitlik oylamasına gideceğiz," dedi. Mübaşir elinde süslü bir vazoyla döndü ve vazoyu yargıca uzattı. Hannibal içindekileri döktü ve ortaya beyaz bir mermer ile siyah bir mermer çıktı. "Bu durumda, gerçekten de siyah ve beyaz kadar basit. Eğer siyah olan çekilirse, bir iblis karar verici oyu kullanır. Eğer beyazsa, bir melek karar verir." Durakladı, şaşkın görünüyordu. "Bu çok klişe. Renkleri değiştiremez miyiz acaba? Sadece bu seferlik? Olmaz mı? Tamam, devam edelim." Jüriyi taradı ve kıvrık kıvrık kızıl saçlı, uzun kirpikli mavi gözlü bir meleği işaret etti. "Sen. Kurayı sen çekeceksin."

Başını sallayarak kabul etti ve zarıfçe kürsüye yaklaştı. Yine, başka bir adalet girişimi. Bilyeleri Hannibal çekmiş olsaydı, sonuçtan şüphelenirdim. Güçlerini avantaj olarak kullanmadan adil bir şekilde çekeceğine dair yemin ettirdiğinde meselenin adilliği daha da pekişti.

"Yemin ederim," dedi bilyeleri vazoya yerleştirirken. Onları salladı ve elini uzatarak bana kısa ve -yanılmıyorsam- sempatik bir bakış attı. Eli yumruk şeklinde kapalı olarak çıktı. Elini açtığında kimse bilyeyi hemen göremedi ama yüzü her şeyi anlatıyordu.

"Kahretsin," dedi Roman.

Meleğin avucundan siyah bir mermer çıktı. Sevincini gizlemeye çalışmayan yargıca uzattı. Melek yerine dönerken yargıç ona teşekkür etti.

ve sonra mermeri tüm salonun görmesi için havaya kaldırdı. Önümüze koyduğu kumarı kazanmış olmanın sevinciyle iblisler arasında bir heyecan mırıltısı vardı.

Bir an pişmanlık duydum, ama sadece küçük bir pişmanlık. Buradan ruhum ve hayatım bozulmadan uzaklaşabilirdim. Bu konuyu hiç açmayabilir ve hayatıma bir succubus olarak rahatsız edilmeden devam edebilir, Las Vegas'ta rüya senaryomu yaşayabilirdim. Bunun yerine, kendimi ve Seth'i özgür bırakma şansı için her şeyi riske attım. Ve ikimiz için de kaybettim.

Buna değer miydi?

Evet, değdi.

" 'Kader' konuştu," dedi Hannibal, hâlâ mermere hayranlıkla bakarak. "Kurallara göre, karar şimdi Cehennem'in ünlü hizmetkârlarından oluşan bir havuzdan rastgele seçilecek olan on üçüncü jüri üyesine düşüyor. Doris?"

Doris dizüstü bilgisayarını tıklamaya başladı. Birkaç dakika sonra mübâşire başıyla selam verdi. Muhtemelen on üçüncü jüri üyesine eşlik etmek üzere arka çıkışa doğru yürüdü.

Kalbim ağırlaştı ve kurşun gibi oldu ve Roman elini tekrar benimkinin üzerine koyduğunda irkildim. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Daha çok mücadele etmeliydim. Ya da anlaşmayı kabul etmen için seni zorlamalıydim."

Ben de onun elini sıktım. "Hayır. Sen mükemmeldin. Yapmaman gereken tek şey bu pisliğe bulaşmaktı." İnanması imkânsızdı ama davam reddedildikten sonra beni bekleyen kader onunkinin yarısı kadar bile kötü olmayacaktı.

Bana şakacı bir gülümseme verdi. "Ne yani, Cennet ve Cehennem'in yüzüne gülme fırsatını kaçırayım mı? Ayrıca, seni bırakıp gitmem mümkün değil."

Mübâşir gittiğinde mahkeme salonunda konuşmalar başlamıştı ve şimdi onun dönüşüyle sessizlik yeniden başladı. Roman'ın söylemek üzere olduğu duygular kaybolmuştu, çünkü o da benimle birlikte beni mahkûm edecek son oyu verecek olan iblisi görmek için arkasına bakıyordu. Gördüğümde, bir kez daha bakmak zorunda kaldım.

Yasmine'di.

Onu neredeyse tanıyamıyordum. Onu görmeyeli bir yıl olmuştu, bir melekten bir iblise dönüşerek gözden düşüşünü izlemeyeli bir yıl olmuştu. Yasmine bir melekken, aşık olmasıyla başlayan bir dizi büyük günah işlemişti. Sadece bu bile onun türü için yasaktı, ama bir adım daha ileri gitmişti - Vincent adında bir nefilime aşık olmuştu. Vince harika bir adamdı ama tıpkı Roman gibi, meleklerin ve iblislerin standart tepkisi hemen yok etmek olmuştu. Meleklerden biri sonunda bu dürtüyle hareket etmiş ve Yasmine de Vince'i savunmak için koşarak diğer meleşö öldürmüştü.

Ve böylece cehenneme mahkûm edilmiş oldu.

Onu görmüştüm. Korkunçtu. Bir meleşöün ölümü, diğerinin düşüşü. Her şey Nyx'in bulunduğu ve yeniden yakalandığı gece olup bitmişti. Vince ve ben

Çapraz ateşin içindeydi. Onun için elimden geleni yapmıştım ama Cennet'in cezasını durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kasabadan ayrılmadan önce Vince bana Yasmine hakkında bildiğimi sandığım şeylerin bir önemi olmadığını söylemişti. Cehennemde ve diğer iblislerin etrafında yeterince zaman geçirdikten sonra onlar gibi olacağını söylemişti. Hepsine olan buydu, Carter gibi biri nasıl Jerome gibi birine dönüşebilirdi. O zamanlar buna inanmamıştım ama bu yerin umutsuzluğu ve yanlışlığıyla  evrelendikten sonra daha iyi anlayabildim. Ve şimdi onu incelediğimde, bunun onun da başına geldiğini görebiliyordum.

Gülümseyen, g len, ışıl ışıl siyah gözleri ve parlak siyah saçları olan genç bir kadın hatırladım. Saçları ve gözleri görünüşte aynıydı ama i lerinde ne ışık ne de kakhaha vardı. Gözleri dipsiz, karanlık ve soğuk görünüyordu, dümdüz önüne bakıyor ve mahkeme salonunun önüne doğru yürüyordu. Bana Gotik bir fahişeyi hatırlatan t ll  siyah bir elbise giymişti ve uzun, dalgalı saçları ipeksi kumaşa karışmıştı. Onunla hiç tanışmamış ya da geçmişini bilmiyor olsaydım bile, onun bir iblis olduğunu hemen anlardım. Tıpkı odadaki diğerleri gibi, görünüşünde ve kendini taşıma biçiminde bir şeyler vardı.

Bir zamanlar arkadaşım olan biri tarafından kınanmak üzereydim.

Yasemin mahkeme salonunun önüne ulaştı ve tanıkların masasına doğru işaret edildi. Oturdu ve okunamayan bir ifadeyle odaya baktı.

"Davayı takip ediyor muydunuz?" diye sordu Yargıç Hannibal.

"Evet," dedi yüzü kadar ifadesiz bir sesle. Nasıl izlediğini bilemiyordum. Cehennem'de kapalı devre televizyon ya da sihirli bir ayna da olabilirdi.

"Görevini anladın mı?" diye sordu Hannibal.

"Evet," diye yanıtladı.

Hannibal resmiyete ve prosedüre uygun davranmaya çalışıyordu ama yüzündeki kendinden memnun gülümseme bunu boşa çıkarıyordu. Kendinden ve olayların bu şekilde gelişmesinden fazlasıyla memnundu.

"O halde şahit olduğunuz kanıt ve argümanlara dayanarak oyunuzu kullanın. Eğer iki sözleşmenin de sağlam olduğuna ve birbiriyle çelişmediğine inanıyorsanız, oyunuzu dilekçe sahibine karşı kullanın."

Sessizlik devam edince Roman konuştu. "Peki ya iki sözleşmenin de geçerli olmadığını düşünürse?"

"Evet, evet." Hannibal zamanının boşa harcanmasına sinirlenmiş bir şekilde eliyle k  mseyen bir hareket yaptı. "Eğer sözleşmelerin birbiriyle çeliştiğine inanıyorsanız, oyunuzu dilekçe sahibinden yana kullanın."

Yasemin'e de tıpkı diğer jüri  yeleri gibi bir kağıt ve kalem verildi. Tıpkı diğerleri gibi o da oyunu yazmak için hiç vakit kaybetmedi, işaretleri hızlı ve kesindi. Bitirdiğinde, sakın bir şekilde başını kaldırdı, yüzünde hiçbir değişiklik yoktu.

Birbirimizi tanıdığımızı dair hiçbir iz yoktu. Kendi kaderim hakkında ne kadar korkunç hissediyorsam, Cehennem'in onun kadar iyi ve nazik birine yaptıkları için de o kadar kötü hissetmekten kendimi alamadım. Hayır, diye düşündüm. Sadece Cehennem değil. Gerçekten, Cennet de en az onun kadar suçluydu. Ne tür bir grup hem iyiliği savunup hem de üyelerinin sevmesine izin vermez?

Hannibal kâğıdı bir çırpıda ondan aldı ve okuması için önüne koydu. "Bu mahkemenin yasaları ve yanılmaz Cehennem Krallığı uyarınca, jüri kararını verir-" Bir duraklama oldu ve sonraki kısım soru olarak geldi. "Dilekçe sahibinin lehine mi?"

Karanlığın içinde bir iyilik kıvılcımı. . .

Bir an için hiçbir şey olmadı. Mahkeme salonu sessizdi, zamanda donmuştu. Sonra birkaç şey üst üste geldi.

Arkamdan Jerome'un "Kahretsin" dediğini duydum. Yasmine bana göz kırptı.

Roman bana sarıldı.

Hannibal kâğıdı tekrar okudu, Yasmine'e baktı ve konuşmadan önce yutkundu. "Her iki sözleşme de geçersiz, hükümsüz ve hükümsüz ilan edilmiştir."

Odanın çoğu ayaktaydı, sesler öfkeyle yükseliyordu. Söylenenleri algılamak için zamanım yoktu çünkü parçalanıyordum.

"Hayır, henüz değil!" diye haykırdım.

Kollarını bana dolamış olan Roman'a umutsuzca uzandım ama artık ona tutunamıyordum. Hiçbir şeye dönüşmüyordum, bir hayal gibiydim, hiçbir şeyi kavrayamıyordum. Yine de denedim. Onu tutup yanımda götürmeye çalıştım çünkü onu burada, iki ruhunu kaybettiği için sinirlenen bir grup iblisin ortasında bırakmamın imkanı yoktu. Adını söylemeye bile çalıştım ama işe yaramadı. Artık ne ağzım ne de sesim vardı. Ben buradan gidiyordum ve o kalıyordu.

Son gördüğüm şey, deniz yeşili gözlerinin bana hem mutluluk hem de kederle baktığı oldu. "Çok, çok daha büyük bir şey" hakkında bir şeyler söylediğini duyduğumu sandım ve sonra hiçbir şey algılamadım. Yapabilseydim öfkeyle bağırırdım ama gitmiştim. Hiçbir şey değildim.

Sadece karanlık.

Bölüm 21

Bir ruha sahip yeni hayatımın ilk anlarının büyüğü ve harika olacağını düşünürsünüz. Çoğunlukla, sadece acı veriyorlar.

"Ow."

"Ölümsüz şifa olmadan pek de aynı değil, değil mi tatlım?"

Gözlerimi kısarak Hugh'un sırttan yüzüne baktım. Kocaman bir pencerenin önünde duruyordu, arkadan gelen ışık göz kamaştırıcı bir aydınlığa dönüşmüştü. Başımı çevirerek yavaşça etrafımı değerlendirdim ve bir hastane odasının tanıdık işaretlerine baktım. Bir yatakta yatıyordum, kolumda bir serum, yanımda bip sesi çıkaran ve okumaları anlaşılamayan makineler vardı.

Tekrar Hugh'ya baktım. "Perdeleri kapatabilir misin? Ya da diğer tarafıma geçebilir misin?"

Perdeleri yarıya kadar kapattı, oda hâlâ aydınlıktı ama artık göz yakıcı seviyelerde değildi. "Daha iyi misin?"

"Evet. Teşekkürler." Vücudumdaki yaraları değerlendirmeye çalışarak hafifçe yer değiştirdim. Kaburgalarımın bir ağrı vardı, nefes aldığımında bir daralma hissediyordum. Bunun bir kısmı aldıkları yaradan, geri kalanı da gövdemi sıkıca saran bandajlardan kaynaklanıyordu. Sanırım işleri daha da kötüleştirmemi engellemek için her şey daha iyiydi. "Ne kadar zamandır buradayım?"

Son olaylar hâlâ bulanıktı. Duruşma bazı açılardan sanki saniyeler önce gerçekleşmiş gibiydi. Yine de geçen yüzyılda meydana gelmiş bir şeyin rüya gibi niteliğine de sahipti. Zihnimi toparlamak zordu.

"Şey," dedi Hugh, "*bedenin* yaklaşık dört gündür burada. Öte yandan 'sen' ... oh, sen bize yaklaşık iki gün önce geri döndün."

"Anlayabildin mi?" Dedim.

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Yaşamak için ne yaptığımı unutuyorsun. Cehennemdeyken bir ruhun bile yoktu."

"O zamandan önce bir ruhum yoktu," diye belirttim. "Yani, teknik olarak Cehennem'e aitti, değil mi?"

"Evet, ama ona sahip olmasanız bile, yine de ona sahipsiniz. Onsuz işlev göremez ya da var olamazsınız. Ruhlarımız sanki ... oh, bilmiyorum. Sanki kehribarla kaplanmış gibidirler. Oradalar ve onları içimizde görebiliyorum. Sadece erişilemezler, insanlardan farklı bir şekilde. Sen gittiğinde, hiçbir şeyin yoktu. Etiketlenmiş bir ruhun bile. Sen burada yatarken içinde sadece bir tür ... içi boş karanlık vardı."

Bu görüntüden hoşlanmadığım için ürperdim. "Peki ya şimdi?"

"Peki ya şimdi?" Hugh'un yüzü yumuşadı ve benim de merak ettiğim bir ifadeye büründü.

Genelde huysuz ve küstah olan bu şeytanda daha önce hiç görülmemiştir. "Ah, tatlım. Sen geri döndüğünde, ben buradaydım . . . ve sanki . . . lanet olsun, bilmiyorum. Benzetmelerde berbatımdır. Güneş tutulmasından sonraki güneş gibiydi. Sence bu parlak mı?" Pencereye doğru başını salladı. "Bu hiçbir şey. Ruhunu geri aldın, özgür ve sınırsız... ve bu inanılmaz. Çok güzel, çok güzel. Hiç böyle bir şey görmemiştir."

"Bu ... bu lekeli mi? Yani, bir şeyler yaptım ..."

"Yeni ve parlak olarak geri alırsınız. Bu madde 13.2.1'de var. Bu, Hell'in ruhları asla geri vermek zorunda kalmayacağı konusunda ne kadar emin olduğunun bir işareti. Merak etmeyin," diye ekledi. Yüzüme aptalca bir sırıtma yayılmaya başlamıştı. "En iyi insanların bile birkaç hatası olur. Ruhunu kısa sürede kıracaksın. Tıpkı bir araba gibi. Arabayı park ettiğin yerden çıkardığında değerini yitirir."

"Umarım eskisi gibi olmaz," diye mırıldandım. Aklıma panikle yeni bir düşünce geldi. Cevaptan oldukça emindim ama sormak zorundaydım. "Peki ya benim bedenim? Hangisi?"

"Hepimizin bildiği ve sevdiği Georgina. Sözleşmelerinden kurtulan succubi'ler için bu konuda da şartlar var. Size orijinal bedeninizi geri vermek ve sizinle yer ve zaman konusunda ne yapacağımızı bulmak karmaşık bir hal alabilir. Bu yüzden, ruhunuzla birlikte en son hangi bedende ve konumda bulunuyorsanız oraya geri dönüyorsunuz." Durakladı. "Bunun daha önce hiçbir succubus'un başına gelmediğinden oldukça eminim."

"Tanrıya şükür Jerome çağrıldığında Tawny'nin içinde bulunduğu bedene sahip değildim," dedim. Gerçekten korkunç bir şekle bürünmüştü ama Jerome'un restorasyonuna kadar hepimizin güçleri kesildiğinden, o da bu şekle sıkışıp kalmıştı. Yine de dürüst olmak gerekirse, kendi ruhuma sahip olmak anlamına gelseydi, o bedeni alırdım. Orijinal bedenimi alırdım. Her şeyi alırdım. Fiziksel ziynetlerin hiçbir önemi yoktu.

"Carter bize bir özet geçti," dedi Hugh. Gülümseyerek başını salladı. "İki sözleşme için de kumar oynadığına inanamıyorum. Ben olsam kesin olanla kaçardım."

"Yapamazdım," dedim, mahkeme salonunda yaşananları düşünerek. "Benden nefret etse bile Seth'i terk edemezdim. Onun lanetlendiğini bilerek hayatımın geri kalanının tadını çıkaramazdım."

"Senden nefret etmiyor." "Ama o-"

"Biliyorum, biliyorum." Hugh sözümü bitirmeme izin vermedi. "Ne dediğini biliyorum ama hâlâ o berbat hipnozun acısını yaşıyordu. Bu kimsenin kaldıramayacağı kadar ağırdı. Carter sen döndüğünde onunla konuştu, olanları anlattı."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü mü? Carter'ın benim (ve Seth'in) durumumla ne kadar ilgili olduğunu anlamaya başlamıştım ama melek gerçekten de her şeyi bu kadar kolay düzeltebilecek miydi?

"Carter Seth'in benim hakkımdaki fikrini falan mı değiştirdi?"

Hugh omuz silkti. "Buna ihtiyaı olduğunu sanmıyorum. Eğer işler o geceki gibi gelişmeseydi -arabayla ilgili olarak- bence Seth'le aranızda çok ilginç bir konuşma geçerdi. Bence kendine gelmeye başlamıştı. Bu yüzden oradaydı."

"Hayır," dedim, inanmayarak.

"Onunla konuştum, tatlım. Gerçekten tüm bu sevginin bu kadar kolay bir şekilde çöpe atılabileceğini mi düşünüyorsun? Ve o buradaydı, biliyorsun. Aslında düne kadar başucundaydı. Sonra turne için ayrılmak zorunda kaldı."

"Onun turu ..." Andrea'nın bundan bahsettiğini, iyileşmesiyle birlikte bunun nasıl bir olasılık haline geldiğini hayal meyal hatırlıyordum. Andrea'dan bahsetmişken... eğer kontratım masadan kalkarsa, Cehennem'in onunla uğraşmaya devam etmesi için bir neden kalmayacaktı. Kendi kendine iyileşmesi için rahat bırakılabilirdi. "Dün mü gitti?"

"Doğu Yakası'nda bir yerde," dedi Hugh. "Eminim Web sitesinde bulabilirsin. Ne de olsa onu siteyi güncellemeye teşvik eden hep sendin."

Seth'in dijital ağ konusunda ne kadar isteksiz olduğunu düşünerek gülümsedim. Yüzükoyun yatan bedenime belli belirsiz bir işaret yaptım. "Muhtemelen gitmesi iyi oldu. İyileşmem gerek. Belki döndüğünde konuşuruz."

Hugh sessiz kalarak bana baktı. "Ne?" diye sordu. Ben talep ettim.

"İki haftalığına gidecek," dedi Hugh. "O kadarını biliyorum. O kadar beklemek istediğine emin misin?"

"Zaten uzun zamandır bekliyorum," dedim kuru bir sesle.

"Tam olarak demek istediğim bu. Bakın, ruhumla ilgili herhangi bir kuruntum yok. Ben seçimimi yaptım ve kaderime razı oldum. Ama ya senin yerinde olsaydım? Ruhum ve yeni bir hayat potansiyeline sahip olsaydım? Siktir, Georgina. Nerede olursa olsun, yatağımdan kalkar kalkmaz Seth'in peşine düşerdim. Artık ölümlüsün. Sonsuzluk söz konusuyken 'biraz daha beklemek' kolaydır. Artık değilsin. Sahip olduğun zamanı Cehennem'in oyunlarını oynayarak, Seth'le ve onun kim olduğuyla ileri geri tartışarak harcadın. Buna bir son ver. Mümkün olduğunca çabuk ona git ve bunu düzelt."

"Roman gibi konuşuyorsun." Onun adını söyler söylemez milyonlarca anı üzerime çöktü. "Aman Tanrım. Roman. Yaptığı şeye inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi Hugh üzüntüyle. "Carter da bize bunu söyledi."

"Bunu neden yapsın ki?" Asla tatmin edici bir yanıt alamayacağımı bilerek sordum. "Tanrım, Hugh. Onu orada bıraktım. Onu terk ettim."

"Sen öyle bir şey yapmadın," diye azarladı Hugh. "Bu konuda başka seçeneğin yoktu. Ve o dolandırılmış ya da kandırılmış gibi de değil. Bunu yapmak istediğini uzun zamandır biliyordu. Dilekçeyi verdikten sonra sözleşme detayları ve Cehennem'in yasal prosedürleri hakkında beni sürekli sorguya çekti. Bunu yapmak istiyordu. Bunun için hazırlandı. O

sadece fırsat kolluyorum."

Cehennemde beni savunduğunu hatırladıkça ağlayacağımdan korkarak gözlerimi sıkıca kapattım. Maçtan önceki gece belli belirsiz bir anı geldi aklıma. . . . Roman'ın bana söyleyecek bir şeyi vardı ama ertelemişti. Ve bedenimin üzerinde süzüldüğümde, yok olmadan hemen önce, Carter gidip Roman'ı alması gerektiğini söylemişti. Tüm bunları planlamışlardı. Roman neler olduğunu biliyordu ve gitmeye hazırdı. Hugh haklıydı. Roman bunu istemişti.

Bu işleri kolaylaştırmadı.

Gözlerimi açtım. "Ne yapacağım ben?"

Hugh'nun yüzü bana bakarken nazikti. "Roman'ın fedakârlığını boşa çıkarma. O senin mutlu olmanı istedi. O yüzden git mutlu ol, tatlım. Seth'e git."

Vereceğim herhangi bir yanıt, bir hemşirenin gelip bilincimin yerinde olduğunu fark etmesiyle yarıda kesildi. Onu getirmediği için Hugh'yu azarladı ve doktoru çağırmaya gitti. O giderken Hugh bana utangaç bir bakış attı. Ölümsüzlüğümünden kalma bir şeydi bu, o kadar hızlı iyileşirdim ki modern tıbbın yardımını kolayca reddedebilirdik. Doktor, Dr. Addison adında kırk yaşlarında bir kadın, kısa süre sonra ortaya çıktı ve bana birkaç ön test yaptı, ayrıca durumum hakkında bilgi verdi.

İşini bitirdiğinde, "Sence burada ne kadar kalacağım?" diye sordum.

"Her şey olması gerektiği gibi ilerlerse?" diye düşündü. "Üç gün içinde taburcu olabileceğinizi söyleyebilirim. Ve biraz ağırdan alman gerekecek."

"Üç gün daha," diye tekrarladım kederle. İnsan olmaya alışmak biraz zaman alacaktı. Bir succubus olarak bunu yirmi dört saat içinde atlatırdım. Sonrasında sakinleşmem bile gerekmezdi.

Dr. Addison benim dehşetimle alay etti. "Dürüst olmak gerekirse, aldığın darbelerden sonra burada geçireceğin toplam bir hafta hiç de fena sayılmaz. Bazı kötü darbeler aldın ama gerçekten, bu çok daha kötü olabilirdi."

O ve hemşire gittikten sonra Hugh'nun telefonunu taradığını gördüm. "Neye bakıyorsun?"

"Seth'in programı. Üç gün içinde St. Louis'de olacak."

"Hmm," dedim.

"Dört dakika içinde San Francisco'da

olacak." "Bu çok yakın," dedim.

"Nispeten."

"Bu sana iyileşmen için fazladan bir gün kazandırır," dedi Hugh.

"Fazladan bir gün, ha?" Alay ettim. "Bir ölümlü olarak tek bir gününü bile boşa harcamamaya ne oldu?"

"Zaman kaybetmemekle ilgili düşüncem hâlâ geçerli," dedi Hugh. Sırıttı. "Ama ben bile gerçekçi olabilirim. Fazladan bir gün daha al. Hiç değilse seyahatin lojistiği için buna ihtiyacın var. Ama tek bir gün bile fazla değil."

"Dışarı çık ve hayatını yaşa, ha?"

"Eğer istersen."

Onun sözlerini ve Seth'i düşündüm. Taburcu olduktan hemen sonra uçağa atlamanın delilik olup olmadığını umursamadan başımı salladım. Artık insandım. Çılgınlık iş tanımımda vardı.

"Ben hazırım," dedim. "Bana San Francisco'ya bir uçak bileti ayarla." Hugh'nun dikkati yine telefonundaydı. "Tatlım, ben zaten hazırım."

Bölüm 22

Seattle'dan San Francisco'ya **uçmak** kolaydır, hatta Las Vegas'a gitmekten bile daha kolaydır. İki saatten az sürüyor ve her gün tonlarca uçuş yapılıyor. Tüm yolculuk basit olmalıydı. Seattle şehir merkezinden banliyölere ulaşmaya çalışırken trafikte daha fazla zaman harcadığım günler oldu.

Ama *bir ölümlü olarak* hiç uçağa binmemiştim. Yine de Seth'e ulaşmaya kararlıyım, bu yüzden bu uçuşu yapacağıma dair hiçbir şüphe yoktu, sadece çok korkuyordum. Uçakta oturmuş kalkışı beklerken, daha önce hiç dikkat etmediğim şeyleri fark ettim. Motorlar genellikle bu kadar gürültülü müydü? Kokladığım yakıt mıydı? Camda bir çatlak mı vardı ve eğer öyleyse, havalandığımızda her şey duracak mıydı? Daha önce uçuş görevlilerinin güvenlik demosunu kibarca izlemekten fazlasını yapmamıştım ama bu kez her ayrıntıya takıldım. Şu anda tehlikede olan çok şey vardı, hayatım gibi. Bir ölümsüz uçak kazasından kurtulabilirdi. Hoş olmazdı ama mümkündü. Ya şimdi? Şimdi insan dünyasının geri kalanının karşılaştığı tüm risklerle karşı karşıyaydım.

Elbette korkularım yersizdi. Uçuş sorunsuz ve kolaydı, beklediğim kadar hızlıydı. Uçmak gerçekten de en güvenli seyahat şekliydi. Bu değişmemişti. Sadece benim dünya algım değişmişti. Yolculuğu elim ayağım titreyerek yaptım ve uçak indiğinde derin bir oh çektim.

Bir araba kiralayıp otel odama yerleştiğimde, Seth'in imza gününe daha birkaç saat vardı. Otelim mağazasından sadece birkaç blok ötedeydi -bu şekilde planlamıştım- ve beklemek dışında yapabileceğim çok az şey vardı. Beklemek ve takıntı yapmak. Bu zamanın çoğu dış görünüşümle uğraşarak geçti. Şekil değiştirebildiğim zamanlarda bile, kendi stilimi yaratma yeteneğimle hep gurur duymuşumdur. Elbette, Jerome çağrıldığında ve succubus güçlerimi kısa bir süreliğine kaybettiğimde, aslında inandığım kadar usta olmadığımı keşfetmiştim. Başından beri farkında olmadan hile yapıyor, güçlerimle küçük düzeltmeler yapıyordum. Onlardan sıyrıldığımda, göz farımı karıştırırken, saçımı düzeltirken ve sayısız diğer bakım işlerinde gözden kaçırdığım tüm küçük ayrıntıları buldum.

Şimdi de durum farklı değildi. Bir daha asla o garantili mükemmelliğe sahip olamayacaktım. Görünüşümde her zaman kusurlar olacaktı. *Yaşlanmaya* başlayacaktım. Bunun ortaya çıkması ne kadar sürer? Otel banyosunun aynasında kendime bakarken, geliştirilebileceğini düşündüğüm tüm küçük şeyleri aradım ve sonra onları düzeltmeye çalıştım. İşim bittiğinde o kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki önceki mükemmelliğime yaklaşıp yaklaşmadığımı bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, bunun muhtemelen bir önemi olmadığıydı. Seth'in beni affetme kararı

kaküllerimin nasıl düştüğü ya da makyajımın yeşil gözlerimdeki altın benekleri ortaya çıkarıp çıkarmadığıyla hiçbir ilgisi olmayacaktı.

Seth'in etkinliği başlamadan on dakika önce geldim, insanların bir süredir gelmekte olduğu belliydi. Etrafıma bakıp kalabalığı ağırlamak için çalışan kitapçı personeline göz gezdirirken Emerald City'ye duyduğum nostaljiyi hissettim. Geniş bir oturma alanının önünde bir podyum kurulmuştu, ancak hiçbir sandalye boş bırakılmamıştı. Çalışanlar, ayakta duran bizlerin görüşünü iyileştirmek için ellerinden geldiğince mobilyaların yerini değiştirdi ve ben de yardım teklif etmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Sonunda bilerek ayakta duran kalabalığın arka tarafına yakın bir yerde kaldım. Hâlâ podyumu görebiliyordum ve yerimin beni yarı gizli tutacağını umuyordum. Etrafımda, heyecanlı okuyucular Seth'in kitaplarının kopyalarını tutuyor, hatta bazıları büyük yığınlar taşıyordu.

Heyecanları elektrikliydi ve Seth sonunda alkışlar arasında ortaya çıktığında kendimi bu heyecana kaptırmış buldum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. En son ne zaman konuşmuştuk? Bir hafta mı? Sonsuzluk gibi gelmişti, belki de duruşmada neredeyse sonsuzluğu yaşadığım içindir. *Brady Bunch* tişörtü giymişti ve saçlarını taramış gibi görünse de, saçlarının bir kısmının eskiden olduğu gibi dağılmaya başladığını görebiliyordum. Birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu, ama saçları çok sevimli görünüyordu ve kaygısız yazar görünümüne katkıda bulunuyordu. Onu izlerken yüzümde bir gülümsemenin yayıldığını hissettim ve ilk tanıştığımız zamanı hatırladım, Emerald City'ye bir imza günü için gelmişti ve ben onu tanımamıştım.

Alkışlar kesildikten sonra mikrofona "Herkes merhaba," dedi. "Bu gece geldiğiniz için teşekkürler."

Onunla ilk buluşmamızı düşündüğümde, son bir buçuk yılda ne kadar değiştiğini de fark ettim. Böyle bir kalabalığın önünde hiçbir zaman tam anlamıyla rahat olamayacaktı -özellikle de kalabalık artmaya devam ettiğinden beri- ama ilk karşılaşmaya göre kesinlikle daha rahattı. Onların coşkusu karşısında sırtıttı ve geçmişte zorlandığı göz temasını kurabildiği her yerde kurdu. Duruşunda ve konuşmasında bile kendine güven vardı. Bu onu daha çok sevmemi sağladı, bunun mümkün olduğuna inanmamıştım.

Bazen yeni kitabından yüksek sesle okuyarak açılış yapardı ama bu sefer doğrudan sorulara geçti. Her yerde eller havaya kalktı ve o dinleyicileri tarayıp insanları çağırırken kendimi bir rafa doğru eğilirken buldum. Henüz keşfetmeye hazır değildim. Sadece onu izlemek ve içime çekmek istiyordum.

Kendisine sorulan ilk sorunun "Fikirlerinizi nereden alıyorsunuz?" olması beni çok eğlendirdi. Bu ilk toplantıda aramızda bir şakaydı, çünkü bu ona en sık sorulan sorulardan biriydi. O zamanlar aynı şeyleri yanıtlamanın sıkıcı olabileceğini söylemişim ve Seth bana hayır demişti. Sorunun her zaman için yeni olduğunu söylemişti.

soran kişi olduğunu ve bu şekilde davrandığını söyledi. Kaç kez gündeme geldiği önemli değildi. Kitaplar için duydukları heyecandan keyif alırdı.

Hem geniş hem de spesifik daha fazla soru geldi ve Seth hepsini hayranlarının sevdiği samimiyet ve iyi mizahla yanıtladı. Pek çok kişi özellikle bir sonraki kitabı, Cady ve O'Neill serisinin son kitabını öğrenmek istedi. Onu izledikçe kalbim daha da büyüdü ve onun haberi olmadan onu gzlemleyebildiğim için bir şeylerden kurtulduğumu hissettim. Son birkaç karşılaşmamız pek dostça geçmemişti ve ona aşık olmamı sağlayan tüm sıcaklığı ve nezaketi gözlemlemek benim için bir merhem oldu.

Her şey çok çabuk geçti. Kendimi onu izlemeye ve dinlemeye o kadar kaptırmıştım ki zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değildim. Çalışanların ince hareketlerini fark edene kadar etkinliğin bu kısmının bitmek üzere olduğunu anlamamıştım. Birazdan imza gününe geçeceklerdi ve etrafımdaki kalabalık geçilmesi saatler sürecek devasa bir kuyruğa dönüşecekti. Sonra ne olacaktı? Bir anda ne yapacağımı şaşırmıştım. Buraya neden gelmiştim? Seth'i görmek için . . . sonra? Ne olduğundan emin değildim. Buraya gelmek için gereken hazırlıklar dışında pek bir planım yoktu. Bir şekilde bunun yeterli olacağını düşünüyordum ama elbette yeterli olmayacaktı. Eğer bir şey yapmak istiyorsam, bu bir imza makinesine dönüşmeden önce hemen yapmalıydım.

Elim havaya kalktı ve açıklanamaz bir şekilde Seth'in gözleri anında bana döndü. Nasıl oldu bilmiyorum. Benim gibi diğerleri de soru sorma şanslarının azaldığını fark etmişlerdi ve her yerde hevesli eller havadaydı, bazıları onun dikkatini çekebilecekleri umuduyla hevesle el sallıyordu. En arkada duran ve etrafımdakilerin çoğundan daha kısa olan benim bunu nasıl başardığım bir muammaydı. Belki de Erik'in beni Oneroi'den kurtarmak için Seth'i kullandığı zamanki gibiydi. Belki de olan onca şeyden sonra hâlâ birbirimize bağlıydık.

Ben olduğumu anlayınca Seth'in gözleri irileşti ama eliyle bana doğru işaret ederek konuşmama izin verdi. Sadece biraz bocaladı. "E-evet?"

Dünyanın gözü zerimdeymiş gibi hissediyordum. Hatta evrenin gözleri.

Ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimeye çok şey bağlıydı. "Cady ve O'Neill hiç bir araya gelecekler mi?"

Nereden geldiğini bilmiyorum. Seth'le ilk tanıştığımızda, bu onun ve benim tartıştığımız diğer ortak soruydu ve ben de bununla alay etmiştim. şaşırtıcı bir şekilde bu gece kimse bu soruyu sormamıştı ama herkesin Seth'e yoğun bir şekilde dönmesine bakılırsa, pek çok insanın aklında bu sorunun olduğu anlaşılıyordu.

O kehribar rengi kahverengi gözler beni ağır ağır tarttı ve sonra soruma soruyla cevap verdi. "Sence yapmalılar mı?"

"şey," dedim, "birlikte çok şey atlattılar. Ve eğer geriye sadece bir kitap kaldıysa, zamanları tükeniyor gibi görünüyor."

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti titreşti. "Sanırım haklısın." Bir kalp atışı daha düşündü. "Okuyacaklar mı bilmiyorum. Sanırım bir sonraki bölümü okumak zorunda kalacaksın."

Bu hayal kırıklığına uğramış inlemelerle karşılandı ve kitapçı personeli bunu imza gününe geçmek ve Seth'i daha rahat bir masaya götürmek için bir fırsat olarak kullandı. Hareket etmeden önce birkaç dakika daha beni izledi, yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı. Düşünceli görünüyordu.

Bu arada kalbim iki kat hızlı atıyordu. Şaşkınlık içinde, ne kadar geride olduğumu umursamadan diğerleriyle birlikte sıraya girmeme izin verdim. Kaburgalarımındaki ve vücudumun geri kalanındaki bazı ağırlar beni rahatsız etmeye başladı, ancak kendimi güçlü kalmaya ve onları görmezden gelmeye zorladım. Ön tarafa ulaşmam bir buçuk saat sürdü ama tıpkı sorularda olduğu gibi zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Ancak şimdi bunun nedeni gördüklerim karşısında büyülenmiş olmam değildi. Bu kez sadece dehşete kapılmıştım. Seth'i görmek istiyordum ama korkuyordum.

Önümdeki kişi için imzalamayı bitirdi ve diğer herkes için takındığı gülümsemeyi bana da takındı. Sanırım benim sıraya girmem için kendini hazırlayacak zamanı olmuştu ve varlığım karşısında yaşadığı şoku etkili bir şekilde gizleyebilmişti.

"Merhaba," dedi. Tek kelime etmeden ona kitabımı uzattım. "Uzun bir yoldan gelmişsin."

"Oldukça büyük bir hayranınızım," dedim.

Gülümsemi ve kitaba kendi hazır cümlelerinden birini karaladı: *Okuduğunuz için teşekkürler!* İmzalamayı bitirdiğinde kitabı bana geri verdi, ben de karşılığında ona bir zarf verdim.

"Bu senin için," dedim. Hareketimde garip bir şey yoktu. İnsanlar ona sık sık hediyeler ve mektuplar verirdi. Aslında, yanındaki sandalyede küçük bir yığın eşyanın durduğunu görebiliyordum. Bunları her zaman nezaketle kabul ederdi, ama genellikle bizim gibi bir geçmişi olan insanlardan gelmezlerdi.

Zarfı bir süre elinde tuttu ve ben birden zarfı almayacağından endişelendim. Sonra zarfı yere bıraktı ve "Teşekkür ederim" dedi. Zarf sandalyeye değil, masanın üzerine, onun yanına kondu.

Şimdi ne yapacağımı bilemediğimden, kendi teşekkürümü mırıldandım ve sonra herkesin onunla şansını denemesi için acele ettim. Benimki gitmişti. Kartlarımı oynamıştım ve bundan bir şey çıkıp çıkmayacağını bir süre bilemeyecektim. Zarfın bir yüzüne bir numara karalanmıştı ve içinde otel odanın anahtarı vardı. Bu aptalca, klişe bir şeydi ama bu tür olayların nasıl işlediğini biliyordum. Seth'e açıkça benimle bir yerde buluşmasını teklif etseydim, muhtemelen kitapçı çalışanlarının ve güvenliklerinin istenmeyen dikkatini çekerdim. Biliyordum çünkü ben de imza günlerinden sonra çok sayıda hevesli hayranı aceleyle uzaklaştırmıştım.

En azından otel odasına döndüğümde oturabiliyordum. O ana kadar o kadar uzun süre ayakta durmak için hırpalanmış bedenimden ne kadar çok şey istediğimi fark etmemiştim. Hugh bir konuda haklıydı: ölümlü olmak her şeyi değiştiriyordu. Artık bir arabanın çarpmasını bir succubus olarak atlatabildiğim gibi atlatamazdım. Doktorum bana Vicodin için bir reçete vermişti, ama Seth'le büyük buluşmamda ilaçların etkisinde kalmak istemediğimden emindim. İbuprofen ile yetindim ve acı verici bekleme sürecine başladım.

Odanın kapısının açıldığını duyduğumda aslında uyuyakalmıştım. Yataktan fırladım, kapıya doğru ilerlemeden önce aynada kendime sadece yarım bir bakış atabildim. Seth içeri girdi, beni görünce donakaldı. Kapı arkasından kapandı ve ben de hareket edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde çılgılık atarak durdum. Bunun bir nedeni de tıpkı kitapçıda olduğu gibi onu görmenin verdiği aynı şaşkınlık ve coşkuydu. Ama şimdi tam *buradaydı*, benimle aynı odada yalnızdı. Bu neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Tepki veremememin geri kalanı, söylemek istediklerimi unutmamdan kaynaklanıyordu. Daha önce yüzlerce konuşma ve özür provası yapmıştım ve şimdi hepsi beni terk etmişti. Aramızdaki tüm kırgınlığı düzeltecek bir şey -herhangi bir şey- söylemek için çırpındım.

"Seth-"

Tek bir kelime daha edemedim. O nefes aralığında aramızdaki mesafeyi aştı ve kollarını bana doladı, neredeyse beni dev bir kucaklamayla yerden kaldıracaktı.

"Thetis," diye nefes aldı boynuma doğru. "Ah," diye ciyakladım.

Beni hemen yere bıraktı ve kollarını açarak merakla bakmaya başladı. "Araba mı? Ama ..." Merak yerini şaşkınlığa bıraktı. "Bu doğru, değil mi? Sen gerçekten ..."

". . insan," diye ekledim, elini tutarak. Bu sarılma kaburgalarımı epeyce zorlamış olsa da, onunla olan tüm temasımı kaybetmekten nefret ediyordum. Son zamanlarda aramızda oluşan uçurumdan sonra, parmaklarının o küçük dokunuşu bile benim için sihir gibiydi.

Seth merakla başını salladı, beni içine çekti. "Bana anlattılar... açıklamaya çalıştılar. Anladım ama bir şekilde yapamadım. Aklımı bir türlü toparlayamadım. Hâlâ anlayabileceğimden emin değilim. Aynı görünüyorsun."

"Aynı vücuda sahip olmalıyım," dedim. "Ayrılık hediyesi."

"Evet, ama aynı derecede mükemmel... aynı derecede güzel. Bilemiyorum. Bir insan olarak sıradan görüneceğini düşünmüştüm."

"Dur," dedim, telaşlanmış hissederek. Sinirli bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. Bu konuşma beklediğim gibi gitmiyordu. "Muhtemelen yatak başım var." Muhtemelen uyurken makyajım da dağılmıştı.

Diğer elimi tuttu ve beni nazikçe yanına çekti. "Mükemmel görünüyorsun."

Başımı iki yana salladım, hala iyi hazırlanmış

Konuşmalar. "Seth, çok özür dilerim. Yaptığım her şey için üzgünüm-"

"Şşş," diye mırıldandı. "Thetis. Georgina. Letha. Her şey yolunda. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Şimdi şaşkınlıkla bakıyordum. "Özür dilemem gereken her şey var. Sana yaptığım şey-"

"-bir ömür önceydi," dedi.

"Ama yine de bendim," diye karşı çıktım. "Hâlâ bu hayat."

"Ne yani, bunun için affedilemez misin? Henüz ergenlik çağındayken yaptığın bir şey için mi?"

Özür dilemekten kendimi kınamaya nasıl geçtiğimden emin değildim ama yine de bunu yapıyordum. "Hâlâ evliydik. Ya da, yani... Ben onunla evliydim. Yeminimi bozdu. Bu yanlış."

"Ve ben hatalıydım - ya da o hatalıydı, her neyse - senin nasıl hissettiğine bu kadar kayıtsız kalmakla. İkimiz de hatalıydık Georgina. İkimiz de birçok kez çuvalladık." Seth ellerimi bıraktı ve yüzümü nazikçe avuçlarının içine aldı. "Ve bunun bedelini yüzlerce kez ödediğimizi söyleyebilirim. Daha ne kadar cezalandırılmamız gerekiyor? Affedilmeyecek miyiz?"

Gözlerimde yaşlar oluşmasından korktuğum için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Geçen yıl, Seth'le tanıştıktan kısa bir süre sonra, aynı şeylerden bazılarını Carter'la tartışmışım. Bana hiç kimsenin - bir succubus bile olsa - affedilmeyeceğini ve kefaret ödenemeyeceğini söylemişti.

"Ama söylediğin şey ... Seni çok incittim"

Seth iç çekti. "Biliyorum. Ve özür dilerim. Hipnoz çok büyük bir şoktu. . . Her şeyi hala hatırlıyorum ama artık rüya gibi bir niteliğe büründü. Sanki yaşadığım bir şeyden ziyade televizyonda gördüğüm bir şeymiş gibi. Hepsi uzun zaman önceydi ve ikimiz de değiştik. O gece bowling salonunda bu konuyu konuşmak için sana geliyordum. Hâlâ kafam karışık ama düşüncesizce hareket ettiğimi anlayacak kadar da bilgim vardı. Sonra, yaralandığında ve bana gerçekten ölebileceğini söylediklerinde "

Sustu ve ben de yukarı doğru bakmaya cesaret ettim. "Oh, hayır. Lütfen bana bunun, benim hakkımda ne hissettiğini anlaman için ölüme yakın bir deneyim yaşamam gereken durumlardan biri olduğunu söyleme."

"Hayır," dedi, sevdiğim o küçük, eğlenceli gülümsemelerinden biriyle. "Bundan çok önce biliyordum. Geçmişin yaraları her zaman benim bir parçam olacak, ama ben onlardan büyüdüm - tıpkı senin gibi. Her zaman olduğun gibisin ... ama yine de değilsin. Kaçmak istemene rağmen benimle yüzleştin. Sana gitmeni söylediğimde bile aileme yardım etmeye çalıştın. İkimiz de değiştik. İkimiz de kötü olandan alabileceğimizin en iyisini aldık. Sadece ben bunu hemen göremedim." İç çekti. "Dediğim gibi, o gece buraya gelmemin nedeni buydu. Seni yaralı görünce ne kadar aptal olduğumu anladım. Ve sonra Carter bana olanları anlattığında ..." O sıcak kahverengi gözler yüzümü aradı. "Bu doğru mu? Temiz bir kaçış yaptın ve benim için her şeyi riske mi attın?"

Yutkundum. "Sensiz temiz bir kaçış olmazdı."

Seth başımı arkaya yatırdı ve beni öptü, dudakları sıcak ve yumuşaktı. Bu his bedenimi sardı, aşk ve arzu her ikisi de beni boğmakla tehdit ediyordu. Artık succubus beslemek, ruhuna bakmak yoktu. Artık onun düşüncelerini bilmiyordum ve bilmeme de gerek yoktu. Kendi düşüncelerimi biliyordum, onu sevdiğimi biliyordum. Ve aynı zamanda aniden, tüm insanların succubus güçlerinin faydası olmadan bu tür şeyleri çıkardığı şekilde, onun da beni sevdiğini kesin olarak biliyordum.

"Bu kadar kolay mı?" Sonunda ayrıldığımızda fısıldadım. "Öpüşüp barışmak mı?"

"Yapmayı seçtiğimiz kadar kolay," diye mırıldandı alnını benimkine bastırarak. "En azından bu karar öyle. Hiçbir şey gerçekten kolay değildir Georgina. Aşk ve hayat... harikadrlar ama zordurlar. Yine her şeyi berbat edebiliriz. Güçlü olmalı ve her şey mükemmel olmasa bile ilerlemeye devam edip edemeyeceğimize karar vermeliyiz."

"Bu kadar genç biri nasıl bu kadar bilge olabilir?" diye sordum.

Bir tutam saçını yüzümden çekti. "Aşk hakkında *çok şey* bilen bu kadından öğrendim."

Alay ettim. "Pek sayılmaz. Sanırım her geçen gün bu konuda daha fazla şey öğreniyorum."

Seth'in dudakları tekrar dudaklarımı buldu ve bir an için endişelerimi unutup kendimi ona kaptırdım. Daha önce olduğu kadar ateşli olduğu için, bir sonraki öpücüğü durduran kişi o olduğunda biraz şaşırdım.

"Sakin ol," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Kendini çok iyi hissediyorsun. Kendimizi fazla kaptırmak istemeyiz."

"Öyle değil mi?" Ben sordum. "Yani, sana oda anahtarımı verdim ve sen de içeri girer girmez bana doğru geldin."

"Evet," diye kabul etti, "ama bu bir hafta önce sana araba çarptığını hatırlamadan önceydi."

Kollarımı ona doladım ve yatağa doğru çektim. "Hâlâ hayattayım, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti, kendini sürüklenmeye bırakarak. "Ama beklemek istemediğine emin misin?"

Hugh uçağını ayırttıktan sonra bir şeyler söylemişti. *Ölümlü olduğunuzda her şey değişir. Yarının ne getireceğini bilemezsin.*

Onu öpmeden hemen önce Seth'e, "Yeterince bekledim," dedim.

İşte o an ruhumu geri kazanmanın nasıl bir şey olduğunu anladım.

Kulağa biraz saçma geliyor, biliyorum. Ama kendinizi tamamen kontrol ettiğinizde ve kim olduğunuzu bildiğinizde sevdiğiniz birini öpebilmek ... mükemmel bir şey. Başkalarını nasıl sevdiğimiz kendimizi nasıl sevdiğimizden etkilenir ve ben uzun zamandır ilk kez bir bütündüm. Kim olduğumu biliyordum ve bunun karşılığında onu ne kadar sevdiğimi takdir edebiliyordum.

Ve tabii ki, tüm bu deneyim, benim artık

artık mücadele edecek succubus güçleri vardı. Onun yaşam enerjisini çalma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Suçluluk duygusuyla boğuşmak zorunda değildim. Yırtıcı doğaüstü doğamla kalbimin arzularını bölmek zorunda değildim. Tek yapmam gereken ona dokunmak ve birlikte olma deneyimini yüceltmekti.

Hâlâ morarmış olan vücuduma özen göstererek yatağa uzandık. Garip bir şekilde, Seth'le ilk seviştiğimizde ben de yaralarımın kurtulmaya çalışıyordum. O zaman da tutkumuzu ihtiyatla dengelemek zorunda kalmıştık. O zaman da zor olmamıştı, şimdi de zor değildi. Birbirimizin giysilerini soyduk, onları dikkatsizce yere attık. Seth gövdemin etrafındaki bandajları görünce nazikçe etraflarını öptü, dudakları kalçalarımı ve göğüslerimi usulca sıyırdı.

Söze dökülmeyen bir anlayışla, kendimi onun üzerine indirebilmek için onu sırt üstü yatırdım. Kalçalarımı onunkilerin üzerine yerleştirdim, ellerimi göğsüne dayadım ve yavaşça onu içime aldım. İkimiz de hem zevkten hem de birlikte olmanın *doğruluğundan* haykırdık. Sanki benim için yaratılmış gibiydi ve aniden ilahi planlarla bu kadar çabuk alay etmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Çünkü daha yüce bir güç tarafından yönlendirilmiş gibi görünen bir şey varsa, o da ilişkimizin bizi her zaman bir araya getiren çılgın yoluydu.

Tekrar tekrar ona bindim, vücuduma yayılan ısıdan olduğu kadar bakışlarının benimkini tutuşundan da etkilenmiştim. Durmak, o anı zaman içinde dondurmak istedim ama insan bedenim ve onun arzuları sonunda galip geldi. Hızımı artırdım, onu daha sert ve daha derine götürdüm, ta ki sınırı geçip daha fazla dayanamayana kadar. Boşalırken coşku bedenimi sarstı ve neredeyse etrafımı unutacak kadar yoğun bir sevinç beni sardı. Burada succubus tatmini yoktu, sadece sevdiğimden zevk almanın basit mutluluğu vardı.

Seth kısa bir süre sonra geldi, yüzündeki ifade beni bambaşka bir sevince boğdu. Yüzünde bana duyduğu sevgiyle harmanlanmış çok kolay, saklanmamış bir mutluluk vardı. Hiçbir şey saklamıyordu. Sevgisi ve mutluluğu her şeyiyle ortadaydı.

Daha sonra birbirimizin kollarında uzandık, ikimiz de az önce yaşadığımız deneyimin tadını çıkarırken kendi duygularımızın içinde yüzüyorduk. Ona yaslandığımda Seth'in kalbinin atışını duyabiliyordum ve kendi kalbimin - ölümlü, insan kalbimin - de attığının farkındaydım. Gerçekten hayatta olmak böyle bir şeydi.

"Neredeyse hareket etmeye ya da konuşmaya korkuyorum," dedi sonunda. "Bir yanımda bunun bir rüya ya da büyü olduğundan emin. Bunu mahvetmekten korkuyorum."

"İkisi de değil," dedim. Sonra tekrar düşündüm. "Bir rüya olabilir."

Nyx uzun süre rüyasında gördüğü adamın kim olduğunu söylemeyi reddederek benimle alay etmişti. Sonunda Seth ortaya çıktığında, bana yalan söylediğinden emin olmuşum. Bu geleceğin nasıl gerçeğe dönüşebileceğini görememişim ama yine de ... işte buradaydım.

"Bir rüya, ha?" diye sordu Seth. "Bu yakında soğuk gerçekliğe uyanacağım anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedim, daha da sokularak. "Çünkü rüyamız gerçek oldu. Şu andan itibaren uyanacağın tek şey benim. Beni istediğin sürece."

"Seni sonsuza dek istiyorum. Bu çok mu uzun?"

Gülümsedim. "Gördüklerimizden sonra mı? Yeterince uzun olduğundan emin değilim."

Sonsöz

Gün batımında evlendik.

Bazıları bunu uğurlu bir zaman olarak görmeyebilir ama benim için mükemmel bir uzlaşmaydı. Gündüz vakti, açık havada, güneş ışığının her yeri aydınlattığı bir ortamda evlenmek istiyordum. Ancak Cody ve Peter da katılmak istedikleri için güneş biraz zorluk çıkardı. Peter benim için düğün koordinatörlüğü yaptığı için onu dışlamak biraz kaba bir davranış olacaktı. Bu yüzden töreni gün batımında yaptık ve vampirler güneş ufukta battığı anda resepsiyona gelebildiler.

Düğün Puget Sound'daki bir sahil tesisinin arazisinde yapıldı. Çimenli bir tepenin üzerinde, batıya, suya doğru bakıyorduk. Yaz mevsimiydi ve her yer turuncu ve altın rengine bürünmüştü. Nedimeler (hepsi Mortensen'in kızları) sanki gün batımı düşünülerek tasarlanmış gibi görünen kırmızı elbiseler giydiler ve beyaz stephanotis salkımları taşıdılar. Süslemelere dair tek işaretimiz, nikah memurunun önünde durduğu sarmaşıklarla kaplı bir kemerdi. Etrafımızda bu kadar güzellik varken, başka hiçbir şey gerekli görünmüyordu.

Seth'in ellerini tutarken yeminlerimi tekrarladım. Söylediğim her kelime son derece güçlüydü ama yine de daha sonrasına kadar hiçbirini hatırlamayacaktım. O dakikalar boyunca tüm dünyam onun yüzüne, gözlerinin kehribar sarısına ve ışığın saçlarına vuruşuna odaklanmıştı. İçimde ve aramızda yanan aşk, diğer her şeyi belirsiz ayrıntılardan oluşan bir sis haline getirmişti. Sadece Seth ve ben vardık. Ben ve Seth.

Her şeyde rüya gibi bir kalite vardı. Anlar zaman içinde askıya alınmış gibiydi. Yine de, daha sonra geriye dönüp baktığımda, sanki tüm tören göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmiş gibiydi. Bizi izlemek için toplanmış birkaç yüz kişi vardı. Öpüştüğümüzde hepsi katlanır sandalyelerinden kalkıp alkışladılar ve ben o mutlu yüzler denizine baktığımda kendimi sıırıtmaktan alıkoyamazken buldum.

Resepsiyon da aynı alanda, törenden biraz uzakta yapıldı. Buradaki süslemeler için biraz daha fazla uğraşmıştık. Masalar beyaz örtülerle kaplanmış, çiçekler ve akşam gölgelerinde küçük ışık pırıltıları yaratan mumlarla süslenmişti. Sınırlar boyunca büyük meşaleler de yerleştirilmişti ve sudan gelen rüzgârla alevleri hızla titreşiyordu. Yakınlarda bir caz grubu kuruldu ve akşam yemeği için fon müziği sağlayarak çalmaya başladı. Sonrasında dans etmek için de bir alanları vardı, ancak düğünümde beklediğim kadar dans edemedim. Görülecek çok fazla insan, destekleri için teşekkür edilecek çok fazla insan vardı. Bu yüzden

Seth ve ben el ele dolaştık, sevdiklerimizin olduğu gruptan gruba geçtik.

"Bu Asya zambaklarının iyi bir seçim olacağını biliyordum," dedi Peter, masa aranjmanlarından birine hayranlıkla bakarken. "Oryantal olanlar daha büyük ama bunların gülleri çok daha iyi tamamladığını düşünüyorum."

"Sen tam bir çiçek fısıldayıcısısın," dedi Hugh içkisini yudumlarken. Kadehini Seth'e ve bana doğru kaldırarak sahte bir kadeh kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, en iyi planlaman açık bardı."

"Çünkü kesinlikle grup değildi," dedi Doug, benim küçük grubumun durduğu yere doğru ilerleyerek. "Tanrım, Kincaid-" Durdu ve yeniden düşündü. "Tanrım, Mortensens, neden beni işe almadın? Nocturnal Admission burayı tamamen sallayabilirdi."

Doug geldiği için mutlu bir şekilde gülümsedim. Açıkçası gelip gelmeyeceğinden emin değildim. "Çünkü üç saat boyunca aile dostu müzik çalmanın yükünü size yüklemek istemem."

"Çok düşünceli," dedi. İsteksizce başını sallayarak etrafına bakındı. "Bunu bir kenara bırakırsak -ve nedimelerin hepsinin on sekiz yaşından küçük olması gerçeğini de hesaba katarsak- oldukça iyi bir sofraya hazırlamışsınız."

Peter ve ben hep bir ağızdan "Teşekkür ederim," dedik.

"Grup konusunda Doug'a katılıyorum," dedi Cody. "Onlara 'The Chicken Dance'i çalıp çalmayacaklarını sordum ve hayır dediler."

Doug ciddiyetle, "Bunun çok güzel bir cover'ını yapabiliyordum," dedi.

Seth, "Bu grubun bir hatası değil, bizim bu şarkıyı çalmamamızın bir isteği," dedi.

"Üzücü," dedi Doug. Bir kolunu Cody'ye doladı. "Benimle bir bara gelmek ister misin?" Cody başını sallayınca Doug geri kalanımıza baktı. "Yeniden doldurmak isteyen var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedim.

Doug başını salladı. "Bir saattir evlisiniz ve şimdiden onun iyi alışkanlıklarını edinmeye başladınız." O ve Cody yürüdüler, pandomimlerine bakılırsa "Tavuk Dansı" hakkında yoğun bir tartışma yaşıyorlardı.

Başımı Seth'e yasladım, dünyadaki her şeyden ve herkesten memnundum. "Çok güzel bir iş çıkardın Peter," dedim. "Cidden. Her şey harika oldu."

Peter'ın kendini her zaman ne kadar değersiz hissettiğini düşünürsek, bu övgüden zevk almasını beklerdim ama aslında mütevazı davrandı. "Ah, pekala. Sizler ana cazibe merkezisiniz. Ben sadece-"

Konuşmayı kesti ve Hugh ile birlikte meşalelerin ötesine, karanlığa baktılar.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Karşılıklı bakiştılar. "Carter," dedi Peter.

Bakışlarını takip ettim ama ışıklı çevrenin ötesinde bir şey göremedim. O vardı

Yeniden insan olmak çok kolaydı ama yine de sarsılmakta zorlandığım birkaç şey vardı. Ölümsüz duyularımı kaybetmek bunlardan biriydi. Şu anda bile Peter ve Hugh'un yanında durup onları *hissetmemek* tuhaftı. Gece görüşleri benimkinden daha iyi değildi -aslında Peter'inkinin de öyle olduğunu sanıyordum- ama Carter'ın varlığını fark etmelerini sağlayan şey gözleri değildi.

"Sanırım seni görmek istiyor," dedi Hugh nazikçe.

Ne yapmam gerektiğinden emin olamadan gösterdikleri yere baktım. "Git," dedi Seth usulca. "Onunla konuşmalısın."

Ona, o sevgi dolu gözlere baktım ve Carter'ı bir kalp atışı süresince unuttum. Bazen bunun benim hayatım olduğunu, Seth'in kocam olduğunu kabul etmek hâlâ çok inanılmazdı. Dudaklarımı hızlı bir öpücükle onunkilere bastırdım.

"Hemen döneceğim," dedim.

Konuklarımın arasından geçerken durup iyi dileklerini iletenlerle konuşmamak için kendimi zor tuttum. Çadırların ve masaların güvenliğinden çıktığımda rüzgâr beni vurdu, saçlarımı ve duvağımı savurdu ve eteklerimle oynadı. Elbisem çok güzel bir yakaya ve kat kat eteklere sahipti. Düğün günüm için bir prenses elbisesi istemiştim ve bu yürüyüşü biraz garipleştirse de bir tane almıştım. Çok geçmeden Carter'ı gördüm, ağaçların arasında o kadar mükemmel bir şekilde duruyordu ki bir ağaç olabilirdi.

Yanına vardığımda beni "Bayan Mortensen," diye karşıladı. "Tebrikler." Yıpranmış gri takım elbise pantolonu, ilk birkaç düğmesi açık uzun kollu beyaz bir gömlek ve gevşek düğümlü gri ve pembe ipek kravat giymişti. Ceketini pantolona uyuyordu ve iki beden büyük gibi görünüyordu. Onaylamak için başımı salladım.

"Böyle giyinmen çok hoş," dedim. "Seni daha önce hiç bu kadar resmi bir kıyafetle gördüğümü sanmıyorum."

"Renklerini öğrenmek için Peter'a danışmalıydım," dedi Carter, elini saçlarında gezdirerek. Bu durum için taranmış gibi görünmüyordu. "Karıştırdıysam özür dilerim."

Gülümsedim. "Harika görünüyorsun. Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Şey," dedi. "Biraz ani bir şekilde ayrıldık."

"Öyle yaptık," diye mırıldandım. Duruşmadan bu yana onu ilk kez görüyordum. "Jerome seninle değil mi?"

"Hayır. Onu bir daha görmeyeceksin. Pekala." Carter bir an durakladı. "Şöyle diyelim, *umarım* onu bir daha görmezsin."

"Cehennem'in radarından uzak durmayı planlıyorum," dedim dürüstçe.

Başını salladı ve ciddileşti. "Bu iyi bir şey. Ben de bu yüzden buradayım. Sizin için iki hediyem var. Bilgi hediyeleri."

"Kayıt defterimi kontrol ediyordun," dedim. "Ne kadar tatlı."

Fazla ışık yoktu ama yemin ederim gri gözlerinin parıldadığını görebiliyordum. "Onların radarından uzak duracağını söyledin ama inan bana, gözleri hâlâ üzerinde olacak. Cehennem, seninkini kaybettikleri gibi çok fazla ruh kaybetmez. Eğer

geri alabilirlerse, alacaklardır. Deneyeceklerdir. Onlara ne kadar yakın olduğunu biliyorum.

... "Bakışları tekrar resepsiyona doğru kaydı. "Hugh, Peter ve Cody'ye. Ama onlardan uzak durman hem senin için hem de onlar için daha iyi olur. Onlardan uzaklaşırsan, yerel ölümsüzlerden hiçbirini tanımadığın bir yere taşınırsan."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Onlardan birinin ruhumu almaya çalışabileceğini mi söylüyorsun? Onlar benim arkadaşlarım."

"Biliyorum, biliyorum. Bunu yapacaklarını da sanmıyorum ama içinde bulundukları durum onlar için çok çirkin. Seattle'dan ayrılmayı gerçekten düşünmelisin. Bu cazibeyi ortadan kaldırırsan herkes için işleri kolaylaştırmış olursun."

"Seattle'ı seviyorum," dedim arkamı dönüp karanlık suya bakarak. "Ama Seth'i daha çok seviyorum. Onunla konuşacağım. Andrea'nın durumu iyiye gidiyor, o yüzden gidebiliriz. Nereye bilmiyorum ama bir yolunu buluruz." İçimi çektim ve tekrar ona baktım. "Diğer bilgin daha mı az iç karartıcı?"

Dudaklarında yeniden bir gülümseme belirdi. "Evet. Bu büyük bir sır." Bana doğru eğildi ve sahnede fısıldayarak, "Aralık ayında bir bebeğin olacak" dedi.

Benim de yüzümde aynı gülümseme belirdi. "Bu bir sır değil. En azından benim için." Seth ve ben bunu bir süredir biliyorduk ve düğün sonrasına kadar gizli tutmaya karar vermiştik. Bunu daha fazla saklayamayacaktık. Üç aylık hamileydim ve şekil değiştirmedığım için doğanın kurallarına tabiydim. Bu elbiseye hâlâ sığıyor olmam bir mucizeydi.

"Tamam," dedi Carter. "O zaman şunu dene: o bir kız." Gülümsememin büyüdüğünü hissettim. "Bunu bilmiyordum."

Yoksa ben mi? Nyx'in bana gösterdiği rüyaya ani bir geri dönüş zihnimde canlandı. Çok uzun zamandır bunu düşünmemiştim. Neden düşünmem gerekiyordu ki? Kendi rüyamı yaşıyordum. Ama bir anda onu tekrar gördüm, dışarıda babasının eve gelmesini bekleyen küçük bir kızı kucağıma almıştım. Ve kar yağıyordu....

Seattle'dan ayrılmayı gerçekten düşünmelisin.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Carter, beni inceleyerek.

"Taşınacağım yerlerin kısa bir listesi olabileceğini düşünüyorum." Hem soğuktan hem de anılardan dolayı titredim ve o da yıpranmış takım elbise ceketini çıplak omuzlarıma örttü.

"Ben de taşıyorum," dedi bana.

Gözlerimi kırıştırarak anılarımdan uzaklaştım. "Sen mi? Neredesin? Neden?"

Sonuncusuna cevap vermeyi seçti. "Çünkü buradaki işim bitti. Bir başkasına geçme zamanı."

Takip etmem bir anımı aldı. "Yani ... Ben senin görevin miydim? Seattle'a gelme nedenin ben miyim?"

Omuz silkerek cevap verdi.

"Ama ... hayır," diye itiraz ettim. "Burada yaptığınız başka şeyler de olmalı, değil mi?"

Diğer melek görevleri?"

"Yeterli değil miydin?" diye alay etti.

Hâlâ inanamıyordum. Carter da benim kadar uzun yıllardır Seattle'daydı. Elbette bundan daha fazlası olmalıydı. Kuşkusuz, Cehennem'deki hiç kimse meleklerin görevlerini nasıl yaptıklarını gerçekten anlamamıştı. Benim eski çalışanlarımla aynı düzeyde mikro yönetimleri yoktu. "Ben sadece bir kişiyim. Tek bir ruh. Tüm çalışmanız ve enerjiniz . . . Yani, hepsi sadece bir ruh için olamaz. Bir melek sadece buna adanmış olamaz."

"Şey," dedi, şaşkınlığımdan hoşlandığı belliydi. "Aslında iki ruh içindi, çünkü sen ve Seth ikiniz de kurtuldunuz. Ama öyle olmasaydı bile, yine de buna değirdi. Bir ruhun bedelini biliyor musun Georgina? Yakutların ve elmasların ötesinde, her türlü ölümlü hesabın ötesinde. Yüzyıllar sürseydi, bana yardım etmek için bir düzine melek daha gerekseydi, her şeye değirdi."

Başımı eğdim ve gözlerimden yaşlar geldiğini hissettim. Carter'ı ne kadar sık küçümsediğimi, kaç kez onun aptal, sert içici kişiliğiyle alay ettiğimi düşündüm. Yine de, onu ne kadar görmezden gelirsem geleyim, Carter hep arka planda kalmış, Seth'le bana hep ilgi göstermişti. Beni korumuş ve bana öğütler vermişti ama ben zamanımın çoğunu onunla alay ederek geçirmiştim.

"Ben buna layık değilim," dedim. Artık insan olabilirdim ama Carter'ın ne kadar güçlü bir ilahi yaratık olduğunu anlamıştım. "Bu kadar saygıyı hak etmiyorum."

Uzandı ve çenemi yukarı kaldırdı. "İnanıyorsun Georgina. Ve eğer şimdi bana inanmıyorsan, o zaman inanmak için çabala. Hayatını yaşa. Nazik ol. Tanıdıklarını sev. Tanımadıklarını sev. Ruhunuza layık olun."

Bir damla gözyaşı süzüldü, yanağımdan aşağı yuvarlandı ve muhtemelen ölümlü rimelimi mahvetti. "Teşekkür ederim Carter. Her şey için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok," diye cevap verdi. İç çekerek yıldızlı geceye baktı. "Gitmem gerekiyor. Konuklarınız da muhtemelen sizi arıyordur. Eminim bunca zamandır kaşıklarıyla bardaklara vuruyorlardır."

"Bekle, gitmeden önce..." Tereddüt ettim. Carter bana zaten çok şey anlatmıştı ama bir şeyi daha bilmem gerekiyordu. "Roman'a ne oldu? Öldü mü?"

Carter'ın eğlenen ifadesi soldu. "Ah. Bilmiyorum."

"Carter-"

"Ciddiyim," dedi. "Bu bir melekten alabileceğin en açık cevap. Bilmiyorum. Sonucunun iyi olduğunu sanmıyorum ama emin değilim."

Daha fazla gözyaşımlı yuttum. "Gitmemeliydi."

"Bu onun seçimiydi, Georgina. Cennet ve Cehennem'e bir mesaj vermek istedi. Bu ve dahası da var. Bunu sevgiden dolayı yaptı ve bu az bir şey değildir. Sevgiden doğan bir fedakarlık, neredeyse kurtarılmış bir günahkar kadar güçlü bir şeydir."

ruh. İkisi de cehennemliktir."

"Keşke . . . Keşke veda edebilseydim. Ona ne kadar minnettar olduğumu söyledim." "Bence biliyor," dedi Carter. "Bence tam olarak ne olduğunu biliyordu."

ve buna değdiğini düşündüm. Şimdi ona teşekkür etmenin en iyi yolu dediğimi yapmaktır. Hayatınızı dolu dolu yaşayın. Kocanıza ve kızıınıza iyi bakın ve ruhunuzun parlamasına izin verin."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Teşekkür ederim." Neredeyse Yasemin'i de soracaktım ama cevabın aynı olacağını hissediyordum: O kararını vermişti. Sadece kendi kaderimden sorumlu olabilirdim, başkalarınınkinden değil.

"Tanrı seni korusun, insanoğlu," dedi Carter, gözleri artık ıslıl ıslıl ve neredeyse gümüş rengindeydi. Eğildi ve alnımdan öptü. Gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum. Dudakları hem yakıcı sıcak hem de buz gibi soğuktu. İçimi bir huzur ve güç duygusu kapladı ve bir an için sanki dünyadaki tüm güzellikleri kavramanın eşiğindeydim. Gözlerimi açtım.

O gitmişti.

Ay suyun üzerinde parlamaya başlarken rüzgârlı tepede tek başıma duruyordum. Uzakta, sevdiklerimin kahkahalarını ve sohbetlerini duyuyor ve taşıdıkları sıcaklığı hissediyordum. Eteklerimi topladım, Carter'ın ceketini hala omuzlarımdaydı, kocama ve hayatımın geri kalanına doğru yola çıktım, ruhuma layık olmak için yola çıktım.

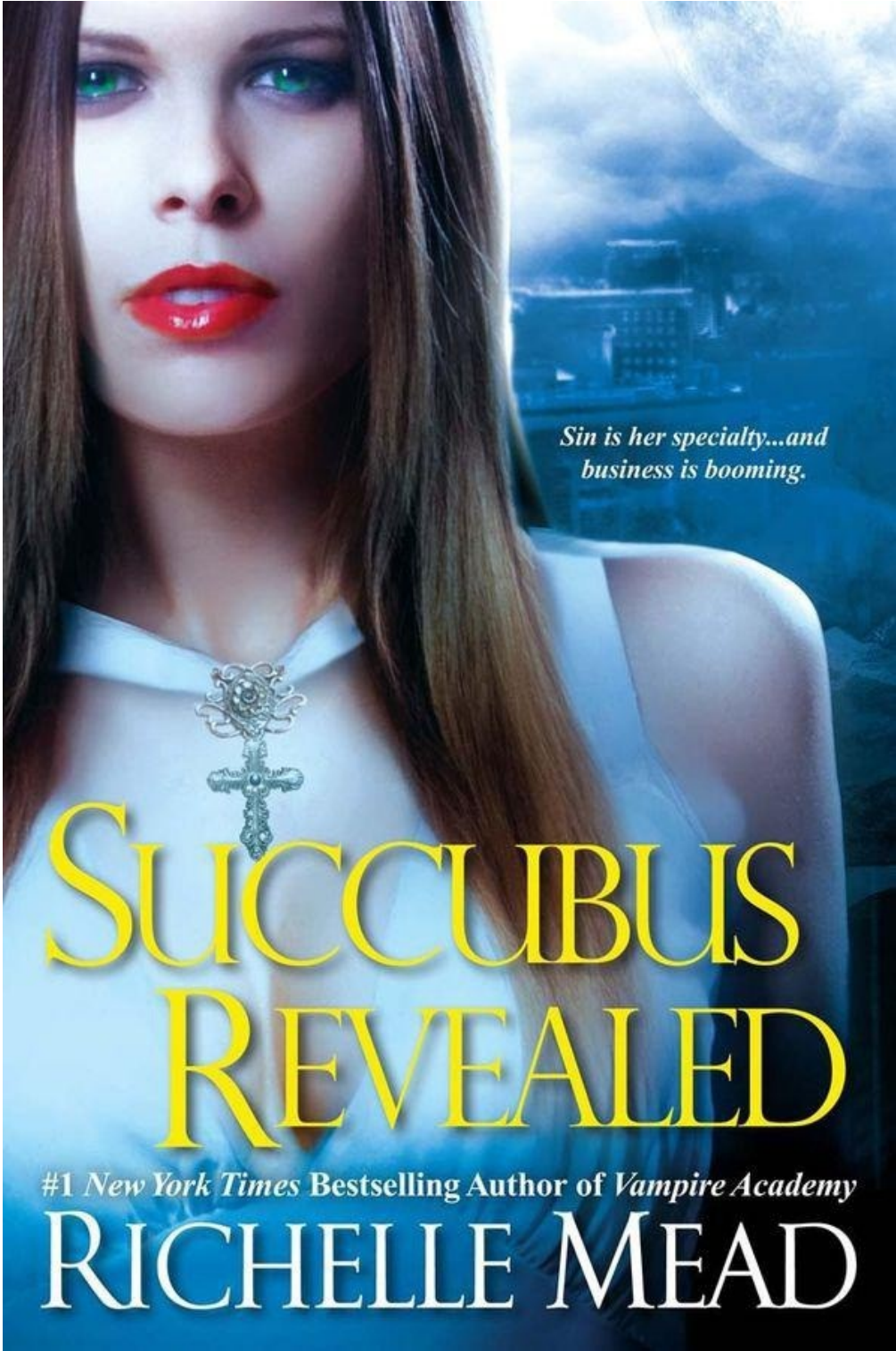
KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2011 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-0-7582-7449-6

The book cover features a close-up portrait of a woman with long, straight brown hair and striking green eyes. She is wearing bright red lipstick and a white, low-cut dress with a large, ornate silver cross pendant. The background is a dark, moody scene of a city at night, with a large, full moon visible in the upper right corner. The overall color palette is dominated by blues, greys, and the woman's vibrant red and green.

*Sin is her specialty...and
business is booming.*

SUCCUBUS REVEALED

#1 *New York Times* Bestselling Author of *Vampire Academy*

RICHELLE MEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.